MUTSA
MERİDYEN

JACQUOT ve SUYU SEVEN KATİL

MARTIN O'BRIEN

JACQUOT VE SUYU SEVEN KATİL

Martin O'Brien 1973 yılında Oxford Üniversitesi Hertford Koleji'ni bitirdikten sonra Condé Nast yayınevi için çalışmaya başladı ve birkaç yıl boyunca İngiliz *Vogue* dergisinin seyahat editörlüğü görevini üstlendi. *Vogue*'a yazdığı dönemde geniş bir uluslararası yayın dizisine katkıda bulundu. *Sixty Years of Travel in Vogue* adlı bir derlemesi, *All the Girls* adlı bir romanı daha var. Eşi ve iki kızıyla birlikte Gloucestershire'de daha yaşamaktadır.

Ali Cevat Akkoyunlu 1949 yılında İstanbul'da doğdu. St. Joseph Fransız Lisesi'nin ardından Boğaziçi Üniversitesi'ni bitirdi, Viyana'da Diplomatik Bilimler alanında lisanüstü eğitimini tamamladıktan sonra, ticaret hayatına atıldı.
Ellinci yaş gününde işlerini tasfiye edip kitap çevirmeye girişti. Biri telif, altmış dokuzu çeviri olmak üzere yetmiş kitabı yayımlandı.
Evli, bir erkek çocuk ve iki kedi babasıdır.

MARTIN O'BRIEN

Jacquot ve Suyu Seven Katil

ÇEVİREN:
ALİ CEVAT AKKOYUNLU

Meridyen, bir YKY markasıdır.

Yapı Kredi Yayınları - 2662
Meridyen - 6

Jacquot ve Suyu Seven Katil / Martin O'Brien
Özgün adı: Jacquot and the Waterman
Çeviren: Ali Cevat Akkoyunlu

Kitap editörü: Begüm Kovulmaz
Düzelti: Korkut Tankuter

Kapak tasarımı: Ayşe Karamustafa

Baskı: Şefik Matbaası
Marmara Sanayi Sitesi M Blok No: 291 İkitelli/İstanbul

Çeviriye temel alınan baskı: 2005, Headline Book Publishing
1. Baskı: İstanbul, Mart 2008
ISBN 978-975-08-1390-0

© Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş. 2007
Sertifika No: 1206-34-003513
Copyright © 2005 Martin O'Brien
Bütün yayın hakları saklıdır.
Kaynak gösterilerek tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş.
Yapı Kredi Kültür Merkezi
İstiklal Caddesi No..161 Beyoğlu 34433 İstanbul
Telefon: (0 212) 252 47 00 (pbx) Faks: (0 212) 293 07 23
http://www.yapikrediyayinlari.com
e-posta: ykykultur@ykykultur.com.tr
İnternet satış adresi: http://alisveris.yapikredi.com.tr
http://www.yapikredi.com.tr

Üç kızım
Fiona, Katie ve Polly'ye sevgiyle

BİRİNCİ BÖLÜM

1

Calade Gölü, Salon-le-Vitry, Perşembe

Dört senedir yaz tatillerinin son gününde buraya, Salon-le-Vitry'nin üzerindeki ağaçlık tepelere, Calade Gölü'nün kuzey kıyısına uğruyorlardı. Burası hep ailenin son durağı olmuştu, Marignane Havaalanı'ndan ve ardından akşam uçağıyla eve dönmeden önceki son öğle yemeğini yedikleri yer. Bu dar kum şeridini başkasıyla paylaşmak zorunda kalmamışlardı hiç. Belki de açıklarda, Salon-le-Vitry'deki çekek yerinden indirilmiş birkaç yelken, ama yakında başka hiçbir şey yoktu. Buraya gelmek için kullandıkları, yabani ot yığınları ve tekerlek izleriyle kaplı, egzozu kırmaktan başka bir vaadi olmayan yaklaşık iki kilometrelik patika çoğu insana yüz geri ettiriyordu.

Beş kişiydiler. Büyükler ve üç çocuk. Courthézon yakınlarındaki yazlık evlerinden yola çıkmış, buraya her zamanki gibi öğleden önce varmışlardı. Tatillerinin son gününde hep yaptıkları gibi, çocuklar oynayabilsin diye yemeklerini erken yemişlerdi. Kıyıya hâkim, ot kaplı bir tümseğe, orada biten tek zeytin ağacının gölgesine Salon-le-Vitry'deki şarküteriden aldıkları ekmeği, ciğer ezmesini, salam ve peyniri dizmişlerdi, arabadan getirdikleri halının üzeri kısa zamanda ekmek kırıntılarıyla, lekeli, yağlı kâğıtlarla, boş Orangina şişeleri ve yerel roze şaraptan arta kalan boş plastik şişeyle kaplanmıştı.

Şimdi de adam alçak piknik sandalyesine kurulmuş, ayak bilekleri birbirinin üzerinde, ayakları ço-

raplı ve sandaletli, gömlek düğmeleri açık, ellerini midesinin üzerinde kavuşturmuş, uyukluyordu. Arkasında, zeytin ağacının gölgesinde, karısı kitabını okuyor, kalan son birkaç sayfayı çevirirken dalgınca sigarasını içiyordu, çocuklar da kıyıda ya da ağaçların arasında dolaşıyordu. Çevrelerinde çekirgeler biteviye bir yaz vızıltısı çıkarıyor, kertenkeleler bir taştan diğerine kayıyor, öğle güneşi de suyun üzerine titrek bir ışık sütunu yayıyordu.

"Baba! Baba!" Ses, onların koyunu daha küçük ve taşlı komşusundan ayıran toprak uzantısından gelmişti. On iki yaşındaki kızı, Mandy'den.

"Baba, Julie'yi göremiyorum." Kelimeler ırak ve ürkekti.

Adam ayaklanmak için debelenirken gözleri koskocaman açıldı. Birden sıcağı ve kendi sarsaklığını hissetti, uyanmaya çalışırken dengesini ve yönünü bulmak için hafifçe sendeledi.

Zeytin ağacının altında, kadın kitabını indirdi ve güneş gözlüklerini çıkardı. "Ne var? Ne oluyor?"

"Julie... Bir şeyler..."

Adam elini gözlerine siper yapıp, Mandy'nin durduğu burna baktı.

Beriki, kıyının otuz metre açığından kayıp geçen şişme yatağı gösteriyordu.

Dokuz yaşındaki oğulları Ned ağaçların arasından çıkıp ablasının yanına geldi.

"Tanrım," dedi adam fısıldar gibi, kanının donduğunu hissetti.

Karısı arkasına dönüp ağaçların arasına baktı.

"Julie," diye seslendi, kısa ve keskin. Sonra sigarasını bir yana atıp kitabını bırakarak ayağa kalktı. "Juuuuuuuuu-liiiiiiiii." Uzun ve umutlu bir sesti, ama pek de inançlı değildi.

"Şişme yatakla oynuyordu," dedi adam. "Son baktığımda. İşte şurada. Sahilde. Ona yapma demiştim..."

Kızının, sahil kumlarında kırmızı birer elma gibi duran kolluklarını gördü. İçini soluk kesici bir donukluk kapladı.

Kızın nerede olduğunu biliyordu.

Yüreği çarparak kıyıya koştu, sandaletleriyle çoraplarını çıkarmaya çalıştı, önce bir ayağının, sonra ötekinin üzerinde hoplarken bu gecikmeye lanet okudu. Bir an sonra, gömleğini yırtarcasına çıkarmış, sığlıkların, ayaklarının altında kayan, yer değiştiren sert taşların üzerinden suları köpürterek geçiyor, topuklarını zedeliyor, kendini ileri atıyordu. Göz açıp kapayıncaya kadar derinlere vardı, kollarını çırparak soluk alıp şişme yatağa baktı.

"Baba! Baba!" Çocuklarının çığlıklarını duyuyordu. Oysa tek düşünebildiği şuydu: Ne kadar? Şişme yataktan düşeli ne kadar olmuştur? Ne kadar zamandır suyun altında?

Suyun içinde atılarak, kalbi gümbürdeyerek şişme yatağa uzandı, göğsü inip kalkarken sıkıca kavradı, güneş ışığını kesmesi, derinlikleri daha iyi görmesini sağlaması için yatağı havaya kaldırdı.

Hiç. Hiçbir şey göremiyordu.

Bir soluk alıp kendini koyuverdi, serin, bakırımsı derinliklere indi. Gözlerini açtı ama sadece güneşin eğik ışınlarıyla lime lime olmuş tozlu kahverengi bir parıltı ve daha derinde akıntıyla sallanan otların ucunu görebildi.

Başka bir şey yoktu. Julie'den iz yoktu.

Suyun yüzeyine fırladı, ciğerlerini bir daha havayla doldurup yeniden daldı, kendini loşluğun daha da derinliklerine çekti, her kulacında suyun parmaklarının

arasından geçtiğini, kolları ve omuzları boyunca kaydığını duydu. Kızının üzerinde ne vardı? Ne renkti?

Hâlâ hiçbir şey. Hiç...

İkinci kez yüzeye çıkıp soluk almaya çabaladı, başı zonkluyordu; şişme yatak kargaşada uzaklara sürüklenmişti. Bacaklarını pedal çevirir gibi hareket ettirerek suda çılgınca, eksiksiz bir daire çizene kadar döndü, soluğunu tuttu: daha güçlü olmayı dileyerek, kızın yerini kestirmeye çalışarak, göl kıyısı gözlerinin önünden akarak. Ciğerlerini doldurup kendini bir daha dibe bıraktı, bacakları suyu kavrayıp gövdesini derine itene kadar boşlukta çırpındı.

Ve sonra...

Tanrım, hayır...

Dört metre kadar derinde, suyun üzerine çıkmak için biraz sağındaki çamurları teptiğinde, ayağının bir şeye, suyun içinde asılı ağırca bir şeye değdiğini hissedip döndüğünde, belli belirsiz beyaz bir şeklin uzağa, görüş alanının dışına, el menzilinin uzağına kaydığını gördü.

Soluğu tükenmiş, göğsü sıkışıyordu. Yüzeye çıkmak zorundaydı. Güneş ışığının içine fırladığında sadece ciğerlerindeki soluğu boşaltıp yenisini dolduracak kadar bekledi, yeniden dibe daldı; öyle hızlı daldı ki, su burun deliklerine ve ağzına doldu. Ağzına ve burnuna dolan suları boşaltmaya çalıştı ve öğle yemeği artıklarının ayaklanıp suyu izlediklerini, suyu kırmızımsı bir kırıntı bulutuyla, gırtlağını da yakıcı bir asit kokusuyla doldurduğunu hissetti. Ama ciğerlerinde hâlâ biraz daha hava vardı. Ancak yetecek kadar.

Ah, Tanrım... yalvarırım Tanrım, doğru olmasın... diye yakardı dibe doğru inerken.

Ama oradaydı işte. Birden. Nereden çıktığı belli olmadan. Tam orada, yanı başında. Sarsak bir baş, suda dalgalanan saç bukleleri...

Aman Tanrım, Julie...

Kollarını kızına doladı, bacaklarını suyu tekmelercesine salladı ve çocukcağızı kucağında suyun yüzeyine çıkardı.

Oysa daha suyun yüzeyine varmadan, bir şeylerin yolunda olmadığını, olması gerektiği gibi olmadığını anlamıştı. Kızın üzerinde mayosu yoktu. Julie mayosunu çıkarmış olabilir miydi? Göğsüne dayadığı, kollarıyla sardığı gövde yavru bir köpeğin tüyleri gibi gevşek, değişkendi. Şiş. Kaygan. Suyun yüzeyine yaklaştıkça, altı yaşındaki Julie'den bir şekilde daha ağır, daha büyük.

Sonra, birden kendini güneşin ışığı altında buluverdi, başından aşağıya sular akıyordu, gölün açıklarına bakıyordu, sonra kıyıya dönüp, kızcağızı yanında taşıyarak...

Görebiliyordu, orada, otuz metre ötede durmuş...

Dördü birlikte. Kıyıda.

Üç değil. Dört. Karısı, Ned, Mandy... ve Julie, en küçükleri, hepsi ona el sallıyordu. Hiçbiri kollarında ne taşıdığını görecek durumda değildi.

Suyun ötesinden, karısının, "Ağaçların arasındaymış," diye seslendiğini duydu. "Bir şeyi yok... burada... ağaçların arasındaymış."

Adam kolları arasındaki vücudun, Calade Gölü'nün derinliklerinden çıkardığı cesedin kızı olmadığını işte o zaman anladı.

2

Marsilya, Pazartesi

Daniel Jacquot ellerini birleştirip yüzüne su çarptı, ardından da lavabonun iki yanına tutunup aynaya baktı. Yanağına uzun siyah perçemler yapışmış, çenesinden sular damlıyordu.

Lastik banda ihtiyacım var, diye düşündü dalgınca, sanki mayısın ilk pazartesi günü düşünmeye değer başka hiçbir şey yokmuş gibi.

Lastik bant. Lastik bant. Bir yerlerde bir lastik bant gördüğünden emindi. Bir gün önce taktığı bant. Nereye bırakmıştı ki? Çevresine, çatı saçağının tam altına inşa edilmiş, başını eğerek dolaşmayı öğrendiği dar, köşeli banyoya baktı; tek penceresi oluklu kiremit kaplı damlara bakıyor, pastel duvarları Eski Liman'dan gelen uzak, kaygan bir deniz parıltısıyla ışıldıyordu.

Hiç. Hiçbir yerde lastik bant yoktu.

Jacquot yüzünü bir gün önce giydiği tişörtle kuruladı, musluğun arkasındaki hasır sepete fırlattı. Lastik bant. Lastik bant. Bazen, acil durumlarda, ip kullanırdı. Oysa ip asla lastik bant gibi işe yaramaz. İhtiyacı olan lastik banttı, bir bant bulabilmek için yatak odasına döndü.

Pazartesi sabahı trafiğinin uğultusu Caisserie Sokağı'ndan sıcak bir mırıltı gibi yükselirken, odayı güneş ışığı doldurmuştu. Birdenbire, o anda, lastik bant aramayı unutuverdi. Tuhaf bir şey vardı, yerinde olmayan bir şey. Neyin farklı olduğunu, odanın na-

sıl değiştiğini bulmaya çalıştı. Sonra, anladı. Bir gece önce görmemişti demek. Genç kadın perdeleri almıştı, kobalt mavisine boyadığı, çıplak ahşap zemine kıvrımlar halinde dökülmesi için alınlığa taktığı muslin kumaşları alıp götürmüştü. Perdeler. Perdeleri götürmüştü.

Jacquot, kurulandığı tişört dışında, üzerine bir gün önce giydiklerini geçirdi. Yakasının içine dolan saçlarını çekiştirirken, onları bağlayacak bir şey bulmak için çevresine bakındı. Burada işine yarayacak hiçbir şey yoktu. Banyoda da yoktu. Mutfakta çekmeceleri açtı, parmaklarıyla içindekileri taradı, uygun bir şey bulunup bulunmadığını anlamak için raftaki kutuları kurcaladı, ama hiçbir şey göremedi.

Sonra gözü, mutfak kapısının yanında duran, beylik Beretta'sıyla kılıfının altına sıkışmış postaya ilişti: bir gece önce aşağıdan getirdiği broşürler, faturalar, Boni'nin Tahiti'de tatile giden arkadaşı Chaume'dan bir kartpostal. Hepsi kalın bir lastik bantla tutturulmuş. Bandı çıkardı, saçını atkuyruğu yapıp topladı. Ardından tabancayı kemerine taktı, üzerine bir ceket alıp dairenin kapısını arkasından kapattı.

Jacquot, parmakları ahşap tırabzanları okşarken, basamakları ikişer ikişer atlayarak, ayakkabıları yıpranmış taşlara sürtünerek iki kat aşağıdaki girişe indi, holden karşıya, Dul Bayan Foraque'ın kapısına doğru yürüyüp, renkli cam panellere vurdu.

Daha eli yanına düşmeden, kapı açılıverdi.

"Teşekkürler," dedi kadının bir gece önce Jacquot'nun kapısının önüne bıraktığı sahanı ve üzerini kapatan tabağı uzatarak.

Yaşlı kapıcı kadın her ikisini de aldı, tabağı kaldırıp sahanın içine baktı, sonra başını salladı.

"Tavşan," dedi, biriyle konuşurken hep yaptığı gibi rimelli gözlerini siyah beresinin altından Jacquot'ya doğru kaldırarak. "*Tabac*'taki* adam. Oğlunun Aubagne'ın oralarda küçük bir çiftliği varmış."

"Harikaydı," dedi Jacquot. Gerçekten de harikaydı. Koyu kıvamlı ve etli. Ama dönene kadar soğumuştu. Boşalmış evin içinde dolaşır, gördüklerini hazmetmeye çalışırken, tencereyi ocağın üzerinde ısıtmıştı.

Sadece tek bir gece evden uzak kalmıştı. Otuz altı saat bile değil. Ama Boni gitmişti. Geride hiçbir şey bırakmadan. Yatak odası kapısının arkasındaki dolapta ve pencerelerin altındaki şifoniyerin çekmecelerindeki elbiseleri, ayakkabıları, tuvalet malzemesi, kasetleri ve CD'leri, resimleri, kitapları, eski kunduracı dükkânının üzerinde, ikinci kattaki dairelerine getirdiği bir sürü ufak tefek. Her şeyi götürmüştü. Sahiplik iddia edebileceği her şeyi, edemeyeceklerinden de bazılarını. Etraf bomboştu, sanki Boni burada hiç yaşamamış gibi. Jacquot bunun ne kadar zaman aldığını, bunları ne zamandan beri planladığını merak ediyordu. Belli etmeden, kendine bir yer bulmuş olmalıydı. İhtiyacı olan tek şey, bütün eşyasını sığdıracağı iki sandık ve evde tek başına kalmaktı.

"Öğleden sonra gitti," diye başladı Madam Foraque. Duymak isteyip istemediğine aldırmaksızın, Jacquot'ya bildiklerini anlattı. Eğer o kadar geç dönmemiş olsaydı, Jacquot'ya önceki gece anlatacaktı. Boş sahanı merdivenlere doğru uzattı. "İlk gördüğüm şey, ellerinde torbalar falan, merdivenlerden inip çıkan adamlar oldu. Kutular, işte. Kadının taşındığını söylediler. Bir saatten fazla sürmüş olamaz. Her şeyi bir kamyonete yükleyip gittiler..."

* Tabac (Fr.): Sigara ve içki satan, bar ve kahvehane olarak da hizmet veren dükkân. (ç.n.)

"Onu gördünüz mü?" diye sakince sordu Jacquot.

Madam Foraque başını salladı "Hep yukarıda kaldı. Sadece ben uyurken, anahtarı şu masanın üzerine bırakmışlar."

"Neyse, tavşan için teşekkürler," dedi beriki. "Düşünmüş olmanız çok hoş."

"Sana bir şey bırakmış mı? Kalan bir şey var mı?"

"Pek yok." Jacquot gülümsemeye çalıştı. "Şu bu," deyip, gitmeye davrandı.

Madam Foraque berikinin holden geçişini izledi. Saçları, diye düşündü. Şu saçlarını bir hale sokmaya ne zaman karar verecek? Gereğinden fazla uzun. Bir de şu çizmeler! Sivri burunlu. Bir gün pişman olacak.

Jacquot kapıyı açarken, "Bir işe yaramazdı, Jacquot," diye seslendi. "Yaramaz. İnan bana, onsuz çok daha iyisin."

"Hep öyle dersiniz zaten, *Grand'maman.** Belki bu kez haklısınızdır."

Bu sözlerden sonra, Başmüfettiş Daniel Jacquot Marsilya sabahının göz kamaştırıcı ışığına dalıp kayboldu.

* Grand'maman (Grande Maman) (Fr.): Büyükanne. (ç.n.)

3

Boni. Boni Milhaud.

Gök mavisi, dapdaracık ceket ve dizlerin arkasındaki plisiyle göz kırpan dar etek. Yakasındaki gümüş kanatlar ve kısacık kesilmiş kahverengi saçlarına iliştirilmiş küçük havayolu kepi.

Jacquot bütün ayrıntıları hatırlıyordu. Charles de Gaulle'den kalkan, Marsilya'nın Marignane bölgesi üzerinden Cibuti'ye giden 427 sefer sayılı uçak. Air France. Bir pazar akşamı. Günün son uçağı. Temmuzda iki yıl olacak. Uçak tıka basa doluydu, ama genç kadın güvenlik talimi sırasında can yeleğinin iplerini çekerken Jacquot'yla göz göze gelmişti. Sanki, umarım dikkat ediyorsun, dermiş gibi Jacquot'nunkilere kilitlenen o gözler.

Marignan'da inerken genç kadının da personel koridoruna doğru yürüdüğünü görüp şaşırmış, epey önden çıkmış olmasına rağmen onu hâlâ taksi sırasında bekler bulunca iyice afallamıştı. Sigara almak için durduğu holden görmüştü onu. Jacquot tezgâhın önünde beklerken, en az altı, yedi araba genç kadının önünden geçip yavaşlamıştı ya, beriki her seferinde kafasını iki yana sallamıştı. Birini bekleyip beklemediğini merak etti adam. Sonra dışarı çıkıp taksi sırasına girdi. Evet, genç kadın bekliyordu. Onu. İlk gelen taksiye bindiler. Pazar geceleri yolun sonuna kadar gitmediğini anlattı. Cibuti'ye. Pazarları değil.

Bu da Jacquot'yu gülümsetti.

Genç adamın teklifiyle taksiden Le Panier'de, Chez Paire'in önünde indiler. Gecenin bu saatinde, sadece

Jacquot Jacquot olduğu için bir masa bulabildiler. Yemeğin ortasında, Boni şarap kadehinin üzerinden ona bakıp çok yorgun olduğunu, kendi çoraplarını çıkarmaktan nefret ettiğini söyledi. Sözün bittiği yer. Pazar geceleri yolun sonuna gitmemek konusunda söyledikleri doğru değildi demek.

İlk gece, Chez Paire'den çıktıktan sonra, Jacquot'yu Belges Rıhtımı'na bakan Mercure Oteli'ne götürdü. Ondan sonra buluştukları her seferinde, gecelemeden önce Charles de Gaulle'den telefon eder, kendilerini bu otelde bulurlardı. Mercure Oteli, beşinci kat. Air France mürettebatının kaldığı kat. Jacquot'nun sessizce sevdaya tutulduğu ve –öyle inanıyordu– genç kadının da ona âşık olduğu kat.

Boni'nin hoşuna giden şeylerden birisi de insanların Jacquot'yu tanıması, bilmesiydi. Jacquot bunu daha başlarda, birisi kendisine belirgin biçimde baktığında, kim olduğunu çıkarıp hatırladığında fark etmişti. Kolunda yürüyen Boni'nin ona nasıl daha sıkı sarıldığını, Jacquot'nun ona ait olduğunu belli ettiğini, insanlar durup Jacquot'nun elini sıktıklarında, içki ısmarladıklarında, o sıcaklığı paylaştığını. Bunca zamandan sonra bile. Ünlü biri olması. Kıza çekici gelen buydu. Geçmişi. Jacquot'nun yıllar önce oyun sahasında yaptıkları. Altın horoz armalı mavi formasıyla. Maçı kazanan sayı. İngiltere karşısında. Bunca zaman geçmişti üzerinden, ama insanlar hâlâ hatırlıyordu. At kuyruğu. Dönüp dönüp bakanlar. Tanıyınca gülümsemeler. Şimdiki işiyle, polislikle hiç ilgisi yoktu, oysa Boni bu meslekten de hoşlanıyordu: göz kamaştırmasından, sertliğinden, Jacquot'nun kenti tanımasından.

Sonra, Paris'ten kalkan son uçakta karşılaşmalarının üzerinden üç ay geçmişken, Boni Marsilya'da görevlendirildi ve Madam Foraque'ın onaylamayan ba-

kışları önünde Jacquot'nun evine, Moulins'deki apartmanın en üst katına taşındı. İki kadının yıldızlarının hiç uyuşmayacağı belliydi tabii. Yaşlı dulun ocağının üzerinde köpürerek kabaran çorbası, purolarının leş kokusu, giydiği düşük çoraplar, kirpiklerinde topaklaşan aşırı rimeli ve yanaklarındaki pembe allık birikintileri. Hole bir ayağın değdiğini duyar duymaz başını kapıcı dairesinin camlı kapısının ardından çıkarıp bakması, onu her seferinde, "Jacquot, *ça va*? Biraz çorba?" diye karşılaması ve Boni'ye başını hafifçe arkaya atarak "Matmazel" demenin dışında bir şey söylememesi. Hayır, bu ikisi asla geçinemeyeceklerdi.

Marsilya'ya gelince, Boni başlangıçta Air France'ın kent merkezindeki, Canebière'deki bürosunda yer personeli olarak çalıştı. Ne var ki, uçmaya dönmesi çok uzun sürmedi. Yirmi yedi yaşındaydı. Artık baş hostes olmuştu. Marsilya'dan New York'a, Boston'a, Los Angeles'a okyanus aşırı uçuşlar. Bir o tarafa, bir bu tarafa. Gidiş dönüş yolculuğu kapıdan kapıya altı gün, ardından da dört gün tatil. Jacquot'nun hoşlandığı düzen bu değildi. Hafta sürünerek geçiyor, dört gün göz açıp kapayıncaya kadar bitiveriyordu. Oysa Boni, Beşinci Cadde ve Rodeo Drive'dan getirdiği alışveriş torbalarıyla basamakları telaşla çıkarken, Jacquot için iki karton filtresiz Gitanes, bir şişe iyi konyak taşırken, hiç de aldırmıyor gibiydi. Ayrıca tebessümü, sıcak kokulu sarılışı ve ilk zamanlarda, arayan elleri: üniformasını çıkarmalar, Jacquot'yu bavullar ve ambalaj kâğıtlarının arasından yatak odasına ya da kanepeye veya hava yeterince sıcaksa küçük balkona sürüklemeler. Boni için önemli olan bunlardı. Ayrılış ve geri dönüş. Bunların sıcaklığı ve tutkusu.

Sonra, Boni'nin Marsilya'da olmadığı bir seferde, otel yönetiminin ihbar ettiği bir kredi kartı sahtekâr-

lığını soruşturmak için Novotel'e gittiğinde, Jacquot genç kadının bir erkekle beraber bardan çıktığını, lobiden geçip birlikte asansöre bindiklerini gördü. Bir büroda çalışıyor olsa, onu göremeyecekti. Oysa Büyük Okyanus'un üzerinde bir yerlerde, on dört bin metre yukarıda, birinci sınıf kabininde öğle yemeği servisi yapması gereken Boni'yi suçüstü yakalamıştı. Jacquot'nun canını gerçekten acıtan, buydu. Sadakatsizlik kadar, yalancılık. Ama bir şey söylemeyecekti. Kız ondan küçüktü, neredeyse yirmi yaş daha gençti. Ne olmuş? Küçük bir kaçamak. Kim yapmıyordu ki? Belki kendini aynı şeyi yaparken görebilirdi. Birlikte oldukları sırada, böyle bir kaçamağa oldukça yaklaştığını da kabul ediyordu. Ama oldukça yaklaşmanın ötesine geçmemişti ya. Oysa Boni...

Bir süre, aldırmadığına kendini inandırmaya çalıştı. Önemli değildi. Üstelik ne olursa olsun, Boni onu hâlâ seviyordu, işte bundan emindi. Ama ardından, bir süre sonra, incir çekirdeğini doldurmayacak bir konuda –Boni'nin her seferinde banyo penceresinin pervazında fincan lekesi bırakması, hiçbir zaman silmeyip bu işi ona yüklemesi, düşüncesizliği– tartıştılar ve Jacquot pişman olmaya bile fırsat bulamadan içini döktü, söylememesi gerekeni anlattı. Onu Novotel'de gördüğünü açıkladı, sonra da hesabı tamamlamak için Paris'ten son uçuş, Cibuti'ye kadar gitmemek konusunda haince bir şeyler ekledi. Boni'nin önce şaşkınca, sonra acıyarak bakmasına, ardından da kapıyı vurup gitmesine neden oldu.

Altı gün sonra dönmüştü, gözleri yaşlı, cildi bronzlaşmış ve pişman. Jacquot da bağışladı onu ve balkonda, yıldızların altında birbirlerinin gönlünü aldılar.

Sonra, daha altı ay geçmeden hamile kalmıştı, berikinin az önce yüzünü yıkadığı lavaboya kusuyordu.

Jacquot için katıksız, harika bir mutluluktu. Babalık duygusu. Haberi aldığı sabah, adımlarında bir hafiflik, dudaklarında bir ıslıkla büroya yürümüştü. Oysa üçüncü ayın ilk haftasında, Boni düşük yaptı. Yatak çarşafında yapışkan bir leke, kanı çekilmiş yüzünü kırıştıran tatlı bir tebessüm, yastığa bıraktığı başı. Gözlerinde parıldayan bir gözyaşı yoktu. Yatağın yanına diz çöktüğünde biliyordu, Boni'nin rahatladığından emindi, kaybettiği çocuğun kendi çocuğu olmadığını biliyordu.

Şimdi, diye düşündü Jacquot, Le Panier boyunca uzanan caddede yürürken, şimdi artık Boni dönmemek üzere gitti gibi görünüyor.

4

Jacquot kapıyı vurup girdiğinde, Marsilya *Police Judiciaire** şefi Yves Guimpier, pencereden bakmayı bırakıp ona doğru döndü.

Guimpier uzun boylu, sıska, yuvarlak omuzluydu ve krem rengi çizgili gömleğinin altındaki kısa kollu fanilası görünüyor, kravatının gevşek düğümü yaka düğmesini saklayamıyordu. Gri-beyaz karışımı saçları çıkık alnından geriye doğru taranmıştı, mavi gözleri çekik, dudakları kıymık kadar ince, yanakları uzun ve çöküktü. *Le Chef.* Patron. Sıkıştırılmış bir macun tüpünden çıkmış gibiydi ya, Jacquot Guimpier'nin kendini koruyabileceğini bilirdi. Otuz yıldır polisti, sadece dört yıldır masa başındaydı.

Jacquot, Guimpier'nin çenesiyle gösterdiği iskemleye oturdu. Guimpier ayakta kaldı, titreyen ellerini cebine sakladı ve yeniden bir matkap sesinin geldiği sokağa baktı. Kendini bir masanın arkasında bulmasının nedeni, titreyen elleriydi.

"Duydun mu?" diye başladı Guimpier, arkası hâlâ Jacquot'ya dönük.

"Neyi duydum mu?"

"Rully'yi. Bacağını kırmış. Sırasıydı hani."

Jacquot gözlerini yumdu. Yeniden açtı. "Ne zaman?"

"Cumartesi."

"Nasıl?"

"Sence?"

* Police Judiciaire (Fr.): Cinayet Masası (ç.n.)

"Nerede?"

"Conception Hastanesi'nde. Uğrayıp ziyaret etmelisin."

Jacquot başını salladı.

"Cesetle ilgili iyi bir haber var mı?" diye devam etti Guimpier.

Ceset. Jacquot'nun kent dışına çıkmasının nedeni. Gitmeye hiç de gerek yoktu, ama evde kalmaktan çok daha iyiydi. Boni eve cuma akşamı dönmüştü, üniforması hâlâ üzerindeydi, hemen birbirlerine girişmişlerdi. Son haftalarda giriştikleri gibi. Hakaretler, kaşımalar. Ufak tefek şeyler. Ardından ağır bir sessizlik. Evin içinde gölge gibi dolaşmalar, tek kelime etmeden.

Kuzeye gitmek iyi gelmişti, tebeşirimsi kayalar, kıvrılarak giden bomboş yol, masmavi yüksek gök ve Stan Getz'le João Gilberto'nun ninni gibi salsa ritimleri. Sonra Aix'te eski arkadaşı Desjartes'le vakit geçirmek. Cours Mirabeau dışındaki küçük mekâna tam öğle zamanı varmış, baş başa eski günlerden bahsetmişler, ardından da cesedi görmeye gidip dövmesini not etmişti: uyluğun iç tarafının üst kısmına dikilmiş, zarifçe sıralanmış on bir tane kırmızı, mavi ve yeşil harf. Kadının kalçaları ve bacakları üzerinde, başlangıçta kırmızı olan ve suda beklemekten siyah çizgilere dönüşen darbe ve kırbaç izleri göze çarpıyordu. Üç ayda buldukları üçüncü ceset.

"Dedikleri gibi," diye omuz silkti Jacquot. "Hiçbir şey yoktu. Dövme dışında. Parmak izleriyle kayıp kişileri araştırıyoruz. Buralardan bir yerdense, bir şeyler çıkacaktır."

Guimpier pencerenin başından ayrıldı, koltuğunu çekip oturdu.

"Ne kadar zamandır sudaymış?" diye sordu, gerinip kollarını başının arkasında kavuşturarak.

"Desjartes'in çocuklara bakarsan bir hafta, on gün."

"Boğulmuş mu, atılmış mı?"

"Orada boğulduğundan eminler. Ciğerlerinde tatlı su var, tuz, klor, ya da flüor izi yok."

Guimpier derin bir soluk aldı, gözlerini tavanda gezdirdi, sonra yeniden Jacquot'ya döndü. "Göle gidiş?"

"Kolay değil. Salon-le-Vitry'deki çekek yeri var, ama yılın bu zamanı etraf çok kalabalık oluyor. Bir restoran, yelken okulu, kamp alanı. Asla başaramaz. Üstelik, sürüklenmesini açıklayacak bir akıntı da yok. Bulunduğu kıyıya en aşağı üç kilometre yol var."

"Bırakabileceği başka yerler?"

"Kıyının geri kalanı çok sık ağaçlı. Belki göl çevresinin büyük bölümünde on metrelik bir şerit ve erişilmesi zor. Kadını taşımak ya da yürütmek çok riskli. Sahil farklı. Dün gidip, Desjartes'le birlikte göz attım. Yoldan oraya inen bir patika var. Üzerinde ilerlemek güç, ama o kadar da güç değil."

"Yani adam bölgeyi biliyor?"

Jacquot omuz silkti. "Şart değil. Daha önceden gidip bakmış da olabilir. Oraları oldukça ıssız."

Guimpier başını salladı, duyduklarını kafasından geçirdi. "Kimin toprağı?"

"Prud'homme adlı bir çiftçinin."

"Hakkında bir şey?"

"Hiç. Zaten çok yaşlı. Yetmişlerin sonu. Seksenında, belki."

"Aile? İşçi?"

"Desjartes'e göre, hiçbiri olamaz."

"Patikada hiçbir şey yok muydu? Sahilde? Teker izleri? Ayak izleri?"

"Yoktu. Orada geçen ay hiç yağmur yağmamış."

"Cesedi kim bulmuş?"

"Bir İngiliz. Ailesiyle mola vermişler."

Guimpier ilgilenmiş göründü. "İşe karışmış olabilir mi?"

Jacquot başını hayır anlamında salladı. "Ceset göle girdiğinde, Orange dışında bir yerde kalıyorlarmış; Courthézon diye bir yer. Desjartes anlattıklarını kontrol etmiş, hepsi doğru çıkmış."

"Kadın uyuşturulmuş mu?" diye sordu Guimpier, yeni bir konuya geçerek.

"Kesin karar vermek için hâlâ test sonuçlarını bekliyorlar, ama Desjartes uyuşturucu etkisinde olsa bile, kendine gelmek üzere olduğu fikrinde. Neler olduğunu anlayıp, mücadele etmeye çalışmış."

"Peki bunları nereden çıkarıyor?"

"Ellerinde, iki tırnağının altında lastiğimsi siyah bir madde var. Aslında, sünger. Neopren. Anlaşılan adamımız dalgıç elbisesi giyiyormuş."

"Oralarda akşam su soğuk olur," dedi Guimpier düşünceli bir tavırla. "Tecavüz?"

"Söylemesi güç. Raporun sonucunu beklemek zorundayız. Ama dayak yemiş."

Guimpier berikine soran gözlerle baktı.

"Sopayla," diye açıkladı Jacquot. "O dövmeyi de hesaba katınca, Desjartes cinayetin işle ilgili olabileceğini düşünüyor."

"Fahişe miymiş?"

"Öyle görünüyor."

"Öteki kurbanlar? Onlar fahişe değildi."

"Şimdiye kadar öğrenebildiğimiz kadarıyla, hayır."

"Elbise falan bulunmuş mu? Mücevher? Çevrede dökülüp saçılmış bir şey?" Bu sonuncusunu umutla söylemişti. Bir şey bulmak zorundaydılar.

Jacquot başını iki yana salladı.

"Tek bir şey yok. Ne bir saat bulduk, ne yüzük. İzini sürecek hiçbir şey çıkmadı."

"Ee, sen ne düşünüyorsun?"

Jacquot sözlerini tarttı. "Ötekilere benzediği kesin. Genç bir kadın. Çıplak. Boğulmuş. Adamın kafayı geriye kanırttığı yerde, saç diplerinde yaralar var. Kürek kemiklerinin arasında, ötekiler gibi kurbanı suyun altında tutmaktan kalan çürük izleri. Otopsi raporu geldiğinde emin olabiliriz."

Guimpier onayladı. "Pekâlâ Daniel. Şimdi ne yapacaksın?"

"Arşivde neler bulabileceğime bakacağım. Bir başlangıç olabilir. Dövmenin izini süreceğim."

"Sakın söyleme, kalp mi?"

"İki sözcük. *Eski Liman.* Yol işareti gibi."

Guimpier homurdandı. "Bu yüzden mi buralardan bir yerden geldiğine inanıyorsun?"

"Bana mantıklı geliyor."

Guimpier öne doğru eğildi, çalışma masasının ucuna uzanıp bir dosyanın sayfalarını çevirdi.

"Rully çalışamayacağına göre, seni Gastal'in yanına veriyorum. Ona dava hakkında bilgi verirsin."

"Gastal mi? Hani şu Toulon'lu adam?" Jacquot berikini etrafta görmüştü. Chez Paire'in tavanından sallandırdıkları şişman ve ufak balon balığı gibiydi. Bir yaş falan daha gençti belki, rütbeleri aynıydı ama teşkilatta Jacquot'dan iki yıl daha kıdemliydi. "Narkotikte değil miydi o?"

"Ayın sonunda. Şimdilik oyalanıyor..." Guimpier dosyayı kenara itti ve parmaklarını masaya vurmaya koyuldu: ellerinin titremesini saklamak için bir numara. "Ahlak Masası'nda biraz çalıştı. Ama senin yardıma ihtiyacın olacak ve elimde şimdilik ondan başkası

yok." Jacquot'ya göz attı. "Tek istediğim şu, sinirini bozmasına izin verme. Duyduğum kadarıyla, pek kolay biri değilmiş."

Jacquot başıyla onaylayıp ayaklandı. "Kedi gibi olacağım."

"Ayrıca git Rully'yi gör," dedi Guimpier, koltuğunu itip ellerini cebine sokarak. "Ona selamımı söyle ama çiçek beklemesin. Futbol oynamak için fazla yaşlı."

"Rugby. Üstelik, sadece otuz üç yaşında."

"Tamam işte. Nereye vardığına bak. Soruşturmanın ortasında, bir bacağı alçıda."

"Umarım biz biraz daha ilerideyizdir."

5

Bunlar, diye düşündü Jilly, evin yolunu bulmamıza yardım eden neşeli, abartılı refakatçilere benziyorlar. *Anemone*'un pruvasına tünemiş oturan, güneşten yanmış çıplak bacaklarını sallandıran, tuzdan kabuklanmış vardavelaları tutan Jilly Holford, kobalt rengi sular teknenin gövdesine ıslık çalarak çarparken, aşağıdaki üç yunusun sıçrayıp sulara dalmasını izliyor, hızlarına ve zarafetlerine hayran oluyordu. Uzun, kıvrık vücutları bir saniye boyunca suyun altında dönüp parıldarken, bir saniye sonra sırt yüzgeçleri suyu keserek yüzeye çıkıyor, zarifçe kambur sırtları sabah güneşinin altında parıldıyordu. Bazen o kadar yaklaşıyorlardı ki, ayak parmağını uzatsa hayvan suya dalıp gözden kaybolmadan önce sırtına dokunacakmış gibi oluyordu.

Onları ilk gören dümen başındaki Tim'di ve güverteye çıkıp yunusları seyretmeleri için kamara iskelesinden aşağıya, Ralph'le Jilly'ye seslenmişti. Tim'in ağabeyi somurtmayı sürdürüp güverteye çıkmadı, aşağıda haritaların başında kalıp Marsilya'ya varmak için tutacakları son rotayı belirledi, ama Jilly yukarı tırmanmış, pruvaya doğru ilerleyip, *Anemone*'un yelkenlerini dolduran serin batı rüzgârı tişörtünü çekiştirir, şortunun ceplerini doldururken, seyretmek için yerleşmişti. Bunlar bu uzun, zorlu yolculuk boyunca gördükleri ilk yunuslar değildi, ama Jilly onların varlığında iç kıpırdatıcı, sakinleştirici bir şeyler hissediyordu. Sanki, eve çok yaklaştın ve seni gördüğümüze çok memnunuz, diyorlardı. Sana yolu gösterelim.

Başlangıçta harika bir yolculuktu, Ralph'le ikisi, Grenada'dan kuzeye rota tutup Antigua Adaları'nın arasından geçmişlerdi. Tanıştıklarında, Jilly, St. George's rıhtım restoranlarından birinde garsonluk yapıyordu. Beriki bir akşam, yıpranmış şortu ve tişörtü, karmakarışık saçları ve kocaman, sakin tebessümüyle içeri girmiş, barın yakınındaki bir masaya oturup bira ve levrek ısmarlamıştı. Mutfak kapandığında hâlâ masadaydı ve Jilly onun davetini kabul edip, bir içki için yanına oturmuştu. Ralph nereli olduğunu, Grenada'da ne aradığını sordu, beriki sarhoş bir şoförün kurbanı olan annesiyle babasını anlatınca, çok üzüldüğünü söyledi, Jilly artık nefes almak, seyahat etmek, üzüntüsünü hafifletmek için zamana ihtiyacı olduğunu anlatmaya çalışırken de başını salladı. Altı ay sonra üniversiteye başlayacağını anlattı Ralph'e, yeni bir hayata. O zamana kadar...

Restoran kapanınca, Jilly'nin çantasını almasını bekledi, kıyıdaki başka bir bara gidip rom ısmarladılar. Dudaklarında asılı o sakin tebessümüyle, dizlerini berikinin dizlerine değdirerek, genç kızın kestane rengi saçlarından, çilli burnundan ne çok hoşlandığını anlattı ve gök mavisi gözlerine uyan topaz gerdanlığı nereden aldığını sordu.

Bu ilgiden, dizine değen dizden içi ısınan Jilly, berikine ne iş yaptığını, nereden geldiğini ve nereye gideceğini sordu.

Mürettebat arıyorum, dedi Ralph, Grenada'da teknesi *Anemone*'un eksiklerini tamamlayana kadar kalacak, sonra da adalara yelken açıp, Büyük Okyanus'u geçecekti. Jilly yelken tutmuş muydu? Teknelerden anlar mıydı? Belki de gelmek isterdi?

İki saat sonra, yıldızlar aşağıya bakıp göz kırpar, St. George's ışıkları suların üzerinde parıldar, *Anemone*'un

güvertesinde çırılçıplak birbirlerine sarılmış yatarlarken, Jilly evet dedi. Ertesi gün işinden ayrıldı, üç gün sonra da yelken açtılar ve Ralph'in erkek kardeşini alacağı Antigua'ya doğru, adadan adaya geçerek yola koyuldular.

"Tim'den hoşlanacaksın," dedi Ralph. Altı ay boyunca Güney Amerika'nın tozunu attırdıktan sonra, şimdi artık dönüş yolundaydı, kullanılacak fazladan iki el daha.

Sorun da buydu. Jilly, Tim'den hoşlandı. Hem de çok. Tim güverteye ayak basar basmaz daha önce hiç yapmadığı bir şeyi yapan, Jilly'nin pek de keyif almadığı şekilde kaptanlaşıveren, kardeşinin yanında birden o kadar yakışıklı görünmemeye başlayan Ralph'in daha canlısı, daha genci.

Azor Adaları'ndan çıkıp teknenin burnunu Marsilya'ya çevireli iki gün olmuştu ki, Ralph neler olup bittiğini anlayıverdi: Tim'in başıyla Jilly'ye kamaraya gitmesini işaret ettiğini, birkaç dakika sonra da peşinden indiğini yakaladı. Berikiler birlikte güverteye döndüklerinde Ralph yüzleşmeye kalkınca, Tim olanları inkâr etmeye çalıştı ama Jilly onun sözünü kesip, evet dedi açıkça, evet doğru. Hepsi bu kadardı ve eğer Ralph durumdan memnun değilse San Miguel'e dönüp genç kızı tekneden indirebilir, kıyıdan da onun yerini alacak birini bulabilirdi. Oysa Ralph daha fazlasını duymak istemedi, dudaklarını ince ve sessiz bir çizgi gibi bitiştirerek dümen tutmayı sürdürdü.

Ardından fırtına patladı.

Ralph fırtınanın geldiğini biliyor olmalıydı. Jilly'yle Tim bilmiyorlardı. En azından, lombozun arkasında kabaran dalgaları görene, dalgaların tepesini köpürten soğuk yel saçlarını karıştırana, çıplak ayak bileklerini yalayana kadar. Dümen sularının üzerinde top-

lanan ve hızla peşlerinden yetişen siyah bulut çizgisinden tokat gibi düşen ilk yağmur saçmaları, fırtınanın teyidiydi.

Rüzgâr onları kuzeybatıya sürükledi, herkesi güvertede, yelkenler dürülmüş, cankurtaran halatları bağlı, sıkıca tutunmak zorunda bıraktı. Fırtına onları aşıp önlerine düştüğünde, Cebelitarık'a sadece bir günlük mesafedeydiler.

Jilly orada inmek istedi, ama Ralph aldırmadan devam etti –Cebelitarık mantıksız diyordu; asıl inilecek yer, Marsilya– ve Tim de nedeni açık bir şekilde ağabeyiyle hemfikir olunca, Jilly delikanlıyı kamarasından kovdu ve iki kardeşi aklından çıkarmaya çalıştı. Aslında ikisi de iyi adamlardı, ikisini de seviyor ve duygularını örselemek istemiyordu, ama...

Şimdi, Marsilya'ya bir yelken günü mesafede, Jilly ayak parmaklarının sadece birkaç santim ötesinde oynaşıp sulara dalan yunusları seyrediyordu. Yunusların onu eve götürdüklerine karar verdi ve mavi suyun ötesinde, geleceğin ona el salladığını hissetti.

Sonra, hemen bir an sonra, rüzgâr yön değiştirdi, yelkenler orsaya döndü ve *Anemone* sancak tarafına döndü. Teknenin burnu bir dalgaya çarptı, soğuk deniz damlacıkları bacaklarının arasından yükseldi, yüzünü ıslatıp soluğunu kesti. Jilly keyifli bir kahkahayla vardavelayı bıraktı, kısa, tuzlu saçlarını arkaya itti ve yüzünü güneşe döndü.

6

Raissac, dikkat çekmeyen otomobilleri yeğlerdi. Kahverengi, gri. Lacivert ya da yeşil de olabilir. Yıkanmamış olacak. Altı çamurlu, ön camı tozlu. Citroën'ler, Peugeot'lar, bir iki tane eski model Renault, Nissan görünümlü şu hurda Toyota arazi aracı. Yani dikkat çekmeden kenti dolaşmak, turistik bir mekânı ziyaret etmek, elini açık etmeden bir müteahhide ya da malzemeciye uğramak için uygun arabalar. Hepsi de şirket, Raissac et Frères adına kayıtlı olacak, Marsilya'nın çeşitli kapalı garajlarında tutulacak. Tabii bir de kendi garajında duran Bentley vardı ya, Raissac onu sadece uzun yolculukları için kullanırdı. Paris'e ya da Lyon'a gitmek için. Veya İtalya'ya giden sahil yolunda. Başka her yere, Raissac'ın yeğlediği göze batmayan, sıradan arabalarla gidilirdi.

O hep ön koltukta otururdu. Şoförü Coupchoux'nun yanında. Arka koltuğa asla.

O pazartesi sabahı, Coupchoux yanı boydan boya çizili, anten yerine tel elbise askısı takılı, kaportası pencere kenarlarında paslı, yedi yaşındaki bir Renault'yla geldi. Raissac bir şekerlemenin ambalajını açarak evinin merdivenlerinden inerken, sürücü tarafındaki kapının açıldığını, kolları ve boynu kaslı Coupchoux'nun siyah tişörtünün altındaki omuzları kasılarak arabadan inmeye davrandığını gördü.

Raissac elindeki şekerlemeyi salladı, berikiyle göz göze gelince Coupchoux yeniden koltuğuna yerleşti. Fazla ağırlık çalışmış, diye düşündü Raissac, yolcu tarafına doğru yürürken, güzel bir vücut için gereğinden

fazla özen göstermiş. Adamın zayıf çenesinin, alnın çıkıntısı altından arpacı kumrusu gibi bakan sıkıcı gözlerinin ve ıslak pembe dişetlerine oturmuş o gülünç bebek dişlerinin telafisi olmalı, diye tahmin etti. Coupchoux'nun vücudunda hiçbir şey yapamayacağı yerler. En azından, diye düşündü Raissac, kasların faydası var. Öteki önemli becerilerinden bahsetmeye gerek bile yoktu.

"Ne tarafa, Mösyö?" diye sordu Coupchoux, bahçe kapısından çıkıp, Cassis'den uzaklaşarak içerilere doğru, tepeye yöneldikleri sırada. Tespih tanelerinden dikiz aynasına asılmış tahta bir istavroz ön camda pandül gibi sallandı.

"Marsilya," dedi Raissac. "Ayrıca şu zamazingoyu da kaldır."

"Tabii, Mösyö," dedi Coupchoux, Raissac'ın hangi zamazingodan bahsettiğini sormaya gerek görmeden. Tespihi dikiz aynasından söktü, tanelerini kalbine bastırarak gömleğinin göğüs cebine attı. "Orada nereye?"

Raissac şekerlemesini bitirdi, ambalajını avucunda buruşturup yere attı. "Sofitel," dedi rahatını bulmaya çalışırken. Kullandığı otomobillerde sadece tek bir sorun vardı. Yer. İki metreye yakın boyuyla, bacaklarını nereye koyacağına karar vermek zor işti. Koltuğunda birkaç dakikalık bir kıvranmanın sonunda uygun bir pozisyon bulduktan sonra, göğüslüğe uzanıp havalandırmayı kendine çevirdi. Pek işe yaradığından değil. Arabanın kliması da berbattı.

Telefon, Coupchoux Marsilya'ya giden eski ara yol D559'a girmek için sola saptığı sırada çaldı. Raissac iç ceplerinden birinden telefonunu çıkarıp açtı.

Hiçbir şey söylemeden, sadece dinledi. Ardından:

"Accra'dan ne zaman ayrılmış?"

Başını salladı. "Buraya gelmesi ne kadar sürer?"

Yine sessizlik.

"Öteki genç hanım? Sylviane?"

Raissac gülümsedi. "Güzel," dedi. "Tamam. Saat yarım gibi, Sofitel'in barı."

Vedalaşmadı. Raissac telefonunu kapatıp, yeniden iç cebine kaydırdı. Birkaç saniye boyunca önündeki yola daldı, sonra da yanlarından hızla geçip giden ağaçları fark etti.

"Çok hızlı gidiyorsun," dedi.

Coupchoux itaatkâr bir tavırla ayağını gazdan çekerken, Raissac yavaşladıklarını hissetti. Polis tarafından kenara çekilmenin âlemi yok, diye düşünüp, kente kadar olabildiğince rahat yerleşmeye çalıştı.

Şimdiye kadar haberler hep iyiydi. Carnot'nun dediğine bakılırsa, gemi yoldaydı –dört, belki de beş gündür– ve ihtiyaç duyacakları herkes yerindeydi. Marsilya'daki adamı Carnot'ya varıncaya kadar, herkes. Carnot ve en insanın en beklemediği anda, bulutlu gökten sızan güneş ışığı gibi çıkagelen, genellikle kurbanlarını yere serili bırakan tatlı bir zaaf gibi, Raissac'ın hayatını kolaylaştıran fırsatlar. Tekrar tekrar yüzlercesi, hepsinin tek istediği kazığı yemek. Bazen seks meselesiydi ya da hırs veya borç, bazen de aşk veya nefret. Gemi azıya almış duygular. Denetimden çıkan, sahibini sürüden uzaklaştıran hayat. Savunmasız bırakan.

Nedeni ne olursa olsun, iş her seferinde aptallıkta düğümleniyordu; bu kadar basit. Bir de güçsüzlükte. Raissac'ın burnu güçsüzlüğün kokusunu alırdı. Birinin şakağına dayanmış tabanca namlusundan çok daha etkiliydi bu. Başkalarının parasıyla at yarışlarında heyecan yaşamaktan hoşlanan inşaat müfettişi gibi. Ya da Raissac'ın grev kırıcılarına güvenen, hafta sonlarını Korsika'da geçirmekten hoşlanan koca göbekli

sendika ağaları. Veya tatillerini ailece Martinik'te geçiren Toulon'lu gümrükçü çocuklar ve şu en yenisi, Carnot'nun Marsilya'da ağına düşürdüğü, küçük oğlanlarla oynaşmaktan zevk alan evli herif. Hatta aynasızlar bile. Onlara bile ulaşabilirdin. İçlerinden birini avucuna almaya gör... İşte o zaman oyunda öne geçersin. Toulon'daki şu polis ya da La Ciotat'daki öteki gibi. İhtiyacın olan tek şey biraz zaman, biraz sabır, biraz inattır. Yaşlı annesinin, Richelieu'nün sözlerini çarpıtarak söylediği gibi, "İnsan zaafı sadece bir zaman meselesidir".

Şimdi de, inanılacak gibi değil ama, De Cotigny. Ta kendisi. Raissac talihine inanamıyordu. Üstelik bütün bunlar, Carnot sayesinde olmuştu. Tek bir karşılaşma fırsatı ve ilginç bir rastlantılar dizisi. Önce, jimnastik salonunda kıza yanaşan Amerikalı kadın, yani De Cotigny'nin karısı, sonra da her yerde paranın kokusunu alan, işe koşulmakta sakınca görmeyen Vicki. Önce karısıyla, sonra da kocasıyla. Eğer Carnot bir akşam Vicki'ye uğramaya gitmeyip, karı kocayı Vicki'nin apartmanında, merdivenlerden inerken görmese, Raissac'ın hiçbir şeyden haberi olmayacaktı. Dediğine göre, Carnot üst sahanlıkta berikilerin ayak seslerini duymuş, bir alt kattaki kapılardan birinin önünde durup, onlar yanından geçip gidene kadar, sanki orada oturuyormuş gibi, anahtarı kilide sokmaya çalışmıştı. Karı koca. Carnot adamı görür görmez tanımıştı: De Cotigny. Hubert De Cotigny. Marsilya şehir planlama dairesinin başı. Çok önemli bir beyefendi. Üstelik, gidebilecekleri tek daireyi, Vicki'yi ziyaretten dönerken yakalanmışlardı.

Carnot'yu tanıdığı için, Raissac berikinin neler olup bittiğini anlamasının uzun sürmediğini tahmin etmekte zorlanmadı: üçüncü kere buluştuklarını –daha

önce iki sefer kadınla, bu seferinde de ikisiyle birlikte– ve daha da önemlisi, bunun süregelen bir dalga olduğunu.

Adi kahpe, diye düşündü Raissac, Mont de la Ginestre'in dönemeçlerinden çıkar, Renault fazla zorlanmaktan homurdanır, otomatik şanzımanı eğimin kaç devir gerektirdiğine daha karar verememiş gibi birinciyle ikinci vites arasında gidip gelirken. Adi, adi kahpe. Kendi hesabına üç beş kuruş kazanmak, öyle mi? Kendi başına iş çevirmeye kalkmıştı demek. Carnot o gün oraya uğramamış olsa, karının tek kelime etmeyeceği kesindi. Üstelik, kahpeye yaptıkları onca yardımdan sonra. Yirmi yaşlarındaki aptal, kendi başına iş çevirmeye kalkmıştı. Onun için bütün yaptıklarını unutmuştu.

Raissac'ın oynadığı oyunda, işin bu tarafını sürekli kollamak zorundaydın. Bağımsız çalışıp, kazandıklarının yanlarına kâr kalacağını düşünen kızlar. Kaldı ki, Raissac bunun da önemli bir zaaf olduğu kanısındaydı. Rakibini önemsememek. Kahpe onları ne sanıyordu? Koroda ilahi söyleyen bebeler mi? Onların liginde olmadığını yakında görecekti.

Renault, Ginestre Geçidi'nin son dönemecini geçip Vaufrèges'e ve oradan da kente inen uzun yokuşa girdiğinde, Raissac Vicki'yi kafasından attı ve düşüncelerini daha keyifli şeylere yöneltti. Bağlantı kurulacak yeni dostlar, kullanılacak yeni bir yol ve çantada keklik para. Bütün hesaplar yapıldığında, her şeyin planlandığı gibi geliştiğine karar verdi; Coupchoux nihayet Sofitel'in önüne vardığında, Raissac kendini halinden hoşnut hissediyordu.

* * *

Şeritli şapkası ve bordo pardösüsüyle Sofitel'in kapıcısı Toni de kendini en az onun kadar hoşnut hissediyordu. Şirket hesabına gelmiş konferans katılımcıları; daha iyisi olamazdı. Vardiyası başlayalı sadece bir saat olmuştu ya, şimdiden bin frankı vardı. Banknotları taşımak kolaydı, ama biraz daha bozukluk alırsa pantolonun dikişleri atacaktı. Parasının ön avluda yuvarlanabileceğini düşününce irkildi. Kısa süre sonra ceplerini içerideki *Caisse* kontuarında boşaltmak, ya da kapı görevlilerinden birini bir torbayla aşağıdaki dolabına göndermek zorunda kalacaktı. İki düşünce de çekici değildi. *Caisse*'deki Rudi'nin pay isteyeceği kesindi; saymak fırsatı olmadığından da kapı görevlisinin personel soyunma odasına giderken ne kadarını yürüttüğünü bilmek imkânsızdı.

Toni ne yapacağını düşünürken, dökülen bir Renault giriş yoluna sapıp, üç metre önünde sarsılarak durdu. Çizik boyaya, askıdan bozma antene ve farklı jant kapaklarına tek bir bakış atmak bile yeterliydi. Talihi varsa, tek bir frank gelirdi bahşiş olarak, üstelik şimdiden onlardan yeterince vardı cebinde. Toni başka hiçbir şey düşünmeden dikkatini "Hoş geldiniz, Delegeler," panosuna çevirdi, bir araba kapısının kapandığını, ayak seslerinin yaklaştığını duyana kadar harfleri düzenliyormuş gibi oyalandı.

Eldivenli ellerini çırparak eserine bakmak için geriledi, sonra da yeni geleni selamlamak için döndü. Soğukkanlılığını nasıl koruduğunu hiç hatırlamayacaktı. Ön avludan, parıltılı kruvaze ceketini ilikleyerek ve ipek kaşkolünü gevşeterek yaklaşan, Toni'nin gözlerinin gördüğü en berbat manzaraydı. Ayrıca en çirkini. Tanrım, ne surat ama. Tanrım... İmkânın olsa karşılaşmak istemeyeceğin adamlardan. Arabasının kapısını açacağın adamlardan, yoksa Tanrı seni korusun.

O ince uzun yüz, o uykulu gözler, o gergin, buz gibi tebessüm. İnsanın bütün vücudunu donduran.

"Bonjour, Monsieur, Bonjour," demeyi becerdi, ama adam yanından geçmiş, basamakları sıçrayarak çıkıyordu.

Ön avluda, Renault'nun şoförü Toni'nin bakışını yakaladı, başını sallayıp gülümsedi.

7

"Öbür tarafın hücumcusuydu. Nereden geldiğini görmedim. O kadar hızlı değildi, anlıyorsun ya? Ama iri yarıydı, bela arar gibiydi."

Saçı darmadağınık, belden yukarısı çıplak, kasığı özenle buruşturulmuş bir çarşafın altındaki Rully, yatağın ayakucuna üzüntüyle baktı.

Jacquot da aynı yere baktı. Sol bacağı kasığına kadar çıkan parlak beyaz bir alçıdaydı, alçıdan fırlamış ayak parmakları morarmıştı ve eklem yerleri sert kıllardan kapkaraydı. Alçı ayak bileğinin bir parmak kadar üzerinden askıya alınmış, ipin ucu bir dizi makaradan geçirilip, gümüş renkli kocaman bir ağırlığa tutturulmuştu.

Rully, "Sezonun son maçıydı, tamam mı? Dostluk maçı. Öylesine bir oyun," deyip içini çekti.

"Hücumcu, demiştin değil mi? Sol kulağı kopuk? Burnu yassı?"

Rully başını salladı. "Ta kendisi."

"Brives'den Mastin. Başkası olamaz. Perpignan'da oynardı." Jacquot adamı tanırdı. Çetin ceviz. Her fırsatta sorun çıkaran cinsten. Üstelik, hakemin görüp görmediğine de aldırmazdı. Brives taraftarlarının istediği tam da buydu zaten. Mastin de onlara istediklerini veriyordu. "Pis bir herif," dedi Jacquot, parmağını tişörtünün yakasından içeri sokarken. Daha öğlene çok vardı ama sıcaklık yirmilere tırmanıyordu bile.

İkisi de sustu. Jacquot iskemlesinin arkasına dayanıp çevresine baktı. La Conception'un üçüncü katı. Arkada, özel bir oda. Jacquot buraya birkaç kere gelmişti,

meslektaşları için. Bıçak yaraları, kurşun, beysbol sopası: keskin, ağır ve sert ne varsa. Şimdi de Rully.

"Pas vermek için dönerken, tren gibi çarptı," diye başladı beriki. "Bacağımın üzerine düştüm. Kırıldığını işittim." Rully çenesiyle alçının alt tarafını gösterdi. "Sonra da dizimin döndüğünü. Tuhaf," diye devam etti, Jacquot'ya bakarak. "Hiçbir şey hissetmedim."

"Hissetmezsin," dedi Jacquot. "Bilirim."

Gerçekten biliyordu. Onunki kırık bir kemik değildi, zorlu bir gerilme ve Aşil tendonunun kopması, sarkan ayak, mide bulantısı. Ama acı yoktu. O anda acımamıştı.

Dışarıda, koridorda bir tepsi tekerleklerini takırdatarak geçti.

"Üzgünüm Dan," dedi Rully usulca. "Hiç zamanı olmadığının farkındayım."

"Hey, hayatta olur bunlar," dedi Jacquot elini sallayarak. "Ben asıl senin için üzülüyorum. Ne kadar sürecekmiş?"

"Böyle, bir hafta. Sonra belki çıkarım. Kim bilir? İnsana fazla bir şey anlatmıyorlar." Rully güldü, sonra konuyu değiştirdi. "Salon'da bir şeyler bulabildin mi?"

Jacquot bir saat önce Guimpier'ye verdiği bilgileri tekrarlayarak ortağına durumu anlattı. "Kurban bir haftadan beri göldeymiş, belki de daha uzun süredir. Çıplak. Yirmilerinin ortasında. Bir dövme dışında kimliğini belirleyecek hiçbir şey yok. Ne bir mücevher ne bir elbise. Oradaki çocuklar kıyıyı ellerinden geldiğince taradılar ama hiçbir şey bulamadılar. Suya nereden girdiğinden emin değiller, ama gölün uzak tarafındaki o küçük plaj muhtemel görünüyor."

"Peki, sen ne düşünüyorsun?"

"Aynı herif olmalı. Otopsi raporunun bir kopyasını

göndermişler, ama ben buraya gelirken Desjartes aradı, birkaç ayrıntı verdi. Pronoprazone verilmiş, ötekilerdeki gibi, ama bu sefer kürek kemiğinin üstünden enjekte edilmiş, bu da adamın muhtemelen arkadan geldiğini gösteriyor. Kesinlikle tecavüze uğramış. İç organlarında bereler ve belirgin yaralar var."

"Ama sperm yok, öyle mi?"

Jacquot başını hayır anlamında iki yana salladı. "Kaput kullandığına dair belirti de yok. Kayganlaştırıcı ya da sperm öldürücü izi de bulunmadı. Biliyorsun, bunlar su bazlıdır."

Rully başını salladı. "Gazeteler daha öğrenmedi mi?"

"Yelkenli kazası. Şimdilik sadece yerel bir haber. Kimse öteki ölümlerle bir bağlantı kurmadı. En azından, şimdilik."

"Umalım, öyle kalır."

Kapı vuruldu ve bir hemşire içeriye rüzgâr gibi girdi. Genç ve taze yüzlüydü, çizgili, genç hemşirelere özgü pamuklu önlüğünün altından güneş yanığı kolları ve çıplak bacakları görünüyordu.

"Bugün nasılız bakalım?" diye sordu, lastik tabanlarını muşambanın üzerinde gıcırdatarak yatağın çevresinde dönüp, ağırlıkları kontrol eder, Rully'ye bir şey isteyip istemediğini sorarken.

Rully gülümsedi ve hayır, dedi, onu buradan çıkarmanın yolunu biliyorsa, o başka.

"Şimdiden bizi terk etmek mi istiyorsunuz?" diye haykırdı beriki; her ikisine üzgünce baktı, kepinden kurtulan bir tutam asi saçı yerine sıkıştırdı. "Belki de sizi biraz daha rahatlatabiliriz," deyip kolunu Rully'nin omuzlarına doladı, adamı öne doğru çekti, bir taraftan yastıklarını düzeltirken kendi vücuduna dayadı, bir yandan da Jacquot'ya baktı. Tırnaklarının boyalı

olması Jacquot'yu şaşırttı. Pembe oje: gözden kaçması mümkün, ama yine de orada.

"İşte tamam," dedi parmaklarını çıplak omzuna dayayıp Rully'yi sırt üstü yatırırken. "Ben olmasam, ne yapardınız?" Bu sözlerle ve yüzünde bir tebessümle, pamuklu önlüğünü düzeltip odadan çıktı.

Jacquot ve Rully aynı şeyi düşünerek birbirlerine baktılar.

"Beni asıl etkileyen, o elbise," dedi Rully gözünü kırparak. "Daha yaşlı hemşireler pantolon giyiyor." Bacağının arasındaki çarşafın kıvrımlarıyla oynadı. Gelecek sefer buraya bir kitap koymak daha iyi olacak."

"O kadar ağır olmasın," dedi Jacquot. "Gazete de olur."

İki adam, konuyu nereye çekmek istediklerine hâlâ karar veremeden, birbirlerine gülümsedi. Söze Rully başladı: "Guimpier'yi gördün mü?"

Jacquot gördüğünü söyledi, çiçeklerden, bu yakınlarda bir ziyaret beklememesi gerektiğinden bahsetti.

"Pekâlâ, benim yerimi kim alacak?"

"Gastal."

Rully, onun kimden söz ettiğini anlamaya çalışırken, kaşlarını çattı.

"Onu görmüş olmalısın," dedi Jacquot, ayaklanıp ceketini çekiştirirken. "Bir iki ay önce, Toulon'dan geldi. Başlangıçta Sallinger ve Ahlak Masası'ndaki çocuklarla çalıştı. Ayın sonunda Narkotik'teki Lamonzie'ye gönderildi."

"Şu şişman adam mı?"

"Şişman adam."

Rully bir an düşündü.

"*Escargot*'larla bir numarası yok muydu? Salyangozlarla?"

8

Her şeyi ayarlayan, Sylviane'ın arkadaşı Carnot'ydu. O sabah telefon etmiş, genç kadına yeri ve saati bildirmişti. Sofitel'in barı. Saat yarımda. Adamı görür görmez tanıyacağını söylemişti Carnot. Davranışlarına dikkat et, diye de hatırlatmıştı. Mösyö Raissac insanların davranışları konusunda çok titizdi.

Sylviane telefonu bekliyordu. Carnot bir aydan beri ayarladıkları şeyi, işlerin nasıl gitmesi gerektiğini, fırsatları anlatmıştı. Adam gibi davranmalı, istekli görünmeliydi. Söylenenleri yapmalıydı. Hepsi zaman meselesi, demişti Carnot. Bir fırsat çıkar çıkmaz o da işin içine girecekti. Anlaşılan, şimdi o fırsatla karşı karşıyaydı. Şansı dönmüştü. Sonunda. Beklediği terfiyi alacaktı.

Sylviane dairenin kapısını kilitleyip asansörle aşağı indi. Asansör dardı ya, halı kaplı duvarlarından birine yaslanıp, parmağını ayakkabının yanından sokup, ayak parmaklarını ve topuğunu rahatlatacak kadar yer vardı. Yeni ayakkabılar. Louboutin. Tam da şimdi, en hain yanlarını gösteriyorlardı. Asansörün kapıları açılırken, Manolos'ları giymenin daha doğru olacağını düşündü. Biraz çizik, biraz daha eski görünebilirlerdi de, bunlardan çok daha rahat oldukları kesindi.

Sylviane o sabah buluşma için uygun giyinmişti. Sade ve seçkin. Tam Sofitel gibi bir yerde giyilecek şeyler. Yeni ayakkabılar, tabii (kahrolasıcalar); siyah ipek çoraplar; çizgili, gri bir Chloé elbise; sarı saçları ensesinde bazen Deneuve'ün yaptığı gibi toplanmış: ve Carnot'ya göre, Mösyö Raissac'ın sevdiği renkte,

kırmızı dudak boyası. Dışarıdan bakılınca, önemli bir kuruluşu temsil eden bir yönetici sanılabilirdi. Tam istediği gibi.

Sylviane sokağa çıkınca gördüğü ilk taksiye, eski Opel'e bakmadı, ardından gözünün iliştiği Mercedes'i durdurdu. Şoföre gitmek istediği yeri söyledi, kalan zamanı makyajını ve dişlerini kontrol etmekle, birkaç kere derin nefes almakla, terleyen ellerini kâğıt mendile silmekle geçirdi. Saat tam on ikiyi on geçe, Sofitel'in kapıcısı genç kadın için resepsiyonun kapısını açıyordu.

Sylviane gergindi. İyi bir izlenim bırakmak zorundaydı ya, midesinde kıpırtılar duyuyordu. Oyunu nasıl oynayacağını biliyor olabilirdi, ne de olsa bunu birçok kere yapmıştı, ama bu farklıydı. Bu kez iş ciddiydi. Bu işi doğru yaparsa, gardırobunda sadece tek bir Chloé, tek bir çift Louboutin ve eski Blahnik'ler bulunmayacağını biliyordu. Harika olacaktı. Bol bol para. Artık barlar ve özel kulüpler olmayacaktı, özelliksiz otel odalarında konferanslar olmayacaktı. Carnot tarafından ayarlanmış, seçkin müşterilerle buluşacaktı. Bunun için de, Carnot'nun sözünü ettiği yeni apartmana geçecekti. Lieutaud ötesinde, merkezi ve iyi bir yerde. Bol bol da para. Carnot'nun payı ayrılınca bile, bütün hayatı boyunca kazandığının çok daha fazlası. Birkaç yıl daha, sonra herkes kendi yoluna.

Otel resepsiyonunda, barın yolunu göstermelerini istediği yetkililer insanı keyiflendirecek kadar nazikti, "Madam" diye hitap etmiş, Eski Liman'a hâkim bir dizi tırabzanlı terasa ulaşan merdiveni göstermişlerdi.

"Onu görür görmez tanıyacağım. Onu görür görmez tanıyacağım," diye tekrarlıyordu, Louboutin'lerini tıkırdatarak krem rengi mermerle kaplı geniş fuayeyi geçip, birinci kattaki asıl bara girerken. Oysa ne onu,

ne de bu Mösyö Raissac'a benzeyen bir başkasını görebildi. Böylece Sylviane kendine küçük bir masa buldu, garsona bir votka tonik söyleyip rahatça yerleşti.

Zamanla bar kalabalıklaştı, gürültüsü arttı, gelenlerin çoğu erkekti, elbiseleri jilet gibi, ayakkabıları pırıl pırıl on, on iki kadar işadamı, evrak çantaları yerde ya da tabure üzerinde, cep telefonları bar tezgâhında, gülümseyen ve şişeleri bir panayır hokkabazının güvenli elleriyle alıp bırakan beyaz ceketli barmene içkilerini söylüyorlardı. Sylviane içkisini yudumladı, masanın üzerindeki kavrulmuş bademlerden yedi, çevresinde olanları izledi. Böyle erkekleri tanırdı: hepsi orta yaşlı, başarılı, evlerinden ve karılarından uzak. İçlerinde sıkıcı, özelliksiz hayatından çekip çıkaramayacağı tek bir tanesi yoktu. Bir tane bile. Böylesi kalabalıkları o kadar sık işlemişti ki, bu onun için ikinci bir kişilik olu-vermişti. Yatkın olanlar. Cömertler. Sorunlular. Ama böylesi bir yerde, iyi biliyordu, en iyisi tedbirli olmaktı, yoksa bir kurşundan da hızlı kapı dışarı–

"Excusez-moi, Mademoiselle...?"

Ses sıcak, alçak ve davetkârdı, ne var ki Sylviane başını kaldırdığında tek yapabildiği soluğunu tutmak oldu. Adamın yüzü. Yüzü. Carnot haklıydı: "Görür görmez tanırsın."

"Sylviane siz misiniz?"

Sesini çıkarmaktan aciz, başını salladı.

Adam bir adım yaklaştı, genç kadının eline uzandı, eğildi, kuru dudaklarını cildine dokundurdu. *"Enchanté."* Memnun oldum.

9

Başmüfettiş Gastal, peçetesini çenesinin altına sıkıştırmış, Eski Liman yolu üzerindeki Fabien'de bir masada tek başına oturuyor, güneşin suyun üzerindeki aksi tavanda Hockney desenleri yaratıyordu. Gastal tabağındaki son *escargot*'yu aldı, yüzüklü yüzük parmağı ve başparmağı arasında tutarak, işaret parmağının tırnağıyla kabuğunun tepesinde bir delik açtı. El becerisinden hoşnut, kabuğun ağzını dudaklarına yapıştırdı, gürültüyle somurdu, salyangozun kıvrık siyah gövdesi ve suyu bir çocuğun kamışla emdiği içeceğin son damlası gibi köpürerek ağzına doldu.

Gastal'in masasına yaklaşmakta olan Jacquot gösteriyi izleyip şaşırdı. Çoktan yemek yediği için memnundu.

Gastal boş kabuğu bıraktı, yakasındaki peçeteyi çıkarıp gamzeli çenesinde parıldayan tereyağı izini sildi. Yaklaşan Jacquot'yu görünce peçeteyi bir tarafa fırlatıp elini uzattı.

"Gastal," dedi parıltılı bir sırıtışla. "Sizin için Alain. Oturmak istemez misiniz?" dedi yer açmak için kayarak. "Açsanız, *paquet* hiç de kötü değil. Size bunlardan birini sunmak isterdim," dedi, üst üste yığılmış boş kabukları göstererek, "ama gördüğünüz gibi, bu sonuncusuydu." Yeterince yer açtıktan sonra bardağına ve okuduğu gazeteye uzanarak, boş kabuklarla dolu tabağı ve kirli peçeteyi oldukları yerde bıraktı. "Haydi, oturun," dedi, kalçalarının sıcak biçiminin kanepede, yavaş yavaş şişmekte olan kırmızı plastik döşemede hâlâ göründüğü yeri göstererek.

"Üçüncü katta, Sallinger'nin yanındakilerden biri, sizi burada bulacağımı söyledi," dedi Jacquot. "Ben de dönmek üzere olduğumdan..."

"Danny'ydi, değil mi?" dedi Gastal. Temiz bir peçeteye uzanıp, yakasına tıkıştırdı.

Bir garson göründü, Gastal'in tabağını kaldırdı. "Mösyö?" diye sordu, Jacquot'ya dönerek.

Jacquot başını salladı. Kalmayacaktı.

"Haydi, oturun, bir şey için."

"Sizce sakıncası yoksa..."

Gastal omuzlarını silkti. "Tabii, tabii. Keyfinize bakın," dedi, Jacquot'nun herhangi bir kararına aldırmayacak gibi görünerek. Son ekmek somununu aldı, bir lokma koparıp tereyağı tabağının tepesine sürdü. "Ortağınız nasıl? Yatıyor, diye duymuştum."

"Yaşayacak."

Gastal'in avurdu ekmekle doldu. "Rugby, değil mi? Pezevenkler. Futbolda, bacağını kırdın mı, emekliye ayrılabilirsin. Bir zamanlar oynamıyor muydunuz?"

Jacquot başıyla onayladı. Gastal'in çenesinin ekmek parçasını öğütmesini, dudaklarının köşesindeki yağlı kırıntıyı izledi.

Garson elinde bir kuzu kaburgası ve bir tabak eski fildişi renginde *pommes lyonnaise* ile yeniden göründü.

"Pekâlâ," dedi Gastal, kocaman et parçasını kaldırıp, ucundan bir pirzolayı keserken. "Sizi kandıramadığıma göre, büroda görüşürüz." Pirzolayı kaldırdı, bileğini çevirip saatine baktı. "Üç diyelim mi? Üç sularında?"

"Üç iyi," dedi Jacquot ve kapıya yürümek için döndü.

"Üçüncü katta buluşalım mı?" diye seslendi Gastal. "Büromda."

Jacquot başını çevirdi, anladığını göstermek için elini kaldırdı.

Gastal masasında, pirzolayı ısırıp etini sıyırdı. Avurdu tekrar şişti ve tertemiz, eğik kemiği elinde salladı.

10

Raissac ziyaretçi beklemiyordu. Akşam oluyordu ve yatakta uzanmış, Sylviane'ın giyinmesini seyrediyordu. Panjurlar kapalıydı ama camlar açıktı. Aşağıdaki trafik uğultusunu, yakınlardaki dama tünemiş martıların çığlıklarını ve La Joliette'in ötesinden bir yerde bir ticaret gemisinin uzak, yaslı düdüğünü duyuyordu. Güneş kentin kiremitli çatılarına doğru usulca inmeye başlamış, panjurların aralığından, kızın vücudunun üzerine altın çizgiler atıyordu.

Öğle yemeğini baş başa, Raissac'ın en sevdiği restoranda, hemen yakındaki Lafonde Sokağı üzerindeki Le Chaudron Provençal'de yemişlerdi. Restoranın resmi, bir çalım ürkütücü atmosferi sınavların en kusursuzuydu.

Carnot'nun son bulduğu kız sınavdan sular seller gibi geçmişti.

Bıldırcın yumurtalarını soyup sosa zarafetle batırması, hem kendi hem karşısındaki için, kenarlarını kereviz tuzuna değdirmesi. Daha sonra parmaklarını insanı neredeyse hipnotize edecek bir narinlikle durulaması, limon kokulu suyun parmaklarından akması.

Öylesine etkili bir gösteriydi ki, Raissac yemek seçimini ona bırakmıştı; o da rahat bir güvenle her ikisi için yemek ısmarlarken, sanki ezbere biliyormuş gibi, neredeyse mönüye hiç bakmamış, sadece Raissac'ın neyi tercih edebileceğini, –istiridye? *Moules farcies?* Kerevit?– sorarken listeye şöyle bir göz atmıştı.

Sonra şarap mönüsüyle de aynı ustalığı gösterdi, ızgara istiridyeler için yarım şişe Châteauneuf-du-Pape,

daube için de dolgun bir kırmızı Gigondas seçti. Hangi Gigondas'ı tercih ettiğini belirtmeyi bile unutmadı: Domaine de Vauquaquillière'den geleni, söylerken isim dilinde kusursuzca ve güzelce yuvarlandı, şarap garsonu da genç kadının seçimini tümüyle onaylıyormuş gibi, saygıyla eğildi.

Bununla da kalmadı. Yemek geldiğinde Sylviane dikkatle ve zarafetle yedi, çatalı ve bıçağı tutması gerektiği gibi tutarak, dirsekleri vücuduna yapışık, şaraptan ya da sudan yudum alırken ne bardakta ne de peçetede dudak boyası izi bırakmadan. Bütün bu süre boyunca gözlerini adamınkilerden ayırmadı, bakışlarını indirmedi, yüzündeki yaraya ya da yanağına ve boynuna yayılan çirkin kırmızı lekeye kaydırmadı.

Daha sonra, Sofitel'deki içkiler sırasında ve restorana giderken bindikleri takside biraz hoşbeşten sonra, adam soru sormaya başlayıp, konuya girince, nazikçe ve kısaca cevap verdi, hiçbir şey saklamaya kalkmadı. Carnot'nun patronuna anlattığı her şeyi –kızın geçmişi, bu işe nasıl girdiği– hiç kızarıp kekelemeden tekrarladı. Ne yapması gerektiğini bildiğini ve yükselmek istediğini söyledi. Ona güvenebilirlerdi. Onları yarı yolda bırakmayacaktı.

Raissac başıyla onayladı. Tabii, tabii. Kızı ölçüp biçti.

Genç ve güzeldi, Raissac'ın bir çalım hoşuna giden sert bir yanı vardı. Eğer istenenleri yapamaz, ya da sonuncusu gibi kurnazlığa kalkarsa, geldiği yerde böylesi çok kız bulunurdu. Yemeğin sonunda, kızın gerçekten de çok başarılı olacağına karar vermişti. Kusursuz bir seçim.

Geriye tamamlanması gereken bir bölüm daha kalıyordu.

Evinde.

"Bir daha istiyorsan, hiç çekinme, ondan sonra da buradan uza," dedi Raissac yorgunca. Taşaklarını avuçlamak için elini çarşafın altına soktu.

Kız külotunu ayağına geçirmiş, yukarı çekiyordu ya, olduğu yerde, bacağının ortasında bıraktı ve Raissac'ın takımları bıraktığı çekmecelere doğru yürüdü. Böyle külotu yarıya indirilmiş, yatağın etrafından ayaklarını sürüyerek geçerken bir çalım gülünç görünüyordu ya, adamın ikram ettiği kokaini çekmek için eğildiğinde, Raissac fikrini değiştirdi. Hiç de gülünç değildi. Farkındaydı da, kokaini burnuna çekerken gerisini adama doğru çevirmiş, kuyruk sallayan bir köpek gibi, kalçalarını çalkalıyordu.

Şamarlamak için güzel bir popo, diye düşündü beriki. Kesinlikle öyle.

Raissac içini çekerek ikinci kez fikir değiştirdi. "Öyle kal," dedi kıza. "Öyle kal da..."

Yatağın ortasına gelmiş, elini uzatıyordu ki, kapının zili çaldı.

11

Jacquot kararlaştırdıkları gibi saat üçte, Evêché Caddesi'ndeki polis merkezinin üçüncü katına çıktı. Merdivenlerin tepesinde, Sallinger'nin Ahlak Masası'ndaki adamlarından Corbin'le burun buruna geldi. Merdiven sahanlığında, elinde tıka basa videokaset dolu bir plastik torbayla dikiliyordu.

"Gastal nerede? Bir fikrin var mı?" diye sordu Jacquot.

"Şişman adam mı?" Corbin uzandı ve asansörün düğmesine bastı.

Jacquot gülümsedi. "Ta kendisi."

"Koridorun sonunda, soldaki son oda," dedi Corbin aksi bakışlarla. "İstiyorsan senin olsun..."

Jacquot, Gastal'in bürosuna ulaşınca kapının pervazına vurup içeri baktı. Adam ayaklarını masanın üzerine dayamış, kucağına bir kutu hurma yerleştirmişti. Gastal parmaklarını yalayarak hurma kutusunu bir kenara bıraktı ve ayaklanmaya çabaladı.

"Arabada giderken konuşuruz," dedi Gastal, Jacquot'nun yanından hızla geçip, koridorda asansörlere doğru yönelirken. "Senin arabanla. Kontrol etmek istediğim bir şey var. Opéra'nın yakınlarında. Uzun sürmez. Sakıncası var mı?"

Beş dakika sonra, Gastal düğmesine basıp camı indirir, bir dirseğini de camdan dışarı sarkıtırken, Major Katedrali'nin ek binalarının yanından geçip, Evêché Caddesi'ni inmeye koyuldular. Yüz metre ötede, Panier Sokağı'nın köşesinde trafik sıkıştığından, Jacquot manzaralı yola saptı, elleri direksiyon ve viteste, gü-

neşe susamış sokaklardan, arabanın yan aynalarından sadece birkaç parmak daha geniş aralıklardan geçti. Başlarının üstündeki apartman balkonları çamaşır doluydu. Jacquot yukarı bakarken, kurutmaları için asılan giysilerini hatırladı. Annesi çamaşırları sokağa doğru, bir geminin direğine bayrak çeker gibi sürerken makaralardan çıkan ses hâlâ kulaklarındaydı: Kısa pantolonlar, gömlekler, çoraplar ve en rahatsız edicisi, iç çamaşırları. O zamanlar, herkesin o çamaşırların ona ait olduğunu bildiğinden emindi.

"Nerelerden geçeceğini biliyorsun," dedi Gastal, Panier'ye sıkışıklığın birkaç blok aşağısında tekrar kavuştuklarında.

Jacquot, "Yılların tecrübesi," diye cevap verdi.

"Burada bu eski dalgalardan Toulon'a göre çok daha fazla var, emin olabilirsin," dedi Gastal. "Pekâlâ, tencerende ne var, bakalım?"

"Üç cinayet. Üçü de kadın. Çevreye dağılmış. İlk ikisi Marsilya'da, üçüncüsü Salon-le-Vitry'de. Rully'yle ben üçünün de ilişkili olduğunu düşünüyoruz."

"İlişkili?"

"Su. Her üçü de uyuşturulmuş, cinsel tacize uğramış, sonra da boğulmuş."

"Aynı adam mı diyorsunuz?" dedi Gastal, kürdan olarak kullanmak için kravat iğnesini çıkarıp.

Jacquot, République Sokağı'nda bir dizi trafik lambasının önünden geçerken, "Öyle görünüyor," dedi.

"Öyleyse, seri cinayet diyorsunuz yani?"

Jacquot başıyla onayladı. "Öyle görünüyor."

Gastal kravat iğnesini dişlerinden uzaklaştırdı, ucuna takılmış öğle yemeğinin bir parçasını, ya da bir hurma kıymığını inceledi ve yaladı.

"Evet, pekâlâ... Bunun için hareket halindeyim," dedi. Kravat iğnesini yerine takmak için aşağıya bakar-

ken, gerdanı göğsüne yayıldı. "Etek avcılarının peşinden koşarak para kazanılmaz: seri olsun, olmasın."

Duydukları, Jacquot'yu şaşırttı. Bunlar, yeni ortağının onun ne düşündüğünü öğrenmek için söylediği şeyler miydi? Hem "para kazanılmaz," demekle, neyi kastetmişti? Nakitten mi bahsediyordu, yoksa meslekte ilerlemeden mi?

Jacquot konuyu daha fazla sürdürmemeye karar verdi, yeşil yandığında République'e çıkıp sağa döndü. Marsilya'nın Eski Liman'ının başında, Belges Rıhtımı'nda, eski limanın çevresini dolanan trafiğe katılıp, şerit değiştirerek ilerlemeye çalıştı.

"Opéra hemen önümüzde," dedi Jacquot.

"Sola sapıp ilk bulduğun yere park et," dedi Gastal, belirsiz bir işaretle önlerini göstererek. "Sadece birinin yerinde olup olmadığına bakmak istiyorum. Lamonzie birinin peşinde. Bir şeyler dönüyor ve takıma katılma zamanı geldiğinde olaylardan habersiz kalmamam gerekir."

Jacquot denileni yaptı, geri geri giderek arabasını bir minibüsle bir motosikletin arasındaki çetrefilli boşluğa sığdırdı. Gastal'in neyin peşinde olduğunu ve araştırmaları gereken cinayetlerle ne zaman ilgileneceklerini merak ediyordu. Jacquot'nun cebinde, Calade Gölü'nde bulunan cesetteki dövmenin *–Eski Liman–* bir fotoğrafı vardı. Büronun hemen yakınında, ziyaret etmek ve fotoğrafı göstermek istediği bir dövme salonu vardı, bir tane Longchamp'da, hatta bir tane de Mercure Oteli'nin arkasında. Belki biri dövmenin desenini, stilini tanırdı. Belki de dövme sanatçıları kayıt tutuyor, birbirlerinin çalışmalarını tanıyordu. Belki izleyebileceği bir ipucu bulurdu. Arşivden ya da Kayıplar raporundan parmak izi uyuşması gelmedikçe, Jacquot'nun elinde üzerinde çalışacağı sadece bir dövme vardı. Üç

kadın uyuşturulmuş, cinsel tacize uğramış, sonra da boğulmuştu ve o da burada oturmuş, kendine göre bir gündemi olan, Narkotik ve Lamonzie'ye dönmeden önce biraz puan toplamaya çalışan Gastal'e şoförcülük oynuyordu.

"Raissac adını duydun mu?" dedi Gastal, camı kapatıp havalandırmanın ayarını değiştirirken.

Jacquot başını salladı. "Raissac mı? Bilmem mi gerekirdi?"

"Şart değil. Alexandre Majoub Raissac. Kuzey Afrikalı kuzenlerimizden biri. Pis bir herif. Oradaki apartmanı görüyor musun? Yeraltı otoparkı işaretinin yanında?"

Jacquot başıyla onayladı.

"İşte, kentteyken orada kalır."

"Ee?"

"Kapısını çalmanı, evde olup olmadığına bakmanı istiyorum."

"Ya evdeyse?"

"Birini aradığını söylersin. Yanlış zili çaldım dersin. Ne uydurursan."

Jacquot, bu talimata kolaylıkla karşı gelebileceğini biliyordu. Gastal iki yıl daha kıdemli olsa da, aslında aynı rütbedeydiler ve soruşturmaları gereken üç cinayet, yakalayacakları bir katil vardı. Gastal yakında Narkotik Bölümü'ne atanabilirdi ama şu anda, sevsin ya da sevmesin, Cinayet Masası'nda görevliydi. Jacquot bir an için bir şeyler söylemeyi düşünürken, Guimpier'nin ortalığı fazla germeme konusunda söylediklerini hatırladı. Gayret gerekmedi değil. Söz verdiği gibi, yavru kedi rolünü oynayacaktı. Beş dakika daha, sonra yola koyulmuş olacaklardı. Jacquot arabadan indi ve karşı kaldırıma geçti.

Diyafonda beş düğme gördü. Raissac'ın adı en tepedekiydi. Jacquot zile basıp bekledi. Bir cevap almayınca bir daha denedi, bu kez düğmeyi daha uzun süre basılı tuttu.

"Evet, evet, ne cehennem..." dedi diyafondaki ses.

"Madam... Berri?" diye sordu Jacquot.

"Madam kim?"

"Berri," diye tekrarladı Jacquot, büyükbabasının yıllar önce Aix'teki köpeğinin adını seçmiş olmanın şaşkınlığıyla.

"Peki, zilimdeki isim ne diyor?" diye sordu ses.

"Mösyö Raissac."

"Pek Berri'ye benzemiyor, değil mi, seni sa–" ve bağlantı kesildi.

Jacquot binanın cephesinden yukarıya baktı. Her katta dört pencere, tepedeki dördünün panjurları kapalı.

Arabaya döndüğünde, Gastal'e adamın evde olduğunu söyledi.

"Öyleyse, bekleyelim," dedi beriki, koltuğuna rahatça yerleşip.

"Bekleyelim mi?"

"Daha iyi bir teklifin var mı?"

"Aslına bakarsan..."

"Yoksa erkenden kaçmak niyetinde misin?" dedi Gastal gözünü kırparak.

Jacquot dilini ısırdı ve dövmeyi anlatmaya girişti. Dövmeyi araştırmak istiyordu. Sadece birkaç blok ötede bir *tatouage* salonu vardı.

"Öyleyse yarın yaparsın, neden olmasın? İlk iş olarak. Şimdi bu işi halletmem gerek."

Yaklaşık bir saat sonra, Jacquot dirseklerini arabanın tepesine dayamış sigarasını tüttürürken –Gastal sigara konusunu o denli büyütmüştü ki, otomobilden

çıkmak zorunda kalmıştı– apartmandan genç bir kadının çıktığını ve bir taksi durdurduğunu gördü. Genç kadının arabanın arka koltuğuna geçmesini, taksinin yirmi metre ötede yasak bir dönüş yapıp, onlara doğru gelmesini izledi. Yanlarından geçerken, Jacquot kızın cep telefonunun kapağını açıp, bir numara tuşladığını gördü. Güzeldi, iyice bronzlaşmıştı ama sert bir görünüşü vardı. Böylelerini bilirdi.

Birkaç saniye sonra apartmana bakmak için tam zamanında döndüğünde, koyu camlı bir Mercedes'in yeraltı otoparkından çıkıp kaldırımın kenarında durakladığını, sonra da trafikteki bir boşluktan yararlanıp uzaklaştığını gördü. Tek farkı, Mercedes taksi gibi dönmemişti.

"Şu senin adam siyah Mercedes'le mi dolaşır?" diye sordu Jacquot, yan cama eğilerek.

Gastal kararsız gibiydi. "Bin hemen. İzleyip görürüz."

Trafikten kurtulduklarında, Mercedes oldukça uzaklaşmıştı. Rive Neuve Rıhtımı'nda karşılarından bir dizi far gelince, aralarındaki mesafe daha da açıldı, Mercedes Fort St-Nicolas'yı geçip, Catalans'a yöneldi. Yeşil ışık yanınca Jacquot gaz pedalını kökledi, Pasteur Caddesi'ne saptıklarında aralarında sadece iki otomobil vardı.

"Corniche yolundan gidecekmiş gibi görünüyor," dedi Gastal. "Plakasına bakabildin mi?"

"Şimdilik hayır."

"Pekâlâ, peşini bırakma, ne olur, ne olmaz."

Pasteur'ün sonunda, Mercedes sola dönüp Corniche yolundan uzaklaştı. İkisinin de plakayı görmelerine fırsat bile kalmadan, kaldırımın kenarında durdu, kapısı açıldı ve direksiyonun arkasından yaşlıca bir kadın indi.

"Kahretsin," dedi Gastal, Mercedes'in yanından geçerlerken. "Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin."

12

Sylviane gittikten sonra, Raissac banyoya girdi, ayak bileklerini muslukların iki tarafına, başını da bir havluya yasladı. Sabun köpüklerinin arasında bir brendi kadehi yüzüyordu.

Güzel bir gün, diye düşündü. Gemi yoldaydı, dağıtım işi ayarlanmıştı ve Carnot'nun bulduğu yeni kız da birinci sınıftı. Bir öncekinden çok daha klastı. İşler... iyi görünüyordu. Saatine baktı. Bir saat sonra, Coupchoux onu eve götürmeye hazır, kapının önünde olacaktı.

Raissac brendisini bitirdi, banyo küvetinden çıktı, havluya uzanıp kurulandı. Üzerine bir bornoz aldıysa da kuşağını bağlamadı, aynanın yanına gidip, sanki tıraş olup olmamayı düşünüyormuş gibi, yanaklarını ve çenesini sıvazladı. Sol kulağının altında, bir zamanlar bir rakibinin pürmüz lambasıyla derisini kavurduğu yerde, parmaklarının altındaki ten pembe ve parıltılı, derin çiçekbozuğuyla kaplıydı, sağ yanağında da doğuştan kalma, ama morartısını asla kaybetmemiş bir leke vardı. Sofitel'in kapıcısını hatırlayınca gülümsedi. Yüzünü gördüğünde, adam az kaldı altına kaçırıyordu. Üstelik onu suçlamak mümkün değildi.

Raissac başını sağa sola çevirerek hasar tespiti yaptı. Gerçekten de oldukça çarpıcıydı, özellikle de gözleriyle dudaklarının çevresi. Gençken, sert ve tehlikeli göründüğünü düşünür ve bu görünüşünden yararlanırdı. Şimdiyse artık sadece kabulleniyor, insanlar üzerindeki etkisiyle –şaşkınlıkları, rahatsızlıkları, huzursuzlukları– eğleniyordu.

Raissac çenesini ayıran bir yılan gibi dudaklarını gerdi, dişetleriyle dişlerini kontrol etti. Çenesini kaldırarak, boynunu gererek, doğum lekesinin kasıldığını hissetti, ama yanaklarındaki iz kraterlerinin bir çeşit yumuşaklık içinde katlandığını görüp keyiflendi. Hiç değişmeyen sadece doğum iziydi, tuhafça çarpık, ama aynı renklilikte. Ne manzara ama, diye düşündü. Ne manzara.

Yatak odasında, bornozunu çıkarıp giyinmeye başladı. Cep telefonunu işittiğinde, gömleğini ilikliyordu. Arayan Valadeau'dan Basquet'ydi, bir gün önceki telefonuna karşılık arıyordu.

"Paul, aradığın için teşekkürler... Evet, evet. Buluşabiliriz diye düşünmüştüm... Yarın uyar mı? *Calanque?* Tabii. Sorun olmaz. On diyelim mi...? Birkaç dakika önce, ya da sonra...?" Raissac bir süre daha dinledi, başını salladı, sonra bağlantıyı kesti. Telefonu yatağın üzerine fırlatırken, dudaklarında bir tebessüm belirdiğini hissetti.

Hırs, diye düşündü giyinmeyi sürdürürken, Basquet'nin sorunu, hırstı. Hem sorunu hem de zaafı. Her şeyi istemek ve isterken de sırtını kollamayı hiç düşünmemek; daha fazlasını almak vaadiyle her şeyi tehlikeye atmak. Ağzındakinden daha büyük bir kemiğin peşindeki köpek gibi. Raissac da bu köpeği sonuna kadar oynatmaya kararlıydı.

Yılda sadece iki kez. İki yolculuk: işte Basquet'nin beklediği buydu. Raissac'ın ona söylediği de buydu. Basquet Denizcilik Şirketi'nin her yıl naklettiği yirmi ya da otuz kargodan, sadece ikisi. Ambarda ufak bir yer. Raissac'ın satışı böyleydi. Sadece bu kadar. İki kargo ve sağlam iş görmek için Gümrükçüler de cepte, diye eklerdi, o sıralarda anlaşmalar hâlâ tamamlanmayı beklemesine rağmen. Her seferinde iki yüz kilo.

Saf kokain. Yılda dört yüz kilo. Gramı üç yüz franka ve bölünüp dağıtılmasını başkasına bırakınca, işin matematiği insanı büyülüyordu. Üretim ve teslimat masraflarını da çıkarınca nasıl bir toplamdan bahsediyorlardı, yüz milyon mu? İlk yıl, yüz yirmi milyon? Basquet ayrıntıları duymak bile istemezdi. Raissac'ın gayrimenkul ve inşaat şirketleri aracılığıyla erişilecek bir paravan kuruluşa onun adına yatırılmış temiz kırk milyon bu köpekçik için yeterliydi. Gerisine gelince –diyelim altmış, yetmiş milyon– işte, bu da Raissac'ın işine gelirdi doğrusu: *merci beaucoup*.

Basquet ona güveniyordu. Köpekçik sırtının üzerine yatıp minicik ayaklarını havaya dikmiş ve Raissac'ın sözünü –bu iki yolculukla kalacak, dört yüz kiloyla yetinilecek– tutacağına güvenmişti. Kendini beğenmiş pislik, diye düşündü Raissac, kravatının düğümünü sıkılayıp, ceketine uzanırken. Basquet kurnaz olduğuna inanmaktan hoşlanıyordu ya, herifin olanlar hakkında en ufak bir fikri bile yoktu. Raissac yeni arkadaşının bu kadar dayanabilmiş olmasına bile şaşıyordu.

Raissac'ı Basquet'yle tanıştıran, Batarelle'deki inşaatçı Fouhety'ydi. Bir zamanlar yapılmış bir iyiliğin karşılığı. Anlaşılan Valadeau et Cie'nin patronu ayağını yorganına göre uzatmamıştı. Koca bir yerleşim projesine atıldı, demişti Fouhety, parası da kıt. Savunmasızdı. Raissac sendikadaki tanıdıklarından da destek isteyince, Mösyö Paul Basquet için hayat birden gerçekten çok nazik bir hal alıverdi. İşte Raissac da Fouhety aracılığıyla olabildiğince göze çarpmayacak bir buluşmayı o zaman ayarladı.

Bütün güçlüklerin arkasında Raissac'ın olabileceği düşüncesi, Basquet'nin aklına hiç gelmedi. Tek bir kere bile.

İnanılmaz şey.

Yatağın üzerinden uzanarak telefonunu aldı ve Carnot'yu aradı.

"De Cotigny. Ayarlandı mı?"

Bir süre dinledi.

"Güzel, pisliği iyice terlet."

Sardé bitkindi. Picquart Havuzu'nda kahrolası uzun, sıcak ve güç bir gün geçirmişti, ama en azından günü keyifle kapatıyordu.

Sıkıntılar sabahtan başlamıştı, daha havuzun açılmasından bile önce, Sardé'nin genellikle ayaklarını uzatıp patronu Mösyö Picquart gelmeden bir kahveyle bir kruasanın keyfini çıkardığı saatlerde. Nedendir bilinmez, o sabah Picquart ondan önce gelmişti, ön avluda dolaşıp şurayı açıyor, buraya bakıyordu. Koğuşu denetleyen bir kıta çavuşu gibi.

Yaşlı pezevenk önce çiçek saksılarının yerini değiştirtti, galerinin önündeki AstroTurf'ü* silkelemesini istedi, sonra avluyu süpürmesini ve işini layıkıyla yapmak için de yan duvara dayanmış mavi havuz kalıplarının arasına sıkışmasını emretti, derken, tam da yemek arası vermesi gerektiği sırada, Sardé'ye son birkaç gün içinde atölyeye getirilen iki arızalı filtre ünitesini söküp onarmasını söyledi. Oldukça kolay bir işti, ama öğleden hemen sonra, atölyedeki sıcak dayanılmazdı. Filtre ünitelerini tezgâhın üzerinde eğip bükerken, yirmi dakika sonra her tarafından ter damlıyordu. Üstelik pis işti de. Parmakları yağ içinde, yağ tırnaklarının ta işine işliyor, çıkarması bir bela. Sanki Picquart canının sıkılacağını biliyormuş gibi.

Sonra, en sonunda, artık tam işlerin bittiğini –avlu süpürülmüş, filtreler onarılmış, kamyonetin içi dışı temizlenmiş, depo denetlenip eksikleri tamamlanmış– sandığı anda, herif gömleğinin yakasıyla yüzünü

* AstroTurf: Yapay çim markası (ç.n.)

yelpazeleyerek atölyeye girmiş ve yapılması gereken bir klor işi olduğunu söylemişti. Hemen gitmeliydi. Roucas Blanc'da, bir yerde.

Bu da Sardé'nin yüreğinin biraz daha hızlı vurmasına neden oldu. Sipariş formunu Picquart'ın elinden alıp adresi okudu.

De Cotigny'lerin evi. Ta-daa!

Otuz dakika sonra Citroën kamyoneti hanımefendinin evinin arka tarafına park etmiş, arka kapıdaki interkomun düğmesine basıyordu.

İnterkoma cevap veren hizmetçi otomatiğe basıp kapıyı açtı. Her biri amberler ve çiçek açmış yaseminlerle örtülü, diş fırçası gibi düzenle kırpılmış bir örnek çimlerle kaplı üç terası aştıktan sonra, takım çantasını havuzun yanına bıraktı ve acele etmeden klor ölçümlerine hazırlandı. Oysa güneş aleyhine çalışıyor, bütün pencereleri altın bir perdeyle kaplıyordu. Örneklerini almak için havuzun hangi köşesine giderse gitsin, istediği köşede ayakta ya da çömelerek çalışsın, güneş ondan önce gelmiş oluyordu. Tek bir pencereden bile içeriyi görmek imkânsızdı.

Birkaç hafta önceki ilk sefer gibi değildi. Tam burada durmuş, akım sayaçlarını ve drenaj borularını kontrol ederken onu kütüphanede, sanki toz var mı diye bakıyormuş, ya da bir kitap arıyormuş gibi parmaklarını raflarda gezdirirken görmüştü. Yalnız, hanımefendi çıplaktı. Anadan doğma. Gözlerini ondan alamıyordu ve kadın dönünce, kendisini gördüğünden emin olmuştu: durduğu yerde gözden kaçırması, güneşin altında gömleksiz vücudunu, şortundaki kabarıklığı görmemiş olması imkânsızdı. Oysa beriki sanki Sardé orada değilmiş gibi, sonunda sıkılıp odadan çıkıncaya kadar raflara bakmayı sürdürmüştü.

Üstelik sadece o sefer de değil. Bir hafta sonra, hizmetçinin izin gününde (Picquart'ın bürosundaki dosyaya bakıp öğrenmek güç değildi) habersiz uğramış, evin yakınlarında gezinmişti ve işte oradaydı Madam Suzie de Cotigny, havuzun başındaki şezlonglardan birine bütün haşmetiyle yayılmış. Gözlerini açıp Sardé'yi orada, olsa olsa altı yedi metre ötede, omzunda vakumlu temizleyicinin hortumuyla dikilir görünce, sadece ayağa kalkmış, doğduğu günkü gibi çıplak, tek bir kelime etmeden, arkasından havlusunu sürükleyerek eve yürümüştü.

Öylesine. Sanki Sardé yokmuş gibi.

Ya da tam tersine, orada olduğu için.

Ve kadının kıçı. Memeleri. O bacaklar. Tanrım, kendini böyle göstermesi için iyice pişkin olmalıydı. Sardé'ye kalırsa, gümüş tepsi üzerinde orada, alması için kendisini bekliyordu, uzanması da sadece bir zaman, bir fırsat meselesiydi. Diğer hepsi gibi. İşin aslına bakılırsa, bu zengin, canı sıkılan, şımarık kadınların aradığı tek şey vardı, o da biraz hareketti. Parası ödenmiş yardımcılarla ufak bir antrenman. Beyimiz papelleri kazanmak için işteyken, birazcık düşüp kalkmak.

Sardé de tam bu adamdı.

Oysa tam da şu anda, evin hanımı görünürlerde yoktu; sadece hizmetçi seslenmiş, bir bira isteyip istemediğini sormuştu.

İstiyordu.

Yanında bir sürü başka şey daha istiyordu.

14

Boni Milhaud iç çamaşırlarına bayılıyordu. Jacquot çok kez onun bu maaşla neler becerdiğine şaşmıştı.

Birlikte yaşadıkları iki yıl boyunca Saint Saëns Sokağı'ndaki Secret Dessous'nun ya da Grignan Sokağı'ndaki Pain de Sucre'ün, St-Ferréol'daki Nocibé'nin veya Pisançon Sokağı'nda, kapı ve dolap camları mavi lake kaplı Clairtiss'in önünden her geçtiklerinde, Boni'nin koluna asılıp, yalvaran, sonra da vaat dolu gözlerle yüzüne bakıp her seferinde onu içeri sürüklediğine yemin edebilirdi Jacquot. Kolayca ikna ediyordu Boni onu.

Muhtemelen, Jacquot da iç çamaşırlarını sevdiği için. Boni'nin daha sonra hareketli, şaşırtıcı, beklenmedik bir hayat vereceği bütün o narin, incecik hiçlikleri. Boni için iç çamaşırları giyim eşyası değil, kostümdü. Tiyatro. Aşırılık. Sadece renk, doku ve biçim. Siyah ve beyaz, pasteller ve bejler, kızıllar, yeşiller ve maviler. Temiz, gıcır gıcır pamuk; kaba, sert dantel; parlak, kaygan ipek ve saten. Kumaşlar ve süsler, askılar ve kopçalar, buruşuklar ve yuvarlaklar; bütün o sinsi, gizli birleşmeler ve zarif kıvrımlar. Yumuşak, güneş yanığı teniyle nefis bir zıtlık yaratan çamaşırlar.

Boni için alışveriş, Jacquot'nun iştahını bilemenin, nabzını hızlandırmanın yoluydu. Genç kadının tutkusu, herhangi bir karara Jacquot'yu dahil etmeyi unutmayarak, onu yaramazca ayartmaktı: sutyenin saten takkesini erkeğin yanağına sürtmek, elini alıp arı belli bir korsenin kurdeleli sertliğinde dolaştırmak, tırnağı gümüş işli bir dantelin ya da bir jartiyerin sertleştirilmiş kenarını izlerken, gözleriyle soru sormak.

Boni için, bütün bunlar gösterinin bölümleriydi. İlk perdesi. Kalabalık içinde yakınlık. Başlangıçta Jacquot'yla, sonra, satıcı kadın geldiğinde, onunla da. Boni yeni geleni de, sanki olayın bir parçasıymış gibi işin içine çeker, bir tebessüm, bir dokunuş, paylaşılmış bir sırla ikisi arasında alaycı, kışkırtıcı bir ortaklık kurar, bütün bunlarda Jacquot'nun rolünü unutmazlar, ikisi birden bir onay almak, başını sallayışını, kendine özgü karmaşık beğeni tebessümünü görmek için ona dönerlerdi.

"Hey uykucu, uyan. Gidiyoruz."

Jacquot sarsılarak kendine geldi. Gastal yanında, başıyla sabırsızlıkla ileriyi gösteriyordu. Sağdan gelen eski bir Citroën kamyonet sayesinde, trafik yeniden yürümeye başlamıştı. Kamyonet bir köşe direğine çarpmış, oluklu saçtan yapılmış kaportası çökmüş ve gittikleri yolla birleşen kalabalık, tek yönlü sokağı tıkamıştı. Son beş dakikadır St-Ferréol Sokağı'nda, tam da Nocibé'nin vitrininin önünde, Gastal'le yan yana oturmuş, tıkanıklığın çözülmesini bekliyorlardı. Şimdi, kamyonetin şoförü hasara bakmak için arabasından inip arkasında kalan arabaların kornalarını ellerini sallayarak savuştururken, yol açılmıştı. Jacquot ayağını gaz pedalına bastırdı ve Nocibé'nin vitrini arkada kaldı.

Nocibé. Trafiğe yakalandığın yere bak, diye düşündü Jacquot, sinyal verip direksiyonu Le Panier'ye doğru çevirirken.

Guimpier'ye brifing vererek, La Conception'da Rully'yi ziyaret ederek, Gastal'le buluşarak, Raissac denen o adamı arayarak ve sonunda yanlış arabayı izleyerek, ıssız evini, iki yılını birlikte geçirdiği kadını, onun artık –kesinlikle emindi– bir daha dönmeyeceğini unutmayı başarmıştı. Oysa Nocibé'nin vitrini önün-

de beş dakika trafik tıkanmış ve her şey bir anda geri dönmüştü.

Tek iyi yanı, diye düşündü Jacquot, Quai Limanı'na saparken, Gastal'in Mercedes konusunda böylesine gülünççe yanılmayla da körüklenen amansız ruh haliydi. Genel Merkeze varıp, Jacquot inmesi için arabayı durdurduğunda, Gastal kendi kendini iyice kızıştırmıştı.

Kapının kulpunu çekiştirip, "İğrenç kapı," diye lanetler savururken, Jacquot uzanıp kilidi açtı. Jacquot'nun yardımına ya da neşeli bir tavırla "Yarın görüşürüz," diye seslenmesine zerre kadar aldırmadan arabadan zorlukla çıktı, güvenlik bariyerindeki nöbetçilere sürtünerek geçti ve binanın içinde kayboldu.

Jacquot kaldırımın yanından uzaklaşır ve evin yolunu tutarken kıkırdadı. Şişko pisliğe iyi oldu, diye düşündü. Böyle büyük işlere burnunu sokmak nereden çıktı? *French Connection* filmini gereğinden fazla izlemiş olmalı. Kendini ne zannediyor? Popeye Doyle mu?

15

Mozart'ın müziği yumuşaktı, tatlıydı, karanlıkta durgundu. Şaşmaz ve zarif. Flüt, arp ve ağlamaklı bir keman. G majör. Üçüncü Konçerto. Büyüleyici.

Hubert de Cotigny çalışma odasındaki pencerenin yanında, en sevdiği koltukta oturmuş, terasa çıkan karısını seyrediyordu. Camdaki yansımaları görmemek için çalışma masasındaki lambayı söndürmüştü: sadece havuzdan gelen sulu mavilik, ağaçların arasındaki altın bir hamağı andıran mehtap... ve karısı.

Suzie de Cotigny yalınayaktı, yürürken topuklarını yalayan uzun bir ipekli sabahlık vardı üzerinde. Suzie de Cotigny yürümeyi bilirdi. Müzik gibi yavaş, ölçülü ilerlerdi, omuzlar geride, eller kalçalara değerek, saçını bir podyum mankeni gibi sallayarak. Havuzun kenarına kadar yürümesini, sabahlığının kuşağını çözmesini izledi. Sabahlıktan ayrılarak, kumaşı omuzlarından kaydırarak, ayak bileklerinin çevresine düşürdü. Her zamanki gibi çıplaktı, karnı tahta gibi düz, göğüsleri dik ve dolgun. Kollarını tembelce bir zarafetle kaldırarak saçını ensesinde kıvrımlı bir kara yılan gibi topladı ve bileğinden çıkardığı bir bandı acele etmeden saçına doladı. Harika bir vücut, diye düşündü De Cotigny, uzun ve narin, tek gram yağ bile yok, en ufak bir güneş yanığı izi yok. Karısını baştan aşağıya, göğüslerinin koyu renkli buruşuk uçlarından kalçalarının kıvrımına, kabarıklığına ve bacaklarının arasındaki budanmış gölgeye kadar süzdü. De Cotigny onu seyrederken, beriki havuzun kenarına yürüdü, parmaklarının ucuna yükseldi ve bronz, zarif vücudu mavi ışıklı suya doğ-

ru fırladı, gözden kayboldu. Fazla beklemek zorunda kalmayacağını biliyordu. Karısı kısa süre sonra sudan çıkacak ve gösteri devam edecekti. Eski dünya için gösteri yapan yeni dünya, yaşlılığın önünde gençlik. Bir sonrakine yer hazırlayan bir zevk. Onun da ötesinde, karanlığı bağlayan, nefis bir ses.

Eve her zamankinden geç dönmüşlerdi, Grignan Sokağı'ndaki Cantini Müzesi'nde Miró sergisinin galasına gitmiş, belediye başkanıyla kokteylden ve Eski Liman, Aux Mets de Provence'ta Kızı Michelle ve kocası Thomas'la yemekten sonra. Bu sonuncusu Cotigny için zafer gibi bir şey sayılmalıydı, dördü aynı masanın etrafında oturmayı ikinci ya da üçüncü kez başarıyorlardı. Michelle'i yakalamak neredeyse imkânsızdı ve Amerikalı üvey annesi hâlâ onu tavlamaya uğraşıyordu.

"Senin için çok genç, baba," demişti Michelle aksi bir tavırla, Suzie'yle evleneceğini söylediği gün. Bir hafta sonra, vilayet konağında küçük bir tören yapılacaktı, kızının geleceğini ummuştu. "Demek istediğim, benden sadece iki yaş daha büyük olduğunun farkında mısın?"

"Tam tamına altı yaş," diye cevap vermişti Cotigny. "Pekâlâ, Thomas kaç yaşında bakalım?" diye devam etmişti. Söylemek gereksizdi. Michelle'in kocası, *Le Provençal*'in yazı işleri müdür yardımcısı, vejetaryen, çevreci, her an yardımsever ve sıkıcı Thomas, Hubert'ten sadece birkaç yaş daha küçüktü. Kızına şöyle bir bakmış, beriki de sıkıntıyla kızarıvermişti.

"Aynı şey olmadığını sen de biliyorsun," demişti genç kız öfkeyle. Her zamanki gibi son sözü söylemekte kararlı, odadan çıkmış ve kapıyı arkasından sertçe çarpmıştı. Ne var ki bir hafta sonra evlenme törenine gelecek, gönülsüzce de olsa damatla gelin şerefine

kadeh kaldıracaktı. O günden beri mesafeli davranmış olmasına rağmen, De Cotigny'ye sanki kızının kararlılığı yumuşuyor gibi geliyordu.

Suzie sayesinde, elbette. Ona telefon açan, diyaloğu sürdüren, aşağılanmayı reddeden Suzie'ydi. Öğlen ya da akşam davetleri, tekne, piknikler, villa, ev sahipliği yaptığı küçük akşam davetleri. Aklını verdiğinde, Suzie de Cotigny bir çıngıraklı yılanı bile deliğinden çıkarabilirdi.

Bu da Suzie'nin gerçek yeteneğiydi, Hubert de Cotigny'nin genç karısında bütün ötekilerinden daha üstün gördüğü becerisi. İnsanlarla oynayışı, onları baştan çıkarışı. Zaaflarını buluşu. Ne istediklerini, onları nasıl sevindireceğini sezişi. Ayrıca bunu yaparken, keyif alışı. Kontrolden zevk alışı.

Daha başlangıçtan beri, ikisinin arasında da böyle olmuştu. Tanıdığı kadınlar içinde De Cotigny'nin ne istediğini anlayan, bunda hiçbir yanlışlık görmeyen, hiçbir yargıda bulunmayan, kocasının özel ihtiyaçlarını teşvik etmekten mutluluk duyup, bundan kendine de zevk vesilesi çıkaran ilk kadındı. Peşinden gitmesinin nedeni. Karısı olmasını istemesinin nedeni.

Birbirlerinin eşi olduklarını söylemişti Hubert karısına, farklı açılardan da olsa, aynı şeyden hoşlanan yabancılar. Suzie de kabul etmişti: hem evlenmeyi, hem de... açıları. Hubert ona hiçbir zaman, asla dokunmadığı sürece. Öyle demişti kadın. Seyretmeye kolaylıkla ve mutlulukla uyum sağlayabilirdi, ama ötekine katlanamazdı. Şartları bunlardı ve Hubert de bir centilmen olarak söz vermiş, sözünü de tutmuştu.

Sözünü tutmanın, hatırı sayılır faydaları olduğunu görecekti. Yapması gereken tek şey, yemekten döndükten sonra, bu akşam yaptığı gibi çalışma odasına gittiğini söylemekti, karısı da son bir gece yüzmesiyle

ödüllendirecekti onu. Ya da banyonun yanındaki soyunma odasına gittiğini belirtecek, konsolundan karısının yatma ya da banyo hazırlıklarını seyredecekti. Ne gösteri sunuyordu ama.

Fakat hiçbir şey, Suzie'nin kontrolü ele aldığı zamanlara benzemezdi. Bulduğu genç kızlar, kimsesizler ve serseriler. Kocası ve kendisi için. Karısının oynaşmasını seyredeceği birini, elini *sürebileceği* bir başkasını eve getirmesi.

Suzie'nin onu ne kadar iyi tanıdığını düşündü Hubert de Cotigny, karısının havuzdan çıkıp şezlongunu çalışma masasının birkaç metre ötesine çektiğini, sırtüstü uzanıp bacaklarını açtığını, ince ve uzun parmaklarını aşağıya uzattığını gördü, vücudunda bir hareket hissetti.

İlk karısından, Florence'tan ne kadar farklı. Belki Suzie kadar güzeldi, ama kocasının özel isteklerini karşılamada hiç de onun gibi anlayışlı değil. Michelle okula gitmek için evden uzaklaştığında kocasından boşanmıştı; uzlaşması imkânsız farklar sıralayacak kadar cömertti, ama bunun karşılığını alacak kadar da kurnaz davranmıştı. Neredeyse kocasını tamtakır bırakacaktı.

Florence'ın tersine, Suzie'nin bu işe para için girmesi söz konusu olamazdı. Aileden zengin olduğundan tek kuruşa ihtiyacı yoktu; Hubert nişanlandıklarını bildirdiğinde, korkutucu annesi Murielle de Cotigny'yi rahatlatan tek haber buydu ve kadın düğünde Suzie'nin ailesiyle tanışır tanışmaz, bu gerçeği hemen kavramıştı. Murielle de Cotigny oğluyla yeni karısı arasındaki çekimi anlamıyor olabilirdi, oysa parayı görür görmez tanırdı. Delahaye ailesinde De Cotigny'lerden çok daha fazlası vardı.

Sonra, Suzie'nin terastan ayrılmasının ardından, De Cotigny karanlık çalışma odasında oturduğu yerde

kaldı. Saat on bire geliyordu ve bir konuk bekliyordu. Adamın bir şeyler kanıtlamak için bilerek geç kalmayı düşünüp düşünmeyeceğini merak etti.

De Cotigny iç geçirdi, oturduğu koltuktan kalktı ve çalışma masasının başına gitti. Okuma lambasını yakıp humidordan bir puro seçti. Puronun ucunu kesti, uzun bir kibrit yakıp ilk dumanı çekti, ağzının içinde döndürdü. Hayatta güvenebileceğin bazı şeyler vardır, diye düşündü, purosunun tadını çıkarır, Mozart'ın son hüzünlü notalarını dinleyerek gözlerini kapatırken.

Bazen de güvenemezsin.

De Cotigny saatine baktı. Daha şimdiden on biri geçiyordu. Sinir bozucu. Ama gecenin bu saatindeki ziyaretin asıl nedeni kadar da değil.

Nereden bakılırsa bakılsın, küçük bir değerlendirme hatasıydı alt tarafı. Kendinin ve Suzie'nin. Suzie'nin bulduğu kızı ziyaret etmek, oyunu evin dışında oynamayı kabullenmek. Cildi kaymaktaşı kadar beyazdı, saçları gece gibi kara. Ama bayağıydı. Süprüntü. Vücudunda o korkunç dövmeyle, açgözlü küçük bir şırfıntı.

Olacakları anlamalıydı. Şimdi anlıyordu. Çünkü birisi gayretlerinin bedelini ödetecekmiş gibi görünüyordu.

16

Jacquot'nun beklediği yüzlerden biri değildi. Geçmişten gelme. Yıllar öncesinden.

Moulineux'nün cam duvarlı mutfak-bürosunda otururken, Jacquot yanıldığına bir an için de olsa emin oldu. Olanaksızdı bu. Gördüğü Doisneau olamazdı. Ne var ki, ana mutfağın ötesindeki fayanslı, buharlı bulaşık yıkama odasının musluklarından dönen o yaşlı, şiş suratta, Jacquot uzun zaman öncesinden tanıdığı hareketli gözleri, kemerli burnu, yüksek, üçgen biçimli, palyaçomsu kaşları tanıyıverdi. Doisneau. Kuşku yok. Bu kadar zamandan sonra. Dirseklerine kadar gelen sarı kauçuktan bulaşıkçı eldivenleri giymiş. Dikkatini çekmek için uğraşıyor.

Jacquot, Moulineux'ye uğramak niyetinde değildi. Aslında Gastal'i Genel Merkez'in önünde bıraktıktan sonraki saatler için herhangi bir şey de planlamamıştı. Sadece, boş evine dönmek Jacquot'nun zevk alacağı bir şey değildi, o kadar. Bundan dolayı eve dönmeyi erteledi, arabasını Thiers Sokağı'nda bıraktı ve turlamaya başladı: O'Sullivan's'ta soğuk bir Guiness içti, Bar de la Marine rıhtımında bir içki daha, ardından da La Carnerie'de bonfile yedi ve patronun karısı Gassi'den biraz anne şefkati görmek için Néot Sokağı'na gitti. Otuz yaş giyimli ellilik Gassi'nin tebessümü kalçaları kadar geniş, eteği de nefesi kadar yetersizdi. Jacquot ona bayılıyordu, o da Jacquot'ya.

Kaldırım seviyesinde yalnız balık yenen bir kent bölgesinde sadece et yemekleri yapan bir bodrum lokantası olan La Carnerie, pazartesi akşamı saat do-

kuzdan sonra nasıl olması gerekiyorsa, öyleydi –biten birkaç yemek ve başlayan birkaç tanesi– ama fazla dolu değildi, Jacquot'nun köşedeki gözlerden uzak masası da boştu. Masa hâlâ kirli tabaklarla ve ekmek kırıntılarıyla kaplı olabilirdi ya, iskemleler de şişe ve bardaklar kadar boştu. Şef beyazlarına bürünmüş Léon'a başıyla selam verdi, bardan güçlendirici bir üzüm rakısı alıp masasına yerleşti. Bir an sonra yanında biten Gassi, garson kızı uzaklaştırıp her şeyi bizzat yaptı, masayı temizler ve bir kişilik servis açarken gıdaklamayı sürdürdü.

"Sizi görmeyeli, Mösyö Daniel, o kadar uzun zaman oldu ki... Biraz solgun görünüyorsunuz, biraz da zayıflamışsınız, birkaç kilo daha almanız gerek, bir de geceleri eve dönünce sizi karşılayacak birine, *n'est-ce pas?"* Bir peçeteyi sallayarak açtı, ekose masa örtüsünün üzerinde kalan son kırıntıları süpürmek için kullandı, sonra da Jacquot'nun kucağına serdi. "Sakın söylemeyin. *Pavé?* Az pişmişten biraz daha pişmiş?"

Jacquot gülümsedi, başını salladı. "Bir de *demi.* Bandol," diye ekledi, kadın dönüp gitmeye davranırken.

Bonfilesini ve şarabı beklerken, iki seçeneği olduğuna karar verdi. Boni'yi düşünmek, ya da işi düşünmek. İşi düşünmeyi seçti ve zamanının çoğunu alan dosyayı, Rully'yle ve birimin geri kalan personeliyle birlikte soruşturduğu cinayetleri düşünmeye daldı: bir şey atlamadığından, bir bağlantıyı es geçmediğinden emin olabilmek için bildiklerinin üzerinden geçti. Eve dönüş yolunu bildiği gibi, bu patikayı da avucunun içi gibi biliyordu.

Son üç ayda üç ceset bulunmuştu. Üç genç kadın. Banyosunda boğulmuş ilkokul öğretmeni Yvonne Ballarde; Longchamp'daki çeşmeye atılmış tezgâhtar Joli-

ne Grez; şimdi de cebindeki dövmenin sahibi, Salon-le-Vitry'deki gölde bulunan ceset. Geçen yazdan beri Carry-le-Rouet ile Toulon arasında sahile vuran dört çıplak cesedi saymazsak. Suda geçirdikleri haftalar boyunca balıklar ve kayalar tarafından bozulan cesetlerde bir adli tıp kanıtı, bir çapanoğlu bulunabilse, rahatlıkla cinayet kurbanı olarak görülecek cesetler. Üç kesin cinayet, dört tane de 'belki'. Son on iki ayda, yedi muhtemel cinayet. Belki bulunmamış başkaları. Asla bulunmayacak.

Ama hep su –tatlı ya da tuzlu– vardı işin içinde, hepsi uyuşturulmuş, tacize uğramış ve boğulmuş kurbanlar. Hâlâ bir şüpheli, sorgulama için içeri alınmaya değer biri yoktu. Grez'nin ve Ballarde'ın aileleriyle arkadaşlarının peşlerini bırakmamışlardı. Hiç. Ne bir bağlantı ne bir ipucu. Ne bir rastlantı ne de düzen dışı bir şey. Jacquot'nun sezgilerine dokunan, duraklayıp düşündürecek hiçbir şey de yoktu. Zahmetli, zaman alıcı bir soruşturma, üstelik de karşılıksız.

Oysa şimdi, üçüncü kurbanla birlikte, Jacquot ilerleyeceği bir yol seziyordu. Bu kez, Salon-le-Vitry'deki bu kız onları raylarına koyacaktı. Bundan emindi. Başlangıç noktası da dövme olacaktı.

İki saat sonra, *pavé*'nin yok edilmesinin ve bir yerine üç *demi*'nin mideye indirilmesinin ardından arabasının yanı başında durmuş, eve arabayla gidip gitmemeyi düşünüyordu. Kafasını salladı, anahtarlarını cebine atıp yürümeye karar verdi. On dakika sonra kendini Moulineux'nün dışında bulmasının nedeni de buydu. Quai Limanı'ndan içeriye yaslanmış, penceresi esintiyle şişip pırpırlanan kızıl bir tenteyle çevrelenmiş Moulineux, bir Eski Liman kurumuydu: boullabaisse* memleketinde elli yıldır, iki kuşak boyunca en iyi boullabaisse'i yapan bir kurum. Gassi'nin bonfilesini

* Boullabaisse (Fr.): Marsilya'ya özgü bir tür balık çorbası (ç.n.)

yemiş olmasa, hemen oturup bir spesiyal ısmarlayabilirdi. Onun yerine metrdotele bakıp göz kırptı ve Küçük Moulineux'nün, o yetmişlik delikanlının bir limon sufle yemesi için ısrar ettiği, şekerden tepesini bıçağıyla yarıp, dumanı tüten limon yüreğine bir kadeh votka döktüğü bodruma indi.

İşte Jacquot, Doisneau'yu orada, Moulineux'nün bürosunda –Moulineux önemli müşterilerinden birini uğurlamaya gitmişken– ağzı tatlıdan yapış yapış, son limon parçasını çiğnerken gördü, adam başıyla restoranın arka kapısını işaret etti ve elini açıp beş parmağını gösterdi.

Jacquot beş dakika sonra her karşılaşmalarında yaptığı gibi Moulineux'yle kucaklaştıktan sonra, sufle için teşekkür edip arka kapıdan çıktı, restoran artıklarıyla dolup taşmış bir çöp tenekesinin yanından geçti, gölgelerin oynaştığı, kaldırım taşı kaplı karanlık bir avluya girdi. Çevresine bakındı. Ne bir hareket ne de bir ses. Sonra:

"Miyaaaav."

Jacquot kendini gülümsemekten alamadı ve sese döndü.

Karşısındaki de gülümsüyordu, ama ağzında Jacquot'nun hatırladığından daha az diş kalmıştı: tanıdık sıska vücuduyla çöp tenekesinin arkasından çıktı.

"Uzun zaman oldu," dedi Doisneau, elini uzatarak. "İyi görünüyorsun, Danny."

Jacquot da eski dostuna aynı şeyi söyleyebilmeyi isterdi doğrusu. El sıkışı kararlı ve sevgi doluydu, cildi hâlâ sıcak ve ıslak, ama çizgileri yıpranmış, hasarlıydı.

"Chats de Nuit."

"Hatırlıyorsun," dedi Doisneau.

"Elbette," dedi Jacquot.

Chats de Nuit. Gece Kedileri. Kurdukları çete. Lideri Doisneau. En büyükleri olduğundan değil, en

kurnazları olduğu için. Gerçek bir entrikacı. Her şeyi becerebilecek biri.

Doisneau, Jacquot'nun elini bıraktı, çenesiyle sokağı göstererek onu avlunun dibine götürdü. "Biliyorsun ya, merak ediyordum? Belki de anlamayacağını düşündüm. Bütün bu başarılarından sonra."

"İnsan bazı şeyleri unutamaz," dedi Jacquot. "İstesen de unutamazsın." Ardından: "Ne kadar zamandır Moulineux'desin? Seni daha önce burada hiç görmedim."

"İki aydır. Nasıl olduğunu bilirsin... Buralarda değildim."

Ne demek istediğini anladı. Kısa bir ara. Devlet sağolsun, Baumettes hapishanesinde küçük bir tatil. Doisneau'nun niçin "buralarda olmadığını" düşündü. Ne süreyle.

Birlikte avlunun sonuna kadar gittiler. Bir kemerin altından geçip asfalta çıktılar. Önlerinden birkaç otomobil geçti, bir de Marignane Havaalanı'na giden, mavi ışıklı, içinde şoförden başka kimse bulunmayan bir otobüs.

"Zamanın var mı? Bildiğim bir yer var," dedi Doisneau, Jacquot'yu sağa doğru götürüp, tempoyu hızlandırarak, biraz aksayarak. Üç dakika sonra Tamasin Caddesi'nin ara sokaklarından birinde, bir gece yarısı kahve barının bölmelerinden birinde oturuyorlardı.

"Pekâlâ. Aynasızlar," dedi Doisneau, fıçı birasından bir yudum aldı, dudağının üstünde kalan beyaz bıyığı sildi. "Duydum, biliyor musun?"

"Burası ufak bir yer."

"Anneni de duydum. Üzgünüm. Bir şey söylemeye fırsatım olmadı. Yoksa..." Doisneau omuz silkti. Her zaman silktiği gibi. Birkaç kilo almış olabilirdi ama eski hareketleri hâlâ yerli yerindeydi.

"Uzun zaman önceydi. Yine de teşekkürler."

"Uzaklara gittin," dedi Doisneau.

"Aix'e. Dedemin yanına."

Otuz yıl önceydi. Jacquot'nun hayatının değiştiği an. Yoldaki işaretsiz kavşak. Annesinin o son sabah nasıl yorgun ve solgun göründüğünü, ama küçük oğlu için nasıl rol yaptığını hatırladı. Giydiklerini de: kırmızı, çiçekli basma elbiseyi, kocasının hediyesi mercan gerdanlığı, Le Panier yokuşundan kente doğru inerlerken kaldırım taşlarında tıkırdayan kırmızı ayakkabılarını, okul kapısında ayrıldıklarında yanaklarına kondurduğu öpücükleri, hâlâ orada mı diye dönüp baktığında, oğluna el sallayışını. Üç gün sonra, yetimhaneye giderken önünden geçtiği Galeries Samaritaine'in tahtayla kapanmış vitrinleri. Tam da annesi vitrinin arka cephesini boyarken, patlamayla arasında sadece bir cam levha varken, yoldan geçen bir arabadan atılan bir anarşist bombası.

Gazetede saldırıyla ilgili bir şeyler okumuş, annesi hakkında bir haber aramıştı. Oysa hiçbir şey yoktu. Enkazdan çıkarılan on beş cesetten sadece bir tanesiydi. Jacquot için, babasının denizde kaybolmasından üç ay sonra, parçalanmış vitrinlerin üzerine çivilenmiş bu tahtalar bir daha hiçbir şeyin aynı olmayacağı anlamına geliyordu.

Buna *Chats de Nuit* de dahildi. Borel'deki yetimhanede ışıklar saat onda sönüyordu. Oysa *Chats* asla on birden önce toplanmazdı.

Geçmişi düşünen sadece Jacquot değildi.

"Sonra da o sayı denemesi!" diye tavana bakarak ve sevinçle gülümseyerek devam etti Doisneau. "Adını ikinci defa o zaman duyduk. Eh, arkadaş, o koşuyu yaptığını görünce –üff– nereden çıktığın belli değildi!" dedi, hızı göstermek için iki elini birbirinden ayırarak. "Üstelik, hep en yavaşımızdın, hatırlıyor musun?"

Doisneau keyifle kıkırdadı. "Kaç defa enselenmek üzereydin... Ama o gün, Rozbiflere karşı, kanatların vardı, arkadaşım, pabuçlarında kanat vardı adeta."

Jacquot da hatırlıyordu.

Twickenham'de çelik rengindeki alçak bir gök ve kovadan boşalırcasına dökülen bir yağmur. Londra'nın dışında. Balçık bir saha, buzdolabında kalmış bal kadar yoğun ve yapışkan bir çamur. Yetmiş bin kişi. Amansız bir oyun. Kimsenin kimseye acıması mümkün değil. Vahşice.

Tanrım, diye düşündü Jacquot, şimdi denese ölürdü.

Başlangıçtan beri, şans perisi hep İngiltere'den yanaydı. Her deneme, her vuruş İngilizlerin elinde kalıyor, Fransızlar bir şekilde aradaki farkı kapatıyor, sonra, maçın son dakikalarında, taktik gereği içeride kalmış İngiltere kaptanı topu çimenlerin üzerine bırakıp ayağıyla vuruyor, top da çarkıfelek gibi dönerek direklerin arasından geçiyor.

Fark iki. Dakikalar kalmış. Oyunun bittiği kesin. Fransız taraftarlar bulanmış bir mide gibi homurdanıyor, Dax'tan gelen bando enstrümanlarını toplamaya başlıyor, seyirciler kapılara doğru yöneliyor.

Sahada, Fransızlar umutsuzluk içinde ve olabildiğince çabuk, kendi yirmi iki yardalarında topa vuruyor. Korkunç bir şey, İngiliz kalabalığından birisi topu beceriyle yakalıyor, yaşlı bir boğa gibi koşarak Fransız takımının yarısını peşine takıyor, sonunda Fransız gol çizgisine birkaç metre kala yere yıkılıyor.

O sırada sahada, beton üzerinde yürüyen bir kedinin adım seslerini bile duymak mümkün, o kadar sessiz ortalık. Fransız antrenörün sonradan dediği gibi, ceviz gibi büzülmüş yetmiş bin kış deliği.

Neyse, hakem oyunun Fransız gol çizgisinin beş metre dışında başlayacağına karar veriyor. İnanılmaz

bir şey, topu İngilizlere veriyor. Geriye sadece uzatmaların ufacık bir kırıntısı kalmış ve *La France* iki sayı geride. Top oyuna sokuluyor, birbirlerine kenetlenmiş oyunculardan gürültülü bir homurtu geliyor, İngiliz oyun kurucu topu kapıyor, topuğuyla sekiz numaraya geçiriyor, beriki de hücum oyuncusu bir fırsat görüp topa uzanıncaya kadar parmaklarının ucunda sektiriyor.

İşte her şey o an bozuluyor. Topu sektirmek adamı telaşlandırıyor, ellerine hâkim olamıyor. İstediği gibi kavrayamıyor ve dönerken, sanki sıcakmış gibi, topu elinden düşürüyor.

Bir saniye, belki de iki, hepsi bu kadar. Ama yeterli. Oyunun bitmesine on iki dakika kala giren kanat oyuncusu Jacquot, sağ omzunu Souze'un kıçından kurtarıyor, ikinci sıradaki Mageot ve Pelerain'den sıyrılıyor, start çizgisinden fırlayan bir atlet gibi, kör taraftan hızla çıkıyor. Adamın sarsak kollarından topu çalıyor, ardından onu omzuyla devirip cehennem koşusunu başlatıyor.

Doisneau, "Üff, nereden çıktığın belli değildi!" derken, bunu kastediyordu.

Oysa geldiğini gören birisi vardı, İngiliz kanat oyuncusu: adı Courtney'di. Ne var ki, Courtney de bütün İngiliz savunma hattı gibi kontrpiyede yakalanmıştı. Doğru ayağının üzerine dönene kadar, dünyanın en hızlı koşucusu olmayan Jacquot bile arayı sekiz metre açmış, kollarıyla bacaklarını piston gibi çalıştırıyordu.

Jacquot'nun hiç unutmayacağı şey, gördükleriydi. Uzaktaki direkler, çamur kaplı oyun sahası, projektör ışıklarını lime lime eden yağmur. Gidecek bunca yol. Bomboş saha. Yan çizgi sol ayakkabısının birkaç santim ötesinde, tribünler bir yüz, kaşkol, şapka, şemsiye ve bayrak bulamacı.

Yapması gereken tek şey, koşmaktı.

Arkasında bir yerde, İngiliz sıcak takibi sürdürüyor. Sadece ikisi koşuyor. Ayağa fırlayan, yumruklarını kaldıran, kıç deliklerini gevşeten ve karınlarının derinlerindeki sesi özgür bırakan otuz bin Fransız. Onu cesaretlendiren, sahada neler olduğunun farkına varan. *La France* topa sahip. Sadece iki kişi. Çizgiye varmak için yarış. Koş, oğlum. Koş, koş, koş..."

Jacquot bir kez bile geriye bakmadı. Bakmaya cesaret edemedi. Sadece çenesini havaya kaldırıp, o bacakları ileri geri çalıştırdı.

Sadece koş.

Bir an, bir kural ihlali yüzünden düdük çalındığını sandı. Bir faul? İleriye bir pas? Anlayamadığı teknik bir ayrıntı. Belki de daha fazla gülünç duruma düşmeden durmalı, düdük çalmışken sahayı boydan boya koşarak geçmekten vazgeçmeliydi. Ama belki de düdük falan çalmamıştı ve eğer hiçbir mantıklı nedeni olmadan sahanın ortasında durmaya kalkarsa, daha da gülünç olacak, topu ve zaferi İngilizlere ikram edecekti.

Onun için, durmadı. Koşmaya devam etti. Şimdi arkasından gelen Courtney'yi, onun sahaya gömülen ayakkabılarının sesini duyabiliyordu. Düdük falan çalınmadığından o zaman emin oldu. Eğer Courtney hâlâ arkasındaysa, çalınmış olamazdı.

Abartılı bir hareketle sahanın ortasına doğru kaydı, peşindekini ikinci kez kontrpiyede bırakıp, birkaç metre kazandı. Sahanın ortasında, kalabalığı duyabiliyordun. Fransızları ve İngilizleri. Her biri kendi adamını yüreklendirirken. Ama onları görmek imkânsızdı. Sadece üzerinde dörtnala koştuğu saha, gri ve alçak gök ve yüzündeki aydınlatılmış yağmur damlaları.

Orta çizginin üzerinden –Tanrım, neler hissettiğini asla unutmayacaktı– ilerliyordu ve şimdi artık direkler

üzerine üzerine geliyordu. Yaklaşmıştı. Artık o kadar uzak görünmüyorlardı. Mümkündü. Birden, mümkün hale gelmişti. Varış noktası o kadar uzak değildi ve top dirseğinin boşluğunda, göğsüne yapışıktı.

Ama arkasında bir yerde bir homurtu duydu, İngiliz gol çizgisine beş metre kala, kendini öne doğru fırlatan Courtney'nin ciğerlerinden boşalan umutsuz havayı işitti.

Jacquot adamın parmak uçlarıyla ayakkabısının topuğunu kavradığını hissetti.

Yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Bir saniye sonra sol ayağı sağ dizinin arkasına çarptı ve öne doğru sendelemeye başladı, boş elini uzattı, sağ bacağıyla son ve sarsak bir adım attı.

İngiliz işini çok geçe bırakmıştı. Jacquot çizginin üzerinden son ve umutsuz adımı atacak kadar yakındı, ileri doğru atıldı, topu kaburgalarına yapıştırmış, burnunda bir tutam İngiliz çimeni, çamuru bir pulluk gibi kazdı.

Beş sayı. *La France* kazandı. Taç çizgisinde, Dax bandosu aletlerini dudaklarına götürdü ve muzaffer bir tavırla *Marseillaise*'e giriştiler.

"Bir daha içkiye para ödemeyeceksin, arkadaş," dedi öteki kanat oyuncusu Touche, Jacquot'yu ayağa kaldırıp kucaklarken.

On altı saniye, hepsi on altı saniye sürmüştü. Jacquot yavaş çekimde kronometre tuttu. Daha sonra, Courtney'nin avukat olduğunu öğrendi. İngiliz sahası boyunca bir polisi kovalayan bir avukat. Bu kısmını çok sevdi.

Ama bütün bunlar çok önceydi. Geçmişin derinliklerinde kalmıştı. Başka bir ülkede. Şimdi Tamasin kenarında bir kafedeydi. Eski bir arkadaşıyla birer bira içiyorlardı.

"Ötekileri görüyor musun?" diye sordu Jacquot. *Chats*'nın diğer üyelerini hatırlamaya çalıştı. İsimleri, yüzleri. Sarı saçıyla Blanchard, Gouffrat, Kovacs ve Dee-Dee miydi neydi...

Doisneau başını iki yana salladı. "Décousse'u bir kere gördüm. Olimpiyatları seyrederken. Orada bir sosis tezgâhı işletiyordu. Borély'deki yarışlarda da. Didier, Dee-Dee Ronat? Onu hatırlar mısın?"

Jacquot başıyla onayladı. Didier Ronat, tabii ya. 'Üç Parmak Dee-Dee', öteki ikisini babasının çalıştığı bıçkıhanede kaybetmişti. Bütün parmakları olmasa da, uzman bir yankesiciydi.

"Öldü şimdi, Didier. Kanser." Doisneau içini çekti, tavana baktı, başını salladı.

İki adam bir süre sessiz kaldılar, arkadaşlarını düşündüler.

"Bir şeye ihtiyacın var, öyle değil mi?" dedi Jacquot usulca, masanın öteki tarafında oturan, otuz yıldır görmediği eski arkadaşının işini kolaylaştırmak için. Bütün eski anılara, tesadüfen karşılaşmalarına rağmen, Jacquot buraya eski günlerden bahsetmeye gelmediklerinden emindi. Haklı çıktı.

Doisneau parmaklarını bardağına doladı, başını kaldırıp Jacquot'ya baktı. "Bir fırsat, aradığım tek şey bir fırsat, Danny. Doğru yere söylenmiş bir söz. Şartlı tahliye işinde dört ay daha çalışmam gerekiyor ama ceza bittikten sonra o kokuşmuş işte kalmaktan başka şansım yok." Ellerini kaldırdı. Jacquot bunu bulaşıkçılığın cildindeki etkisini göstermek için mi, yoksa öylesine mi yaptığına karar veremedi. "Dört ay daha? Dayanamam. Kafayı yerim."

Ama eğer yapmazsan, diye düşündü Jacquot, eğer şartlı tahliye kurallarına uymazsan, cezanın gerisini içeride tamamlarsın. İş bulmak için bir hafta, işe de-

vam etmek için de altı ay. Topluma dönmeye çalışmak diyorlar buna, yeniden başlatmak. Anlaşma buydu. İstedikleri buydu. Ondan sonra, kendi başınasın. Bazen işe yarardı ya, çoğu zaman, hayır.

Doisneau, "Gitmek zorundayım, anladın mı, çok geç olmadan gitmeliyim," diye devam etti. "Oğlum René İspanya'da. Durumunu iyice düzeltti. Beni bir işe yerleştirebileceğini söylüyor. Bundan daha iyi bir yere, anladın mı?"

Jacquot bir yudum bira içti, dudaklarını ovalayarak köpükleri sildi. Eski arkadaşı bir çıkış yolu arıyor ve aynasızın, Jacquot'nun ona bir şeyler ayarlayabileceğini biliyordu.

"Peki, ne istiyorsun?"

Doisneau gülümsedi, başını salladı. "Para istemiyorum, korkma. Sadece üzerimdeki baskıyı hafifletmelerini sağla. Bir ay daha dayanırım, Danny. Ben sadece yakamdan düşeceklerini bilmek istiyorum."

Jacquot başıyla onayladı. "Deneyeceğim. Ama söz vermiyorum."

Doisneau'nun yüzü aydınlandı. "Yardım edeceğini biliyordum. Tanrım, ne demek olduğunu bilemezsin..." Ardından masanın üzerine yaslandı, çevresine bakındı, sonra öne doğru eğilip, sesini alçalttı. "Şimdi de senin için bir şey var. Peşinat da diyebilirsin. İstekli göründüğün için."

"Pekâlâ," dedi Jacquot. "Neyin var?"

"Raissac adını hiç duymuş muydun?"

Sadece bugün ikinci kez.

"Raissac mı?"

"Adı bu. Görebileceğin en çirkin pislik. Çocukken gerçekten rezil bir çiçek geçirmiş, yüzünün yarısı doğum lekesiyle kaplı. Yetmezmiş gibi, öteki yarısı da lehim lambasıyla yanmış. Savaş yarası da diyebilirsin.

Aslında Toulon'da takılıyordu ya, birkaç yıl önce buralara taşındı. O zamanlar gerçekten büyük işlerin içindeydi. Gerçek bir *baba*. Fuhuş. Uyuşturucu. Ne istersen, içindeydi. Ama işler karıştı ve artık Cassis'de bir yerde oturuyor. Bir villada. Yeniden harekete geçtiği söyleniyor. Büyük iş peşinde. Üstelik, çok yakında."

"Büyük iş neymiş?"

Doisneau çevresine bakındı. "Uyuşturucu. Kokain, anlıyor musun...? Büyük miktarda."

"Ne kadar yakında?"

"Her an olabilir. Bu hafta. Gelecek hafta. Ay sonunda, en geç."

"Nerede?"

"L'Estaque deniyor. Ya da Saumaty'deki limanda. İkisinden biri olduğu kesin."

"Ve?"

"İçeride adamı var. Sizin içinizde."

"İsim var mı?"

Doisneau ellerini açtı, başını salladı.

"Peki, bütün bunları bana neden anlatıyorsun?"

Doisneau birasını bitirip ayaklandı.

"Dünyamı karartan Raissac'tı. Beni içeri tıktıran. *Chats* çetesini bilirsin, Danny. İyiliği asla karşılıksız bırakmayız. Görüşürüz," dedi. Jacquot bir banknot çıkarmak için cebini yoklarken Doisneau bölmeden sıyrıldı ve gecenin karanlığına karıştı.

Jacquot Moulins tepesindeki evine vardığında, Madam Foraque'ın kapısı kapalıydı ve renkli cam panellerin arasından hiç ışık sızmıyordu.

Pazartesi, diye düşündü. Abisinin evinde, haftalık kâğıt oyununda. Rahatlatıcı bir şey. Gerçekleri söylediğini bilse de, kadının Boni hakkındaki görüşleriyle yorumlarını bir kez daha dinlemeye o kadar hevesli değildi.

Yukarıdaki dairelerinde –artık onun dairesinde– Jacquot saçındaki lastik bandı çıkardı, elbiselerini çıkarıp yatağa devrildi. Yataklarına. Birkaç dakika sonra derin bir uykuya dalmıştı. Yalnız bir uykuya.

17

Salı

Bacaklarının arkasını kaptan koltuğunun krem rengi deri döşemesine dayayan Pamuk, Ferretti'nin gaz kolunu biraz çekince, on yedi metrelik tekne burnunu Akdeniz'in mürekkep mavisine gömdü. Teknenin burnunu rüzgâra çevirdiğinde de, alçak dalgalar gövdeye çarptı ve çift motorun sesi tatlı bir mırıltıya dönüştü. Pamuk, kıyının bu kısmını avucunun içi gibi biliyordu, yine de bulundukları yeri harita monitöründen kontrol edip, sonara baktı: su, gerektiğinde demirleyebilecekleri kadar sığdı.

Dümenin üzerinden uzanarak dürbününü aldı ve ufku taramaya koyuldu: uzakta, Calseraigne ve Riou Adası çevresindeki esintiden yararlanan birkaç yelken, Croisette Burnu'nu geçip batıya rota tutan ağır bir yük gemisinin devasa gövdesi ve suyun sıcaklığını sağarak gelen bir Tunis Line yolcu vapuru. Sonra döndü ve dürbününü sancak tarafında, iki yüz metreden az bir uzaklıkta yükselen, çam ve beyaz kireçtaşı kaplı çalılık burunlara çevirdi. Gördüklerinden tatmin olunca dürbünü bıraktı, gösterge tablosuna yerleştirilmiş telefona uzandı, aşağıdaki baş kamaraya telefon ederek Mösyö Basquet'ye hedefe vardıklarını bildirdi.

Teknede sadece ikisi vardı.

Pamuk *Vallée des Eaux* adlı tekneyle o sabah saat altı buçukta Eski Liman'a ulaşmıştı, balıkçı karılarının Belges Limanı'nda tezgâhlarını kurduğu saatte. Mösyö Basquet'nin yardımcısı Geneviève, bir akşam önce

telefon etmiş, yola çıkacağını bildirmişti. Saat sekiz kırk beşte, Mösyö Basquet tekneye geldiğinde depolar doluydu, havalandırma düşük dereceye ayarlanmıştı, makineler de sekiz yüz devirde, mırıltıyla ısınıyordu.

Pamuk, gelirken Joliane'dan bir torba dolusu kruvasanla çikolatalı çörek, Capucins pazarından da meyve ve hurma almıştı. Aşağıda, mutfakta, Mösyö Basquet'nin isteğine göre meyve suyu hazırlandı, Blue Mountain kahvesi sekiz kırkta demlenmeye başladı, salondaki televizyon da CNN'e ayarlandı. Pamuk bununla da kalmamış, Pythéas'ın köşesindeki tütüncüye de uğrayıp Lajaunie'nin pastillerinden küçük bir kutu almıştı. Bunlar Mösyö Basquet'nin en sevdiği pastillerdi, ama adam kutularını her tarafta bırakıyor, sonra da nerede olduklarını unutuyordu. Pamuk, yanında hep hazır bir kutu bulundurmaya özen gösterirdi: ne olur ne olmaz.

Vallée des Eaux on yedi metreden bir parça daha uzun, küçük bir gemi olabilirdi ama kullanması rüya gibiydi. Gerekirse, limana girip tek başına bağlayabilir, limandan yine tek başına çıkarabilirdi onu. Mösyö Basquet'nin aşağıya inip kaybolmasından beş dakika sonra, Rive Neuve Rıhtımı boyunca kanala giriyorlar, St. Jean ve St. Nicolas ikiz kalelerinin arasından açık denize çıkmadan önce bakışları üzerlerine çekiyorlardı. Şimdiyse, yani yirmi dakika sonra, Cassis'nin yaklaşık altı kilometre batısında, denizin üzerinde usulca kayarlarken, boşa alınmış makineler kıçta tatlı tatlı mırıldanıyordu.

Basquet köprüye çıkıp çevresine bakınırken, "Kimseyi görüyor musun?" diye sordu.

"Kimse yok, Kaptan," dedi Pamuk, dümenle oynayıp patronuna bakarak. Ellilerinin sonundaki Basquet iri yarıydı, güneşten yanmış kellesinin üzerinde bir tu-

tam kır saç parlıyordu, ensesi kısa ve kaslı, yüzü şişman ve parlak, kulakları düğme gibi küçücüktü. Tekneye ışığı yansıtan ipek bir takım ve iyice cilalanmış bir çift bağcıklı pabuçla gelmiş, ama kamarasında giysilerini değiştirip şort, tişört ve bez ayakkabılar giymişti. Boynundaki altın zincirden altın bir haç sallanıyor, bileğinde de pırlantalı bir Rolex parıldıyordu. Gözünde aynalı güneş gözlükleri, elinde de; Ferretti marka yat her zamankinden biraz daha yüksek bir dalgayla sarsılınca içindeki kahvenin güverteye döküldüğü, bir kahve fincanı vardı.

Rolex olmasa, Paul Basquet, Prado sahil kulübünde masa bekleyen herhangi bir orta yaşlı turistten farksız görünecekti. Ne var ki Pamuk, görüntüye aldanmayacak kadar bilgi sahibiydi. Yanındaki adamın turist olmadığı kesindi. Mösyö Basquet bölgenin en ileri gelen işadamlarından biri, geniş kıyı şeritlerini kiremitli villalardan, yüzme havuzlarından, golf kulüpleri ve tenis kortlarından oluşan bir özel kulüpler caddesine çeviren bir girişimciydi.

Hikâyeyi bilmeyen yoktu. Basquet'nin evlenerek girdiği Valadeau ailesi, iki yüz elli yıldan beri parasını sabundan ve uçucu yağlardan kazanıyordu. Kayınpederi ölünce şirketin yönetimini devralan Basquet, kent merkezinde başlayan, daha sonra da kıyıya yayılan bu konut ve işyeri gelişimiyle çeşitliliğe adım atmak için, bu güvenden yararlanmıştı. Marsilya'yla St. Raphael arasında, üzerinde Basquet'nin damgası olmadan yerleştirilmiş tek bir tuğla yoktur, denirdi. Pamuk buna inanıyordu.

Basquet fincanda kalan kahveyi denize döktü, bir koltuğa kuruldu ve dirseğini küpeşteye dayadı. "İçeri girelim," dedi. "Bir göz atalım."

Pamuk makinelere yüklendi, açıktan gelen esintiye

döndü ve tekneyi kıyıya, Marsilya'nın biraz doğusundaki Montredon'dan Cassis'nin çevresine kadar uzanan, ıssız, elli kilometrelik uzunluğu dar, fiyordumsu yarıklarla, *calanque*'larla bölünen kireçtaşı duvara yöneltti. Ferretti'nin burun tarafında şimdi beliren, genişliği elli metreyi ancak bulan yarık da bunlardan birinin ağzıydı. Girişi koruyan burunların arasından geçerken, dalgalar sakinleşti, Pamuk da hızını azaltarak tekneyi yarların arasında ağır yola düşürdü, makinelerin sesi yarığın taş duvarlarında homurdandı.

Yanında, Basquet iskeleye ve sancağa doğru, ileride yüz metre kadar yükselen yarığın meyilli kenarlarına bakıyordu. Yarın taşlı eteklerine ince, kıvrık gövdeli çamlar ve altın mimoza kümeleri yapışmış, kayalık zeminde tutunacak bir yer ararken köklerini aşağı sarkıtmışlardı. Sabah saat onu biraz geçe bile hava sıcaktı, kanyonun üzerine yükselmiş güneş ayaklarının altındaki güverteyi ve Basquet'nin kavradığı küpeşteyi ısıtıyordu.

Yakında bir gün, diye düşündü Basquet, bu küçük su parçası kıyının en seçkin adresi olacak. Marsilya'yla İtalya sınırı arasında burasıyla ölçüşecek başka yer yok. Küçük koyun sahiline dirseklerle oturtulacak on iki muhteşem villa, her birinin özel, çepeçevre terası ve özel iskelesi, bu dönemeçli girintinin kendine özgü coğrafyası sayesinde de, hiçbir villa bir diğerini göremeyecek. Eksiksiz mahremiyet. Basquet tekneyi çevreleyen meyillerde ve yarlarda üst üste yerleştirilmiş villaları şimdiden gözünün önüne getirebiliyordu: kiremit kaplı alçak çatıların altında maun güverteler, jakuziler ve cam duvarlar, her villa özel iskelesine ve burundaki terasa iki yanı halatlı birer patikayla bağlı.

Tabii şu anda bütün bu arazi, Marsilya'yla Cassis arasındaki her *calanque* koruma altındaydı, inşaat ya-

saktı. Buralarda ruhsat olmadan, tükürmek bile yasaktır. Fakat işler Basquet'nin istediği gibi gelişirse, bütün bunlar değişecekti. Derin bir soluk aldı, göğsünü şişirdi ve burun deliklerinde denizin tuzlu kokusunu hissetti.

Hem bütün o itirazların nedeni neydi? Burada neden bir proje başlatılmasın? Yıllar boyunca, kimse tek bir söz etmeden Catalans Plajı'ndan Prado'ya kadar her yerde inşaat yapmıştı. Hatta denize sıfır bir otoyol bile. Dört şerit beton ve asfalt. Bütün bunlar yetmezmiş gibi, otoyola da boktan bir Amerikan başkanının adını vermişlerdi! Öyleyse, biraz daha doğuya gitmekte ne sorun var, diye düşündü Basquet, günde yüz kere düşündüğü gibi. Bu kentin gelişme hızına, insanların kuzeye akın edip paralarını, yaşayacakları havalı bir yere yatırma arzularına bakılırsa, bir gün birisi bunu yapacaktı. Öyleyse neden kendisi olmasın? Paul Basquet. Neden şimdi değil? İki güne kadar, para eline geçecekti. İnşaat ruhsatı da. O zaman onu kim durduracaktı?

İhtiyar, her zaman tedbirli davranan kayınpederi, mezarında fır dönecekti tabii. O hayattayken, her şey sabundu, uçucu yağdı, başka hiçbir şey yoktu. Yaşlı cimriyi kokulu mum üretimine ikna etmek bile Basquet'nin altı aynı almıştı, Tanrı aşkına! Üstelik stoklar bir aydan daha kısa sürede tükendiğinde, ihtiyar yeni bir üretimi aklından bile geçirmemişti. Mum bizim asıl işimiz değil, diyordu, mum üretmek şirketimizi ucuzlatır. Bizi geçindirecek olan, şirketin üzerine kurulduğu temeldir, diyordu ihtiyar, o her zamanki sinir bozucu, tepeden bakan haliyle bir elinin tersini açık avucuna vurarak.

Ama bütün bunlar, Basquet bir türlü laf anlatamıyordu, aile işinin istedikleri ölçüde sağlıklı kalmasını sağlayamamıştı. Kâr, kabul edilebilir ama göze batmayacak düzeydeydi, şirket hissesi ne olursa olsun bir-

kaç kuruştan fazla değişmiyordu ve yıllık temettüler de umut kırıcı olmayı sürdürüyordu. İş aşağı yukarı kendi yolunda gidiyordu, ama hepsi bu. İhtiyar ölüp de Basquet nihayet kontrolü ele alınca, şirketin hiç beklenmedik taraflara yönelmesinin nedeni de buydu işte. Aile işini tıkırında götüren, ihtiyarın düşünde bile göremeyeceği biçimde kâr getiren de bu çeşitli yönelimlerdi: gayrimenkul projeleri, leasing, sigortacılık, mortgage ve son zamanlarda da deniz ticareti. Tedbirli davranmak buraya kadarmış.

Kayalık burnun çevresinden dönen Ferretti hedefine ulaştı, girintinin ucuna, kobalt derinliklerin türkuaz sığlıklara yükseldiği yere; altmış metre karşıda da denizin beyaz kumları tatlı tatlı okşayışı duyuluyordu.

Basquet öne eğildi, güneş gözlüklerini çıkarıp ellerini gözlerine siper etti. Her şeyi görebiliyordu. Orada, kaya ve çalıların kumsalın arkasında yükseldiği yere kulüp binası ve restoran inşa edilecekti; tekne gereçleri, atölyeler ve alışveriş merkezi şurada olacaktı, oraya da on iki motoru rahatça alabilecek genişlikte bir çifte iskele yapılacaktı.

Basquet gözlüğünü yeniden taktı, ağaçların arasından dolanarak yükselen çalı kaplı patikaya, çamlarla zeytin ağaçlarının arasından geçerek D559 otobanına açılan keçi yoluna, *calanque*'a karadan gelmenin tek yoluna baktı. Araba yolu bu yolu takip edecekti, güvenlik kulübesinden ve direkli kapılardan, yaklaşık iki kilometre boyunca düzenlenmiş çevreden geçerek iki yüz hektar bakımlı çimene, tenis kortlarına, golfçular için vuruş alanına gelinecekti...

Göründüğü kadarıyla, şimdilik Basquet'nin karşılaştığı en büyük sorun, buraya ne ad verileceğiydi, doğru adı bulmaktı. Calanque Kulübü? Ya da sadece Calanque?

Ya da, metresi Anaïs'in önerdiği gibi, Calanque Bir. Bu, akıllıcaydı işte. Basquet bunu sevmişti: bir sonraki girintide aynını tekrarlamayı. Yeni bir Basquet projesi. Daha fazla villa, daha az sabit gider, daha yüksek fiyat ve kâr.

Yat kıyıya yaklaşıp güçsüz dalgaların üzerinde sallanırken, Basquet Pamuk'tan motorları hızlandırıp keskin bir dönüş yapmasını istedi ve tekne geldikleri yoldan, Basquet'nin mimari plan taslaklarını bürosundaki kasada sakladığı üç milyon dolarlık villaların önünden geçti.

Ferretti son dirseğe vardığında, Basquet Rolex'ine bir göz attı. Tam zamanıydı.

Yanında, Pamuk açık denize hazırlanmak için dümeni sancağa çevirdi ve gaz kollarını itti. Ama körfezden çıkarken, Pamuk birden kasıldı ve devri bir miktar düşürdü. Yüz metre açıkta bir sürat teknesi duruyordu, dıştan takma iki motorunun ağırlığı teknenin burnunu çırpıntının üzerine kaldırmış, adı *Pluto* da cilalı bordasının üzerine alevlerle çizilmiş. Pilot mahallinde iki kişi vardı; sırım gibi ama sağlam yapılı olanı siyah bir tişört giymiş, dümenin başında duruyor, rüzgâr açık renk saçlarını dövüyordu; sadece başı ve omuzları görünen ikincisiyse, koltuğuna dayanmış, kollarını havuzluğun sırtlığına açmış, yüzünde ahududu renginde, insanı sarsıcı bir leke.

"Sorun yok," dedi Basquet, Pamuk'u sakinleştirmek için elini uzatarak. "Aborda olalım, aferin sana."

Beş dakika sonra tekneler bağlanmış, aralarında usturmaçalarıyla burunlarını rüzgâra dönmüştü; sürat teknesine göre *Vallée des Eaux* beş metre daha uzun, suda daha yüksek, ama en az yirmi mil daha yavaştı. Pamuk, tekneyi rüzgâra karşı tutarken Mösyö Basquet'nin burunda görünüp, vardavelanın üzerinden

eğildiğini gördü. Aşağıdaki sürat teknesinde havuzlukta oturan adam sarsak hareketlerle ayaklandı ve ikisi konuşmaya başladı. Makinelerin düşük devri ve rüzgârın kırbacı söylenenleri işitmeyi imkânsız kılıyordu ya, konuşmanın dostça olduğu açıktı.

Pamuk buluşmanın planlanmış olduğunu anladı. Olabildiğince gözden ırak bir yerde.

Birkaç dakika sonra konuşma, el sıkışılamadığı için el sallamayla sonuçlandı ve Basquet köprüye döndü. Aşağıda, *Pluto*'da Siyah Tişört palamarları söktü ve iki tekne birbirinden ayrıldı.

Pamuk, patronuna bakınca beriki de başıyla Marsilya'yı işaret etti. Pamuk, teknenin burnunu çevirdi, gaz kollarını usulca itti, sürat teknesinden uzaklaşıp limanın rotasını tuttu.

Yanında, Mösyö Basquet şortunun, gömleğinin ceplerini yokluyordu.

Pamuk ne aradığını anladı. Elini dümenden çekti ve gösterge tablosunun çekmecelerinden birine sakladığı pastillere uzandı.

18

Otuz yıl önce olsa, Jacquot, La Joliette'e ve Lazaret Limanı'nın arkasındaki ara sokaklara giderdi. O zamanlar, dövmeci çocuklar oralarda takılırdı. Denizcilerin kaslı pazularına mavi ve kırmızı mürekkepler pompalarlar, dövmeyi yaptıranlar da ya içkiden zil zurna olup, kıkırdayan arkadaşlarınca taşınırdı, ya da iğnenin ciltleri üzerinde ilerleyişini daha yakından görebilmek için kendi yenlerini sıyırırdı.

Oysa La Joliette civarı bugün Jacquot'nun Doisneau ve hempalarıyla birlikte aylak aylak dolaştığı o sokaklardan çok farklı bir dünya olmuştu artık. Şimdi burada vinçler, kasklar, kompresörlerin takırtısı, buldozerler, metro inşaatı ve yakınlarda tamamlanmış, çok beğenilmiş bir büro kompleksi vardı: Littoral üstgeçidine dayanan eski antrepolar bugün artık altı katlı iç avluları, cam duvarlı asansörleri, tik döşemelerle çakıl taşlı Japon çevre düzenlemeleri arasındaki dev eğrelti otlarıyla kaplı açıklıkları ve altın sazan dolu havuzlarıyla zarif ve şık büro kulelerine dönüştürülmüştü.

Bugünlerde La Joliette'e en yakın dövme salonu République'in arkasındaki bir avluya sığınmıştı ve Jacquot'nun yöneldiği yer de burasıydı. Salı sabahı. Gastal'in dediği gibi, ilk iş olarak. Yayan. Bir gece önce, Gassi'nin *demilerinden* sonra biraz güçsüz ve akşamdan kalmaydı ama her duyusu tetikteydi.

Bu, diye düşündü Jacquot, Le Panier'nin gölgeli yan sokaklarından Eski Liman'ın güneşli rıhtımına ayak bastığında ellerini gözüne siper ederek, polislik mesleğinin en sevdiğim yanı. Gerçek polislik. Siperle-

re inmek. Cebinde bir fotoğraf ve taranacak koca bir kent, aranacak insanlar, sorulacak sorular, izlenecek ipuçları.

Tabii, Guimpier bu yaptığını onaylamazdı. Soruşturma şefi olarak, Jacquot'nun yapması gerekenler bunlar değildi, bunu ekibine –av köpeği Peluze'e ya da o sırım gibi, avare yeni kıza, Isabelle Cassier'ye veya insanı yumuşatıcı kekelemesiyle Chevin'e veya Laganne'a, Serre'e, Muzon'a– bırakması daha uygun olurdu. Cinayet Masası'ndaki herhangi biri bu işi yapardı. Ama Jacquot direnememişti. Sabah güneşinin altında sokakta, üzerinde çalışılabilecek en çürük kanıtla; kentin bir yerinde her sorunun bir cevabı, her cinayetin bir çözümü olduğunu, her kurban için bir katil bulunduğunu bilerek. Sadece bakman gerekir. Eski günlerdeki gibi. Oyunun belli bir bölümünü oku, gözlerinle kulaklarını aç ve bulduğun fırsatları kaçırma.

Doisneau ve *Chats de Nuit* ekibiyle birlikte, küçük çocuklar olarak sokaklarda sürtüp bela arandıkları zamanlardan pek de farklı değildi. Tek farkı, Jacquot bu kez yasanın doğru tarafındaydı, bunu kanıtlamak için cebinde bir kokart ve kemerinin altında da yirmi yıllık hizmet vardı. Banliyölerde devriye gezen bir jandarmadan Cinayet Masası adına katilleri kovalamaya kadar, sayısız dramda rolünü oynamıştı. Ama kovalamacanın keyfi hiç solmuyordu. Jacquot'nun sevdiği ve hiç bıkmadığı şey buydu. Belki bir şeyler bulacaktı, belki de hiçbir şey ama her seferinde değiyordu.

Bunu yapmak için ne güzel bir yer, diye düşündü, liman boyunca bir ciğer dolusu tuzlu deniz havasını içine çeker ve bir an sonra da, Samaritaine'in köşesinden République'e döndüğünde kanalizasyonun sıcak ve çürük kokusunu yakalarken. Marsilya. Büyüdüğü, terk ettiği, döndüğü şehir. Deniz kenarındaki kent. Nere-

ye gidersen git –en karanlık ara sokaklarına, en kalabalık pazarlarına, parklarıyla dış mahallelerine, en moda caddelerine kadar– deniz hep orada, yerindeydi. En beklemediğin anda suyun yansıması, bir bulvarın dibinde mavi bir dilim, binaların arasından görünen uzak bir güneş parıltısı. Kentin sokaklarından durmadan akan temiz, tuzlu kokusu.

Bu sabah, ayaklarının altında asfalt, omuzlarında güneş, ensesini yalayan serin esintiyle, kentin olabildiğince yakın bir parçasıydı. Kendi başına, sevdiği gibi. Rully'nin her seferinde uyum gösterdiği, anladığı gibi; birlikte bu kadar iyi anlaşmalarının nedeni buydu. Burnunu izlemek, yöntemden çok sezginin rehberliğine, işaretine güvenmek.

Sezgi. Jacquot en kuvvetli kartının sezgi olduğunu biliyordu. Le Panier'nin arka sokaklarında büyürken, *Chats de Nuit* ile hızlı ve bağımsız oyunlar oynarken hayatta kalabilmesinin sırrı, sezgiydi. Kime güveneceğini ve ne zaman kaçacağını bilmek. Ayrıca, zamanı geldiğinde Borel yetimhanesine gelip onu isteyen o saçları beyaz, gözleri annesinin gözlerine benzeyen adamı izlerken de, sezgi. Hiç karşılaşmadığı, hiç bilmediği bir adam. Annesinin babası.

Aynı adam tarafından yüreklendirilerek oyun sahasına adımını attığı andan itibaren ona hizmet eden de aynı sezgiydi; topun nereye gideceğini bir şekilde bilmek, rakipler içinde hangisinin gerçekten tehlikeli olduğunu görmek, takım arkadaşlarından hangisine gölge olması gerektiğini anlamak. Oyunun gidişatını hissetmek.

Sezgi. Jacquot şimdi, République üzerindeki trafiğin birkaç adım ötesinde, meyilli ve çöple kaplı avluda ilk uğrak limanını ararken de sezginin teşvik edici, tatlı varlığını hissediyordu. Vitrin falan yoktu, sadece bir kapı, kapının üzerinde de sönmüş bir neon levha: *Ta-*

too-Toi. Nemli kireç, eski ter ve dökülmüş antiseptik kokan loş bir bodruma inen üç taş basamak. Odanın ortasında bir berber koltuğu, koltuğun çevresinde de dövme edevatı görülüyordu: iğne tabancası, mürekkepler, plastik şişe dolu bir tepsi, buraya hiç uymayan, pembe pamuk dolu bir torba ve koltuğun altında, mürekkep lekeleriyle –kırmızı, mavi, siyah, yeşil– kaplı kabarcıklı bir muşamba parçası; Jacquot'ya göre iğne ısırmaya başladığında, müşterinin ayakkabılarını sürttüğü yerde de izler.

"Allo. Kimse yok mu?" diye seslendi.

Odanın arka tarafındaki boncuklu perde hışırdayarak açıldı ve işyerinin sahibi göründü, leş gibi kolsuz yeleği, keçeleşmiş siyah saçların altındaki dövmeli ve kaslı omuzlarını sergiliyordu. Boncukları bir tarafa topladı, diğer elini kaldırıp tuttuğu çöreği ısırmadan önce Jacquot'yu öfkeyle bir süre süzdü.

Bu noktada, Jacquot da cevap olarak hiçbir şey söylemeden cebindeki resmi çıkarıp havaya kaldırdı.

Genellikle kimliğini belirlemek istedikleri bir yüz, özellikler olurdu, ama bu kez ellerindeki tek şey dövmeydi –kurbanın uyluğunun yukarısına işlenmiş dürülü ve gölgeli bir parşömen üzerinde, üst üste yazılmış üç kelime– çünkü kurbanın yüzü bir işe yarayamayacak kadar şişmiş, balıklar tarafından kemirilmişti.

Dövmeci bir sanat eserini süzüyormuş gibi çenesini çıkararak tek bir kez baktı, ağız dolusu çöreğini yuttu, dili ve üst dudağıyla dişlerini somurdu, sonra başını iki yana salladı.

Jacquot'nun Belges Limanı'ndaki Mercure Oteli'nin arkasındaki dövme salonuyla St. Charles İstasyonu yakınındaki üçüncü adreste de aynı hikâye. Ancak dördüncüde, Curiol Sokağı üzerindekinde, Jacquot biraz yaklaştı.

Ayak işi insanı sonunda ulaşmak istediği getiriyordu.

Kıvrılmış yılanlardan, ateş soluyan ejderlerden, kükreyen aslanlardan, kanlı kalplere saplanmış hançerlerden ve karmaşık işlemeli yerli tasarımlardan örnekler sergileyen fotoğrafların ortasında, çıplak göğüslü bir müşteri önündeki masanın üzerine yatmış, başını da kollarının üzerine dayamıştı. Onun yanında, bir tabureye tünemiş ve müşterinin sırtının oluşturduğu tuval üzerine eğilmiş eldivenli bir dövmeci bir kuşun ya da meleğin kanat tüyleri üzerinde çalışıyordu. Jacquot'nun uğradığı öteki salonlar gibi, burası da keskin bir antiseptik kokusuyla doluydu, dövmeci de plastik bir şişeden tek eliyle antiseptik döktüğü pamuk topağıyla müşterisinin kürek kemiğindeki kan damlalarını siliyordu.

"Benim değil," dedi dövmeci, resmi eline almadan bakarak. İğne müşterinin sırtının bir parmak üzerinde vızıldıyordu ve pamuk da adamın ayağının dibindeki çöpe atılmıştı. "Ama bana kalırsa Vrech'in işine benziyor".

"Vrech?" diye sordu Jacquot, fotoğrafı cebine yerleştirirken.

Sanki Jacquot salondan çıkmış da, müşterisiyle yalnız kalmış gibi, dövmeci başta cevap vermedi. Sonra, başını işinden kaldırmadan: "Fausse Monnaie. Yukarıda, Corniche'in üzerinde, otobüs durağına yakın," dedi, Jacquot'ya öğleden öncenin büyük bölümünü bulmaya çalışarak geçirdiği ipucunu vererek.

On dakika sonra, zarif çizgili bir tekne limandaki palamar yerine varmak için kanaldan geçerken, Jacquot, Rive Neuve Limanı'ndan ayrılarak, bir gece önce arabasını bıraktığı Thiers Sokağı'na saptı. Fausse Monnaie, Prado yolundaydı ve yürüyerek gidilemeyecek ka-

dar uzaktı. Cam sileceğinin altına bir ilan iliştirilmişti bile. Bir yerde bir indirim, en iyi fiyatlar, her zamanki şey. Kâğıdı buruşturup yolcu koltuğunun arkasına attı. Trafiğin arasına karışarak Fausse Monnaie'ye doğru yola koyuldu.

Aradığı yeri bulması uzun sürmedi. Üstü kapalı otobüs durağının birkaç adım gerisinde, dar bir belediye bahçesinin öte yanında Stüdyo Vrech görünüyordu ve yarım bodrum dairesini bir *tabac*, bir emlakçi, bir fırın ve bir manavla paylaşıyordu. Arabasını en yakın yan sokakta bırakıp stüdyoya yürüdü. Yaklaştıkça, aradığını nihayet bulacağına gittikçe emin oldu.

Vrech'in salonu o sabah gezdiklerinden daha geniştı: daha geniş, daha aydınlık ve daha bakımlı. Resepsiyon tezgâhı bir vazo dolusu plastik çiçekle bezenmişti, fayans kaplı zemini sabah güneşinde parlıyordu ve bekleme odası dergi doluydu. Duvarlarındaki çerçeveli sertifikalar ve bir galeriye layık dövme fotoğrafları, Vrech'in yeteneklerini ve sanatçılığını kanıtlıyordu.

Tezgâhın arkasında, arkadaki salonda, adamın kendisi vardı. Beyaz bir tişört ve siyah bisikletçi şortu giymiş, sırtı kapıya dönük oturuyor, ayakları cam bir sehpanın üzerinde, gazete okuyordu. Jacquot dikildiği yerden, adamın kafatasının arka tarafına, sarışın bir miğferin altına, derisine işlediği adının baş harflerini kolaylıkla görebiliyordu. Jacquot'nun görebildiği kadarıyla, adamın vücudundaki yegâne dövme, buydu.

"Dövme yaptırmaya gelmiş gibi görünmüyorsun," dedi Vrech adlı adam, aynadan Jacquot'ya bakıp, tekrar gazetesine döndü.

"Haklısın, öyle."

Vrech sayfayı tembelce çevirdi, dikkatini çeken, hoşlanacağı bir şey olup olmadığına bakmak için açık sayfaları taradı. Dışarıda, stüdyonun penceresinin öte-

sinde, trafikteki arabalar kente girmek ya da Prado plajlarına gitmek için kornalarını çalarak ilerlemeye çalışıyordu. Bir otobüs frenlerini gıcırdatarak durağa geldi ve kapıları titreyerek açıldı.

"Pekâlâ, Mösyö Jandarma, sana nasıl yardımcı olabilirim?"

Jacquot vurguyu ve dövmecinin polis olduğunu ne kadar çabuk anladığını kaçırmadı.

"Birileri, senin çalışmanı tanıdığını söyledi," dedi Jacquot, fotoğrafı cebinden çıkarırken. Resmi tezgâhın üzerine bıraktı.

Vrech dövmeci koltuğunun üzerinde dönerek gazeteyi bıraktı ve tezgâha yaklaştı. Fotoğrafı aldı, dikkatle baktı ve başını sallamaya başladı.

"Çok zor iş, bu," dedi. "Deri orada o kadar esnek, o kadar yumuşaktır ki. Kollara ya da sırta hiç benzemez. Germek zorundasın, anlıyor musun? Pürüzsüz bir yüzey için. Kenarlık bulanıklarıyla telafi edeceksin. Acı da verebilir... Şeyy, belki acılı değil de, anlıyor musun, sanki... gıdıklar. Hareketsiz oturmak da çok zordur, değil mi?"

Vrech'in sesi kaba ve boğuk, Fransızcası da aksanlıydı. Hollandalı, diye düşündü Jacquot. Sanki her kelime gırtlaklarına takılmış bir çakıl taşıymış gibi, Felemenklerin şu kırık dökük konuşmaları.

"Senin mi?"

"Öyle dediğimi duydun mu?"

"Belirgin bir profesyonel gurur sezdim, diyelim."

Vrech fotoğrafa bir kez daha baktı, sonra da iade etmek yerine tezgâhın üzerine çarptı.

"Varsayımında haklısın, Mösyö Jandarma. Bir bakalım... Şöyle böyle on sekiz ay önce, iki seansta yapmıştım. Renkler, anlıyorsun ya, harflerin yakınlığı, bir de... rahatsızlık." Vrech hesap yapıyormuşçasına başı-

nı geri atıp, tavana baktı. Sonra Jacquot'ya döndü ve gözlerinin içine baktı. "Belki dört beş saatlik bir işti."

"Bir isim?"

Vrech şöyle bir düşündü. "Nicki? Vicki? Öyle bir şeydi."

"Bir adres var mı elinde?"

Vrech kafasını salladı. "Erkek arkadaşı ödedi."

"Erkek arkadaşı?"

"Erkek arkadaşı. Nakit. Hiç yanından ayrılmadı." Vrech biraz önce kalktığı koltuğu işaret etti. "İki seansta da. Bu da, anlıyorsun tabii, bir kadının bacağında çıkabileceğin en yüksek yere dövme yapmayı güçleştiriyor. Kokusunu duyarsın, ne demek istediğimi anladın mı?" Gülümsedi. "Yanında da, seyreden erkek arkadaşı. Emin ol ki..."

"Ya erkek arkadaşı?"

"Adres yok, üzgünüm." Vrech başını salladı.

Olumsuz cevap ve başını sallayışı umut kırıcıydı.

"Ama kim olduğunu biliyorum," dedi Vrech.

"Kimmiş peki?" diye ısrar etti Jacquot. Dövmeci sanki söylemeyi planladığı her şeyi söylemiş gibi koltuğuna dönmüş ve gazetesini almıştı.

"Adı Carnot."

"İlk adı?"

"Jean. Jean Carnot," dedi Vrech, rahatça yerleşir, elindeki gazeteyi düzeltirken. "Etrafta görürsün onu. Genç biri. Ama sert. Gerçek bir goril. Başlangıçta Cours Julian yolunda koruma olarak çalışıyordu, sonra yükseldi. Özel güvenlik. Ona benzer bir şey. Bir de aracılık yapar, bir şey arıyorsan, o bulur. Fiyatı kabul ediyorsan tabii. Her zaman ona çalışan iki üç kız bulunur. Ek iş gibi düşün. Herhalde bu kız da onlardan biriydi. Çok güzeldi, çok seksi, anlıyorsun ya?"

"Başka bir şey?"

Vrech biraz düşündü. "Hatırlıyorum, ben işimi yaparken, kız çektirdiği bazı fotoğraflardan bahsediyordu. İnternet için, anlıyorsun ya, porno siteler için. Sanki hepsini adam ayarlamış gibiydi. Kız o resimlerden çok memnun kalmıştı anladığım kadarıyla."

Jacquot fotoğrafa uzandı, tezgâhın üzerinden kaydırıp cebine attı.

"Peki, ya bu Carnot'yu bulmak istersem? Aramaya başlamak için en iyi yer neresidir?"

19

Coupchoux girişte durunca, vücudu güneş ışığı ve gölge arasında ikiye bölünmüş gibi göründü; sabah Raissac'la *Pluto*'da yaptıkları gezintiden sonra, yüzünün ve boynunun teni hâlâ tuzluydu. Kutsal suya batırdığı parmaklarını suda gereğinden biraz daha fazla tutarken önüne, koridora, taştan oyma sade sunağa ve onun arkasındaki gül biçimli pencereye baktı. Sudan çıkardığı parmaklarını vaftiz kurnasının kenarına sürdü, sonra alnına ve kalbine götürdü, serin suyun gözlerinin arasından sızdığını hissedince ovalayıp sildi.

Üzerinden akan, tuzun arasından kendine yol açan bu bereket güzel bir duyguydu. Güçlü. Güçlü ve Tanrı'nın armağanı.

Islak parmaklarını dudaklarına götürüp uçlarını öptü, sonra sola dönerek kenar şapellerden birine yöneldi. Sainte Mathilde'in üzerine basitçe yayılmış bir örtüyle kaplı sunağına ve bir yanı çiçekli perdeyle örtülü günah çıkarma hücresine eriştiğinde diz çöktü, ikinci kez istavroz çıkardı ve günahkârlara ayrılmış dört sıradan birine oturdu. Orada tek başınaydı ya, günah çıkarma perdesinin arkasından ciddi bir fısıltı duyuyor, altındansa kahverengi ve sağlam ayakkabılar üzerinde yükselen bir çift kalın bilekle pantolon paçası görüyordu. Pek bir şey kalmadı, diye düşündü, perdeyi kenara itip taş zemin üzerine diz çökerek.

Bildiği bütün kiliseler içinde, Cassis Limanı'nın sadece birkaç blok ötesindeki bu dar sahınlı, serin taşlı bazilika Coupchoux'nun en sevdiğiydi. Her seferinde, ne ilham verici, sakinleştirici bir yer diye düşünürdü. Konik sütunlarının sade kaburgalı bir kubbe ağına

yükseldiği, taş zemini cilalı ve parlak, söndürülmüş mumlardan yükselen sıcak balmumu ve tütsü kokusu işlemiş hareketsiz, bayat havasıyla görkemli, huzur verici bir sığınak. Buralarda saatlerce oturabilirdi: Raissac ona gerçekten kötü, içinin derinliklerine kadar inip ruhunu sıkıştıran bir şey yaptırdığında, saatlerce oturuyordu zaten.

Asıl sorun, bu konuda hiçbir şey yapacak gücünün olmamasıydı ve Coupchoux da bunun farkındaydı. Raissac bir şey istediğinde, içinde sadece isteneni yapmak için patlayıcı bir dürtü, itaat edip hoşa gitmek için dayanılmaz bir istek duyuyordu. Dizlerinin serin taş levhalarda yandığı bu kilise hariç. Efendisini inkâr etme gücü buradaydı, tutkuya direnmenin iradesi buradaydı. Burada soğuk iman ve metanet vardı ve gün ışığına döndüğü her seferde, hayatını değiştirmek için yakıcı bir kararlılık duyuyordu. Pişmanlık. Coupchoux'nun çalışma biçiminde böyle bir şeye yer olamazdı. Asıl sorun kararlılığının asla birkaç günün ötesine geçememesiydi: Raissac'ın çağırıp ne istediğini söylemesi, her şeyin yeniden başlaması için yeterliydi.

Günah çıkarma bölmesinin perdesi miskli kumaşın dönmesiyle ve tahta halkaların birbirlerine çarpmasıyla açıldı, Coupchoux taş döşemenin üzerine vuran yaşlı kadın ayakkabılarının sesini duydu. Başı örtülü kadın Coupchoux'nun önündeki sıraya sığışmaya çalışıp, tespihini çekmeye başladı.

Zamanı gelmişti. Dizkapakları acıyarak ayağa kalktı ve sıranın arasından çıkıp, günah çıkarma hücresine yöneldi. Arkasından perdeyi çekti, hâlâ yaşlı kadının lavanta kokusunu taşıyan hücrede, karanlıkta yerleşti. Parmaklık kuru bir tıkırtıyla açıldı. Derin bir soluk aldı, parmaklarını öpüp konuşmaya başladı: "Bağışla beni, Peder, çünkü günah işledim..."

20

Jean Carnot hep formdaydı. Uzun zamandan beri.

Jacquot masasının başına oturmuş, arşivdeki ayrıntıları tarıyordu: Carnot'nun otomobil hırsızlığı nedeniyle on beş yaşında ilk kez tutuklanmasından başlayan, bir sürü uyuşturucu bağlantılı suçtan, sayısız kez huzuru bozmaktan tutuklanmasını anlatan, üç sene önce saldırıdan tutuklanacağı güne kadar yasadışı kazançlarıyla yaşadığını açıklayan dosyası. Saldırının kurbanı, diye not etti Jacquot, kadındı. Dosyaya göre Carnot kadını bir iskemleye bağlayıp kemerle dövmüş, ayakkabısının topuğuyla da iki dişini kırmıştı. Carnot ilk tutuklanmasından sonraki on yedi yılın dördünü demir parmaklıklar ardında geçirmişti. Eğer saldırdığı kadın şikâyetçi olsaydı, hâlâ içeride olurdu. O zamandan beri, diye düşünüyordu Jacquot, Carnot temiz görünüyordu.

Oysa bunun hiçbir anlama gelmediğinin de farkındaydı.

Hazır bilgisayar başındayken, Doisneau'nun da adını girdi ve istediği bilginin ekranda görünmesini bekledi. Birkaç saniye sonra, eski arkadaşının yüzü ekranda beliriverdi. Doisneau yorgun, umutsuz görünüyordu, saçı karmakarışıktı. Muhtemelen bir şafak operasyonu, diye düşünü Jacquot. Yatağından sürüklenerek çıkarılmış, giyinme dışında üstünü başını düzeltmek, aklını başına toplamak için fırsat bulamadan Genel Merkez'e götürülmüş.

Jacquot, Doisneau'nun sayfasını yukarıdan aşağıya inceledi. Her zamankiler: hırsızlık, engelleme, çalıntı

mal satışı, saldırı; üzücü bir hayat hikâyesi. Carnot gibi o da içeri girmiş, Jacquot'nun tahmin ettiği gibi son misafirliği de Cassis'nin arka yolunda, Baumettes'de geçmişti. Üçe indirilmiş altı yıllık mahkûmiyet ve çalışma koşuluyla tahliye.

Jacquot, Doisneau'nun son tutuklanışıyla ilgili notları aradı.

Polis memurları bir ihbarı –kaynak belirtilmemişti– değerlendirerek Toulon'un kenar mahallelerinden birindeki bir garaja baskın düzenlemiş, Renault marka bir minibüsün ön koltuğunun altına saklanmış dört kilo esrarla direksiyon miline yapıştırılmış kırk beşlik bir otomatik bulmuşlardı. Ardından aracın ruhsat sahibi ve garajın kiracısı Doisneau'yu tutukladıklarında, berikinin uyuşturucuyla silahtan habersiz olduğunu iddia etmesi pek işe yaramamıştı. Arşivlere göre, koşullu tahliye edileli sadece iki ay olmuştu.

Tezgâha getirildiğini söylemişti Doisneau bir gece önce, polis raporu da anlattıklarını doğrular nitelikteydi. Raissac mı? Yoksa, adamlarından biri mi? Mantıklı olabilirdi. Doisneau bir aptallık yapıp bedelini ödemiş olabilirdi. Üç yıl sonra, yani şimdi de hesabı kapatmayı ve İspanya'ya kaçarak ateş menzilinin dışına çıkmayı istiyordu.

Jacquot bilgisayara yeni bir talimat girince, Carnot ekrana döndü.

İki adam birbirinden bu kadar farklı olamazdı. Doisneau neredeyse yirmi yaş daha büyük, tıraşsız, gözleri kan çanağı, yüzü bir mutsuzluk ve suiistimal haritası. Öte yanda da Carnot. Gözaltı fotoğrafında arkasında duran metreye bakılacak olursa, bir seksen beşin üzerinde. Arap kanı taşıdığı kesin: siyah kıvırcık saçlar; sıkı sıkı kapatılmış bir çeneyi ve çıkık elmacık kemiklerini örten pürüzsüz, yanık bir ten ve kömür

karası gözlerinde sıkkın, alaycı bir bakış. Dolgun dudaklarını sabırsızlıkla germiş ve yanaklarındaki ince, köşeli çizgiler ortaya çıkmıştı. Jacquot adamın dişlerinin beyaz ve düzenli, hatta o küstah bakışın altında gıcırdar olduklarından kuşku duymuyordu. Eğer isterse, Carnot'nun yüzünün harika bir tebessümle aydınlanacağından da aynı ölçüde emindi.

Jacquot iskemlesini itip çizmelerini masanın üzerine yerleştirdi. Ayak ayak üzerine atınca, derinin usulca gıcırdadığını duydu. Yılan derisi. En sevdiği çizmeleri. Yirmi yaşında, Boni'nin Air France eldivenleri gibi yumuşacık. Guimpier'nin ve Dul Foraque'ın kaşlarını kaldırmalarına neden olsa da, sakat bileğine iyi destek oluyordu. Bu sabah bu çizmeleri seçmesinin nedeni de buydu.

Bir kat yukarı çıkıp, son baktığında hâlâ öğle yemeğinden dönmemiş olan Gastal'e uğramak üzereyken, kapısı ardına kadar açıldı ve yüzü bir ceviz gibi büzülmüş, turfanda kiraz kadar kırmızı Lamonzie içeriye daldı. Lamonzie, Narkotik'in başıydı, Jacquot'dan birkaç yıl genç, ama rütbe olarak üstüydü ve hiç mutlu görünmüyordu.

"Peki, sen ne halt ettiğini sanıyordun?" diye sordu Jacquot'nun masası üzerine eğilip, bütün ağırlığını bir bilardocu gibi açtığı parmaklarına vererek.

Düşününce, "Nerede?" sorusunun duruma pek de uygun olmadığı anlaşılıyordu ya, Jacquot yine de "Nerede?" dedi. Ne oluyordu? Lamonzie'yi hep polis merkezi kendi oyun sahasıymış gibi davranan, güvenilmez ve yükselme meraklısı bir kuralcı olarak görmüştü. Narkotik'in neyin peşinde olduğunu kimse bilmezdi ve bir zavallı Lamonzie'nin kurduğu ama kimseye bahsetmediği sınırların ötesine geçecek olsa, Lamonzie kırmızı ve buruşuk yüzünü bir silah gibi sallayarak ortaya

çıkardı. Bu ufak patlama tam da bu nedene dayanıyordu. Jacquot farkında olmadan çizgiyi aşmış olmalıydı.

"Nerede? Nerede?" Lamonzie sesini alçaltıp çevresine bakındı, ardından daha da yoğun bir öfkeyle Jacquot'ya baktı. "Allottes Caddesi'nde, Jacquot. Numara 65. Alexandre Raissac adında birisi. Yoksa annene mi uğruyordun?"

"Doğru. Allottes."

"Ve? Ve?"

"Sadece bir ipucunu kontrol ediyordum."

"Sadece–bir–ipucunu–kontrol..."

Jacquot'nun sabrı taştı. "Bak Lamonzie, rahat bırak beni. Burada yapılacak bir işi olan sadece sen değilsin. Her şeyi bunun gibi örtüp saklarsan, er ya da geç birisi ayağına basar."

"Peki, Mösyö Raissac senin soruşturmalarının tam olarak neresinde yer alıyor?"

"Raissac? Yer almıyor."

Lamonzie gözlerini kısarak baktı.

"Berri. Benim aradığım Bayan Berri'ydi. Dövme sanatçısı. Dediklerine göre, en iyilerindenmiş."

"Neyse, bir dahaki sefere, koluna kalp çizdirmek istersen, randevuyu başka yerde ayarla. Anlaşıldı mı?"

Lamonzie kendini geri iterek Jacquot'nun masasından uzaklaştı. "Seni sağında, solunda yüz metre yakınında görmek istemiyorum. Bu kadarını anlayabildin mi?" Jacquot'ya bir kez daha sertçe baktı, bürodan çıktı ve arkasından kapatırken kapının camlarını sarstı.

"Salak," diye fısıldadı Jacquot, arkasından da Lamonzie'nin bir damla tükürüğünün konduğunu gördüğü çizmesini silmek için eğildi. Deriyi temizlerken, neden bunu Gastal istediği için yaptığını söylemediğini merak etti. Gastal'i suçla. Ama ister hoşlan, ister hoş-

lanma, Gastal senin ekibinden ve ekibindekilere böyle bir şey yapamazsın.

Yine de, suçlamanın sızısı geçmeyince, iki saat kadar sonra, Maras Kulübü'nün önündeki terasta aynı masayı paylaşırken, Jacquot olanları ortağına anlatmaya karar verdi.

"Lamonzie uğradı," dedi.

"Ya, öyle mi?" diye cevap verdi Gastal.

"Hiç de mutlu değildi."

Gastal başını salladı, inatçı bir şamfıstığının kabuğunu dişlerinin arasında kırar ve kabuk parçalarını önündeki yığına eklerken tebessümünü maskelemeye çalıştı.

"Bir dahaki sefere," diye devam etti Jacquot, "pis işlerini yaptırmak için başkasını bul."

Sanki söyleyecek bir şey aranırmış gibi, Gastal boynunu yakasından uzattı. Sonunda vazgeçti.

Keşke vazgeçmeseydi. Birlikte çalışmaya başlayalı sadece iki gün olmasına rağmen, Jacquot içinde yumruğunu Gastal'in yağlı küçük yüzüne gömmek için sağlıksız bir dürtü duyuyordu. Gerçek bir şamar suratıydı adamınki, öyle bir şey varsa tabii.

Maras Kulüp'te, Jacquot sokağa bakarak, Gastal bara dönük, bir saatten daha uzun süredir oturuyorlardı. Cours Julian'ın ardındaki yan sokakta açılan bu yeni mekân, Vrech'in Carnot'nun av sahası olduğunu belirttiği yerlerden biriydi. Aşağıda sadece üyelere açık bir kulüp, sokak seviyesinde bir bar, üstlerindeki terasta da şöyle böyle bir balık restoranı vardı. Carnot'nun denedikleri ilk yerde görünmesi fazla iyimserlikti ya, Jacquot'nun içinden bir ses denemeye değer olduğunu söylüyordu. İçki arkadaşın Gastal de olsa, iş çıkışında iki tek atılacak bir yer.

"Bu o değil mi?" dedi Gastal, çenesiyle Jacquot'nun omzu üzerinden birisini işaret ederek.

Jacquot bir sigara çıkardı ve sigara tablası almak için arkasındaki masaya uzandı. Uzanırken bara doğru baktı. Altı metre ötesinde Jean Carnot garsonlardan birinin kolunu dostça tokatlıyor, barmenin elini sıkmak için tezgâhın üzerinden eğiliyor, şuraya, buraya selamlar veriyor, gözleriyle odayı tarıyor, bir tabure çekiyor, saatine bakıyordu. Yanılmak imkânsızdı.

"Burada mı yapmak istiyorsun?" diye sordu Gastal.

Jacquot başını salladı, iskemlesinin yerini değiştirip ayaklarını uzattı.

Bardaki Carnot'yu artık bütünüyle görüyordu. Sanki kentte bir gece geçirecekmiş gibi giyinmişti: temiz blucin, krem rengi ipek gömlek, omuzlarında da parlak yeşil bir kazak. Elindeki anahtarları tespih gibi sallıyordu.

"Beş dakika bekleyelim," dedi Jacquot. "Bakalım bir şeyler çıkacak mı?"

Hiçbir şey çıkmadı. Carnot şişeyi zarifçe kaldırarak birasını bitirdi, onunla karşılaşmaktan aynı ölçüde keyif almıyormuş gibi görünen iki garson kıza sarılıp yanaklarından öptü ve sonra da vedalaşmaya girişti.

Jacquot tebessüm konusunda haklı çıkmıştı. Saf platin.

Ona iki blok ötede, arabasına binmek üzereyken yetiştiler.

"Jean Carnot?" diye sordu Jacquot, sürücü camına eğilip. Gastal sanki ağırlığıyla arabanın hareket etmesini önleyebilecekmiş gibi, arka kapıya yaslandı.

Carnot bu soruyu yüz kez duymuş olmalıydı. Kim olduklarını anında anladı. Gür ve siyah kaşlarının altından Jacquot'ya baktı. "Ee? Ne olmuş?"

"Bize yardım edebileceğini sanıyorum."

"Ya? Öyle mi?" dedi Carnot, anahtarı kontağa sokup vitese geçirdi.

Jacquot ceketinin cebinden fotoğrafı çıkarıp Carnot'ya verdi.

Beriki resmi aldı, baktı. Daha yakından baktı. Sonra geri verdi.

"Ee?" Onları beklemediği, fotoğrafı görmeyi beklemediği düşünülürse, iyi rol yapmıştı.

"Bu dövmeyi daha önce görüp görmediğini merak ettik de?"

Carnot alt dudağını uzattı, kafasını salladı. "Bilemem," diye cevap verdi.

Jacquot hiç tereddüt etmeden her şeyi anlatmaya başlayabilirdi tabii, Vrech'in Carnot'nun adını verdiğini, dövme yapıldığında Carnot'nun orada bulunduğunu anlattığını, parayı nasıl ödediğini açıkladığını bile söyleyebilirdi tabii. Oysa bilginin en muhtemel kaynağı olsa da, Jacquot, Hollandalıyı tehlikeye atmak istemiyordu. Bu yüzden, farklı bir açıdan yaklaştı.

"Dövmeyi bir cesedin üzerinde bulduk."

Carnot tepki vermedi. "Ee?"

"Kim olduğunu bildiğini düşünüyoruz."

"Dediğim gibi..."

Jacquot, "Bir dakikan var mı?" diye sözünü kesti. "Hastaneye kadar gelip göz atmak, kimliğini belirlemek için? Böyle bir olasılık söz konusu mu?"

Kurbanın cesedi kuzeyde, iki saatlik yolda, Salon-le-Vitry morgunun buz gibi bir çekmecesindeyken, Jacquot, Carnot'nun blöfü daha da ileriye götürmeyeceğini umdu.

Carnot fotoğrafı yeniden alıp, bir daha baktı.

"Ölmüş mü kız?"

* * *

Carnot kızın adının Vicki Monel olduğunu söyledi. St. Charles'da bir yerlerde, istasyonun bir blok ötesinde

oturduğunu. Belki de hâlâ aynı adresteydi. Kızı bir ya da iki yıldan beri görmemişti: en azından, dövme yaptırdığı günden beri.

Carnot'nun, tıraş losyonunun limon kokusunun sindiği arabasında oturuyorlardı. Kontak anahtarıyla oynuyor, motoru çalıştırıp çalıştırıp susturuyordu. Gösterge panosunun ışıklarını yakıyor, sonra söndürüyordu, sanki gitmek için sabırsızlanıyormuş gibi. Hava kararıyor ve sokak lambaları yanıyor, sanki ürperip canlanıyorlardı.

Bir isim, diye düşündü Jacquot. Vicki Monel. Yeni bir isim. Yeni bir soruşturma konusu. Belki de bundan, daha önceki iki kurbandan öğrendiklerinden daha fazlasını elde edeceklerdi. Bir yere varan bir şeyler.

"Adres? Telefon numarası?"

Carnot başını iki yana salladı. "Oraya hiç gitmedim."

"Onunla nasıl tanıştın?" diye arka koltuktan sordu Gastal.

"Bilmiyorum. Bir yerde, bir partide. Hatırlamıyorum."

"Buralı bir kız mı?" diye sordu Jacquot.

"Toulon? Hyères, belki de," dedi Carnot, sanki hangisi olduğu onun için hiç önemli değilmiş gibi.

"Bir işi var mıydı?" diye devam etti Jacquot.

Carnot omuz silkti.

"Senin kızlardan biri miydi, Jean?" Yine Gastal, bu kez öndeki iki koltuğun arasından eğilerek.

Carnot'nun yanında oturan Jacquot berikinin çenesinin kasıldığını gördü. Vicki'yi boğan bu adam olabilir mi, diye düşündü? Grez'i? Ballarde'ı? Söylemesi güç. Bunu yapabilecek biri olduğu kesin. Yapacak güçte, üstelik yeterince kötü.

"Bakın..." diye söze başladı Carnot, koltuğunda kıpırdanarak.

"Bırak bunları, Jean," dedi Gastal. "Vicki Monel nalları dikti ve diktiğini biliyorsun. Senin için çalışıyordu. Senin kızlardan biriydi. Tamam mı?"

Carnot başını sallamadan onaylamaya ne kadar yaklaşılabilirse, o kadar yaklaştı.

"Peki ne oldu, başına dert falan mı açtı? Şurada burada kendi hesabına çalışıp, senin fark etmeyeceğini mi düşündü?"

"Belki de iskemleye bağlamışsındır, Carnot," diye ekledi Jacquot. "Birkaç dişini kırmışsındır."

"Yemin ederim, neden bahsettiğinizi... Onu son gördüğümden bu yana bir yıl oldu, belki daha fazla. Arkadaşımdı, anlıyorsunuz ya, ama çok sürmedi. Uyuşturucu. Kafası hep iyiydi."

"Son birkaç haftadır neredeydin?" diye sordu Gastal.

"Şurada. Burada. Buralarda." Carnot dik dik baktı.

Jacquot, Carnot'nun beyninin nasıl çalıştığını biliyordu. Ellerinde benim hakkımda hiçbir şey yok, diye düşünüyor olmalıydı. Benden kuşkulansalar, bütün bunları polis merkezinde sorarlardı. Sadece bilgi istiyorlar.

"Şehirden ayrıldın mı?" diye sürdürdü Gastal.

"Hayır. Hep buralardaydım."

"Bunu yapmış olabileceğini düşündüğün herhangi birisi var mı?"

Carnot başını iki yana salladı. Şimdi artık kurtulduğunu biliyordu.

"Söylediğim gibi, hep uyuşturucu alıyordu. Birini satmış olabilir, canını sıkmış olabilir."

"Öyleyse bize fotoğrafları anlat," dedi Jacquot.

Jacquot yanında, Gastal arkasında onu sıkıştırarak, daha fazla bilgi almak için sorular sorarak, Carnot'yu

arabasında bir saat tuttular. Ama Carnot'nun anlattıkları tutarlıydı. Vicki Monel'i bir yıldan fazla zamandır görmemişti. Kız uyuşturucu bağımlısıydı. Güvenilmezdi. En son, modellik yaptığını duymuştu, internette bir porno sitesi için. Onu işe başlatanın kendisi olduğunu söyledi ötekilere, ama kız kendi hesabına çalışmaya, Carnot'nun payını iç etmeye çalışmıştı. Ne yapalım, diye omuz silkti, kızın başının beladan kurtulmayacağı belliydi.

Sonunda adresini aldılar, arabanın ruhsatını not ettiler, kentten ayrılmamasını söyleyip bıraktılar.

Polis Merkezi'ne döndüklerinde, Gastal, Carnot'nun verdiği internet adresini kontrol ederken, Jacquot da arşivde Vicki Monel adını aradı, kayıtlı suçluları ve kayıp kişileri taradı. Karavana çekmesi uzun sürmedi: kızdan hiç iz yoktu. Sonra kent telefon rehberine baktı. Eğer adı kayıtlıysa, bir adresi olmalıydı. Ellerinde bir adres olunca da, onu tanıyan birini bulacaklardı: bir komşu, arkadaşları, ailesi. Ne var ki Marsilya telefon rehberinde Vicki Monel'in adı yoktu. Bunun anlamı da rehber dışında resmî bir arama yapılması gerektiği ve bunun getireceği kargaşaydı. Eğer bundan da bir sonuç alamazlarsa, o zaman aynı yöntemi Toulon için, Hyères için tekrarlamaları gerekecekti. Hatta belki Salon-le-Vitry için de.

Jacquot bütün bunların sabahı bekleyebileceğini düşünüp, sahanlıktaki kahve makinesinden fincanını doldururken, Gastal'in ekip odasından "Yakaladım seni!" diye bağırdığını duydu.

Öne doğru eğilmiş, tombul küçük parmakları bilgisayarın faresini kavramış Gastal, bilgisayar ekranına yapışmış, kırmızı dilini dudaklarının arasından sarkıtmıştı.

"Buldun mu?" diye sordu Jacquot, adamın omzunun üzerinden eğilerek.

"Ah, evet," dedi Gastal. Jacquot'nun görmesi için kenara çekildi. "Şu ortadaki."

Ekranda üç genç kadın yatakta yan yana uzanmış, bacaklarını kaldırıp dizlerini ayırmıştı. Çekim açısı yüzünden, yüzlerini görmek imkânsızdı.

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Jacquot.

Gastal parmağıyla ekrana vurdu, ortadaki bacakların arasına. Orada, tam da uyluğun yukarılarında bir yerde siyah bir iz vardı, gölgeden çok, bir çürük gibi.

"Daha netleştirebilir misin?" diye sordu Jacquot.

Gastal kıkırdadı, denetim cetvelinden artı biçiminde bir imleç çekip lekenin üzerine yerleştirdi, yüksek bir yakınlaştırma oranı seçti, çift tıkladı. Bir saniye sonra, ekran bulandı, ardından yeniden odaklandı. Büyütme nedeniyle hâlâ biraz bulanık olmasına rağmen, tepetaklak da olsalar, Jacquot'nun üç kelimeyi görmesi için yeterliydi.

"Bununla gidecek bir yüz de var mı?"

Gastal resimden çıktı, yataktaki üç kıza döndü, o ekranı da kapattı. Bir an sonra, monitöre yeni bir görüntü yayıldı. Yatak ve duvar kâğıdı bir öncekinin eşi olduğundan, Jacquot üç kızın –biri kumral, ikisi sarışın– da biraz önceki aynı kızlar olacağını düşündü. Bu kez kumral olan bacaklarını açıp yatağın kenarına oturmuş, doğrudan kameraya bakarken, iki arkadaşı önünde diz çökmüştü.

Gastal artı biçimindeki imleç yöntemini tekrarlayarak kumral olanının bacaklarının arasını nişanladı. Aynı dövme ekranı doldurdu. Yeniden tıkladığında, orijinal resim geri geldi. Kumral kızın başını çerçeveye aldı, fareyi tıkladı ve kızın yüzü ekrana yayıldı: aralık dudakları, dalgın bakışlı gözleri, saçlarını tarayan parmakları.

Gastal parmağını tabanca gibi uzattı. "Badabum".

21

Max Benedict, Marsilya'nın kuzeyine doğru bir saatten fazla gittikten sonra Rocsabin yolundan ayrılıp tümsekli bir patikaya saptı ve ardında havada dönen, tebeşirimsi bir toz bulutu bırakarak ilerledi. Gökte alçalmaya başlayan güneş, manzaranın üzerinde, artık ulaşamadığı çukurlukların gölgeleriyle bölünen sıcak, altınımsı bir pırıltı bırakıyordu. Benedict otomobilin açık penceresinden gelen biberiye, çam ve yabani rezene kokularını içine çekti, önünde, kaputun üzerinden, ağaçların ötesinden parıldayan evi, evin kiremit kaplı çatısını ve bal rengi taş sütunlarını, mavi panjurlu pencereleri ve büyük meşe kapısını gölgeleyen altın mimoza dallarını gördü.

Benedict bir gün önce Palm Beach'ten kuzeye, New York'taki La Guardia Havaalanı'na uçmuş, Paris'e de daha o sabah varmıştı. Air France'ın son uçağına yetişmek için, New York'taki arkadaşlarından hiçbiriyle temas kurmadan doğruca JFK Havaalanı'na geçmişti. Uçaktayken, nazik hosteslerden biri onu görür görmez tanıdı ve havalandıktan sonra birinci sınıfa davet etti. Paris'e inince, kafası fazla uçak şarabından karışık ve ağır, bir taksiye binip Gare de Lyon'a geçti ve Aix'e giden güney trenine yetişti. Üç saat sonra bir cip kiralamış, otuz kilometre kuzeybatıya, Cavaillon'a, oradan da St. Bédard-le-Chapitre, Chant-le-Neuf ve Rocsabin levhalarını izleyerek Luberon tepelerine gidiyordu. Yol daraldıkça, başının ağrısı biraz daha çekilir olmaya başladı, omuzları sanki gevşedi ve keyfi düzelir gibi oldu. Evinin çakıl taşı kaplı avlusuna doğru inmeden

önce, son çamların arasından geçerken, Palm Beach birdenbire çok, çok uzak göründü.

Benedict son üç ayı zenginler ve ünlüler için yaratılmış bu deniz kenarı cennetinde, kentin en tanınmış kişilerinden birinin, bir senatörün şiddet kullanarak tecavüz ve saldırıdan yargılanan oğlunun mahkemesine katılarak geçirmişti. Aynı zengin ve ünlüler arasında, özellikle de içlerinden birinin şımartılmış hayatı yoldan çıkıp da, failler kendilerini yasaların da üzerinde gördüklerinde okunması şart olan, onların yaşamları konusunda uzmanlaşan bir dergi adına duruşmaları izleme görevini üstlenmişti. Benedict'i asıl umutsuzluğa düşüren, Palm Beach duruşmalarının tam da böyle geçmesiydi. Ardı ardına çıkan üç sayıda yayımlanan üç "Mahkeme Salonundan Mektup" sonra, aleyhine bunca kanıt olmasına rağmen, beraat edecekti. Göz açıcı, öfkelendirici üç aydan sonra, deneyimli suç günlükçüsü ve gezgin editör Max Benedict tatile hak kazandığı kanısındaydı. Dünyada bunu yapabileceği tek bir yer vardı.

Max Benedict, Magny Çiftliği adlı harap kır evini eski sahiplerinden –çiftçi Magny'yle karısından– on sekiz ay önce, berikiler köyde yaşamanın üç hektar inişli çıkışlı bağa bakmaktan çok daha kolay olacağına nihayet karar verdiklerinde satın almıştı. Oysa çiftlik Benedict'in tahmininin de ötesinde, felaket durumdaydı ve Amerika'dayken arkadaşlarına şaka kabilinden sadece bir manzara satın aldığını, şimdi de bu manzaranın keyfini çıkarmak için bir ev inşa etmeye çalıştığını söylüyordu. Bir yılı aşkın süredir çiftlikte inşaat sürüyordu, işçiler duvarlarla zemini yıkıyor, yeniden harç dolduruyor, yeni tesisat döşüyor, yeni kablo çekiyor... her şeyi yeniden inşa ediyorlardı. Ardından –daha çok iş, daha fazla masraf– yüzme havuzu yap-

mak, evle bağlar arasına, batıya, mavi derinliklerinde güneşin eğimli altın ışığı dolaşan bir sıra servinin karşısına bir teras inşa etmekle uğraşmışlardı.

Buraya son gelişinin üzerinden sanki yıllar geçmişti ve güneye doğru yükselip uzaklaşan Luberon Dağları'nın dibindeki vadilerden birinin tepesine tünemiş olan bu eski çiftlik için birden yoğun bir sevgi, talihi için de aniden derin ve kalıcı bir şükran duydu. Evin ön kapısının önünde durup motoru susturdu, sıcak metalin tıkırtılarının ötesinden gelen, bunca zamandır beklediği sesleri dinledi. Ağustosböceklerinin cayırtısı, arıların vızıltısı, uzakta öten bir kuşun sesi ve esintinin çamlar arasındaki hışırtısı.

Benedict'in işçiler olmadan, etraf onların çöpleriyle dolu görünmeden eve ilk gelişiydi. Artık inşaat bitmiş, hepsi gitmişti ve mekânın ıssızlığından, huzurundan keyiflendi, içindeki beklenmedik sahiplenme duygusuna şaşırdı. Elektriğin bağlı olup olmadığını kontrol etmek dışında hiçbir ışığı açmadan, kaba taş duvarları beyaz badanalı, küçük pencereleri açık, çürümüş Magny döşemeleri çizgili akçaağaç ve serin mermerle –her şey istediğine uygundu– değiştirilmiş odaları gezdi. Her odanın ortasında Amerika'dan gönderdiği, bundan sonraki birkaç haftasını açarak, paketlerini çözerek, neyi nereye koyacağına karar vererek geçireceği eşya kolileri duruyordu.

Yaz bittiğinde, Magny Çiftliği nihayet bir yuva olacaktı.

22

Plan yapmak gibisi yoktur. Hazırlık. Ayrıntılara dikkat. Sorsanız, Su Adam plan yapmanın zevkin yarısı olduğunu söylerdi. Bir adı öğrenmenin, o adın sahibinin ailesini ve arkadaşlarını, evini ve işini öğrenmenin, aynı otobüse binmenin, aynı dükkânları gezmenin, sokakta, sevginizin hedefine isteyerek sürtünmenin, hatta bazen ona adres sormak için durmanın, müstakbel kurbanı zamanla yakına, daha yakına çekmenin verdiği tatmin duygusu.

Sonra, bütün bilgiler eldeyken, tasarlanan ve ayarlanan her şeyin ödüllendirileceğini bilerek, yeri ve zamanı seçmek. Neredeyse bir hakmış gibi. Titizliğin ve çalışkanlığın eşi benzeri olmayan mükâfatı. Bazen haftalar süren, sonunda kaçınılmaz biçimde faaliyetin kendisine, o muhteşem, tatmin edici hedefe götüren gözleme, bekleme, hızlanma dönemi.

Yine de, diye düşünürdü Su Adam bazen, hazırlık her zaman her şey demek değildir. Bir de hayatın umulmadık bir fırsat sunmak için komplolar kurduğu, tasarlanmamış anlar vardır. Beklenmedik bir şey. Bir anlık zaaf, bir saniyelik tereddüt: o ölümcül dikkatsizlik. Üzerine atlanacak, kullanılacak tesadüfler.

Şimdi düşündükçe, bu yaklaşımlardan hangisinin daha keyifli, daha tatmin edici olduğunu söylemekte zorlanıyordu. Hazırlık mı, yoksa fırsat mı? Tıpkı iş yapmak gibi, kararına vardı. Ya ödevini yaparsın ya da talihin yaver gider. Her ikisi de kendi farklı özellikleriyle aynı derecede keyiflidir.

Su Adam'ın o akşam için özel bir planı ya da kulağına fısıldayan özel bir ihtiyacı yoktu. Son üç ayda böyle iki rastlantı, son darbeden önce de haftalar boyunca hazırlık yapmasını gerektiren bir üçüncüsü olmuştu. Belki de deniz kenarındaki şehir bu gece yeni bir şey, bambaşka bir fırsat sunardı. Ya bu fırsata sarılacak ya da akıntının sürüklediği bir yaprak gibi uzaklaşmasına izin verecekti.

Yakala ya da bırak.

Tadına bakılacak yeni bir zevk.

Çünkü öyle olduğunu biliyordu, bir şeyi yapabileceğini bildiği halde yapmamakta keyif verici bir zıtlık vardı. Tabii eğer disiplinliysen, direnip vazgeçebiliyorsan. Çünkü tecrübesine göre, bu büyüklükte bir reddedişin sadece sonraki karşılaşma için iştahını bilediğine, bıçak sırtında yaşamanın cazibesini arttırdığına, bir sonraki dalışa duyulan kesin susamışlığı çoğalttığına en ufak bir kuşku yoktu.

Ayrıca, Su Adam nerede dolaşırsa dolaşsın, denizin o rahatlatıcı sesi ya da kıyıya vuran dalgaların çekimi hep yakınındaydı. Uzaklıklarıyla derinlikleri. Keyifleriyle hareketleri. Serin, arındırıcı etkisi.

Bu gece, kentin içinde arabasıyla gezerken, içi bir an için güvenle doldu. Burada her şey öylesine güzel, o kadar canlandırıcıydı ki. Bir o kadar da kolay. O kadar kolaydı ki, yanlış yapma ihtimali hep vardı. Gözünü toptan ayırma olasılığı.

Su Adam kabul etmek zorundaydı, burada zevk alınacak yeni bir ürperti daha vardı: yanlış yapma ihtimali, bir şeylerin yolunda gitmemesi olasılığı. Sadece tehlikenin pençesinden son anda kurtulmanın, kıl payı kaçmanın baş döndürücü heyecanının hafifletebileceği o tek, örgüdeki o önceden fark edilmemiş engel. Bunu

birkaç kez yaşadığını anlatabilirdi Su Adam size. O soluk kesici, yürek yorucu telaş.

Böylece, neredeyse kayıtsızca kendinden geçerek, mesleki aletleri arabanın torpido gözünde, ellerini direksiyonda dalgınca oynatarak, gözleri bir av peşinde sağı solu tarayarak, sokakları bir daha dolaşmaya koyuldu.

23

Jilly Holford biriyle buluşacaktı.

Taksi yavaşlayınca ön koltuğa doğru eğilip, sokağın adına baktı. Adam, Prado yolunun kenarında bir yere gelmesini söylemişti.

Denizden dönmüştü. Sonunda tekneden ve biraderlerden uzaklaşmıştı.

Onları Eski Liman'a demirledikleri teknede bırakmış, bunun bir aile meselesi olduğunu, Nîmes'de kız kardeşiyle buluşacağını söylemişti. Söylediklerinin gerçekle uzaktan yakından ilgisi yoktu tabii. Zaten bir kız kardeşi bile yoktu ki. Kardeşler ne yaptığını anlamasınlar diye, onlardan kurtulmak, soluk alma fırsatı bulmak için uydurduğu bir öykü.

Çünkü bu gece tekneye dönmeyeceğini biliyordu; eğer becerirse, bir sonraki gece de.

Berikiler, içinde sadece makyaj malzemesi, diş fırçası, temiz çamaşırları ve yola çıkmadan bir gün önce, Grenada'da aldığı elbisenin –kamaranın ıssızlığı dışında hiç giymediği, uzun etekli, dar üstlü ve göğsü açık, omuzları vatkalı rengârenk elbisenin– bulunduğu sırt çantasını, gecelik çantasını, istemeye istemeye vermiş, gitmesine gönülsüzce razı olmuşlardı. *Anemone* limana girdiğinde, karşılarından bakan Marsilya'yı görür görmez, elbisenin bir Marsilya elbisesi olduğunu anlayıvermişti.

Daha adamı görmeden önce anlamıştı bunu.

Jean. Jean. Jean. Adını kafasından çıkarıp atamamıştı bir türlü.

Onunla yatacaktı, bu kadar basit.

Bunu Jean da biliyordu. Koyu renkli gözlerini Jilly'nin üzerine diktiği andan itibaren, her ikisi de biliyordu. Oysa Jean anladığını hiç belli etmedi, özellikle de Ralph'le Tim'in yanında: üçü birlikte San Miguel'den beri ayak bastıkları ilk sahilde tekneden sendeleyerek inip, Rive Neuve'de girdikleri ilk minik barda, Marsilya'ya varmalarını kutlarken.

Barın uzak ucundaki bir taburede oturuyordu. Genç kızla göz göze geldi. Kardeşlerin bakmadığı bir anda gülümsedi. Sanki biliyor gibi... Sonra birden gitti, birden oradan yok oldu ve Jilly sarsıldı, umudu kırıldı. Ta ki, masaya yeni biraları getiren barmen çaktırmadan eline bir kart sıkıştırana kadar: adı yazıyordu, Jean ve bir de telefon numarası.

Sonuç.

Jilly adama ulaşana kadar iki kere aradı. Jean'ın sesi tam da düşlediği gibiydi. Pekmez kadar kara, yumuşak, tebessümüyle uyumlu, güler gibi bir ses. Elbette, diye rahatlattı onu, tabii hatırlıyordu, aradığı için çok memnun olmuştu, mutlaka buluşmaları gerekiyordu.

Café Samaritaine'in kadınlar tuvaletinde soyunup Grenada elbisesini giydi, güvensiz ellerle haftalardır ilk kez makyaj yaptı ve sırt çantasını St. Charles Garı'ndaki bir dolaba tıktı. Buluşma vakti gelmişti. Jean'ın bildiği küçük bir barda. Corniche'in arkasında, demişti Jilly'ye. Birer içki içerlerdi. Belki de akşam yemeği...

Ne var ki, tarifi yanlış almıştı anlaşılan. Prado plajına varmadan biraz önce, taksi şoförü sapılacak yeri kaçırdığını söyleyip, Prado kavşağındaki Davut heykelinin çevresinden dönerek kıyı boyunca ilerledi ve Corniche yoluna tırmandı. Geç oluyor, güneş Frioul Adaları'nın yüksek sırtlarının üzerinde asılı duruyordu.

Jilly, deniz tuzundan hâlâ kaba ve sert ellerini endişeyle birbirine sürttü. Demir atar atmaz ilk işi bir eczane bulup cilt losyonu, nemlendirici, ellerini nasırlaştıran sert yarıklarla tuzlu çizgileri yumuşatacak bir şeyler almak olmuştu. Pek işe yaramış gibi görünmüyordu oysa.

"Voilà, M'mselle. Là-haut!" dedi taksi şoförü, sonra Corniche yolundan sapıp, bir *tabac* ile çamaşırhane arasında neredeyse gizlenmiş gibi duran dik basamakların önünde durdu. Çamaşırhanenin duvarında bir levha vardı, aradıkları barın adıyla, basamakların tepesini gösteren, sıkılmış bir yumrukla bir işaret parmağı.

Bir saat sonra, Jilly ikinci birasını da bitirmiş, saatine bakıyordu. Böyle bir şey olduğuna inanamıyordu. Ekilmişti. Pis herif görünmeyecekti.

Garsona bir işaret yaptı, hesabı isteyip ayaklandı.

Gözüne her şeyin farklı görünmesinin nedeni belki de dışarıya çıktığında havanın kararmış olmasıydı. Kaldırımın üzerinde durup sokağın iki ucuna baktı, nerede olduğunu çıkarmaya çalıştı. Birden her şey yabancı oluvermişti: sokak, evler, dükkân vitrinleri. Geldiği yönü, Corniche'ten yükselen basamakları, taksinin ne tarafa doğru uzaklaştığını çıkarmaya çalıştı. Yine de emin olamıyordu. Karanlık her şeyi değiştirmişti.

Sola doğru gitmeye karar vererek, sokak boyunca yürümeye başladı, dükkânların vitrinlerine bakarken yanı sıra yürüyen ve ona refakat eden gölgesine şükran duydu. Yanlış yöne gittiğinin farkına vardığında o kadar uzaklaşmıştı ki, yürümeye devam etmeye karar verdi. Yokuş aşağı ilerlersem, diye düşünüyordu, Corniche'e varacak ve bir taksi bulacağım. Arkasından bir arabanın, bir taksinin geldiğini duyduğunda Nîmes'den bu kadar erken dönmesini biraderlere nasıl anlatacağını düşünüyordu.

Aslında, doğruyu söylemek gerekirse, gelenin gerçekten de bir taksi olduğunu sanmıştı, küçük vitesteki arabanın sinsi mırıltısını şoförün müşteri aramasına bağlamıştı. Karanlıkta, yaklaşan otomobile gözlerini kısarak baktı, durdurmak için –oysa tepedeki taksi lambasını görememişti– içgüdüsel olarak bir elini kaldırdı, arabanın biraz ötede durduğunu, yolcu kapısının açılıp şoförün, yüzü gölgede, yolcu koltuğunun üzerinden uzandığını görünce, içinde bir rahatlama hissetti.

Tabii aracın bir taksi, içindekinin de taksi şoförü olduğunu varsaymanın yanlış olduğunu bilmesi gerekirdi ya, denizde gereğinden uzun zaman kalmıştı. Bacakları sokak alışkanlıklarını, kent sokaklarıyla ilgili tecrübelerini yitirmişti. Üstelik, hem yürümekten yorulmuştu, hem de nerede olduğunu bilmiyordu.

"Ne tarafa?" diye sordu huysuz bir ses, Jilly "Eski Liman," demek için arabanın sıcaklığına eğilip, yetersiz Fransızcasından utanç duyarken, bir elin uzanıp elbisesinin ön tarafına yapıştığını, yakalayıp çekmeye çalışan parmakları hissetti. Bir de, aptallıktan, elbisesinin yırtılmasını istemeyip, direnmeyişini. Ensesindeki o eşek arısı sokması gibi keskin sızıyı, sızıdan kurtulmak için elini kaldırmasını. Oysa birden, kolu istediğini yapmadı, tıpkı vücudunun geri kalanı gibi; şimdi ön yolcu koltuğunda paketlenmiş, gösterge tablosunun altına, ayak konacak bölüme tıkılmıştı. Kapı hızla çarpıp elbisesi gerilince, elbisenin kapıya sıkıştığını anladı, kahretsin...

Sonra hiçlik, sadece geçen zaman. Çok yakınlarda bir yerde, taşların üzerinde tıkırdayan, asfaltta şarkı söyleyen bir otomobil tekerleğinin sesi. Yanağını dayadığı yer halısının sıcak, lastiğimsi kokusu. Başının üzerindeki elektrik kablosu karmaşası, kabloların renkleri, kıvrılıp destelenme biçimleri, içinde kayboldukları

küçük plastik kutu. Buna karşılık içinde bulunduğu durumdan kaygılanmıyor, kol ve bacaklarının istediklerini yapmamasından endişelenmiyordu.

Araba sola doğru keskin bir viraj alırken, şu işe bak, diye düşünüp, göğsünden yukarı usulca yükselen bir kahkaha kabarcığı hissedince, keyifle içini çekti. Otomobil yoksa sağa mı dönmüştü? Araba yavaşlayıp durdu. Motor sustu ve Jilly tıkırtılı sessizliğin içinde uzanmış yatarken şoför kapısının açılıp kapandığını, arabanın çevresinden dolanan ayak seslerini duydu. Sonra yolcu kapısı açıldı, elbisesi sıkıştığı yerden kurtuldu ve arabadan çıkartıldığını hissetti.

Jilly'nin görüp de tanıdığına emin olduğu son şey, Marsilya'nın eski limanına vardıklarında *Anemone*'un güvertesinden gördüğü Aqua-Cité'nin kubbeli çatısıydı. O çatı, bir de denizin tuzlu kokusu.

İKİNCİ BÖLÜM

24

Aqua-Cité, Marsilya, Çarşamba

Gabrielle'in sevdiği şey, kabarcıkların o aralıksız, huzur verici sesiydi. Deniz ve rutubetli beton kokan bu serin, sulu yerde sessizlik yoktu. Burası sessiz olsa, Gabrielle hiç sevmeyecekti. Yerin altındaydı ne de olsa. Karanlık ve gölgelerle dolu. Sessiz olsa ürkütücü olacağı kesindi. Oysa şimdi, bu neşeli ses ona arkadaşlık, mırıldanarak söylediği şarkılara gamsızca eşlik ediyordu.

Gabrielle Blanot işine her zamanki gibi altıdan biraz önce vardı. Vieille Chapelle'deki evinden buraya kadar kocasının Solex'iyle gelip, Aqua-Cité'nin çevresindeki iki servis kapısının birinden içeri girmişti. Personele ait soyunma odasında tulumunun fermuarını çekti, kendine bir kahve yaptı ve günün ilk sigarasından sonra, sorumlu olduğu üç bölgeden ilkinin, Yedinci Blok'un –Resif Canlıları ve Açık Deniz– yolunu tuttu. Tek sıra halinde dizilmiş toplam on iki su tankıyla yedinci blok kolay bir işti, olsa olsa bir saat, vardiyaya başlamak için iyi bir yer.

Servis kapısının kilidini açıp serin, beton sığınağa girdiğinde, elektrik düğmesini arandığında, fokurdama sesleri yaklaştı. Gabrielle'in başının üzerinde bir sıra neon lamba titreşip, birbirleri ardına canlandı, tankların üzerine, seyircilerin görmeyeceği şekilde yerleştirilmiş yem galerisinin üzerine buz gibi mavi bir parıltı yayıldı. Eğer Mösyö ve Madam baktıklarının sadece balık olduğunu düşünüyorlarsa, şaşıracakları

kesindi. Tankların üzerinde ve gerisinde, ziyaretçilerin göremeyeceği gerçek bir sahne arkası, aralıklı borularla süslenmiş, kireçleşmiş sızıntıların lekelediği, oksijen akımı ve ısı kontrol cihazlarının bulunduğu, yem stoklarının ve temizlik malzemesinin depolandığı, Gabrielle Blanot'nun çalıştığı, beton duvarlarla ayrılmış bir mekân vardı.

Yemleme platformuna çıkan merdiveni tırmanıp, tanklar boyunca o yavaş, düzenli işini yapmaya girişti. Gabrielle işini uyurken de yapabilirdi. Bazı sabahlar, gerçekten de uykuda çalışıyormuş gibi oluyordu: her istasyonda oksijen ve ısı seviyelerini kontrol etmek, alttaki tanka boşaltmadan önce yemi plastik hunilerle ölçmek ve bir sonraki tanka geçmeden önce de balıkların aç renkler girdabını seyretmek. Ardından, yem yongaları suyun yüzüne ani bir sağanak gibi yayılırken, bir sonrakine ilerlemek, son tanka ulaşıncaya kadar. Huniyi yerine kaldırır ve yem dolabının kapağını kilitlerken, tank sakinlerinden birinin fazla heyecanlanıp yüzeye gelirken çıkardığı şapırtıyı duydu.

Gülümsedi. Yine Oscar. İddiaya girebilirdi. Çizgili levrek. Tanktaki en büyük ağız.

Yemleme platformundan merdivene doğru dönerken saatine bir göz attı. Bir sonraki ziyaretini –Altıncı Blok, Tropikaller– bitirip, Beşinci Blok'a –Kabuklular – başlamadan önce, amirleri Barzé ortaya çıkmadan arkadaşları Tula ve Corinne'le kahve içecek bolca vakti olacaktı. Şu Tula, diye düşündü Gabrielle, platformun ucundaki merdivenden inerken, ne kız ama. Evli ve üç çocuklu olmasına rağmen, hâlâ dedikoduya zaman buluyor.

Yedinci Blok'un halka açık bölümüne giden ikinci servis kapısından çıkmadan önce, ışıkları söndürüp kapıyı ardından kilitledi, ziyaretçi platformuna

çıktıktan sonra bloğun zemin kattaki girişine açılan rampaya tırmanmaya koyuldu. Bir yanında biraz önce baktığı tanklar, öteki tarafındaysa yeni açık deniz akvaryumunun altına yerleştirilmiş yirmi metrelik cam panel. Gabrielle yürürken bir şarkı mırıldandı, camın ötesine, kumlu denizin dibinin mavi-yeşil açıklara doğru uzandığı akvaryuma dalgın dalgın baktı.

Ana akvaryuma eklenen on altı bin metrekarelik açık deniz bölümünün inşaatı iki yıl sürmüş, bölüm açılalı ancak birkaç ay olmuştu ya, daha şimdiden çok rağbetteydi. İçinde, kıyıdan kıvrılarak uzaklaşan ve yüzeyin altında izleme panelleri bulunan, betondan yapılmış iki uzun iskele bulunuyordu. İskelelerin otuz metre uzakta sona erdikleri yerde, havuzun ağzı iki santimetrekarelik delikleriyle küçük kıyı balıklarının içeriye serbestçe girip çıkmasına izin verecek kadar geniş, ama büyük balıkları, yani şişman dudaklı patates morinasını, Napolyon kiklasını, baraküda ve tonu, yarım düzine vatozu, bir çift deri sırtlı deniz kaplumbağasını ve beyaz uçlu yüzgeçleriyle suyu her yardıklarında kalabalığın soluğunu tutmasına neden olan köpekbalığı sürüsünü içeride tutacak ölçüde dar ve güçlü bir Mylar çelik ağıyla kapatılmıştı.

Açık deniz havuzunun şurasına burasına basamak taşı gibi düzensizce yerleştirilmiş insan yapımı altı adacık suyun yüzeyini bölüyor, denizin dibinden yükselerek fırtına dalgalarını denetleme görevini görürken, adaları birbirine bağlayan köprüler sayesinde de fazladan izleme imkânı sunuyordu. Bu adalardan ikisinin arasında, havuzun ağzına yakın, otuz metre aşağıya yerleştirilmiş şeffaf plastik tünel bu açık deniz bölümünün en derin yeriydi.

Gabrielle bu havuzdan hiç bıkmayacaktı. Bakımını yaptığı tankların aksine burası ne temizlik isti-

yordu, ne de sakinleri yemek. İçeridekilerin açlıktan ölmesine izin vermeyecek doğal yemlerin bol olmasına rağmen, Tula köprülerden birinden gün ortasında yemleme yapılmasının tasarlandığını, böylelikle daha iri, daha saldırgan konuklara kovalar dolusu balık ve et parçaları vererek, kalabalıkları eğlendirmek ve gerçek hayata uygun yemlenme çılgınlığı yaratılmak istendiğini anlatmıştı.

Gabrielle'in bu havuzda sevdiği bir başka şey de sakinlerinin günden güne değişmeleri, her gün görecek yeni bir şey olmasıydı. Camın ötesinde gümüşümsü bir uskumru sürüsü şuraya buraya kayıyor, köpekbalıkları tarafından köşeye sıkıştırılmadan bir çıkış yolu arıyor, denizin dibinde boncuk gözlü bir ıstakoz meraklı bir kiklayı duyargalarıyla uzaklaştırıyor, fişek gibi bir tropikal balık sürüsü mercan kalelerinde devriye geziyor ve—

Gabrielle gözlerini camın kıvrımıyla çarpıklaşmış, belki sekiz metre ötedeki bir seyir platformunun güvertesinin altında yatan yeni biçime odaklamaya çalışarak yavaşladı. Yaklaşırken, Mylar ağını hiç hatırına getirmeden, denizin bu sefer ne getirdiğini düşündü; böylesine büyük...

Sonra, birden soluğunu tutarak olduğu yerde kaldı, ayakta durabilmek için eliyle küpeşteyi arandı.

25

Jacques Tarrou, otoparktan geçerek yaklaşan iki adamı izledi. Bürosunun penceresi başında dikilirken arabanın kapıdan girdiğini görmüş, görür görmez de aşağı inmişti. Müfettiş Barzé telefon edip ne bulduklarını bildirince Jacques Tarrou da bu ikisini evinden bizzat aramış, ardından da arabasına atlayarak akvaryuma gitmişti. Cesedi görmüş, güvenliğe akvaryumu *–Aqua-Cité Fermé–* kapattırmıştı, adamlar da sonunda gelmişlerdi.

Giriş holünden çıkarak elini uzattı:

"Tarrou. Aqua-Cité'nin müdürüyüm."

İki polis kendilerini tanıttı, kokartlarını gösterdi. Başmüfettiş Jacquot'yla Başmüfettiş Gastal.

"Lütfen, beyler..." dedi Tarrou ve peşinden gelmelerini işaret ederek adamları yeniden dışarı, otoparka çıkardı, idare binasının yan tarafına götürdü. Arkasında yürüyen iki adam onu meraklandırmıştı. "Buradan gelin... kestirmeden gidebiliriz," dedi omzunun üzerinden. Bu kadar benzemez bir çift. Korkunç bir kravatla kravat iğnesi takmış olan kısa, şişman adam ve onun şu uzun boylu, yapılı arkadaşı: çizmeler, atkuyruğu, süetten yapılmış hafif ceket. Uzun olanında tanıdık bir şey var, diye düşündü Tarrou; bir zamanlar gördüğü birisi olabilir miydi? Tam da şimdi ne zaman ve nerede gördüğünü düşünmeye vakti yoktu.

Şaşmamak gerekir. Bir ceset vardı... akvaryumunda.

Tarrou bir açık hava servis bölümündeki saz örgüsü kapıyı itti ve polisleri rutubetli, karanlık bir koridordan geçirerek Yedinci Blok'un yem istasyonuna

götürdü. Beton tavanda bir sıra mavi neon tüp homurdanıyordu. Başka bir açık kapıdan berikileri halka açık platforma götürdü: açık deniz, kıvrımlı bir cam tabakasının ardındaydı.

İki başmüfettişi platformun üzerinde cama doğru birkaç adım yaklaştırıp, parmağıyla yukarıda bir şeyi göstererek, ama bütün bu süre boyunca gözlerini şişman olanının kravat iğnesinden ayırmadan, "Buradan görebilirsiniz," dedi, sonra da bakabilmeleri için kenara çekildi.

Arkadaşı daha yakından görebilmek için birkaç adım daha ilerlerken, adı Jacquot olanı, "Onu kim buldu?" diye sordu.

"Yemcilerimizden biri, Gabrielle Blanot," diye cevap verdi Tarrou. "Bu sabah, yedi sularında. Personel kantininde bekliyor, siz belki..."

"Dışarıya bakabilir miyiz?" diye devam etti Jacquot. Adama bakıp, anlayışla başını salladı.

"Tabii. Bu taraftan," dedi Tarrou, kollarıyla bacakları aşağıya sarkmış, suda acayip bir kahve sehpası gibi salınan cesedin yanından hızla geçerek.

Dışarıda, tuzlu rüzgâr saçlarına, elbiselerine yapıştı, havuzun yüzeyi üzerinden ok gibi esti. Montredon üzerinde sabah güneşi gri mürekkepbalıklarına benzeyen bulutların arkasında kalınca, havuzdaki su kararıp kızıl bir çalkantıya döndü.

Cesedin üzerindeki güverteye vardıklarında, Gastal adlı şişman polis küpeştenin yanına gidip suya eğildi. Jacquot geride kalıp Tarrou'ya döndü. Polis memuru olmasa, Tarrou onu televizyonda gördüğüne yemin edebilirdi. Belki de orada görmüştü.

Oysa beriki ona bir şeyler söylüyordu.

"...Korkarım cinayet mahalli ekibimiz gelene kadar cesedi bulunduğu yerde bırakmak zorundayız. Onun için, bu işaretleri kaldırmamanız gerekecek."

Tarrou, sanki bütün bunlar durumu okuyuş biçimine uyuyormuş gibi başını salladı. "Tabii. Anlıyorum. Sizce, ne zaman...?" Kollarını, omuzlarını, kaşlarını tek bir hareketle kaldırdı.

Sonra, sanki bir şimşek çakmış gibi, karşısındaki adamın kim olduğunu anlayıverdi. Atkuyruğu. Atkuyruğu. Televizyondaydı. Uzun zaman önce. Rugby. Beş Ulus Turnuvası. En ünlü turnuvalardan biri. Jacquot. Tabii ya. O koşu inanılmazdı. Tarrou, tarif edilemeyecek bir heyecan duydu.

"Hey, Danny."

Seslenen Jacquot'nun ortağı Gastal'di. Dizlerinin üzerine çökmüş, tahta kaplamaların arasından aşağıdaki cesede bakıyordu.

"Bir şey var... Bilemiyorum... Sanki ceset hareket ediyormuş gibi..."

Jacquot yaklaştı, çömeldi, bir göz attı.

Tarrou peşlerinden yürüdü, berikilerin bulduklarını görmek isteyeceğinden pek de emin değildi, ama yine de bir göz atma dürtüsüne direnemeden, ikisinin omzu arasından baktı.

Bir buçuk metre aşağılarında, ceset silkindi.

"İşte... gördün mü?"

Jacquot küpeştenin başına gidip aşağıya baktı. Yeraltı izleme koridorundan buraya çıkmaları arasında geçen sürede köpekbalıklarından biri cesedi görmüş, incelemeye gelmişti. Jacquot boz renkli kaba bir ağzın cesedin böğrünü dürtmesini, balığın olduğu yerde kalmak için tırpan biçimi kuyruğuyla suyu dövmesini izledi.

"Anlaşılan cinayet mahalli ekibini beklemeden başlayacağız," dedi Gastal'e. Ardından, Tarrou'ya döndü: "Bize yardım edebilecek personeliniz var mı, Mösyö?"

Eğer sudan çıkardığımız bir ceset olmasaydı, diye düşündü Jacquot, yaptığımız iş eğlenceli bile gelebilirdi. Barzé ve bir yardımcısı kadını gerektiği gibi kavrayıp, bir şişme botun lastik küpeştelerinin üzerinden çekmeye çalışırken, bir başka yardımcı da sayıları durmadan artan meraklı köpekbalıklarını uzaklaştırmak amacıyla işe yaramak için fazla kısa olan bir kürekle uğraşıyordu. Üç adam, yabana atılamayacak dalga ve çırpıntının da yardımıyla, lastik botu tehlikeli biçimde sallayıp sarsıyordu ve sonunda içlerinden birinin suya düşmesi neredeyse kesin gibiydi.

Ne var ki, Barzé ve avenesi son bir çekiş ve homurtuyla cesedi bota almayı başardı, Jacquot, Gastal ve Tarrou'nun beklediği kızağa doğru yol aldılar.

Hep birlikte cesedi ahşap döşemenin üzerinden kaldırdılar –şişme bot bir dalganın sırtında havalanıp Gastal'i kenara ittiğinde berikinin ayakkabıları ıslandı– ve taş kızağın üzerine, suyun ulaşamayacağı bir yere sırtüstü uzattılar. Barzé, yardımcıları, Tarrou, Gastal ve Jacquot sessiz bir an boyunca önlerinde yatan cesede baktılar. Sonra, teker teker, başlarını çevirdiler: Tarrou cep telefonuyla birini aramak için, farkında olmadan papyonunu çekiştirerek birkaç adım uzaklaştı; Barzé kadının üzerine örtecek bir şey bulmaya gitti; iki yardımcısı gözlerini kadının yaygın göğüslerinden ve bacaklarının arasındaki kestane rengi kıl yığınından güçlükle ayırarak Barzé'nin peşine düştü; Gastal de çoraplarındaki deniz suyunu sıkmak için kendine tüneyeceği yüksekçe bir yer buldu.

Başını çevirmeyen, sadece Jacquot'ydu. Tam tersine, cesedin yanına, dizlerinin üzerine çöktü ve gözlerini üzerinde gezdirdi.

Genç kadın uzun boylu, ince ve güzel kaslıydı, bikini altının izini taşıyan ve güneşin diğer taraflarda

gözden sakladığı çillerin göründüğü üçgen dışında, ayak parmaklarına kadar, iyice bronzlaşmıştı. Öteki kurbanlar gibi, yirmilerinin başlarında görünüyordu. Gözleri kapalıydı ya, Jacquot mavi olduklarını tahmin ediyordu. Omuzlarına yetişemeyecek kadar kısa kızıl saçlar yanaklarına ve boynuna yapışmıştı.

Kollarından birini tutup kaldırdı, ölü ve soğuk ağırlığını tarttı, kol gevşekti, dirsek hâlâ bükülüyor, el bilekten sarkıyordu. Güçlü bir el, diye düşündü Jacquot, eli kendi avucunda çevirerek, bir işçinin eli, köşeli ve küçük, ayası derin çizgilerle dolu, parmaklar güdük, tırnaklar kısa ama kemirilmemiş, küçük parmağında ve bileğinde, yüzük ve saat taktığı bölgelerde beyaz bir şerit. Ama hiçbir yerinde çürük yok. Göğüslerinin arasında sadece üç paralel tırnak izi –uzun tırnaklı birisi?– ve sol inciği boyunca kötü bir sıyrık, sanki keskin bir kenarın üzerinden düşmüş, ya da sürüklenmiş gibi, kırmızı ve taze.

Kolu yere bırakıp, parmaklarını düzeltti. Dördüncü kurban. Hiç kuşku yok. Yirmi dört saat geçmeden patoloji kanında pronoprazon kalıntıları ve vücudunda cinsel taciz izleri bulunduğunu bildirecekti. Jacquot emindi bundan.

Barzé bir battaniyeyle dönerken, ayaklandı.

* * *

Bir saat sonra, personel kantininde Gabrielle Blanot'yu –soluk bir yüz, parmakların arasında titrek bir sigara, dirseğinin yanında da izmarit dolu bir tabla– sorgulamalarının, Tarrou'dan personelin isim ve adres listesini istemelerinin ardından Aqua-Cité'den ayrıldıkları sırada, cinayet mahallinden çocuklar gelmiş ve kamplarını kurmuşlardı bile.

Üç tanesi beyaz botlar ve önü fermuarlı Tyvek tulumlar giymiş, dördüncü de dalgıç elbisesi ve dalış takımlarının içine girmeye çalışıyordu. İşe başlamadan önce, içlerinden biri cesedin çevresinde yavaşça dolanarak, hiçbir şeye dokunmamaya özen göstererek, bir makara film doldurdu. Jacquot adamın gün ışığında bile flaş kullandığını fark etti. Aynı resimleri ertesi gün, ya da ondan bir gün sonra çalışma masasının üzerine yayılmış bulacak, ardından bürosunun yanındaki ekip odasının duvarında, mantar panoya raptiyelenmiş halde görecekti. İnsanı sarsmamaya başladıkları, ya da dosyanın kapatıldığı, katilin bulunduğu zamana kadar, o fotoğrafları her gün görmek zorundaydı. Hiçbir detayı atlamayan, büyük ve parlak baskılar.

Jacquot üst düzey adli tıp yetkilisi Clisson'un yanına yaklaştı. Esintide titreşen bir tutam kızıl saçlı, kısa boylu, sağlam ve ciddi birisiydi. İki adam el sıkıştı. Meslektaşları gibi, Clisson da bileklerinin üzerine kadar çıkan Latex eldivenler giymiş olduğundan, elleri yumuşak, kuru ve pudralı bir duygu veriyordu. Tuhaf ve sıcak.

"Ee?" dedi Clisson, yerdeki cesede sanki yoldaki bir çukuru denetliyormuş gibi bakarak. "Ne düşünüyorsun? Üç numara mı?" Grez ve Ballarde cinayetleri konusunda görevli Clisson'un, Salon-le-Vitry'deki gölden çıkarılan cesetten haberi yoktu.

"Öyle görünüyor."

"Fırsat bulur bulmaz sana ilk raporu gönderirim," dedi Clisson. "Bugün, akşama doğru. Yarın, belki de. Valéry'ye gelince, bir şey söyleyemem."

"Bana bilmediğim bir şey anlat," dedi Jacquot. Valéry devlet patologuydu ve Cinayet Masası sevsin sevmesin, zamanını istediği gibi kullanmaktan vazgeçmiyordu. Bazen, beklemeye değerdi, bir dosya oluşturacak minicik şeyler bulurdu.

"Bakarsın, bu sefer daha şanslı oluruz," dedi Clisson. "Hiç bilinmez."

Jacquot başıyla onaylayıp, adamları işleriyle baş başa bıraktı. İyi biliyordu, bundan sonrası sadece öğütme işiydi: bildiğimiz cinayet mahalli yöntemleri. Burada ve morgda cesedin üzerine eğilerek, şişme botun içini, havuzun kumlu zeminini, iskeleleri, çevreyi arayarak, fotoğraf çekerek, parmak izleri alarak geçirilecek saatler. Ama başında Clisson olunca, Jacquot bunun dikkatli bir çalışma olacağından emindi. Adam hiçbir şeyi kaçırmayacak ve raporu da söylediği saatte Jacquot'nun masasına bırakacaktı. İzler hâlâ sıcakken. Patologun ayrıntılı bulguları daha sonra, pronoprazon kalıntılarını, cinsel zorlama belirtilerini bulduğunda gelecekti.

Jacquot şimdilik görmesi gereken her şeyi görmüştü. Burada yapacağı başka bir şey yoktu.

Gastal'e başıyla bir işaret yapınca, birlikte arabaya doğru yürüdüler.

"Demek yine adamımızın işi diyorsun?" diye sordu Gastal.

"Öyle olmalı," diye cevap verdi Jacquot.

"Kaza da olabilir. Bir yerde boğulup, buraya sürüklenmiştir. Hatta intihar etmiş olması bile mümkün."

Jacquot otomobile binip kontağı çevirdi. Gastal yanındaki koltuğa çöktü, rahat etmek için pantolonunun paçalarını çekiştirdi, koltuğunu geriye çekip yerleşti.

Jacquot, "Hazır mısın?" diye sordu.

Bir muhabir kalabalığı Aqua-Cité'nin ana girişinin önünde onları bekliyordu. Jacquot ceset hakkında bu kadar kısa zamanda bilgi almış olmalarına şaştı; Aqua-Cité personelinden hangisinin haber verdiğini merak etti. Kapının önünde TF1 kanalından bir televizyon ekibi bile vardı. Bir güvenlikçi kapıyı açınca, Jacquot ilerledi. Hiçbir şey söylemeden kurtulacağı umuduyla,

otomobilin camını açmadı. Oysa Gastal'in bambaşka düşünceleri vardı. Kameraları görünce camını indirdi ve dirseğini camın kenarına dayadı.

"Bize ayrıntıları anlatır mısınız, müfettiş?" dedi fırsatı yakalayıp, mikrofonunu Gastal'e doğru uzatan kadın muhabir. Yanındaki kameraman çekmeye başladı.

Gastal yüzünü ciddileştirdi, kravatını düzeltti. "Bu belirgin aşamada kesin bir yargıda bulunmak güç," dedi karşısındaki genç kadına; suya sabuna dokunmaz cevabı arabanın çevresine üşüşen öteki muhabirlerin sorular yağdırmasına neden oldu.

"Sadece bir ceset mi?" diye seslendi kalabalığın arkasından birisi.

"Erkek mi, kadın mı?" dedi bir diğeri.

"Boğulmuş mu?"

"İntihar mı?"

"Cinayet?"

"Silah?"

"Vurulmuş mu?"

"Bıçaklanmış mı?"

"Irzına geçilmiş mi?"

Gastal bütün bu sorulara gerekli cevapları verdikten sonra ekledi: "Görebildiğimiz kadarıyla, Salon-le-Vitry'de ve burada, Marsilya'da bulunan cesetlerle bunun arasında şimdilik bir benzerlik yok."

Jacquot kulaklarına inanamıyordu.

Muhabirler de öyle. Arabanın üzerine saldırırlarken, Jacquot gazı kökledi.

"Salon-le-Vitry ne demek?" diye sordu koşan gazetecilerden birisi.

"Marsilya mı?"

"Ne cesedi?"

"Kim?"

"Ne zaman?"

26

Madam Céléstine Basquet, bir zamanlar anneannesine ait olan narin yazı masasının başına oturup telefonu kapattı, randevu defterine bir şeyler yazdı. Pazar. Fazilleaux'larla akşam yemeği, ardından da birkaç el piket. Ne eğlenceli. Ne sevimli bir çift, ne iyi arkadaşlar. Yine de gözlerini açmak zorundaydı. O Chantal korkunç bir hilekârdı. Kocası da farklı değildi ya.

Céléstine yazmayı bitirince dolmakaleminin kapağını kapattı ve Paul'ün ona refakat edip etmeyeceğini düşündü. Sanki cevabı çok iyi biliyormuş gibi başını salladı. Kâğıt oynanacak bir akşam mı? Umutsuz. Hiç kocasına göre değildi. Domuzların uçmasını beklemek daha mantıklı olur. Bu yüzden de Chantal'e Paul'ün büyük ihtimalle meşgul olacağını, gelemeyeceğini söyleyip onu uyarmıştı ya.

Uzun düş kırklıkları dizisinde yeni bir düş kırıklığı daha. Bir de, rahatsız edici bir durum. Arkadaşlarının ne düşündüğünü tahmin etmek. Böyle bahaneler uydurmak zorunda kalmamak isterdi. Paul'ün burada, onunla ve arkadaşlarıyla birlikte olmasını isterdi. Bütün bu... ince, toplumsal hilelere gerek kalmadan.

Ne var ki, kocasına sormanın anlamlı olmayacağını biliyordu. Sanki soruyu sormadan önce cevabını bilmesi gerekiyormuş gibi o hüzünlü, ağlamaklı bakışlarıyla karısını süzecek ve eğer gerçekten gelmesini istiyorsa, o zaman gideceğini söyleyecekti. Ardından, evden çıkmalarına bir saat kala Paul'e bir telefon gelecek, o da gelmemek için yalvaracaktı; önemli bir şey çıkmıştı. Paul'ün zamanı üzerinde iddia edilen haklar azalmak

yerine arttıkça, her şey giderek daha dayanılmaz oluyordu. Burada toplantı, orada bir iş, öğle yemekleri, akşam yemekleri. Bazen kocasını sabahtan bir sonraki sabaha kadar görmediği oluyordu. Hafta sonları da en az o kadar kötüydü: bir telefon ve Paul bir yere gidiyordu, görmesi gereken birisi çıkıyordu. Hizmetçi Adèle onları sofraya çağıracakken, ya da konuklar gelmek üzereyken, Céléstine'in yanağına bir öpücük kondurup gidiyordu. Paul yok oluyordu, hem de tek bir söz bile söylemeden. Bunlar kadıncağızı öylesine kızdırıyordu ki.

Üzüyordu da. Çünkü işin gerçeği, Céléstine kocasını seviyor, etrafta olmadığı zaman onu özlüyordu. Onu burada istiyordu, yanında istiyordu. Bütün bu haksızlıklardan nefret ediyordu. Hep bundan bahseder, aynı şeyi söylerlerdi: çocuklar yeterince büyüdüğünde, Valadeau et Cie yeterince güçlendiğinde, Paul kendini emekliye ayıracaktı; o zaman bir ara verecekler, yolculuğa çakacak, dünyayı gezeceklerdi. İşte şimdi zamanıydı, Paul en son elli dokuzuncu yaş gününü kutlamıştı, oğlanlar büyümüş, işleri devralmaya hazırdı; artık biraz rahatlamak gerekmez miydi?

Oysa adam hâlâ devam ediyordu. Ne inatçı, ne inatçı bir erkek. Başlangıçta, Paul'ün en sevdiği özelliği, inatçılığıydı. Kararlılığı, enerjisi, etrafa yaydığı güç. Kendine rağmen, otuz yıl sonra bile aynı şeyi seviyordu.

Bir seferinde kızı Amélie'ye anlattığı gibi, Paul'ü ilk gördüğünde dizlerinin bağı çözülmüştü. Gerçekten. O simsiyah, gür saçlar, meydan okurcasına şişirdiği geniş göğsü, gözlerindeki o parıltı ve tanıştıklarında yüzünde beliren tebessüm. Peyrolles'lü inşaatçı çocuğunun aldığı ilk taahhüt işi, Céléstine'in dedelerinin Marsilya'da başlattıkları, bütün ailenin servetini borçlu olduğu aile şirketi Valadeau fabrikasının genişletil-

mesi oldu. Savonnerie Valadeau, ünlü sabun üreticileri: Napolyon'un orduları için bol ponza taşlı, sert tuğlalar, halk yığınları için ucuz kokulu kalıplar ve soylular için de bol parfümlü, zarif ambalajlı topaklar. Anne ve babasının tek çocuklarına daha uygun birini bulabilmek için harcadıkları bütün gayretlere rağmen, Peyrolles'lü inşaatçının güvey gireceği aile şirketi.

Kayınpederinin ölümünden sonra işleri üstlenen Paul şirketi tehlikeli dönemlerden geçirmiş, sarsıntılı bir başlangıçtan sonra, seleflerinin akıllarından bile geçiremeyecekleri kârlar elde etmeyi başarmıştı. O seleflerin kârın elde edilme yöntemini, şirketin ana faaliyetinden uzaklaşarak emlak spekülasyonu ve geliştirme, ithalat ve ihracata yönelmesini onaylamayacakları kesindi: dahası, kocasının kendine ait bir ticaret filosu bile vardı. Ailenin içinde bir amiraldi. Babasının hiç değer vermemesine, Paul'ü durmadan terslemesine rağmen, Céléstine kocasının aile şirketine derinden bağlı olduğunu biliyordu. Ondan daha sadık, ondan daha kararlı, ondan daha hırslı biri yoktu. Örneğin, ötekilerden hiç de farklı olmayan bu sabahı alın: daha kahvaltılarını henüz bitirmişlerdi ki Paul masadan kalkmış, çalışma odasına geçerek telefonlar etmeye, toplantılar ayarlamaya başlamıştı bile.

Yine de, diye düşündü Céléstine, işleri devretmenin zamanı geliyordu. En büyük oğulları, harika bir yönetici olan sabırla Laurent saha kenarında bekliyor, öteki oğulları Lucien ise Fontainebleau'da lisansüstü eğitimini tamamlıyordu. İki oğulları da tıpkı babaları gibi doğuştan finansçı, doğuştan risk meraklısıydı.

Yeni bir kuşak, diye düşündü. Artık Paul'ün de kayınpederi gibi kenara çekilme zamanının geldiği kesindi. Şirketteki payları güvenli, hisselerinin değeri sağlamdı. Oysa Paul hâlâ devam ediyordu. Bugünlerde

inme, ya da kalp krizi geçirmesinden veya o gösterişli arabasıyla bir yere çarpmasından korkuyordu; o zaman birlikte yeni geleceklerine başlama fırsatını bile ele geçiremeden her şey bitmiş olacaktı.

Yazı masasının başından kalkıp şömineye doğru yürüdü. Şöminenin üzerine, dumandan kararmış alınlığına Valadeau ailesinin arması kazılıydı: üç zeytin ağacıyla iki değirmen taşı, servetlerinin kurucu aletleri. O armanın taşa kazınmasından bu yana, beş kuşaktır aile burada, Aix'in kıyısındaki bu zarif ve eski kır evinde yaşıyordu. Céléstine evin ihtişamına, yüksek tavanlı, ferah salonlarına ve aşınmış taş döşemelerine bayılırdı. Aile eşyalarıyla portrelerine. Bahçeleri ve bağlarına. Annesi ve babasıyla, sonra Paul'le birlikte elli iki yıldır burada yaşıyordu. Yine de, şimdi, ev boş geliyordu ona. Soğuk. Paul'ün hiç evde olmaması yüzünden değil, burasının onlara şimdi artık çok büyük geldiğinin farkındaydı; buradaki sürelerini doldurmuşlardı. Daha da geciktirmenin anlamı yoktu. Paul'le kendisinin yaptığı gibi, Laurent ve Lucien'in aileleriyle birlikte buraya taşınmalarının zamanı gelmişti.

Oysa Paul için hep iş, iş, iş önce geliyordu: her zamanki gibi.

Ya iş ya da...

O anda çalışma odasının kapısı açıldı ve kocası ceketini çekiştirerek, kollarını geçirmek için evrak çantasını bir elinden diğerine aktararak dışarı fırladı. Céléstine yanına gitti ve yakasını düzeltmesine yardım etti.

"Faal bir gün mü?" diye sordu, kocasının peşinden hole çıkarak.

"Her zamanki gibi, *chérie*. Kötülere huzur yok."

Basquet ön kapıda döndü, soluğunda pastil kokusu, karısını öptü, evrak çantası karısının bacaklarına usulca çarptı.

"Geç döneceğim. Planlamacı çocuklarla akşam yemeği," dedi. "Yerinde olsam, beklemem."

Karısını bir daha öptü.

"Paul..." diye söze girişti kadın, kocası basamaklardan inerken.

"Evet?" dedi beriki. Gümüş rengi Porsche'sinin kapılarını açtı, çantasını yandaki koltuğa attı, direksiyonun arkasına geçti.

Céléstine peşinden birkaç basamak indi. "Sadece..."

Fazilleaux'lar. Pazar. Kocasını şimdiden ayarlaması doğru olur muydu?

"Evet?" diye tekrarladı beriki, camını indirip, kontağı çevirmek için öne doğru eğildi.

Céléstine kararını değiştirmişti. "Hiç. Hiçbir şey." Sonra da, bahane olsun diye: "Dikkatli ol, duyuyor musun?" dedi. "Hızlı gitmek yok, bu... bu..."

"Porsche," dedi kocası keyifle. "Bu araba bir Porsche, sevgilim."

Gözünü kırparak kontağı çevirdi, karısı bir adım geriledi, kocasının arkasından el salladı.

"Tanrım, yalvarırım onu koru," diye dua etti, ellerini bitiştirerek döndü ve basamakları tırmanmaya koyuldu.

27

Ev, Hyères'in kuzeyindeki tozlu, güneşten kavrulmuş bir meydanı çevreleyen tepelerin yamacında kurulu üç terastan ortadakinin üzerinde yapılmıştı.

Jacquot'nun ekibindekilerden biri, kekeme Chevin, telefon rehberlerini taramış, Monel adına rastlayıp bir de adres bulunca Jacquot'ya telefon etmiş, beriki Gastal'le birlikte Aqua-Cité'nin önündeki muhabir kalabalığından kurtulduğu sırada bulduklarını iletmişti.

"M-M-Marsilya rehberinde hiçbir şey yok, patron. Toulon'da da y-yok. D-D-Desjartes'e göre, Salon-le-Vitry'de de öyle. Ama Hyères'de bir isim var. Tek bir tane. Monel. Guilbert. Salusse Meydanı. On bir numara."

"İştedir herhalde," dedi Gastal, ön kapının dibinde Jacquot'nun yanına sokularak ve meydanda sürmekte olan *boules* oyununa bakmayı sürdürerek. "Bu kadar yolu gelmeden önce, telefon etmeliydik. Ya da buradaki çocuklardan adamı ziyaret etmelerini isteyebilirdik."

Gastal'in Aqua-Cité'deki gereksiz yorumlarına hâlâ bozuk olan Jacquot bir şey söylemedi. Gastal'in ağzından kaçırdığı sözlerin bedeli ağır olacak, iş dörde katlanacaktı. Basınla uğraşmak, itirafta bulunmak, yararsız bilgi vermek isteyenlerin –hepsini listelemek, incelemek, izlemek gerekecekti– telefonlarıyla uğraşacaklardı. Guimpier'den ve sorgu yargıcından gelecek baskı da cabası. Jacquot'nun isteyeceği son şey, Bayan Solange Bonnefoy'dan fırça yemekti.

Kapının pervazında zil bulunmadığından, Jacquot tıklatmaya karar verdi. Derin bir soluk aldı. Aqua-

Cité'deki havuzun sularını buruşturan aynı rüzgâr burada da esiyor ve yanında Étang des Pesquiers'deki tuzlaların keskin kokusunu getiriyordu. Kapı ardına kadar açıldığında, yeniden vurmak üzereydi.

Başının iki yanından tıraştan kalmış saç tutamları fırlamış, fanila ve şort giymiş elli yaşlarında bir adam gözlerini kısarak gelenlere baktı. Çenesinde bir günlük sakalın lekesi, gözlerinde de uykusuzluk vardı. Yalınayaktı ve sanki doğruca yataktan çıkmış gibiydi.

Jacquot'dan Gastal'e, sonra yine Jacquot'ya bakarak, *"Oui?"* dedi. "Ne istediniz?" Arkasından bir radyo sesi geliyordu.

"Mösyö Monel? Guilbert Monel?"

"Benim. Kim soruyor?" Çenesini çıkardı, ellerini beline dayadı. Artık uykulu görünmüyor, diye düşündü Jacquot.

"Police Judiciaire, Marsilya," diye cevap verdi.

Monel gözlerini devirdi, bitkin bir tavırla soluğunu bıraktı. "Herif bu sefer ne yaptı?"

"İçeri girebilir miyiz, Mösyö Monel?"

Monel berikilere şöyle bir bakıp kenara çekildi, geçmeleri için bırakması gereken yer kadarını bırakmadı.

Ön kapı doğruca ön odaya açılıyordu. Zemin cilalı betondu ve yaşlı hanımların külotlu çoraplardan yaptıklarına benzer kilimlerle yumuşatılmıştı. Uzaktaki duvara dayalı bir masayla üç iskemle, televizyonla iki sıralı elektrik şöminenin karşısında da sentetik deri kaplı iki koltuk görünüyordu. Şöminenin rafında bir sürü boş bira şişesi dikiliyor, dağınık gazetelerle çevrili koltuğun kolçağında da bir sigara tablası dengede duruyordu.

Monel kapıyı kapatıp önlerine düştü, odanın öbür ucuna yürüdü, bir iskemle çekip yine derin derin iç ge-

çirerek yerleşti. Sanki kabardıklarını biliyormuş gibi, parmaklarıyla saçlarını düzelttiyse de, çabası pek bir işe yaramayacaktı.

"Söylemeyin. Bırakın da tahmin edeyim..." dedi Monel. Transistorlu radyonun sesini kıstı, ama tümüyle kapatmadı. Heyecanlı bir kadın nefes nefese herkese Aveda marka nemlendirici almalarını söylüyordu. Öylesine yumuşak, o kadar zengin...

"Biraz önce 'herif' dediniz, Mösyö. Oğlunuzdan mı bahsediyordunuz?" dedi Jacquot, bir iskemle çekip, masanın başındaki Monel'in yanına oturduktan sonra. Masa, yağlı yiyeceklerin düştüğü yerleri biraz daha koyu renkli, mavi kareli buruşuk bir kumaşla örtülüydü.

Monel bir teneke kutuya uzanıp açtı, içinden sigara saracak malzemesini çıkardı. Odanın karşı tarafında Gastal güneşlikleri hışırdatarak pencerenin pervazına dayandı, kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Anlatmam gerekir mi?" Monel tenekeden bir tutam tütün çıkardı, sigara kâğıdına yayıp, sıkı sıkı yaladı.

Jacquot bilmek istediğini anlatırcasına omuz silkti.

"Philippe. Çılgın çocuk." Monel başını salladı, şortunun ceplerini araştırıp, birinden bir Zippo çıkardı. Kapağını kaldırdı, çarkını çevirdi ve sigarasının ucunu aleve tuttu.

"Başını derde mi soktu?" dedi Jacquot.

"Buraya onun için gelmediniz mi?" dedi Monel. Berikilerinin başları üzerinden bir duman bulutu üfleyip çakmağını cebine attı.

"Aslına bakarsanız, hayır. Oğlunuz için gelmedik. Kızınızla ilgili."

Adam bunu duyunca dikildi. Artık dikkatini Jacquot'ya veriyordu.

"Ee?"

Jacquot cebinden Vicki Monel'in fotoğrafını çıkarıp babaya uzattı. Resim internetteki galeriden alınmış, ama sadece kızın başını gösterecek biçimde büyütülmüştü. Kızın gözleri çerçeve dışındaki bir şeye oburca bakıyor, siyah saçları yüzünü yalıyordu. Dudakları bir tebessümle kıvrılmıştı.

Monel fotoğrafı aldı, ışığa tutup inceledi. "Evet, bu o," diye doğruladı, başını sallayıp sigarasından bir nefes çekerek. Resmi masanın üzerine bıraktı.

Jacquot fotoğrafı alıp, yeniden cebine koyarken, "Kızınızı en son ne zaman gördüğünüzü sorabilir miyim?" dedi.

Monel, Jacquot'ya uzun uzun baktı. Sonunda, "Dört, beş yıl önce," dedi.

"Marsilya'da oturuyordu?"

"Bakın, oradan gelen sizsiniz, onun için siz söyleyeceksiniz."

"Adı Vicki miydi?"

"Vicki. Evet, doğru. Pekâlâ. Nedir bu ilginin sebebi? Neler becermiş ki?"

Jacquot kötü haberi becerebildiği kadar çabuk ve olabildiğince yumuşak bir biçimde verdi: Salon-le-Vitry yakınlarındaki bir gölde bir cesedin bulunduğunu, cesedin Vicki Monel diye birine ait olduğunun anlaşıldığını anlattı.

Jacquot ellerini üzüntüyle açarak konuşmasını bitirdiğinde, Monel sigarasından son bir nefes çekti ve izmaritini boş bir bira şişesine bıraktı. Elini ağzına götürdü, başını arkaya doğru devirdi ve gözlerini tavana kaldırdı. İçinde bir şeyler kopuyor gibiydi.

Sonra ağzından çektiği eliyle yüzünün bir yanını sıvazladı, kanlı gözlerini aşağıya çevirdi.

"Boğulmuş mu dediniz?" Kendini tutmaya çalışıyordu.

"Korkarım bir kaza değildi," dedi Jacquot usulca.

Monel başıyla onayladı, saçını yatırmak için başarısız bir girişimde daha bulundu. "Başına gelecekti, bana kalırsa," dedi sonunda.

"Size bunu söyleten nedir, Mösyö?" Gastal'in sesi odanın karşı tarafından, adama üzüntüsü için fırsat tanımadan yükseldi.

Monel, sanki konuşma riskine girmeden önce kendini toparlamak zorunda olduğuna inanıyormuş gibi, hemen cevap vermedi.

"Beş yıl önce evden ayrılmadı," dedi sonunda. "Onu kapı dışarı ettim. On dokuz yaşındaydı ve çok dert oluyordu, anlıyor musunuz? Anası da onun gibi çekip gitmişti. Kendi başıma halledemeyecektim. Nasıl bir şey olduğunu bilir misiniz?"

Öne doğru eğilip dirseklerini masaya dayadı, başını ellerinin arasına gömdü. Soğukkanlılığını korumaya çalışıyordu ya, Jacquot bunun boşuna gayret olduğunun farkına varmıştı. Mücadele dışına vurmuştu. Ellerin ardından gelen boğuk hıçkırık da doğruluyordu bunu.

"Çok üzgünüm," dedi Jacquot.

Monel başını kaldırdı, elini gözlerinden ve ağzından geçirdi.

"Baş belasıydı, tamam. Burada kime sorarsanız sorun, öyle diyecektir. Ama böyle bir sonu..."

Devam edemedi. Başını yeniden ellerinin arasına gömerek, omuzları sarsılarak, kızı için ağladı.

28

Carnot çarşambalara bayılırdı. Haftanın en sevdiği günü. İşte bu çarşamba da her zamanki yerinde, dizlerinin üzerinde gazetesiyle, elinde bir plastik bardağa doldurulmuş espressosu, cebinde telefonuyla, Catalans Plajı'ndaki sıralardan birinde oturuyordu. Burasını bürosu gibi düşünmekten hoşlanırdı. Vakit öğleye yaklaşıyordu ve güneş alçak bulutların Montredon üzerinde kurdukları çelengi dağıtmış, mavi, pırıl pırıl bir gökten ağıyor, denizin üzerinde parıldayıp, Carnot'nun oturduğu kalası pişiriyordu.

Oturduğu yerin altında ve otuz metre ötesinde, voleybol filesinin iki tarafına üçer üçer yerleşmiş, vuruşları sayan yalınayak, bikinili, güneşten yanmış ve incecik altı tane kızın esintiyle yükselip azalan bağırışları ve çığlıkları geliyordu. Her zamanki gibi, çarşamba sabahı. Catalans Lisesi son sınıf öğrencilerinin kıyıda voleybol antrenmanı yapmak için dersten kurtuldukları bir çarşamba sabahı.

İnsanlara böyle beklenmedik keyifler sunan Marsilya'nın ne harika bir şehir olduğunu düşündü. Öyle ya, yalnız değildi. Catalans Plajı, sabah güneşinden yararlanmak, temiz hava solumak, gülle oynayan sakallı bebekleri izlemek, gazetesini okumak ve tabii ki tıpkı Carnot gibi, liseli kızları seyretmek için biçilmiş kaftandı. Üstelik kimse buna aldırmıyordu. En azından, kızlar aldırmıyorlardı. Sanki ilgiden, izleyicilerin varlığından hoşlanıyorlardı; bütün bunlar daha yüksek sesle bağırmalarına, biraz daha fazla çaba harcamalarına, esnek, güneş yanığı vücutlarını kumlu sahada daha fazla eğip bükmelerine neden oluyordu.

Üstelik, kızların izlenmeye değer, iyi oyuncular olduklarının da farkındaydı Carnot. Daha iki yıl önce, Tanya adında liseli bir kız milli takıma kadar yükselmiş, hatta son Avrupa Şampiyonası'nda da gümüş madalya kazanmıştı. Şimdi de sahada herkesin gözüne çarpan bir oyuncu vardı. Çok daha iyi bir oyuncu olduğundan değil, içlerinde açık farkla en güzeli olduğundan. On yedi, olsun olsun on sekizinde, örüp bağlamak istemediği, kamçı gibi, harika kestane saçlar: güneş yanığı tenini, uzun kollarıyla bacaklarını ortaya çıkaran mavi bir bikini. Tek bir puanı bile kurtarmak için kendini kumların üzerine atışı, topa uzanan parmak uçları... *Dieu*. Kızı orada daha önce hiç görmemişti, ama takım arkadaşlarının seslenmesinden adını biliyordu: Alice. Alice.

Carnot kızın dirseklerine, karnına, uzun, kahverengi bacaklarının önüne, yanık teninin üzerine yapışan kum lekeleriyle ayaklanmasını izledi. Burada, plajda yalnız olsalar, Alice'e neler yapmak isteyeceğini eksiksiz biliyordu. Sıcak su, bir hortum, su o kum lekelerinin üzerinde gezinsin, kumları temizlesin, altındaki sıcak, güneş yanığı cildini ortaya çıkarsın...

Cebinde, telefonunun çaldığını işitti. Fincanıyla gazetesini kenara bıraktı, güneş gözlüklerini çıkarıp cep telefonunun kapağını kaldırdı. Ekrandaki ismi okudu. İşte bu, cevap vereceği bir telefondu. Raissac. Esas adam.

Telefonu dinlerken ve konuşurken, gözlerini Alice'den ayırmadı.

"Doisneau, evet... Tamam, doğru... Aynı adam olduğundan eminim. Baumettes'den yeni çıktı. Çalışma koşuluyla bırakmışlar... Moulineux'de. Mutfakta... Genellikle geceleri... Bütün bulabildiğim, bu. İzini bulmak kolay değil... Evet, evet. Bir şeyler döndüğünü

biliyor, ama Moulineux'den kurtulamıyor. Onu orada bulursun... Dert değil, Coupchoux arasın beni. Tabii. Ne zaman istersen..."

Telefonu yeniden cebine attı. Konuşma boyunca gözünü voleybol sahasından ayırmamış olmasına rağmen, oyunun bittiğini, kızların filenin başından ayrıldıklarını fark edememişti.

Şimdi de işin en güzel yanı.

Gazetesini ve boş kahve fincanını kenara bırakarak sıraların arasından yürüdü, basamaklardan kumsala indi, ten rengi mokasenleri kumlara battı. Biraz ileride kızlar duş alıyordu, tek sıra, sular vücutlarına akıyor, saçlarına sıçrıyordu. Güneş gözlüklerini yeniden taktı. Tanrım, ne manzara ama. Sıranın ucunda, kalçalarını bir o yana, bir bu yana kıvıran, suyun uyluklarının arkasından kayıp gitmesi için, cildinde parıldaması için uğraşan, kumları akıtan Alice. Neler vermezdi ki...

O işi ilk kez plajda yapmış olmayacaktı üstelik.

29

Bir adres. Gulbert Monel onlara bir adres vermişti. Monel'in Hyères'deki evinden Marsilya'ya dönerken, Jacquot o adreste neyle karşılaşacaklarını düşünüyordu. Bir ipucu, bir belirti, izlenecek, yol gösterecek bir şey mi?

Monel'e kızının nerede oturduğunu bilip bilmediğini soran Jacquot'ydu.

Monel de elinin tersiyle gözlerini ovuşturmuş, masanın bir çekmecesini açmış, çıkardığı zarfı Jacquot'ya uzatmıştı. Jacquot zarfın içinde tebrik kartı gibi bir şey bulunduğunu anlamıştı ya, sanki Vicki nerede oturduğunu babasına göstermek istemiş gibi, zarfın kapağının yapıştırıldığı yerde elle yazılmış bir adres vardı.

Jacquot zarfı evirip çevirmiş, ama postane damgasını çıkaramamıştı. "Ne zaman geldi bu?" diye sordu.

"Noel'de. Birkaç gün öncesinde."

"Bu yıl mı?"

Monel başıyla onayladı.

"Size her yıl kart yollar mıydı?" Bu soru pencerenin yanından, Gastal'den gelmişti.

Monel yine başını salladı, burnunu çekti.

Jacquot adamın kızını ziyaret etmek için hiç çaba harcamadığı, onu görmeye çalışmadığı, bir gelecek oluşturmaya girişmediği için mi üzgün olduğunu merak etti. Oysa artık çok geçti.

Adama teşekkür ettiler, Jacquot Noel kartını geri verdi, Monel de onları kapıya kadar geçirdi.

Kapıya vardıklarında, Jacquot usulca Vicki'nin cesedi konusunu açtı. Adam ne yapmalarını isterdi?

"Buraya gönderilebilir mi? Gömülmesi için?" diye sordu Monel bir süre sonra. "Yeniden... yeniden yakında olması güzel olurdu."

"Elimden geleni yaparım," dedi Jacquot ve el sıkıştılar.

Jacquot'yla Gastal bir saat sonra, Marsilya'nın birinci kaymakamlığının, Cours Lieutaud boyunca sıralanan bir blok ondokuzuncu yüzyıl yapısının önünde park ettiler. Binanın duvarlarına yeni bir kat sıva çekilmiş, beş katındaki bütün pencerelere yeni panjurlar takılmış, çatısı da yeni kiremitle kaplanıp kurşun oluklarla çevrilmişti. Giriş kapısı cilalı, koyu bir siyaha boyanmıştı ve dokuz düğmeli diyafon paneli de parlatılmış pirinç bir levhaydı. Noaille ve Thiers'in kenarında, kirası ayda kolayca yirmi bin frankı bulacak, iyi bir adres diye düşündü Jacquot. Les Moulins'deki dairesine ödediğinden çok daha fazla. En üstteki zilin yanındaki boşluğa açıkça yazılmış V. Monel adını görünce de şaşırdı. Kızın oturduğu yer. Epeydir aradıkları yer. İşte burada, emre amade.

Üst kattan bir cevap gelmeyeceğinden emin, daha fazla zaman kaybetmek istemeyerek kapıcının düğmesine bastı.

İnterkomdan bir kadın sesi gelince, burada bulunmalarının nedenini anlattı. Bir dakika sonra Madam Régine Piganiol kapıyı ardına kadar açtı, bir elinde örgüsü, diğerinde anahtar, yüzünde ciddi ve şaşkın bir bakışla berikileri içeriye aldı.

"Kayıp, dediniz, öyle mi? Aman Tanrım, olamaz. Üstelik o kadar da genç ki. Aman Tanrım, aman Tanrım..." Peşinden de bir sürü cık-cık'lar ve daha neler göreceğiz, kim bilirlerle merdivenlere doğru yöneldi. "Bozuk olmasaydı, asansöre binerdik, beyler. Dün tamire gelmeleri gerekiyordu ya, bilirsiniz işte..."

Dul Bayan Foraque ile neredeyse aynı yaşta olmalarına rağmen, diye düşündü Jacquot, tıpkı yönetimindeki bina gibi, Madam Piganiol çok daha düzgün görünüyordu. Sırtı dimdik, gözlerinde buyurgan bir bakış, gri saçlarını sıkı ve zarif bir topuz halinde toplamış, boynuna bir dizi kehribar rengi boncuk takmış, üzerine yıllar önce –tabii eğer başlangıçta var ise– yitirdiği inceliği anımsatan basit bir pamuklu elbise geçirmişti. Jacquot önlerine düşmüş, bir yandan basamakları tırmanan, bir taraftan da sorularına cevap yetiştiren Madam Piganiol'ün çorap giymediğini fark etti; ayaklarına arkaları açık Fas işi terlikler giymişti, baldırları ince, hafifçe yanıktı ve ayak bileklerinin yanında incecik damarlardan hafif mavi bir ağ görülüyordu. Jacquot kadının hâlâ yüzmeye gittiğini düşündü, belki de her sabah kalabalık bastırmadan, kent merkezine en yakın yerde, Catalans Plajı'nda.

Sorular ilk kata tırmanırlarken başladı, ayak sesleri merdivenin ortasından aşağıya inen, parıl parıl parlatılmış basamak çubuklarının yerinde tuttuğu kalın kırmızı yol halısında yumuşuyordu.

"Matmazel Monel'i en son ne zaman görmüştünüz?" diye başladı Jacquot.

"Durun bakayım. Geçen hafta. Hayır, daha önceki hafta." Madam Piganiol başını sallamaya başladı. "Onun gibi bir şey."

"Onu her gün görür müydünüz?"

"Arada bir, öylesine. Düzenli görmezdim."

"Peki, Matmazel Monel'in bir işi var mıydı?" diye devam etti Jacquot.

"İşi mi? Bildiğim kadarıyla, yoktu. Ailesinin zengin olduğunu söylemişti. Onlardan biri. Şu şanslı olanlardan, ha?"

Jacquot, Hyères'de terasa yapılmış minicik evi hatırlayıp, başını salladı. "Peki, burada ne zamandır oturuyordu?" diye sordu.

Madam Piganiol omzunun üzerinden bir yılı biraz geçti, dedi, geçen nisan, mart da olabilir, emin olmak için bakması gerekiyordu.

"İyi bir kiracı mıydı?"

"Pırlanta gibi. Hiç sesi çıkmadı. Taşındığında, üç aylık peşin verdi, ondan sonra da kirayı hep zamanından önce ödedi. Söyleyeyim size, onun gibisi pek yoktu. Onu özleyeceğim. Araba kazası mı demiştiniz?"

Jacquot gülümsedi. Vücudu Bayan Foraque'ınkinden güzel olabilirdi, ama kafası onun yarısı kadar çalışıyordu.

"Korkarım, öldürüldü," diye cevap verdi.

"Öyle demiştiniz," dedi Madam Piganiol. "Öyle söylemiştiniz."

"Çok arkadaşı var mıydı?" dedi Gastal basamakları tırmanırlarken; bir taraftan da Jacquot'nun koluna vuruyor, gözlerini deviriyordu.

Madam Piganiol üçüncü kata çıkan merdivenin ortasında durdu; Jacquot'ya göre soluklanmak için değil, Gastal'in sorusuna kafa yormak için.

"Erkek arkadaş mı? Kız arkadaş mı?"

Gastal kadının üç basamak aşağısında soluğunu boşaltırken, "Bana kalırsa, her ikisi de," demeyi başardı.

Beriki döndü ve tırmanmayı sürdürdü. "Düzenli olarak gelen iki kız arkadaşı vardı, güzel kızlar. Arada bir görürdüm onları. Yanlarında şarap getirirlerdi hep. Tıngır mıngır, tıngır mıngır, çantalarını sallayarak yürürlerdi. O şişelerin kırılmaması bir mucize, diye düşünmüşümdür hep. Gözünüzün önüne bir getirin. Merdivenlerdeki rezaleti. Ya yeni halı? Ya da asansörün içi? Oh-la-la!"

"Ya erkek?"

Madam Piganiol arkasına bakmadan başını salladı. "Sürüyle. Bana sorarsanız, iyi vakit geçirmekten hoşlanırdı. Ama bakın, hepsi de saygın tiplerdi. İyi giyimli. Holde karşılaştığımızda, hep çok naziktiler."

"Yaşları?" diye sordu Gastal.

"Dediğim gibi, saygın tipler. İş sahibi. Güzel arabalar, güzel elbiseler."

"Genç? Orta yaşlı? Yaşlı?" diye sordu Gastal, gözlerini daha da devirerek.

"Bana kalırsa, orta yaşlı. Gençlerle fazla ilgili görünmüyordu."

"Özel biri var mıydı?" diye sordu Jacquot, son katın merdivenlerine adım atarlarken.

"Özel denecek biri yoktu. Demek istiyorum ki, düzenli biri yoktu." Madam Piganiol sevgiyle içini çekti. "Elindekilerle oynuyordu, hiç acele etmeden. Bunda hiç kötülük yok."

En üst sahanlığa vardıklarında kırmızı yolluk son basamakta kesildi ve Vicki'nin kapısına doğru yönelen Bayan Piganiol'ün terlikleri taş zemini tokatladı. Yukarıya gelirken her sahanlıkta iki kapı vardı, iki ayrı daire: burada, çatı katında, tek.

"İşte, geldik," diye ilan etti beriki, anahtarı deliğe yerleştirmeye çalışırken. "*Voilà.*"

İki polis kadının yanından geçmeye davrandı.

"Bekleyeyim mi?" diye sordu kapıcı kadın, sanki onlar daireyi ararken Vicki Monel'in evinde oturup beklemekten hoşlanacakmış gibi, örgüsünü göstererek.

Gastal, "Gerek yok," deyip anahtarı aldı. "İşimiz bittiğinde bunu size getiririz. Soracak herhangi bir şeyimiz varsa...?"

"Tabii, tabii, Mösyö. Çıkarken kapımı çalın, yeter. Saat üçe kadar buradayım, üçte yüzmeye gidiyorum da."

Jacquot ve Gastal kadının sahanlığa doğru yürüyüp basamakları inmeye başlamasını izlediler, sonra da Vicki'nin dairesine girdiler. Kapıyı arkalarından kapatıp, ellerine arabadan getirdikleri lastik eldivenleri geçirdiler.

Daire genişti, bir alt kattaki iki dairenin neredeyse toplamı kadardı. Ne var ki, tavanın çok daha alçak olması, dış duvarların da dimdik inivermesi buraya kuş yuvası gibi sıkışık bir görüntü veriyordu. Toplam beş odası vardı: ufak bir balkonun üzerinden Lieutaud Yolu'na bakan iki pencereyle bir salon, biri önde, diğeri arkada iki yatak odası, aralarında da mutfakla banyo. Mimarlar binayı elden geçirdiklerinde, diye düşündü Jacquot, tavan arasına cimri davranmamışlardı. Duvarlar sahte rüstik stilinde kabaca badanalanmış, eski ahşap yer döşemeleri yeniden zımparalanmış, çatıyı taşıyan eğik putreller kireç suyuyla beyazlatılmış, doğramalar da dışarının sesini kesecek gibi, tecrit edilmişti. Yaz gelince pencerelerin kapatılacağından değil. Jacquot'nun görebildiği kadarıyla, yapılan işlere, ayrıntılara gösterilen özene –mutfak ve banyodaki üniteler, yatak odasının dolapları, girintili raflar ve belli belirsiz aydınlatma– rağmen, havalandırma yoktu. Odalar sıcak ve havasızdı, tepelerindeki kiremitleri döven güneşten ısınmıştı, durgun ve cansız hava mutfaktaki boşaltılmamış çöp tenekesinden ve bozulan çiçeklerden gelen hafif çürük kokusuna karışıyordu. Onun da altında, uzak bir anı gibi, bir kadın kokusu. Chanel, Coco: Boni'nin parfümü, diye acıyla düşündü Jacquot.

Kısa bir keşiften sonra Gastal yatak odalarına girişirken, Jacquot da salona döndü. Salon, neredeyse yarısını kapladığı dairenin en geniş odasıydı ya, Jacquot herhangi bir şeye dokunmadan önce odanın ortasında dikilip, her şeyi görmeye çalıştı: önü açık şöminenin her

iki yanındaki bir çift krem rengi, alçak kanepe, aralarında saçaklı bir Çin halısı, dergi ve ıvır zıvır dolu, ama kitapsız raflar, şöminenin yanında bir televizyonla müzik seti, iki pencerenin arasında, meyilli tavanın altında üzerinde pirinçten bir çift şamdan, çevresinde hasır örgülü altı iskemle bulunan oval bir yemek masası.

Katil buraya hiç geldi mi, diye düşündü Jacquot. Bu daireye gelmiş olabilir mi? Jacquot'nun gördüklerini gördü mü? Yoksa Vicki'yi sokakta gördü de, geçici bir hevesle peşine düşüp kapıyı mı çaldı? Müşterilerinden biri miydi? Madam Piganiol'ün sözünü ettiği 'saygın tiplerden' biri? Eğer buraya *geldiyse*, onlara bir şey –bir iz, bir ipucu, peşine düşülecek, soruşturmayı bir adım ileri götürecek bir şey– bırakmış mıydı? Anlamanın tek bir yolu vardı.

İşe yemek masasıyla başladı, üzerindeki, sanki birisi çantasını boşaltmış gibi duran karışıklığı inceledi. Yan devrilmiş küçük bir tırnak cilası şişesi. Bir güneş gözlüğü. Bir saç fırçası. Bir avuç buruşuk fatura, bir paket kolonyalı mendil, birkaç bozukluk, bir çiklet. Bir tükenmez kalem. Kısacık bir kaş kalemi. Ne var ki, ne bir cüzdan, ne bir çanta, ne de bir anahtar görüyordu. İçinde hayal kırıklığının sarsıntısını duydu. Vicki Monel evden her ne zaman ayrıldıysa, bütün bunları yanında götürmüş olmalıydı. Bu da, katilin büyük ihtimalle buraya gelmediği, darbesini kentin başka bir yerinde yaptığı anlamına geliyordu. Güneş gözlüklerine bakılacak olursa, anlaşıldığı kadarıyla geceydi.

Dikkatini karmakarışık duran postaya çevirdi. Faturalar, el ilanları, mahalledeki bir spor salonunun üyelik yenileme formu, bir iki ücretsiz yayın, selofan ambalajlarından çıkarılmamış seyahat broşürleri, bir elbise kataloğu ve Crédit Lyonnais bankasının logosunu taşıyan bir zarf. Jacquot zarftan hesap özetini çı-

karıp açtı, bir ıslık öttürdü. Altmış bin frankın biraz üzerinde bir cari hesap bakiyesi; iki yüz bin franka yakın bir de tasarruf hesabı. Öyle aman aman bir eğitim almışa benzemeyen, yirmi beş yaşında birisi için hatırı sayılır bir varlık. Anlaşılan, başka yerlerde yaptıklarının ötesinde, internet iyi para kazandırıyordu. Kirayı karşılamasına şaşmamak gerekir.

Hesap özetinin tarihine baktı. Nisan ayının son haftasında gönderilmişti. Bunun anlamı da mektubu diyelim iki gün sonra aldığında, Vicki Monel'in hayatta olduğuydu. Desjartes'in çocuklarının cesedin Calade Gölü'nün sularında on gündür yattığını söylemeleri de hesaba alındığında, genç kadın bankada ne kadar parası olduğunu gördükten muhtemelen iki gün sonra ölmüş olmalıydı.

Jacquot masadan kalkarken yatak odasında hızla açılıp kapatılan çekmecelerin gürültüsünü duydu. Gastal ağır işe koyulmuş, sanki bir ipucu vereceklermiş gibi Vicki'nin iç çamaşırlarını parmaklıyordu. Jacquot arkadaşının yatak odalarını seçmiş olmasına pek de şaşırmamıştı.

Salonu kolaçan ederken, raflarda ve şöminenin üzerindeki süslere, kanepelerden birindeki kadife eşarba, sehpanın üzerindeki üç boş şarap kadehine, müzik setine ve düz ekranlı televizyona, Vicki'nin ahşap bir mobilyaya istiflediği CD koleksiyonuna gözü takıldı. CD'lerden birkaçını teker teker çekti. Görünüşe göre *clubber* müziği, her CD kabında bir sahil manzarası. İbiza. İbiza. İbiza. Sonra, ortalarda bir yerde João Gilberto ve Oscar Peterson'dan daha önce hiç görmediği, hiç duymadığı ender bir canlı kayıt. Bunu nereden bulmuş olabilir? Bir an için CD'yi cebine atmayı düşündü, hatta Gastal lastik eldivenlerini şakırtıyla çıkarıp kapıyı itmemiş olsa, atacaktı da.

"Hiç. İki odada da bir şey yok. Oysa bir dükkân açacak kadar elbisesi var. Ama erkek elbisesi, tıraş malzemesi yok. Sanki yalnız yaşıyormuş gibi, gerçekten. Bir sürü de oyuncak," dedi Gastal gözünü kırparak. "Ne demek istediğimi çaktın tabii."

"Ne bir çanta, ne de bir anahtar," dedi Jacquot. "Yanında götürmüş olmalı." Çevresine bir daha bakınca, kanepenin yanında, yerde duran telefonu gördü. Eğildi. Hızlı arama tuşu yok. İsim yok. Telesekreter yok. Ama telefonun altına sıkıştırılmış, kırmızı kaplı küçük bir defter buldu. Çekip çıkardı, sayfalarını çevirdi. İsimler ve numaralar yazıyordu ama dikkatini çekecek, tanıdık bir şey göremedi. Defteri Gastal'e doğru sallayıp gösterdikten sonra cebine attı. Beş dakika sonra, mutfağı ve banyoyu da kolaçan ettikten sonra, Jacquot kapıyı kilitledi ve basamakları inmeye başladılar. Belki de Adli Tıp parmak izleri konusunda daha talihli çıkar, gözden kaçırdıkları bir şeyler bulurdu.

Giriş katına indiklerinde, Jacquot durdu, Madam Piganiol'ün kapısını vurdu ve Vicki Monel'in posta kutusunu açmasını rica etti.

"İyi ama evin kapısıyla posta kutusunu aynı anahtar açıyor," dedi yaşlı kadın. Örgüsünü koltuğunun altına sıkıştırıp, Jacquot'nun elinden anahtarı aldı. "Gelin benimle, göstereyim," deyip önlerine düştü ve giriş kapısının hemen arkasına sıralanmış posta kutularına doğru yürüdü. Kilitle epeyce oyalandıktan sonra, Vicki Monel'in posta kutusunu nihayet açtı.

Jacquot elini uzattı, çıkardığı zarf yığınını karıştırmaya koyuldu. Kişisel bir şey yoktu, yemek masasında gördüğü broşür ve katalogların neredeyse aynı. Elindekileri yeniden kutuya tıkıştırdı, Madam Piganiol kutunun kapağını kilitledi.

"Mektuplarını ona götürür müydünüz?" diye sordu Jacquot.

Beriki anahtarı kilitten çekerken başını hayır der gibi salladı.

"Bunlar geldikten sonra, hayır," dedi. "Ben her sabah postayı kutularına koyarım, onlar da gelip kendileri alır. Çok daha kolay." Sanki yeni sorulara hevesleniyormuş gibi, Jacquot'ya umutla baktı.

Beriki umudunu boşa çıkarmadı. "Matmazel Monel'in arabası var mıydı, Madam?"

"Araba mı dediniz? Varsa bile, ben görmedim."

"Burada oturanların özel parkı yok mu? Bodrumda falan? Ya da arka tarafta?"

"Burada oturuyorsanız, şansınızı sokakta ararsınız, Mösyö. Oldukça güvenlidir. Bilirim."

"Matmazel Monel buraya, ne demiştiniz, bir yıl önce mi geldi?"

"Öyle bir şey, diyelim. Bir yıl kadar oldu."

"Ya ondan önce? Buraya taşınmadan önce?"

Madam Piganiol kaşlarını çattı, Jacquot'ya anlamayan gözlerle baktı. "Peki, bunu nereden bileyim, Mösyö?"

Jacquot kadının soruyu yanlış anladığını fark etti. "Demek istediğim, öteki kiracılar, Madam. Üst katta. En üstteki daire. Matmazel Monel gelmeden önce."

"Anladım. Anladım. Tabii. Durun bakayım... Bir düşüneyim... Ah! Alina, ne tatlı bir kızdı... Nathalie... bir de Rose." Hatırlama gayretinden alnı kırışmıştı. Daha başkaları da olduğu açıktı ya, adlarını hatırlayamıyordu.

"Hepsi de genç kadınlar mı?" diye araya girdi Jacquot.

"Hep. Hep genç kızlar. Hepsi de son derece güzeldi," diye gururla devam etti Madam Piganiol. "Defolusu gelmedi. Ya o erkekler, bala üşüşen arılar gibiydiler. Ee, ne yaparsınız, insan bir kere genç olur, değil mi beyler?"

Jacquot başını salladı, gülümseyerek onayladı, ardından Vicki Monel'in kira kontratını görüp göremeyeceğini sordu.

"Burada tutmuyoruz," dedi Madam Piganiol başını sallayıp berikileri giriş kapısına kadar geçirirken. "Ev sahipleriyle temas etmeniz gerekecek."

"Kimmiş onlar?" dedi Jacquot kaldırıma adımını attıktan sonra yeniden yaşlı kadına dönerek.

Madam Piganiol dudaklarını büzdü, güneşe karşı gözlerini kıstı. "Bilmem gerekir tabii," dedi, "Patronlarım olduklarına göre." Sonra da, sanki hatırlama sürecine her nasılsa yardımı olacakmış gibi örgü şişleriyle kafasının yanını kaşıyarak konuştu: "Valadeau. Tabii ya. Valadeau Şirketi. Mal sahibi onlar. Şu sabuncular."

30

Suzie de Cotigny, jimnastik mayosunun askılarını omuzlarından aşağı kaydırdı, sonra da giysiyi beline kadar sıyırdı. Egzersiz ve tekrarlardan sonra hâlâ soluk soluğaydı, omuz ve bacaklarındaki kaslar zorlanmadan dolayı hâlâ yanıyor, karın duvarları hafif bir krampla geriliyordu. Ama güzel bir histi. Kendinden memnundu. Dönüp dolabını açtı, bir havlu çıkardı ve jimnastik giysisini iyice sıyırdı, bacağındaki taytlarla birlikte pembe ve siyah likradan ıslak bir yığın olarak yere bıraktı.

Havlusunu beline sararak soyunma odasından duşlara doğru yürüdü, önüne ilk çıkan bölmeye girip musluğu çevirdi. Elini uzatıp ısıyı ayarladı, havluyu bir çengele astıktan sonra da suyun altına girdi. Harika. Kentin en zarif, en pahalı spor salonu olmayabilirdi ama Allez-Allez Spor Salonu'nun duşları kusursuzdu: güzel geniş bölmeler, ayarlaması kolay ısı kumandaları ve duş bölümündeki ondan fazla bölmeden bağımsız olarak, güvenilir bir su basıncı. Suzie gözlerini yumdu, çenesini kaldırdı, yüzüne çarpan, boynundan ve omuzlarından süzülüp vücudundan akan yağmurumsu damlaları hissetti. Daha da önemlisi, jimnastik salonu pek göz önünde sayılmazdı ve burada bir tanıdığa rastlama ihtimali yok sayılırdı.

Suzie buraya haftada iki kere geliyordu, bazen daha da sık. Genelde, buradan uzak durmak güç olurdu. Geçerken şöyle bir uğramak, talihini bir deneyivermek ne çekiciydi. Her seferinde de kalabalık saatlerde, sekreterlerle satıcı kızların idmanları ya da çalışmaları için

uğradıkları öğle tatillerinde ya da iş çıkışlarında gelirdi. Yapacak hiçbir işi olmadığına göre, Suzie salonun kalabalık olmadığı saatlerde de rahatça gelebilirdi. Oysa bütün mesele kalabalıktı, buraya gelmesinin tek nedeni buydu. Bu kadar çok genç, güzel kız. Amerika'da da aynıydı. Spor salonları, buhar banyoları, kaplıcalar ve idman sınıfları.

Suzie bir spor salonuna gitmeyi düşündüğünü kocasına açtığında, Hubert de Cotigny konuya hemen ısındı, hatta eve gelecek özel bir eğitmen tutmalarını bile önerdi.

Oysa karısı hayır diyecekti. Spor salonuna gitmek daha iyi, diye itiraz etti. O kadar çok seçenek var ki. Kişisel bir eğitmen işte adı gibi bir şeydi ancak, her zaman aynı, genellikle erkek ve belki de onların düşündükleriyle ilgisiz.

İşte o zaman kocası Altius'ü önerdi. Hubert'in planlama bölümünden iki yıl önce yeşil ışık alalı beri Altius kentin en pahalı kaplıcası, spor salonu ve fitness merkezi olmuş, Marsilya'nın en seçkinlerinin üye olmaya can attıkları bir yer haline gelmişti.

Suzie buna da itiraz etti. Gözlerden ırak bir yer olmalıydı, Hubert'in kızıyla ya da arkadaşlarıyla karşılaşabileceği bir yer değil. Bir düşünsene...

O zaman beriki başıyla onayladı, karısının ne dediğini hemen anladı.

Arada bir karşılarına çıkan 'hayat arkadaşlarıyla' aralarında her zaman bir duvar olması gerektiğini açıkladı genç kadın. Bir casus örgütü gibi. Yollarının asla –bir akşam yemeği davetinde ya da bir kokteylde– kesişmemesini sağlayacak bir yöntem. Para, diyordu Suzie, kesişme noktası paraydı. Fazla pahalı olmayan bir yer, fazla bilinmeyen, Suzie'nin de sadece kızlardan biri olarak görüleceği bir yer. Hubert başını sallayarak

karısının mantığını kabullenmiş, olabileceklerin hayaliyle gülümsemiş ve işi ona bırakıvermişti.

Tıpkı Suzie'nin söylediği gibi, her şey harika gitmişti; her ikisi için de. Bir yıldan biraz daha fazla bir zaman içinde, burada tanıştığı belki altı kızı usulca tavlayıvermişti. Bazen onları Hubert'le paylaşıyor, bazen de kentte, Hubert'in bilmediği küçük dairesine götürüyordu. Kızların evine gittiği de oluyordu. Minicik dairelerine ya da stüdyolarına. Bu da bazen keyifli oluyordu.

Suyun sıcaklığını düşürünce serinliğini, sıcak tenini dalayan, meme uçlarını ısıran buzlu iğneleri hissetti. Ürperdi, nefes almak için ağzını açtı, sonra da başı dönene kadar sıcaklığı arttırdı.

Başını kaldırmış, yüzüne ve göğüslerine akan sularla oynuyor, elleriyle muslukları çeviriyordu ki, gözetlendiğini hissetti, ama sadece hissetti. O kadar emindi ki, bu anı sonuna kadar oynadı, gözlerini yumdu ve vücudunu bir o tarafa, bir bu tarafa çevirmeye başladı; her tarafı görünsün diye.

Üstelik haklıydı. Aynanın karşısında, kollarını, boynunun uzun kıvrımını, göğüslerini yumuşakça kurulayan kız, Suzie duştan çıkıp göz göze geldiklerinde gözlerini çevirmedi bile. Hatta gülümsedi.

Bu iş tamam, diye düşündü Suzie. Tastamam. Üstelik de bir içim su. Hubert buna bayılacak. Buradan son kaldırdığıyla ilgisi yok. O kız konusunda yanılmıştı. Suzie kızı görünce ağzı açık kalmıştı ya, Hubert daha başlangıçtan ısınamamıştı ona. O dövmeye dayanamıyordu, kaldıramadığını söylüyordu işte. İki seans ve hepsi bu kadardı.

Bununla bir sorun olmaz, diye tarttı Suzie, kızın hafif yanık, esnek teninde görebildiği kadarıyla dövme ya da delik yoktu.

Ya da belki, bunu kendine saklardı. Hubert'i araya sokmazdı. Belki de yarın akşam, Hubert annesiyle yemeğe gitmişken. Harika.

Havlusunu göğsünün etrafına dolayarak, kızın tebessümüne gülümseyerek karşılık verdi.

Bu kadar kolaydı işte.

31

Direksiyonda Gastal, Lieutaud Caddesi'nden polis merkezine doğru giderlerken, Jacquot, Vicki Monel'in evinden aldığı adres defterinin sayfalarını çevirmeye başladı. Deri cildi, yaldızlı köşeleri ve çizgili incecik sayfalarıyla pahalı bir defter, ama çantaya ya da cebe sığmayacak kadar büyük. Sonraki günlerde her ismi, her telefon numarasını, her adresi –onları katile yaklaştırabilecek her şeyi– gözden geçirecek, Vicki Monel'in elinden çıkma her çizginin, her karalamanın şifresini çözmeye çalışacaklardı. Tıpkı kimse farkına varmadan banyosunda bir haftadan fazla kalmış öğretmen Yvonne Ballarde'ın, ya da cesedi Longchamp çağlayanının taşma kapaklarını tıkayan Joline Grez'in adres defterlerine yaptıkları gibi.

Genel merkeze vardıklarında, Jacquot tanıdık tek bir isme rastlayabilmişti. V harfinin altında, dövmeci Vrech. Matmazel Monel yeni bir dövme yaptırmak niyetinde miydi yoksa? Ya da kısık sesli Hollandalı'dan hoşlanmış olabilir miydi? Ama Jacquot'nun görebildiği kadarıyla, asıl bulmayı beklediği addan, Carnot'dan en ufak bir iz yoktu. Sonra, Gastal polis merkezinin altındaki yeraltı otoparkının rampasını inerken, Jacquot aradığını buldu. Arka kapağın iç tarafında. Etrafı tükenmezle, tek tek çizgilerle bir dikdörtgen halinde çevrilmiş bir 'JC', yanında bir cep telefonu numarası.

İkinci kattaki ekip odasında, ikinci ceset bulunup da cinayet olduğu kanıtlandıktan sonra, her çarşamba olduğu gibi haftalık brifing için toplanmışlardı. Başlangıçta sadece Jacquot ve Rully vardı, Claude Peluze

ve Al Grenier de onlara destek sağlıyordu. Oysa şimdi başka görevlerden sürüklenerek getirilmiş ve soruşturmadan sorumlu başmüfettiş olarak Jacquot'ya hesap veren üç ünite daha vardı. Pierre Chevin ve Luc Dutoit, Etienne Laganne ve Charles Serre, Bernie Muzon ve ekibin tek kadın üyesi, Isabelle Cassier. Son toplantılarından bu yana, hiçbirinin anlatacak, dikkat çekecek bir şeyi olmadığından emindi Jacquot; sadece bir yere varabilecek, varması muhtemel, her zamanki ipuçları ve kuşkulu kuramlar karmaşası.

Jaluzilerin öğleden sonrası güneşini durduracak açıya getirilmiş olmasına ve havalandırma aletinin hafif esintisine rağmen, ekip odası hâlâ rahatsızlık verecek ölçüde sıcaktı. Metro uzatma çalışmalarının tozu ve darbeli kompresör uçlarının patırtısı olmasa, Jacquot pencereleri açtırırdı. Onun yerine ceketini çıkardı ve odanın öteki ucuna, kentin geniş bir haritasının raptiyelendiği duvarın dibine gitti. Daha küçük üç harita –Salon-le-Vitry'yle, Marsilya'nın batısı ve doğusu– büyük olanın kenarlarına tutturulmuştu. Kent haritasının üzerinde, birbirlerinden altı blok uzaklıkta duran iki kırmızı bayrak, Ballarde ve Grez'in cesetlerinin bulunduğu yerleri gösteriyordu. Salon-le-Vitry haritasının üzerindeyse Vicki Monel için üçüncü bir bayrak, geriye kalan iki haritada da, cesetlerin karaya vurduğu, ancak cinayetle ilgili hiçbir kanıtın bulunmadığı kıyı boyunca, ikişerden dört tane mavi bayrak görünüyordu.

Geniş kent haritasının çevresine üç grup fotoğraf iliştirilmişti: ailelerinden, arkadaşlarından, evlerinden ya da Vicki'nin durumunda olduğu gibi internetten elde edilmiş, üç genç kadını canlı ve gülümser gösteren, her biri cesetlerin bulunduğu yeri belirleyen kırmızı bayraklara kırmızı şeritlerle bağlı fotoğraflar. Her portre resminin altında da, cinayet mahalli uzmanlarının

çektikleri parlak fotoğraflar duruyordu. Resimlerden bazıları diğerlerinden daha sarsıcıydı: banyo teknesinin kenarından sarkmış bir kol, şişmiş bir yüzün bir kısmını kaplayan bir tutam saç, taşma kapağının içine sıkışmış, cenin gibi dertop olmuş kollar, bacaklar. Birkaç saat sonra panoya dördüncü bir fotoğraf dizisi raptiyelenecekti, onları vicdanlarıyla oynayıp uyanık kalmaya zorlayacak yeni bir kurban.

Jacquot kırmızı bayraklardan birine uzandı ve haritada Aqua-Cité'yi gösteren minicik mavi karenin üzerine batırdı. Masanın kenarına tüneyerek, hemen konuya girdi.

"Hepinizin bildiği gibi, Prado'nun oralarda, Aqua-Cité'de yeni bir ceset daha bulundu. Kurban yirmi yaşlarında, çırılçıplak ve boğulmuş. Ne zaman öldüğünü şimdilik kesin olarak bilmiyoruz, ama cesedin dün, gece geç saatlerde suya atılmış olduğu kesin gibi. Parkta devriyeler dolaşırken adamımızın bu işi gün ışığında yapması imkânsız. Ya da cesedi karadan alması. Bana kalırsa, karanlıktan yararlanarak, tekneyle geldi. Ya havuzun girişindeki ağların üzerinden aşırdı ya da dalga cesedi içeriye sürükledi. Başka giriş yolu yok."

"Girişteki ağ n-n-ne kadar yüksek?" diye sordu Chevin.

"Su seviyesinin yarım metre üstünde duruyor, cesedi üzerinden aşırmak güç olmasa gerek."

Peluze, kirli sakalını duyulur bir hışırtıyla sıvazlayarak, arka taraftan, "Uyuşturucu? Tecavüz?" diye seslendi. Saçları fırça gibi kesilmiş, kolunda bir paraşüt dövmesi olan iri adam, eski bir Lejyonerdi.

"Şimdilik uyuşturucu olup olmadığından söz edemiyoruz. Ya da tecavüze uğrayıp uğramadığından. Bunun için beklememiz gerekecek."

Bacakları üst üste atamayacağı kadar kısa ve şişman olan Gastal rahatça yerleşmeye çalışırken iskemlesini gıcırdattı.

"Zorlama belirtileri? Bağlanmış mıydı?" Soru Isabelle Cassier'den gelmişti, ekibin en genç üyesinden. Merkeze geleli neredeyse bir yıl olmuş, önce Ahlak Masası'nda başladığı görevine birkaç ay sonra Cinayet'e geçerek devam etmişti.

Jacquot başını salladı. "Bacağında, baldırın ön tarafında bir sıyrık, göğsünde de birkaç çizik: bana tırnak izi gibi geldi. Sanki biri onu yakalamak istemiş gibi. Ama hepsi bu..." Durakladı, ekiptekilerin yüzlerine baktı. "Bana kalırsa, aynı herif. Hiç kuşku yok. Dördüncü kurban bu."

Odadaki yüzlerde kaderlerine razı olmuş ifadeler vardı, bir iki rahatsız öksürük duyuldu. Kentin bir yerlerinde onları istediği gibi oynatan birinin serbestçe dolaştığı düşüncesi hiçbirinin hoşuna gitmiyordu. Yeni bir ceset daha da umut kırıcıydı.

"Onun için, şimdi yapmamız gerekenler bunlar. Bernie, sen ve Isabelle Aqua-Cité'ye dönüyorsunuz. Kulaklarınızı açın, birkaç kişiyle konuşun. Resmi görüşmeler değil. İfade falan almayın. Sadece kokardınızı gösterip çene çalın."

"Daha önce birine haber vermemiz gerekir mi?" diye sordu Bernie, bir tutam siyah saçını geriye iterken. Her zamanki üniformasını –blucin, siyah tişört ve aşınmış spor pabuçlar– giymişti. İskemlesinin sırtından keten bir ceket sarkıyordu.

Jacquot, "Yetkilinin adı Tarrou," dedi. "Önce gidip tanışmanız iyi bir fikir olabilir."

Bernie başını salladı, elini arkasına atıp ceketine uzandı.

"Etienne? Charlie?" Jacquot sırayla her ikisine de baktı. "Limanları kontrol etmenizi istiyorum."

İki adam homurdandı, Etienne Laganne ağzındaki kürdanı çıkardı, arkadaşı Charlie Serre sigarasını söndürdü.

"Üzgünüm, ama yapılması gerekiyor. Monel'in işi bir gölde bitti, bu da denizde. Bir tekne bulabilecek, ya da en azından tekne kullanmasını bilen birisi olmalı. İşe Eski Liman'dan, Malmousque'dan, rıhtımlardan başlayın... Kuşkunuzu çeken ne olursa. Gecenin geç vakti gidenler ya da gelenler, bunun gibi şeyler."

"Da-da, da-da," dedi Etienne ekşi bir tebessümle. Sonra kürdanını ikiye kırıp çöpe attı. "Ne demek istediğini anladık."

"Pierre, Luc, sizler de Marsilya dışındaki öteki büroların peşini bırakmayın: ülkenin neresinde olursa olsun, buna benzer suyla ilgili ölüm. Eğer adamımız Marsilya'da doğup büyümemişse ve eğer işlerini böyle görmekten hoşlanıyorsa, bir yerlerde bir iz bırakmış olabilir. Bakarsınız, bazı benzerlikler buluruz. Bir de..." Cebinden Vicki'nin adres defterini çıkardı, havada salladıktan sonra Peluze'e doğru attı. "Her sayfanın kopyalarını çıkarıp, aranızda paylaşın, ziyaretlere başlayın. Sakın dönüp, Ballarde ve Grez'ye bakmayı unutmayın. Belki de gözümüzden kaçan bir şey olmuştur. Monel'le aralarında bir bağlantı çıkabilir."

Tırnaklarını kemiren Gastal'e doğru baktı. Çocuklara söylemesi gereken bir şey daha vardı. "Basının kokuyu aldığından da haberdar olmanız gerek. Onun için önümüzdeki günlerde itiraf etmek, komşularını gammazlamak ya da bizi olmayacak bir iz peşine düşürmek için telefon edecek her zamanki kalabalıkla karşılaşacaksınız. Söylemek istediğim şu: ağdan hiçbir şeyin kaçmasına izin vermeyin. Hep uyanık olun. Gözlerinizi dört açın."

Dışarıda, kompresörler sustu.

"Son bir şey daha. Adamımız hızını arttırmışa benziyor. İki ayda iki kereden, şimdi iki haftada iki cinayete. Belki de kendine fazla güvenmeye başladı. Belki de bu yüzden bir hata yapacak. Biz sadece o herif cinayet sayısını beşlemeden tepesine binmeye bakalım. Başka?" diye bitirdi, karşısındakilerin yüzünü tarayarak, soru gelmeyeceğini bilerek.

Ekiptekiler birbirlerine baktı, omuzlarını silkti, toparlanmaya başladılar.

"Pekâlâ, öyleyse lütfen işe koyulalım. Bugüne kadar dört ceset bulduk ama hâlâ tek bir ipucu yok. Eğer bir şeyler yapamazsak, kıyamet kopacak. Hızlı davranın."

Aşağıda, sokakta, kompresörler yeniden çalışmaya başladı.

Jacquot'nun durup düşünmesine neden olan, arkadaşlarına uyanık olmalarını söylemesiydi. Aynı şeyi kendinin de yapması gerektiğini biliyordu. Ne var ki, uyanık davranmıyordu. Bu sabah görüp de kaçırdığı, farkına varıp anlamını düşünmediği küçücük bir şey vardı, biliyordu.

Ekip arkadaşları ahşap kaplı cam bölmeye, çalışma odasına gidince pencerenin yanına gidip jaluzileri araladı. İki kat aşağıda, polis müdürlüğüyle Major Katedrali'nin arasında, toprakta, La Joliette'i Eski Liman'a bağlayacak metro hattının son aşamasını oluşturan derin bir hendek açılmıştı. Jacquot seyrederken, bir vinç sinema perdesi boyunda dev gibi bir oluklu levhayı hendeğe indirdi, sarı renkli kocaman bir şahmerdan da levhayı yerine çakmaya hazırlandı.

Yapması gereken yüzlerce başka şey vardı ya, amaçsızca pencereden dışarı bakarken zamanını boşa harcadığını hissetmiyordu. Neden olduğunu tam da

anlayamadan, aklına takılan her neyse, biraz aşağısında, polis müdürlüğüyle katedral arasındaki tozlu arsada yapılanlarla ilgili olduğu duygusuna kapıldı. Sert miğferli işçiler, kaya matkaplarından çıkan, esintiye yakalanınca da burgulanarak yükselen toz, inşaat alanında sağa sola seğirten kepçelerle traktörlerin çizilmiş, yamru yumru kaportaları, paslanmaya yüz tutmuş çelik çubuklarla kablo kangalları, üstelik hepsi de şantiyenin sınırlarını belirleyen tel örgünün içinde.

İnşaat. İnşaat.

Kafasının içini kemiren, aklına takılan artık her neyse, inşaatla ilgili olmalıydı.

Gözlerini sımsıkı yumup yeniden açtı, altındaki şantiyeye odaklandı: dikkatini çeken, şantiyeyi çeviren tel örgü ve o tel örgü boyunca uzanan reklam panolarıydı. İnşaat şirketlerinin adları: FranCon, Martco, TerrePlus. Haftalardır süren inşaattan sonra, hepsinin adını ezbere biliyordu.

Sonra birden, nasıl olduğunu anlamadan, uyanıverdi.

Aqua-Cité'de, giriş yolunun yanına yerleştirilmiş reklam panoları. Açık deniz projesinde çalışan müteahhitlerle inşaat şirketleri. Yine FranCon, SeaWayCo, Siemens...

Ve Valadeau-Basquet.

Valadeau.

Valadeau Şirketi.

Şu sabuncular, demişti Madam Piganiol. Oysa birden ortaya, adamların sadece sabuncu olmadığı çıkıyordu. Valadeau sadece Lieutaud Caddesi'nde Vicki Monel'in oturduğu apartmanın sahibi değildi, son kurbanın bulunduğu Aqua-Cité'nin açık denize genişleme projesinde çalışan inşaat şirketiyle aynı kuruluş gibi de görünüyordu. Bir şirket, iki ceset. Bir bağlantıydı,

ama cılız bir bağlantı. Belki bir şey, belki de hiç. Ama Jacquot'nun kitabında, görmezden gelinmeyecek kadar büyük bir rastlantı.

Pencerenin başından ayrıldı, telefonu kaldırıp santrali aradı.

"Bana Valadeau Şirketi'ni bağlar mısınız lütfen?"

Telefonun bağlanmasını beklerken, Gastal büroya girdi. Esnedi, bir iskemle çekti ve rahatça yerleşti. Soruşturmamızla salyangozlarıyla ilgilendiği kadar ilgileniyor, diye düşündü Jacquot, onu başıyla selamlarken. Tam bir şey söylemek üzereydi ki, zil sesinin kesildiğini ve araya genç bir kadının girdiğini duydu.

"İyi günler, Valadeau Şirketi."

"Evet," dedi Jacquot. "Acaba beni Mösyö Valadeau'ya bağlayabilir misiniz?"

Hattın öbür ucunda kısa bir sessizlik oldu.

"Özür dilerim, ama Mösyö Valadeau diye birisi yok."

Jacquot kaşlarını çattı.

Kadının sesi yeniden duyuldu. "Mösyö Basquet olmasın? Yönetim kurulu başkanımız. Sanırım yaşlı Mösyö Valadeau'nun kızıyla evli."

"Tamam. O işte. Ne aptalım. Teşekkür ederim."

"Lütfen hatta kalın, mösyö. Sizi yardımcısına bağlayayım."

Jacquot'nun karşısında, masanın öbür yanında oturan Gastal saatine baktı, zamanı işaret etti ve eve gittiğini, ya da her halükârda bürodan çıktığını belli etmek için iki güdük parmağını havada yürüttü. Eve dönecek kadar geç değildi henüz, öte yandan işe yarar bir şey yapacak kadar zaman da yoktu.

Jacquot başını sallayınca, beriki "yarın" der gibi bir dudak işareti yaptı.

Telefonda başka bir kadının sesi duyuldu. "Ben Geneviève Chantreau. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Jacquot, Gastal'in bürodan sıvışmasını izlerken, "Mösyö Basquet'yle görüşmek için bir randevu almak istiyordum," dedi.

"Korkarım Mösyö Basquet bu sıralarda çok meşgul. Hangi konuda görüşmek istediğinizi sorabilir miyim?"

Jacquot ses tonunu hemen tanıdı: sakin, ama kale gibi, geçilmez. Patronuyla istedikleri gibi gelip görüşeceklerini sanan, bunun için telefon etmekten çekinmeyen, Jacquot gibi ne idüğü belirsiz adamlarla patronu arasında gerçek bir engel. Mesajı açıktı: Mösyö Basquet çok önemli birisiydi, çok da meşgul birisi.

"Ben Cinayet Masası'ndan Başmüfettiş Jacquot," dedi sertçe. Öğleden sonranın beşinde, kent morgunun tezgâhında yeni bir ceset yatarken, işadamlarının ya da onların küstah yardımcılarının egolarını tatmin etmek niyetinde değildi. Hele kentte istediği gibi dolaşan bir katil varken. "Biraz zaman ayırabilirse sevinirim."

"Tabii, başmüfettiş," diye geldi cevap: kadının sesi biraz daha gönül alıcıydı. "Bekleyin, bir bakayım..."

"Bana büronuzun nerede olduğunu söyleseniz?" diye bastırdı Jacquot, işi biraz daha hızlandırmak için.

"La Joliette üzerinde, eski rıhtımda, başmüfettiş. Ama..."

Jacquot saatine baktı. "On dakika, yirmi diyelim, sonra oradayım. Mösyö Basquet'nin zamanını fazla almayacağım."

Sadece adama bir bakacak, ipucunun izlemeye değip değmediğini anlayacak kadar, diye düşündü. Ya da basit bir tesadüf olduğunu fark edecekti. Nereden geldikleri belli olmadan bazen ortaya çıkıve-

ren ve aynı yönde giden o tuhaf benzerliklerden biri olabilirdi.

"Demek istiyordum ki," diye devam etti karşıdaki yardımcı, "Korkarım boşuna gelmiş olursunuz. Mösyö Basquet şu sırada şirket dışında. Ama onu kısa bir süre için görmenizi sağlayabilirim, durun bakayım... Yarın öğleden hemen sonra? Saat... ikiyi yirmi geçe, diyelim mi?"

"Harika olur," dedi Jacquot, telefonu kapatmadan önce.

32

Marsilya Vilayet Konağı'nın planlama bölümü bürolarında, uzman şehir planlama yardımcılarından biri ve Hubert de Cotigny'nin vekili olan Paul Vintrou, kulaklarına inanmakta güçlük çekiyordu.

"Calanque planı mı?"

"Bir dakika vaktin olunca, Paul," dedi De Cotigny, yardımcısının omzu üzerinden. Rüzgârın büro penceresinin altındaki meydanda ağaçların yapraklarını titretmesini, batmakta olan güneşin otomobil camlarından yansıyıp ağaçların arasından göz kırpmasını izliyordu. Akşam iş dönüşü sıkışıklığı başlamıştı bile.

De Cotigny'nin, Vintrou'nun neden bu kadar şaştığını sormasına gerek yoktu. Yardımcısının böyle tepki vereceğini zaten biliyordu. Calanque teklifi? Daha önce farklı dönemlerde planlama komitesinin önüne üç kere gelmiş, reddedilmesi sadece dakikalar sürerken De Cotigny de kaygılarını dile getirip, onaylamadığını belirtmekte hep birinci olmuştu.

Oysa Vintrou'nun, gece geç saatlerde De Cotigny'ye gelen telefondan haberi yoktu; Vintrou kaseti de görmemişti ve yapılan korkunç baskıyı anlamasının hiçbir yolu yoktu.

De Cotigny arşive gidip planları bizzat isteyebilirdi tabii. Oysa böylesi bir yaklaşımın kaçamak işler çevirmeyi, belki kişisel bir çıkar alışverişini akla getireceğini, masanın altından bir şeyler alıp vermeyi ima edebileceğini hissediyordu. Üstelik, itiraz sonuçları beklenirken başarısız plan önerilerinin üç ay boyunca saklandığı arşive gitmek, Marsilya planlama komitesi başkanının

yapacağı bir iş değildi. Onun yerine, akşama doğru, herkes eve dönmüşken, planları Vintrou'nun almasına karar vermişti. Her şey usulüne uygun olmalıydı.

"İyi ama, ilk koşullu onaydan bile geçmemişti ki," dedi Vintrou: De Coligny'nin yeniden Calanque'ı düşünmesinin ardında ne olduğunu, patronunun istediği planları arşivden alıp getirmenin ne kadar süreceğini düşünüyordu.

De Cotigny, sanki açıklama çabası gerçekten dayanılmayacak kadar güçmüş gibi iç geçirdi. Buna rağmen, gözleri hâlâ aşağıdaki meydana dikili, planladığı gibi açıklamaya başladı.

"Bir dergiden telefon ettiler. Bir Amerikan yayını," dedi, sanki bu durum isteğine daha bir haklılık veriyormuş gibi. "Calanque projesi hakkında bir şeyler duyduklarını söyleyip, bu konuda daha fazla bilgi verip veremeyeceğimi sordular. Yenilenebilir enerjiyle ilgili bir şeyler... İlerisi, falan. Ayrıntılarını hatırlayamadığım için, en iyisi bilgilerimi tazeleyeyim, dedim. Geç olduğunun farkındayım, ama basın soru sormaya başlarsa, cevaplarım hazır olmalı..."

De Cotigny'nin sesi söndü. Söyledikleri yalandı, tabii. Ama, inanılacak gibi bir yalan.

"İmkânsız bir proje olduğunu neden söylemediniz ki? İmkânsız bir proje, çünkü. Koruma altında bir alan. Muhtemel bir ulusal park."

De Cotigny bunun üzerine döndü ve yardımcısına bakıp hoşgörüyle gülümsedi.

"Paul, gerçekten."

Yardımcısının yüzü kızardı.

"Peki dergiden telefon ettiklerinde belediye başkanı ne diyecek, sence?" diye devam etti De Cotigny. Koltuğunu çekip oturdu. "Eğer istediklerini benden alamazlarsa, ona telefon edeceklerine hiç şüphe yok."

"Başkan sizi arar."

De Cotigny başıyla onayladı. "Doğru. Onun için, neden hazırlanmayalım? Neler olacağını kim bilebilir?"

Vintrou, De Cotigny'nin bürosundan planlama arşivine giden koridoru adımlarken, Avignon'daki bir iş için nabzını tutan mimarlık firmasına katılmanın zamanı geldiğine karar verdi. Maaşı iyiydi. Geleceği harikaydı. Her şey iyi giderse ortaklık bile mümkündü.

Siyaset yoktu.

Yerel yönetimin çalışma tarzına hiçbir zaman alışamayacağını biliyordu.

De Cotigny'nin tersine.

Anaïs Cuvry, ayaklarıyla baldırlarına erişmek için banyo küvetinin kenarına oturarak, kremi bacaklarına sürmek için ayağa kalkarak, karnını ve göğüslerini sıvamak için aynanın karşısına geçerek, nemlendiriciyi ayak parmaklarının arasından ta çene çizgisine kadar cildine yedirdi, kahverengi, küçük meme uçları parmaklarının arasından geçerken pek alışık olmadığı hassas bir sızı duydu.

On beş yıldan beri, her gün bu işi yapmış, cildinin cam kadar pürüzsüz olmasını sağlamıştı. Martinik'teyken, Grande Anse Plajı boyunca yetişen bitkilerden elde edilmiş aloe yağı kullanıyordu. Şimdi artık sadece Chanel ya da Dior veya müşterilerinin ona getirmeyi düşündüğü ne varsa. Hayatının sonuna kadar yetecek krem stoku vardı. Yarın işten ayrılacak olsa bile. Her şey plana göre giderse, yapacağı gibi: tabii hemen yarın değil, her koşulda ay sonuna kadar. Düşüncesi bile içinde kıpırtılar yaratıyordu.

Nemlendiricinin sonunu parmaklarının arasına yedirirken, banyonun perdelerini aralayıp bahçeye baktı. Tepenin yamacındaki Halep çamları öğlen giydikleri gölgeden eteklikleri çıkarmış, şimdi artık Anaïs'in çimenleri üzerine eğri bir çizgi salmışlardı. Saat altıya geliyordu ve Marsilya akşamüstünün boğucu sıcağı sona ermek üzereydi, yılın ilk gerçekten sıcak günü, güneş kentin üzerinden bakarken, göğün bembeyaz göründüğü bir gün. Öğle zamanı çatırdayan hava şimdi en azından yumuşamıştı.

Perdeyi bıraktı, odasına yürürken başucu masasından onun hediyesi olan saati aldı. Birkaç dakika sonra

burada olur, diye düşündü. Her zaman dakiktir. Telefon ettikten tam bir saat sonra gelir. Anaïs'in elindekinin tümü, buydu. Bir saat. Serbestse ve telefona cevap verirse. Bunu da tam elli üç dakika önce yapmıştı Anaïs. Rolex'i başucu lambasının arkasına koydu, fazla manevra yapmadan saati görebilecek gibi yerleştirdi.

Gardıroba doğru yürüdü, elini bir dizi elbisenin arasında sabırsızca gezdirdi, sonra yatağa döndü. Hâlâ elbise giyilmeyecek kadar sıcak, diye düşündü. Hem üstelik, ne işe yarayacak ki? Üzerinde sadece adam kendine bir içki alıncaya kadar kalacaklarına göre.

Eğildi ve yataktan ipek bir elbise aldı. Bu da onun hediyesi değil miydi? Hatırlamaya çalışarak üzerine tuttu, sonra tanıyarak başını salladı ve vücuduna sardı, kumaş gerilene kadar kuşağını çekip sıkıştırdı. En azından, cömert bir sevgiliydi. Bütün bu giyecekler, incik boncuk, hoş sürprizler. Ötekilerden bazıları gibi değil... Bu da rahatlatıcı bir düşünceydi.

Tuvalet masasının başında manşetlerini düzeltti, parfüm sıktığı bileklerini boynuna, ensesine ve göğüslerinin arasına sürdü.

Bir ya da iki dakikası vardı daha.

İlk kez, gergin olduğunu kabul etti. Bu adam, oyun oynanacak biri değildi. Adamın metresiyken herifin kötü bir huyu olduğunu anlamaya yetecek kadarını görmüş, işitmişti. Ee, öyleyse? Ama bu oyunu daha önce de oynamış ve işe yaradığını görmüştü, hem de adamdan çok daha büyük balıklara karşı. Onun için, diye düşündü Anaïs, bu sefer neden işe yaramasın?

Tabii tek farkı, bu sefer işin ucundaki ödülün çok daha fazla olmasıydı.

Bu sefer, gerçekten hamileydi.

Başını üzüntüyle salladı. Duygusal olma. Tam da şu anda güçlü olması gerekiyordu.

Sen sadece parayı al. Mantıklı bir miktar: adamın kolaylıkla verebileceği, Anaïs'in ancak yıllarca çalışarak kazanabileceği kadar. Sonra tüy. Kaybol. Londra, belki. Belki de Cenevre. Hayır, hayır, diye düşündü. Çok soğuk olur orası.

Kapının zili çaldığında Martinik'e, evine dönmeyi düşünüyordu.

Âşığı.

Paul Basquet.

34

Arabasını yeraltı garajından çıkardığında saat altıyı biraz geçiyordu ve her zamanki gibi, Jacquot da Moulins'deki evine dönmek yerine ne yapabileceğini düşünüyordu.

Son üç gecedir, dairesinin kapısını açtığında orada Boni'yi biraz pişman, biraz özür diler, her şeye yeniden başlamak ister gibi bir tavırla elbiselerini gardıroba yerleştirirken, perdeleri yerlerine asarken bulmayı bekliyordu: belki yarı umuyordu demek daha uygun olurdu. Jacquot'ya her zamanki gibi gülümseyecekti. Eteğinin fermuarına uzanacak, ya da beline kadar sıyırmak için kıvıracaktı. Oysa her üç gece de, ev sabah bıraktığı gibiydi: serin, boş ve sitem dolu. Salon-le-Vitry'den döndüğü gece, Madam Foraque'ın tavşanı dışında, restoranda yemesinin nedeni de buydu işte. Bu akşam da aynı şeyi yapacak gibi görünüyordu.

Başka bir şey yapma fırsatı bulamadığından da değil. Tam bürodan ayrılmak üzereyken Isabelle Cassier kapısını tıkırdatmış ve peşinde olduğu bir internet şirketiyle, Vicki Monel'in fotoğraflarını satın alıp sergileyen şirketle ilgili bir rapor getirmişti. Şirketin kayıtlarına göre, demişti Jacquot'ya, son çekilen fotoğrafları bir ay önce, Vicki'nin Paris'teki ajanından almışlardı. "Ben de onu buldum ve fotoğrafı çeken adamın adını aldım. Toulon'dan biri," demişti Isabelle, siyah buklesini kulağının arkasına sıkıştırarak. "Monel'in birlikte... göründüğü modellerin adlarını da. Bakarsın içlerinden biri...?"

Jacquot etkilenmiş, etkilendiğini de kıza söylemişti.

Beriki gülümsedi ve ardından, damdan düşer gibi, birer içki içmeyi önerdi, ama bunu öyle bir tavırla söyledi ki –bir kaşını kaldırarak, dudaklarında bir tebessüm, dosyayı kalçasına sürterek– niyeti hakkında yanılmak imkânsızdı ve besbelli işten sonra bir iş arkadaşıyla birer içki içmekle yetinmeye niyeti yoktu.

Jacquot bir an ne cevap vereceğini bilemedi. İyi kızdı Isabelle, çalışkan, işine bağlı ve arsız, çocukça bir şekilde de güzel. Böyle dosdoğru teklif etmesinden, oldukça kararlı biri olduğu anlaşılıyordu. Patronuna. Jacquot emin değildi ama, kızın bu yaptığının, bu oyunun ilk olmadığını hissediyordu: daha öncekiler bu kadar açık bu kadar... dolambaçsız olmasalar da.

Kızın kalbini kırmak ya da onu paylamak istemediğinden, kolay yolu seçti, zamanının olmadığını, birini görmek zorunda olduğunu söyledi. Yine de teşekkür etti. Belki bir başka sefere, dedi. Sanki kızın niyetini anlamamış gibi.

Beriki de cevabı iyi karşıladı: "Tabii, sorun değil," dedi, sanki bunu bekliyormuşçasına. Ne var ki, Isabelle Cassier böyle kolay kurtulunacaklardan değildi. Kapıya vardığında döndü, dosyanın köşesini dudağına değdirdi, muzır bir tebessümle, "Er ya da geç yola geleceğini biliyorum," dedi. Ardından da kayboluverdi.

Oysa konuşmanın üzerinden on dakika geçtikten sonra, yeraltı otoparkının rampasını tırmanırken, kızın davetini kabul etmediğine üzülüyordu. Yanında birisinin olması, Isabelle gibi biriyle vakit geçirmek güzel olurdu ve Evêché Caddesi'nde akşam trafiğine karışırken, kendini bu içki meselesinin fazla ileri gitmesine izin vermeyeceğine inandırmakta güçlük çekmiyordu. İki kadeh atacaklardı, hepsi bu. Belki de bir yerde bir akşam yemeği. Bunda ne kötülük var? Bomboş bir eve gitmekten daha iyiydi. Eğer iş sarpa

sararsa, o zaman yüzüğü gösterirdi, yüzük parmağındaki geniş beyaz halkayı. Kızı caydırmak, üzmeden vazgeçirmek için. Boni'nin verdiği yüzüğü. Gerçek bir nikâh yüzüğü değil, bir simge, demişti Boni. Aşkının simgesi. Tanışmalarından bir ay sonra Boni'nin parmağına geçirdiği bu yüzüğü hiç çıkarmamış, çıkarmayı hiç düşünmemişti.

Eski Liman'a gitmek üzere Le Panier'den sapıp kente doğru yönelerek, sırtını Moulins'deki eve döndü. Haxo Sokağı, diye kararlaştırdı. La Coupole'de akşam yemeği, ardından da, bitkin düşmek için, Gallante'da birkaç kadeh. O zaman, gözleri bulanıp yorgunluk yerleşmeye başladığında, o zaman hiç korkmadan eve dönebilir, yatağa tek başına uzanabilir ve derin, karanlık bir uykuya dalabilirdi.

St-Ferréol Sokağı'ndaki bir kapı girişinin iç sütununa vidalanmış küçük bir cam levha üzerine canlı italik harflerle yazılı *Allez-Allez Gym* yazısını işte o zaman gördü. Bu adı bir yere yerleştirmeye çalıştı. Bunu daha önce nerede görmüştü? Lafı mı geçmişti? Bu sefer dikkatini neden çekiyordu? Bu öğleden sonra, inşaat şantiyesinde olduğu gibi. Şantiyeyi çeviren tel örgülere takılmış müteahhit panoları gibi.

Bir şey... Bir şey...

Sonra uyandı.

Vicki Monel'in evinde, masanın üzerinde gördüğü üyelik yenileme formunu gönderen spor salonu.

Kahretsin.

İki blok ötede, St-Ferréol'ün yan sokağında park edebileceği bir yer bulunca, araştırmak için geri döndü. Başlangıçta, ters taraftan gelirken ne girişi ne de levhayı görebildi. Sonra yolun öbür tarafındaki kahve-barı seçince, spor salonunun tam karşıda olduğunu hatırladı.

Oradaydı işte. Cam levha. Allez-Allez Gym. İçeride, birinci kata çıkan bir dizi basamak.

Girişte, omuzlarına asılı spor çantalarıyla, yanından iki kız geçti. Geçmeleri için kenara çekilirken, içlerinden birisi ona tuhaf tuhaf baktı, sanki burada yeri yokmuş, buralarda oyalanmaması gerekiyormuş gibi. Sonra, nedenini anlayıverdi. Spor salonunun açık olduğu saatleri gösteren *horaire* başlığının altında, küçük harflerle *Femmes seulement* yazılıydı. Hanımlara mahsustur.

Birinci kata vardığında, kızlar resepsiyonda kayıt yaptırıyordu. Çevreyi süzmek, etrafına bakmak birkaç saniye sürdü: her köşede saksı içinde palmiyeler, kare oluşturacak biçimde dizilmiş kanepeler, üzeri moda ve fitness dergileriyle dolu alçak sehpalar, vücutlarını barfikslerin, göğüs kayışlarının üzerinde esneten, yüzlerinde gözlükler, başlarında boneler, olimpik havuzları yaran kadınların büyütülmüş, bulanık fotoğraflarıyla kaplı duvarlar ve bütün bunların üzerinde, merhem ve parfümün, buhar ve vücutların sıcak, yılankavi kokusu.

Önündeki iki kız resepsiyonun önünden ayrılıp, yan taraftaki bir kapının ardında kaybolduklarında, Jacquot bu kokuyu soluyordu. Resepsiyondaki kız başını kaldırıp gülümsedi. Genç ve güzeldi, cildinde sağlıklı bir güneş yanığı, üzerinde de önünde kulübün adı basılı dar bir tişört vardı.

"Yardımcı olabilir miyim, mösyö?"

Kimliğini gösterdi ve yardımcı olacağını umduğunu söyledi.

Berikinin yüzündeki tebessüm kayboldu. Kaşını çattı, ciddileşti. "Tabii, elimden ne gelirse."

"Burada bir üyeniz var... Adı Monel galiba?"

Resepsiyoncu bilgisayarına döndü ve harfleri tuşladı.

"Monel... Monel... Hah. Burada. Victorine Monel."

"Ne zamandır üye?"

Kız ekrana baktı. "İki yıl. Katıldığı programlar... Step, aerobik ve yoga." Gözünü tekrar Jacquot'ya çevirdi. Bu kez biraz kaygılıydı. "Umarım başına bir şey gelmemişti..."

Jacquot başını salladı. Hayır, gelmedi.

"Bana en son ne zaman geldiğini söyleyebilir misiniz?"

Kız yeniden ekranına döndü, sayfayı aşağıya kaydırdı.

"On yedisinde. Akşam seansına. Yoga."

Jacquot başını salladı. Sonra, aklına nereden geldiğini bilemeden, sordu: "Ya Grez? Joline Grez. G.R.E.Z. O da üyeniz olabilir mi? Bir de Ballarde. Yvonne Ballarde? Sonunda 'e' harfi var."

Kızın parmakları klavyenin tuşları üzerinde bir kez daha dans etti, gözleri ekranı taradı. "*Oui,* her iki hanım da üyemiz. Yüzme ve aletli jimnastik. Fakat bir süredir uğramamışlar."

"Teşekkür ederim," dedi Jacquot.

"Adreslerini ister misiniz? İstiyorsanız verebilirim..."

"Hayır, hayır. Bu kadarı yeterli."

Şimdilik yeterli, diye düşünüyordu, merdivenleri iner ve yüreği buluşuyla çarparak sokağa çıkarken. Yarın farklı olacak. Yarın buraya birini gönderecekti, Grez'nin, Ballarde'ın ve Monel'in fotoğraflarıyla. Aqua-Cité'deki son kurbanınkiler de. Onları tanıyanlarla konuşmaları için. Step hocasıyla, aerobik hocasıyla, yoga hocasıyla, jimnastik çalışmalarına bakan her kimse, onunla ve kızların sonlarına bakınca, diye sıkıntıyla düşündü, havuzda çalışanlarla: yüzme öğ-

retmenleri, temizlikçiler. Hepsiyle. Çalışanlar. Üyeler. Herkes.

Karşıya geçmek için arabaların durmasını beklerken, Gastal'e göre bir iş, diye düşündü. Dişlerini geçirebileceği bir şey işte.

Tam o sırada, beyaz pantolon takımının üzerine mavi pamuklu bir yağmurluk geçirmeye çalışarak spor salonunun karşısındaki kahve-bardan çıkan bir kadın Jacquot'yla çarpışa yazdı. Bir süre adımlarıyla birbirlerini şaşırttılar, gerekli tebessüm ve özür değiş tokuşunda bulundular: Jacquot yeniden yürümeye koyuldu.

Sonra, tam da Haxo Sokağı'na sapmak üzereyken, olduğu yerde çakılıp kalıverdi.

Kahve bar. Vitrin boyunca uzanan ahşap tezgâhın önünde sıralanmış tahta tabureler.

Spor salonu girişinin tam karşısında.

Kusursuz bir gözetleme yeri.

İçinde bir olasılığın ürpertisini hissetti. Tatmin edici bir hareket duygusuydu. Katilin Ballarde'ı, Grez'yi ve Monel'i ilk kez burada gördüğüne dair iddiaya girebilir, bütün parasını ortaya koyardı. Belki de son kurbanı, Aqua-Cité'de buldukları kızı da.

Buraya birini de yerleştirecekti şimdi, ama dikkat çekmeden. Isabelle Cassier gibi birisini.

35

Céléstine teras kapısının önünde durmuş, geceyi seyrediyordu. Görebildiği tek şey, karanlıkta cama yansıyan kendi gergin hatları ve daha uzakta, arkasındaki odaydı. İçkisini bitirip saatine göz attı. Dokuzu biraz geçiyordu ve Paul hâlâ eve dönmemişti. Bu sabah ne söylemişti? Planlamacılarla akşam yemeği mi demişti? Tanrı aşkına, bir yemek ne kadar sürerdi ki? Artık eve dönmüş olması gerekirdi.

Döndü, taş kaplı zeminde tıkırdayan ayakkabılarının sesi halıların üzerinde boğuldu, şömineye yürüdü. Boş kadehini bıraktığı sehpadaki gümüş tabakadan bir sigara alıp yaktı.

Sonra, o gün ilk kez, bütün gün boyunca düşünmeye direndiği şeyleri görmekten, kabullenmekten, düşünmekten kendini alıkoymadı.

Paul planlamacılarla yemekte değildi. Metresiyle yemek yiyordu: ya da ne yapıyorsa artık. Metresi her kimse. Paul'ü nasıl koşturacağını bilen, karı kocanın birlikte yaptıkları planların iptal edilmesi için parmağını oynatması yeterli olan kadın. Ufuktaki fırtına bulutu, geleceklerine yönelen tehdit. Paul kendini nasıl da gülünç duruma sokuyordu. Çocukların bundan bir haberi olsa...

Hem üstelik böyle bir şeyi nasıl yapar? Hayatlarını dondurmak. Her şeyi tehlikeye atmak. Kocasını boşamalıydı. Sokağa atmalıydı.

Asıl sorun, tabii, kocasını çok seviyor olmasıydı, ona hâlâ önem veriyor olmasıydı. Biliyordu, başkalarının karıları yükü paylaşacakları, kocalarının ardı ar-

kası gelmeyen isteklerini karşılayacak birini bulmanın rahatlığıyla, omuz silkiyordu. Céléstine buna hayranlık duyardı. Kadınların kandırılmalarından zafer fırsatı çıkarmalarına. Çünkü yaptıkları aslında bu, diye düşünüyordu.

Ama artık burasına gelmişti; bundan sonra işler değişecekti. Ültimatomların zamanıydı, hesabı kapamanın sırasıydı artık. Hayatının bundan sonrasını, hayatından geri kalanı, sevdiği adamla yaşamanın vaktiydi.

Arkasında, salonun kapısı açıldı ve Adèle göründü. "Yemeği koyayım mı, madam?"

"Buraya lütfen, Adèle. Bu akşam yalnız yiyeceğim."

Adèle başını sallayıp çekildi.

Céléstine sigarasını söndürüp dişlerini gıcırdattı.

Ama çok sürmeyecek, dedi kendi kendine.

36

Perşembe

Jacquot ertesi sabah polis müdürlüğüne geldiğinde, son fotoğraflar ekip odasının panosuna raptiyelenmişti. Hem siyah beyaz, hem renkli. Fotoğraflar bir gün önce haritaya, Aqua-Cité'nin olduğu yere sapladığı kırmızı bayrağa kırmızı bir şeritle bağlanmıştı. Resimlere bakmak için durakladı. Taş rampaya yatırılmış ceset. Kurbanın alnında, suyun geriye doğru ittiği bir tutam kızıl saç. Dümdüz uzatılmış, dirençsiz, yararsız kollarla bacaklar. Gözleri kapalı. Dudakları hafif aralık. Göğüslerinin arasındaki sıyrığın bir yakın çekimi: sıyrığın kızgın kırmızısı, siyah beyaz görüntülerde üç tane gri çiziğe dönüşmüş. Kimliği belirlenmemiş yeni bir ceset daha. Kurbanın adını bulmalarının ne kadar süreceğini düşündü.

Oralarda, diye düşündü, çalışma odasına doğru yürürken, oralarda bir yerdesin ve niyetin de kötü. Ben de yakalayacağım seni.

Gastal'i etrafta göremeyince adamın cep telefonunun numarasını tuşladı.

"Evet?" Gastal'in sesi bir trafik gürültüsünün içinden geliyordu. Sokaklarda bir yerde olmalıydı.

Jacquot, Allez-Allez-Gym'i ve her üç kurbanın da kulübün üyesi olduklarını anlattı.

Fena değil, dedi Gastal. Hiç fena değil.

Adamın sesinde bir tuhaflık vardı. Jacquot bu tuhaflığın ne olduğunu anlayıverdi.

"Neredesin?" diye sordu.

"République'te," dedi Gastal. "Yürümeye karar verdim de."

Yol üzerinde bir dilim pizza için durdun, diye düşündü Jacquot. Ya da şekerli bir *churros** için. Herif her an bir şey yiyordu, ağzında ya da elinde, çenesinde ya da kravatında her zaman bir yemek lekesi oluyordu.

"Sana güvenebilir miyim? Spor salonu için? Zaten yakınsın." Şikâyetle karşılaşacağını aklına bile getirmedi.

"Tamam," dedi ortağı boğuk bir sesle, arkasından hat sessizleşti.

Jacquot daha sonra Isabelle Cassier'yi çağırıp spor salonundan, üyelerinden ve hemen karşısındaki kahvebardan söz etti. Genç kadının gözleri bir ipucu umuduyla parıldadı, bir gece önceki ilgisinden belirti bile yoktu. Tam bir profesyonel. Jacquot hem etkilenmiş hem de ferahlamıştı.

"Barda biraz vakit geçirmeni istiyorum," dedi genç kadına. "Öğlenleri. İş çıkışında. Ama dikkat çekmeden. Gazete bulmacaları, iş ilanları, bir kahve, öyle şeylerle uğraş, anlarsın ya? Eğer spor salonunu gözleyen biri varsa, fark edersin."

Isabelle başıyla onayladı.

"Hemen şimdi başla ve hazır başlamışken de Gastal'e Aqua-Cité'deki kızın bir fotoğrafını götür. Spor salonunu araştırıyor. Kız da oranın üyesi çıkabilir. Onu tanıyan biri olabilir."

"İyi iş çıkarmışsın, patron," dedi beriki ve kapıdan çıkmaya henüz davranmıştı ki, kamu patologunun yardımcısı görünüverdi.

"Başmüfettiş Jacquot?" diye sordu beriki. Isabelle'in kapıdan çıkabilmesi için yana çekilirken gözünü genç kadından ayıramadı.

* Churros: Tulumba tatlısına benzeyen bir tatlı (ç.n.)

Jacquot başını salladı, içeri girmesini işaret etti.

"Doktor Valéry uğrayıp bunu size bırakmamı söyledi." İnce, mavi bir dosya uzattı. "Aqua-Cité'de bulunan cesetle ilgili ilk bulgular. Size asıl raporunu yarın göndereceğini, ama bunların şimdilik işinize yarayabileceğini söyledi."

"Teşekkürlerimi iletin," dedi Jacquot dosyanın kapağını kaldırırken.

"Tabii," dedi beriki. Kapı adamın arkasından kapanınca, Jacquot koltuğuna rahatça yerleşip okumaya başladı:

Kimliği belirsiz beyaz kadın: beyaz tenli, kimliği belirlenmemiş kadın, altmış bir kilo, orta boy, yirmiyle yirmi beş yaş arası, kısa, kahverengi saç, mavi gözler. Ölüm nedeni: boğulma. Diğer kurbanlar gibi kaba tecavüz belirtileri var, ama şimdilik sperm, gebelik önleyici ya da kayganlaştırıcı izi yok. Daha ayrıntılı testler yapılacak. Uyuşturucu tespiti için kan örneği de alındığında pronoprazon belirtileri bulmuşlar, böylelikle de öteki kurbanlarla yeni bir ortak nokta belirlemişlerdi.

Valéry'nin her zamanki düşünce ve gözlemlerini eklediği ikinci sayfaya geçti: burada Jacquot'nun bayıldığı, bir tarafta depoladığı minik ayrıntılar yazılıydı.

Diş uzmanlarımıza göre, diye örümceğe benzer el yazısıyla bildiriyordu Valéry, kurban Fransız değildi. Ya da bütün dolgularını İngiltere'yi ziyaret ettiği sırada yaptırmıştı. Anlaşıldığı kadarıyla farklı yöntemler kullanıyorlardı, amalgamlar falan gibi.

Öte yandan, tıpkı Jacquot gibi patolog da kurbanın ellerinin kaba olduğunu gözlemliyordu. Başlangıçta, suda geçirdiği sürede derisinin buruştuğunu sanmıştı. Oysa durum öyle değildi. Derisi sertliğini sürdürüyordu. Her ne iş yapıyorsa, kurban elleriyle çalışıyordu.

Valéry'nin bulduğu bir şey daha vardı. Kızın saçında tuz kristalleri. Kepeğe benzer. Sanki uzun zamandır oradaymış gibi, gerçekten kafa derisine yapışık.

Jacquot raporu kapatıp, kendi kendine gülümsedi.

Yatçı. Öyle olmalı.

Jacquot için günün ilk ziyaretiydi. Liman müdürünün bürosu. "Güverteye çıkabilir miyim, *Capitaine*?"

Yaşlı liman müdürü, en iyi yaptığı şeyi yapıyordu. Ayaklar masanın üzerinde ve bileklerden kavuşmuş, mavi tekne ayakkabılarının topukları altında buruşmuş kalın bir harita rulosu, etli parmaklarının arasında da *L'Equipe* dergisinin kitap boyunda katlanmış son nüshası. Dışarıda, sabah güneşi St-Jean kalesinin taş böğürlerini sulara yansıtıyor, hafif bir esinti de Eski Liman'ın cam gibi sularını kırıştırıyordu.

"Sen," dedi Salette, kapıyı kapatan Jacquot'ya dergisinin üzerinden bakarak. "Şu anda çok meşgul olduğumu görmüyor musun?"

Sözler kısa ve keskindi ya, sesi sevgi doluydu. Eğer Salette'in zamanını ayıracağı bir polis varsa o polis, birlikte hatırlayamayacağı kadar sık yelken bastıkları, suda olsun olmasın, postunu kim bilir kaç kere borçlu olduğu adamın oğlu, Daniel Jacquot'ydu.

Jacquot elektrikli ısıtıcının üzerinden kendine bir kahve doldurup Salette'in masasına yaklaştı. İhtiyar yeniden dergisine dalmıştı.

"Neden kendine bir kahve almıyorsun?" diye homurdandı.

"Aldım bile," dedi Jacquot, fincanını Salette'in masasına bıraktı. Masanın üzerindeki dürbünü alarak pencerenin yanına gitti ve limanı nişanladı. Tekneler, yüzlercesi, yelkenliler, motorlu gezi tekneleri, balıkçı filikaları, her biri kendi yerine bağlanmış,

metal pasarellalar güneyde Rive Neuve Rıhtımı'na, kuzeyde Port Rıhtımı'ndan, Eski Liman'a bir dizi kaburga gibi uzanmış. Salette, Marsilya'nın Eski Liman üzerindeki bu gözetleme noktasında, Belges Rıhtımı'ndaki balıkçı tezgâhlarında oynayan yılanbalığını bile görebilirdi.

"Pekâlâ, sizin için ne yapabilirim, Başmüfettiş?" Salette dergiyi bir kenara fırlattı ve konuğunun yüzüne bakmak için koltuğunu çevirdi.

"Kayıtlarına bir göz atmak istiyorum, ihtiyar adam, fazlasını değil," dedi Jacquot. Dürbünü masanın üzerine, aldığı yere bıraktı.

"Bu sefer sorun nedir?"

"Son haftalarda gelen yeniler. Son kırk sekiz saatte yapılmış, dikkat çekecek bütün çıkışlar."

"Bakmaya gerek yok," dedi Salette ellerini ensesinde kavuşturup, sanki Jacquot'nun istediği bilginin yeri orasıymış gibi tavana bakmak için arkasına yaslanarak. "Bakalım. Bu sabah itibariyle toplam otuz iki tekne, limanda ya da Carénage'da demirli."

Jacquot, Carénage'ın St-Victor bazilikasının mazgallı kuleleriyle Fort St-Nicholas'nın burçlarının tam altına düşen küçük marina olduğunu biliyordu. Eskiler daha iyi bir liman olduğunu söylerdi. Fazla kalabalık değildi ve malzeme almak ya da onarım yaptırmak için insanın Rive Neuve trafiğinden geçmesi de gerekmiyordu. Tek kötü yanı, liman tüneline doğru giderken marinanın çevresinden dolanan çift şeritli yol ve bitmez tükenmez trafik uğultusuydu.

"Ya çıkışlar?"

Salette başını iki yana salladı. "Pazar öğleden sonradan beri çıkış olmadı. Antibes'e giden *Rémy* hariç. Ötekilerin hepsi hâlâ burada."

"Carénage'da kaç tane var?"

Liman müdürü koltuğunu bilgisayarına çevirip bir komut girdi.

"Beş."

"Onlarla başlarım," dedi Jacquot. "Yoğun programından fırsat bulabilip benim için bir liste bastırsan, iyi olurdu."

Salette burnundan soludu. "Sizin için, başmüfettiş, bir kerelik bir istisna yapacağım."

Jacquot'nun Carénage'da ziyaret ettiği kıçtan bağlı ilk iki yatın mürettebatları Fransız'dı, üç renkli bayrakları sabah yelinde oynaşıp duruyordu. Tayfanın hepsi tamamdı. Üçüncüsünün pasarellası kaldırılmış, güvertesi bir istiridye gibi sıkı sıkıya kapatılmıştı. Bağlı olduğu Toulon Limanı'nın adı kıç yatırmasında yazılı olan dördüncüsü, sanki hiç denize açılmamış ya da en azından Marsilya'yla kendi limanından ötesini görmemiş gibi duruyordu. Jacquot böylesi teknelerin sahiplerini bilirdi, yaptıkları en güç gerektirici iş şampanyanın mantarını açmak, arkadaşlarını bir içki için tekneye davet etmekti, ya da buna benzer şeyler. Yelkenlerin hiç basılıp basılmadığını merak etti. Büyük ihtimalle her yere motor çalıştırarak gidiyorlar, aküleri de buzdolabı ve soğutucu için şarj ediyorlardı.

Oysa Salette'in Carénage listesine kaydettiği ve biraz daha ileride bağlı son tekne, sanki bir tayfundan çıkmış gibiydi. Güvertesi karmakarışık: yelkenler bumbaya düzensizce sarılmış, güvertede dikkatsizce rodalanmış bir halat kalabalığı, su kesimi güneşte çatırdayan yeşil bir yosun çizgisiyle kaplı, dümeninin üzerinde kurutulmaya çıkarılmış çamaşırlar. Tişörtlerin ve paçaları kesilmiş blucinlerin tepesinde bir bikini üstü gördü. Kıçında da teknenin adı, *Anemone* ve bağlı olduğu liman yazılıydı, BVI. Britanya Virgin Adaları.

"Kimse yok mu?" diye seslendi, çizmesiyle borda iskelesinin vardavelasını tıkırdatarak.

Güvertenin altından yer değiştiren birisinin gürültüsü duyuldu, devrilen bir şey, kırılan porselen –fincan ya da tabak– bir de boğuk bir "kahretsin!" Bir dakika sonra, kuzine kaportasında karmakarışık saçlı, güneş yanığı bir yüz göründü.

Jacquot adamın otuzlarının ortasında olması gerektiğine karar verdi. Bir bileğinde denize dayanıklı, ağırca bir saat, öteki bileğiyle boynunda renkleri çoktan solmuş, örgülü bir ip taşıyordu. Başını kaşıdı, bir tutam kıvırcık ve sarı saçı yatırmaya girişti ve Jacquot'ya doğru bakarken, gözlerini acıyla kıstı. Rive Neuve boyunca ağır bir geceden sonra yeni uyanmış gibiydi. Jacquot adamın ne hissettiğini biliyordu.

Jacquot'nun tepeden tırnağa süzmesine kendince karşılık vererek, *"Oui?"* diye sordu.

"Başmüfettiş Jacquot. *Police Judiciaire."* Jacquot cüzdanını çıkarmak için elini cebine daldırdı, kimliğini gösterdi.

Adam kimliğe baktı, başını salladı, sonra da kendini güverteye çekti. Üzerinde mavi pamukludan bir şort vardı, yalınayaktı, omuzlarında yoğun çiller görünüyordu ve göğsü, kolları ve bacakları oldukça kaslıydı, tek bir gram fazlası yoktu. Denizde epey zaman geçirmiş birine benziyordu.

"İngilizce biliyor musunuz?" diye sordu genç adam. Dümeni kenara itip, kokpitte kendine oturacak bir yer açtı.

Jacquot başını evet dercesine salladı. "Mecbur kalırsam," dedi.

"Öyleyse tekneye çıkın. Bira içer misiniz? Kahve?"

"Hiçbiri, teşekkürler," diyen Jacquot kendini pasarellaya çekip, ardından kokpite indi.

"Pekâlâ, sizin için ne yapabilirim?" dedi İngiliz. Gözlerini ovuşturup esnedi.

"Sadece bir iki sorum var, bay...?"

"Wraxton. Ralph. Haydi, sorun."

"Liman müdürüne göre buraya..." Salette'in verdiği listeyi inceledi, "Salı günü geldiniz, öyle mi?"

Ralph başını salladı. "St. John'dan, Antigua'dan. Otuz bir günlük bir yolculuk yaptık. Sonuna kadar gerçekten yavaş bir seyirdi."

"Mürettebat?"

"Kardeşim Tim ve Jill. Jilly Holford. Sadece üçümüz."

"Ötekiler nerede?"

Ralph omuz silkti, alt dudağını uzattı.

Jacquot, "Kardeşiniz? Tim Wraxton?" diye ısrar etti: soyadlarını telaffuz ederken zorlanıyordu. Zaten 'r' harfi ağzından eksik çıktı.

"En son Bar de la Marine'de görülmüş," dedi İngiliz. "Dün gece, geç saatlerde. Henüz tekneye dönmedi."

"Peki, Matmazel Holford?"

"Salı günü öğleden sonra tekneden ayrıldı. Kız kardeşiyle buluşacakmış, bir yerlerde. Nîmes olabilir mi?"

"Ne zaman dönmesini bekliyorsunuz?"

Ralph yine omuz silkti.

"Bugün? Yarın?" diye dayattı Jacquot.

"Bir iki gün demişti, ama sanırım daha da uzun olabilir..."

Ralph kaşlarını çatarak öne eğildi. "Bir şey olmadı, değil mi? Yani... Tim? Jilly'yle? Bir kaza mı oldu?"

Ralph'ten kuşkulanmış olsaydı, bu oyunu biraz daha sürdürürdü. Kuşkulanmıyordu. Kuşku duymasına gerek yoktu. Holford –Jacquot son kurbanın bu kız

çıkacağından artık emindi çünkü– son üç kurbanından birini gölde, diğerini banyoda, üçüncüsünü de Palais Longchamp çeşmelerinin en alt seviyesinde boğan kişi tarafından öldürülmüştü. Tam da *Anemone* ve müretebatının Karayip Denizi'nde, ya da Büyük Okyanus'un ortasında yelken bastıkları sırada. Ralph'in ya da kardeşi Tim'in katil olmaları imkânsızdı.

Elini cebine soktu ve ekip odasından çıkarken olay panosundan aldığı fotoğrafı çıkardı. Karşısındakine uzatmadan önce bir göz attı.

Siyah-beyaz bir fotoğraf. Sadece bir baş resmi, morgda çekilmiş. Fotoğrafçı yarım adım gerilemiş olsa, kurbanın göğüslerinin arasındaki çizikler görülecekti. Saçları kuruydu, renkleri daha açıktı, gözleri kapalıydı. Siyah-beyaz fotoğrafın renklisinden daha az sarsıcı olduğunu düşündü. Mavimsi dudaklar, soluk ten ve morarmış gözler burada o kadar net görünmüyordu.

Ralph fotoğrafı almak için öne eğildi, bakmak için çevirdi ve başı geriye düşüverdi. Rol yapıyor olsa, çok inandırıcı bir tepki, harika bir gösteri sayılırdı.

"Tanrım," diye soludu, elini ağzına kapadı.

"Çok üzgünüm..." dedi Jacquot usulca. Ralph'le Jilly'nin arasında gemi arkadaşlığının ötesinde bir şeyler olup olmadığını merak ediverdi. Ya da kardeşiyle, Tim'le kızın arasında.

Ralph gözlerini sımsıkı yumarak başını bir yandan diğerine salladı. "Tanrım. Tanrım. Nasıl oldu? Nerede şimdi?"

"Öyleyse fotoğraftakinin bu gemiden arkadaşınız Jilly Holford olduğunu doğruluyorsunuz?"

Ralph gözlerini fotoğraftan ayıramadan başını salladı.

Jacquot yeniden söze başlamadan önce birkaç saniye bekledi.

"Maalesef yerine getirilmesi gereken formaliteler var, mösyö. Kimliğinin resmen belirlenmesi gerekecek, bize yakınlarının adlarını verebilirseniz çok iyi olur. Tabii eğer biliyorsanız?"

Ralph kendini toparlamaya çalışarak birkaç derin soluk aldı. "Tanışalı uzun zaman olmadı. Grenada'da karşılaştık. Orada çalışıyordu, bir barda. Annesiyle babası ölmüş. Galiba Londra civarında bir yerde oturuyorlardı. Bütün bildiklerim maalesef bu kadar. Söyleyin bana. Ne oldu?"

"Cesedi dün sabah bulundu. Prado plajı yakınında. Kıyıda."

Ralph şaşkın görünüyordu. "Boğuldu mu demek istiyorsunuz?"

"İyi yüzer miydi?"

"Balık gibi. Boğulmuş olmasına imkân yok."

Jacquot, Ralph'in başka neler söyleyebileceğini görmek için, sanki cevabı bilmiyormuş gibi, ellerini iki yana açtı.

"Hayır, hayır. Jilly olamaz. Bir yanlışlık olmalı..."

"Maalesef yanlışlık yok, Mösyö Wraxton."

Ralph, Jacquot'ya uzun uzun sertçe bakarak, doğru sonucu çıkardı.

"Yani bunu birisi mi yaptı? Onu birisi mi öldürdü?"

Jacquot omuzlarını kaldırdı, ellerini açtı. "Elimizdeki kanıtlara göre..."

"Kahretsin..." Ralph sanki aksıracakmış gibi ağzını ve burnunu elleriyle kapattı. Derin bir soluk daha aldı.

"Söyleyin lütfen, teknede hiç kişisel eşya bıraktı mı?"

Ralph, Jacquot'nun ne dediğini anlamamış gibiydi.

"Burada bir bavulu, bir çantası var mı...? Varsa, görebilir miyim...?"

"Evet, evet, tabii," dedi beriki. Elinde hâlâ fotoğrafı tutarak ayaklandı. "Özür dilerim. Peşimden gelin."

Jilly'nin kamarası teknenin baş tarafındaydı, sıcak ve havasız: üçgen zemini kamaranın eğik duvarlarına tırmanan, kabaca kesilmiş sünger bir şilteyle kaplı, alçak tavanlı, eğri bir yer. Çarşaf falan yoktu, sadece fermuarı kapatılmamış bir uyku tulumuyla, kılıfsız bir yastık.

Ralph kapıdan kamaraya doğru eğilip bir dolabı açtı, sonra da Jacquot'nun geçebilmesi için kenara çekildi.

Dolabın içinde yağmurluk, kapitone bir ceket, blucinler ve pamuk pantolonlar asılıydı. Onların altındaysa, bir kirli çamaşır –karmakarışık tişörtler, kazaklar, etekler– yığınının dibinde, Jacquot siyah bir seyahat çantası buldu, dolaptan çıkardı, yol açmak için geri geri giden Ralph'in peşinden ana kamaraya geçti. Seyahat çantasını harita masasının üzerine yerleştirip fermuarını çekti ve içindekileri incelemeye koyuldu: birkaç temiz giysi –tişörtler, çoraplar, külotlar, sutyenler ve derlenip katlanmış uzun çoraplar– hepsi ütüsüz, ama hepsi de kuru ve özenle katlanmış. Giysileri çantadan çıkarıp kuzine masasının üzerine bıraktı. Masanın arkasında, Ralph elinde Jilly'nin ters tuttuğu fotoğrafı, minderli bir oturağın üzerine kıvrılmıştı.

Jacquot seyahat çantasının içine baktı, ışığa tutup kolunu soktu. Çantanın dibinden lastikle bağlanmış rulo halinde Amerikan dolarları, bir kutu pil, kullanıp atılan cinsten bir fotoğraf makinesi ve bir çift spor ayakkabı çıkardı. Elindekileri elbiselerin yanına bırakıp yeniden çantayı karıştırdı ve bu sefer bir dolmakalem, üzeri boş kartpostallar ve bir demet buruşturulmuş döviz satış bordrosu çıkardı. Bordroları eliyle düzeltti. En sonuncusu mart sonu tarihini taşıyordu,

Anemone'un Avrupa'ya gitmek için yelken basmasından hemen önce.

Aradığı pasaport, fermuarlı bir yan cepteydi. Kapağını açtı. Fotoğraftan aydınlık, çilli bir yüz bakıyordu, saçları örgülü, dişleri telli: bir okul çocuğu. Veriliş tarihine baktı. Sekiz yıl olmuştu. Doğum tarihi: 12 Eylül 1973. Doğum yeri: Windsor. Sayfaları çevirdi. Pasaportun neredeyse yarısı vizelerle doluydu: Trinidad ve Tobago'dan, Grenada'dan, Dominik Cumhuriyeti'nden, Guadalup'tan, St. Vincent'dan, Jamaika'dan bulanık, kırmızı ve siyah damgalar, bir yıl önce eylülde Amerika'yla başlayıp, Antigua'nın altı köşeli mavi çıkış damgasına kadar. Amerikan vizesi on dört ay önce, Londra'da alınmıştı.

Tam o anda tekne sallanıp yalpalamaya başladı, pasarelladan gelen ayak sesleri duyuldu. Biri kokpite atladı ve seslendi:

"Rafe? Orada mısın?"

Kaporta kapağından içeriye bakan adam, Ralph'in daha genci, daha sarışınıydı.

Ralph, Jacquot'ya döndü. "Kardeşim."

Sonra, kuzineye inen gölgeye bakarak, "Tim, bu bey Fransız polisinden," dedi. "Jilly'yle ilgili bir sorun var..."

37

Hayatının en güzel sabahlarından biri değildi ve Paul Basquet'nin pek de keyifli olduğu söylenemezdi. Her şeyden önce, programının gerisindeydi. Gecikmekten nefret ederdi. Zaman, hangi dilde olursa olsun, değerli bir varlıktı ve israf edilmemesi gerekirdi.

Her şey sabahın erken saatlerinde başlamıştı. Mimarıyla inşaat alanında kısa bir toplantı olarak tasarlanan görüşme, planlandığının iki katı sürmüştü. Geliştirilmesi düşünülen arazi, Marignane Havaalanı'nın iki kilometre ötesindeydi ve Basquet bir yan şirketi aracılığıyla satın aldığı yirmi hektarlık bu tarım arazisini bir uçuş ikram servisi şirketi için soğuk hava deposu inşaatında kullanmak niyetindeydi. Her gün Marignane Havaalanı'na inen, yirmi yedi farklı uçak şirketine ait iki yüz uçak bir yıl öncesine kıyasla yüzde altılık bir artış gösteriyordu ve Basquet'nin planlamacılarına göre, gelecek on iki ayda bu artış ikiye katlanacaktı. Daha şimdiden, havaalanı pistinin uzatılması, terminal binalarının genişletilmesinden söz edildiğini duymuştu. Marignane'ın pistleriyle Fos-Martigues karayolu arasındaki, eğri büğrü zeytin ağaçlarıyla ve taş toprakla kaplı bu arazinin satın alınması gerçek bir kazanç olacaktı. Hem uçuş ikram işiyle soğuk hava deposu yatırımı bir yere varmazsa, ne olurdu yani? Araziyi istediği an asfalt kaplayıp otoparka çevirebilir ve ödediği parayı misliyle çıkarırdı.

Aldığı araziyi ilk kez gezecekti ve oraya giden yola hiç de hazırlıklı değildi. Yolun böyle bozuk olduğunu bilse, kuşkusuz Cherokee cipini alır, Porsche'yi evde bırakırdı. Oysa araziye yaklaşırken, sevgili Carrera'sının

karnı güneşin sertleştirdiği tekerlek izlerine insanı ürkütecek gürültüler çıkararak sürtünmeye başlamıştı. Şantiye alanına geldiğinde sinirleri kopacak kadar gergindi, o güzelim Porsche'si ne zaman çukura girse, kulak tırmalayarak, asap bozararak ne zaman yere değse, yüzünü buruşturuyordu. Arazi bu kadar uzak olmasa, çoktan arabadan inip yürümeye başlamıştı.

Sonra, nihayet inşaat sahasına vardığında onu bekleyen adam, bulmayı umduğu kişi çıkmadı. Anlaşılan, işi verdiği mimar diş ağrısından gelememiş, yerine gönderdiği meslektaşını da acınacak kadar bilgisiz bırakmıştı. Yardımcısı Geneviève Chantreau'nun ayırdığı yarım saat yerine, toplantı neredeyse bir saat sürdü, dişe dokunur hiçbir ilerleme sağlanamadı.

Basquet'nin ikinci hatası da dört çekerle gelen mimar temsilcisinin önden gitmesine ses çıkarmamak oldu: böylelikle bozuk yol boyunca dalga dalga yükselen bir toz bulutu içinde ilerlemek zorunda kaldı. Porsche'yi anayola çıkardığında, arabanın ön camı incecik, tebeşirimsi bir toz tabakasıyla kaplanmış, gecikme yüzünden Valadeau'nun mali işler müdürü ve mütevelli heyeti üyeleriyle üç ayda bir yaptığı toplantıyı ertelemek zorunda kalmıştı.

Toplantı çok önemli olduğu için değil. Basquet bu toplantıyı mümkün olduğu kadar çabuk bitirip, geride bırakmak istiyordu. Bilinmedik yatırımlar, olası başarısızlıklar ve gereğinden fazla borç altına girmiş olmanın gerilimiyle ilgili alışılmış, tedbirli şirket saçmalıkları. Söylenecekleri ezbere biliyordu: Savonnerie Valadeau gereğinden fazla açılıyor, diye uyaracaklardı onu, ihtiyarın ölümünden sonra Basquet tarafından kurulan kardeş şirketlerden bazılarını satmanın zamanı gelmişti. (Nah satardı!) Biz sabuncuyuz, diyecekti mütevelliler, arsa spekülatörü, inşaat mühendisi ya da

deniz nakliyecisi değiliz. Onların işi sabun ve sabunun giderek daha kârlı hale gelen yan ürünlerinin –duş ve banyo jelleri, şampuanlar, banyo yağları– üretimi ve pazarlamasıydı. Bunları söyleyenler, çıkarını korumaları için kayınpederinin mütevelli heyetine aldığı bir sürü sıkıcı aile avukatı ve muhasebeciydi. Yaşlı pislik damadına bir gram bile güvenmemişti ya, Basquet, Valadeau'da gerçekleştirdiği son değişikliklerden sonra herifleri karar mercilerinden uzaklaştırmıştı.

Söyleyeceklerini söyleyip, kendilerinden memnun, aynı zamanda kaygılı göründüklerinde (hepsi de kancıktı), Basquet her zamanki gibi giderek daha rekabetçi bir hal alan piyasada değişik alanlara yönelmenin gereğini savunacaktı.

Bu hıyarlara başından beri anlatmak istediği ana fikir şuydu: kendisi kaygılanmadığına göre, onlar neden endişe ediyorlardı? Ne de olsa aile şirketiydi bu, kendisi de işi oğullarına miras bırakmak istiyordu. Onlar da oğullarının oğullarına bıraksın diye. Çocuklarının geleceğini neden tehlikeye atacaktı? Valadeau Şirketi'nin aileye yatırım yapılacak kurumsal bir gelecek sunması kuşkusuz herkesin uzun vadeli çıkarınaydı ve bunu gerçekleştirmenin en iyi yolu da Valadeau'yu daha büyük ve daha güçlü bir hale getirmekti. Bu yüzden sadece matrak banyo köpüklerinin üretimine, güzel ambalajlara ve çeşitli banyo ıvır zıvırına güvenmek de artık gerçekçi bir seçenek olamazdı.

Buna karşılık yönetim kurulu masasının karşı tarafından, geçmişteki Valadeau aile reislerinin asık yüzlü portrelerinin altından her zamanki karanlık homurtular, itiraz fısıltılarıyla karşılık verecek, sonunda da gerçek bir anlaşmaya varılamadan toplantı bitecekti. Her seferinde aynı şey oluyordu. Toplantının tek yararı, mütevellilere üyelik şartlarına uydukları hissini

verirken, bir yandan da temettülerinin hep artan meyvelerinin keyfini çıkarttırmasıydı. Bir de, yapacağı çok daha önemli işler varken, Basquet'nin zamanını boşa harcaması.

Tıpkı *calanque* projesi gibi. Son bebeği. Raissac'la deniz üstünde yaptığı son görüşmeye göre, bütün proje neredeyse olup bitmiş gibiydi, her şey kol mesafesindeydi. İzi sürülemezdi. Onunla ilişkilendirilecek hiçbir şey yoktu. Senegal'de kayıtlı Basquet Maritime şirketinin yapması gereken tek şey, senede iki kere tankerlerinden birinin Maracaibo'ya uğramasını sağlamak, bir kaolin kargosu yüklenip Marsilya'ya getirmekti: ilk partinin her an limana girmesi bekleniyordu. Basquet'yi rahatlatacaktı bu iş. Gemileri *Aurora,* Accra'da fazladan sinir bozucu bir gün kalmış, ama acentenin haberine göre denize açılmıştı ve uygun bir hızla kuzeye çıkıyordu.

Eğri büğrü çiftlik yolundan Fos-Martigues anayolunun düzgün asfaltına geçince gazı kökledi ve Porsche'nin ileri atıldığını hissetti. Biraz daha keyiflendi. İşte her şeyin anlamı buydu. İstediği gücün istediği yerde hazır olması ve o gücü kullanmayı bilmek. Yapması gereken tek şey, işte böyle, ayağını basmaktı; motor cevabını verirdi. Gecikmesiz, tereddütsüz: etrafta melanet burunlarını işine sokacak şirket temsilcileri olmadan.

Raissac'a böylesine hayran olmasının sebebi de buydu. Sorunları, belirsizlikleri kenara itiş şekli yüzünden hayrandı ona. Hiçbir şey onu telaşlandıracak gibi görünmüyordu. *Şimdi,* demekten hoşlanıyordu Raissac. Yarın değil. Yarından sonra değil. Hayır, *şimdi* diyordu hep, sizi transtan uyandırmak isteyen bir hipnotizmacı gibi ellerini çırparak. Basquet'nin duymaktan hoşlandığı bir konuşma biçimi. Savaşçı tavır.

İkimiz birbirimize gerçekten çok benziyoruz, diye düşündü. Benzer geçmişleri paylaşıyor, zorlu hayatın

ne demek olduğunu iyi biliyorlardı: iş hayatının çalışma meselesi olduğu kadar talih meselesi olduğunu daha başlangıçta öğrenmişlerdi. Raissac'ın beğendiği bir başka özelliği de adamın söylediğini hep yapmasıydı: etkin, sessizce. Yapacağını söylediğini yapardı, yarım yamalak işi yoktu.

Adamın başından çok şey geçtiğine hiç kuşku yoktu. Hayatının bir döneminde hiç de iyi şartlarda yaşamadığını anlamak için yüzüne bir kez bile bakmak yeterliydi. O yaralı, delik deşik yüz, o sert, tehlikeli kara gözler ve yanağının bir kısmıyla çenesini kaplayan o sarsıcı mor leke. Buna *tache de vin* diyorlardı, şarap lekesi, Raissac'ın burun kemerine ve yakasının ta içine kadar uzanan kurşuni, yakut kırmızısı parmaklar: dökülmüş kan gibi.

Ama adam kaşerdi; olduğunu söylediğinden farksızdı. Basquet kontrol etmişti. Alexandre Majoub Raissac. Raissac et Frères şirketinin eş başkanı. Kırk yıldan beri piyasada olan, İsviçre'ye, Sicilya'ya, Kuzey ve Batı Afrika'ya, son olarak da Venezuela'ya kadar uzanan özel bir inşaat şirketi. Madencilik, maden arama, mineral kaynak geliştirme, hatta turizm. Raissac'ın ilgi alanları da en az Basquet'ninkiler kadar çeşitliydi. Oysa Basquet'nin ortaya çıkarmayı başardığı kayıtlara göre serveti temiz ve adam borçsuzdu, üstelik Valadeau'dan çok daha zengindi. Adam işlerini demir yumrukla yönetiyordu ve buraya varana kadar kuşkusuz bazı kuralları çiğnemiş olmakla birlikte, gerçek bir oyuncuydu. Basquet'nin, kendi tarafında olmasından mutluluk duyduğu bir oyuncu.

İlk karşılaşmalarını, inanılmaz bir talih eseri olarak hatırlıyordu. Hani bazen olur ya. Doğu yer, doğru zaman ve doğru insan. İki yıl önce, Marsilya'nın merkezinde giriştiği iddialı bir konut projesinin ortasında,

inşaat ekipleriyle arasında bir sorun çıkmıştı. Birden, sendikalar işini güçleştirmeye başladı: fazla mesai kotaları, şantiyede sigorta, çalışma koşullarını iyileştirme çabaları. Gecikme her gün paraya mal oluyordu. Basquet'nin sorunları iki yönlüydü. İstese bile, elinde sendikalarla pazarlık edecek parası olmaması bir yana, iş geciktikçe üzerinde anlaşılmış teslim tarihlerinin aşılacağı ve gecikme cezası yiyeceği kesin görünüyordu. Hem de Valadeau ailesi temsilcilerinin şimdikinden çok daha güçlü oldukları bir dönemdi.

İşte tam o sırada bu Alexandre Raissac karşısına çıktı. Basquet'nin hem malzeme alıp hem dertlerini açtığı, işçilerin iş yavaşlatmalarını karşılamak için kredi koşullarını değiştirmesi için zorladığı Fouhety aracılığıyla tanışmıştı onunla.

Sorununu anlatıp, mali açıdan ne kadar açıldığını itiraf ettiğinde, "Bana bırakın," demişti Raissac neşeyle. Bir hafta sonra her şey normale döndü, inşaat ekipleri işlerinin başındaydı. Bir ay sonra, Raissac sayesinde proje zamanında ve bütçe dahilinde tamamlanıyordu.

Bu küçük hizmet karşılığında Mösyö Raissac'ın tek talebi, bu gelişim projelerinden birinde bir çatı katıydı. Bu kadar basit. Üstelik, kâr marjlarını düşürmeden nasıl yapacağını da göstermişti. Usta işi.

Basquet, Raissac'la ikinci kez birkaç ay sonra, Valmont'da iki yüz ünitelik bir konut projesi için inşaat masrafları pazarlığı yaparken temas etti. Tıpkı umduğu gibi, Raissac'ın ağzından çıkan bir kelime sayesinde, başlangıçta başını ağrıtan malzeme teklifleri çok daha uygun koşullarda yeniden hesaplandı.

Peki, karşılığında? Bir Bentley Arnage. Brüksel'de satın alınıp güneye getirilmiş. Böylesine büyük kârların yanında fındık fıstık parası.

Ama Basquet'nin adama gerçekten değer vermesinin nedeni, berikinin "hizmetlerinin" hiç peşine düşmemesi, telefon açıp bir şey istememesiydi. Raissac üzerinde anlaşılan 'ücretini' bir kez aldıktan sonra, geriye bir mecburiyet, bir borç kalmıyordu. Konu kapanmış sayılıyordu. Bir seferlik. Basquet'nin hoşlandığı bir başka şey de, iki adamın sadece kendisi onu aradığında, bir ihtiyacı olduğunda iş yapmalarıydı. Tersi, asla.

İşte tıpkı şu *calanque* işi gibi. Raissac'ın etki alanı, diye sormuştu Basquet, geliştirme planlarının üçüncü kez reddedilmesinden sonra, planlama izinlerine kadar uzanıyor muydu?

Bunun üzerine Raissac onu bu planlama izninin neyle ilgili olduğu konusunda sıkı sıkıya sorguladı, ardından da, tecrübesine göre hiçbir planlama izninin alınamayacak kadar zorlu olmadığını söyledi: doğru insanları tanımak şartıyla, tabii. Bütün bunları gözündeki o parıltıyla, o önem vermezmiş gibi salladığı eliyle söyleyince, Basquet daha fazla soru sormanın doğru olmayacağını anladı. Ne kadar az bilirse, o kadar güvende olacaktı. Yine de Raissac'a onayını verdi ve beriki de Basquet'ye, teklifi planlama yetkililerine bir kez daha sunulduğunda onaylanması ihtimalinin yüksek olacağını neredeyse garanti etti.

Raissac'ın o fazladan adımı attığı tek sefer, buydu. Basquet'nin bu iddialı projeyi nasıl finanse etmeyi düşündüğünü sormuştu. Böylesi bir girişim mutlaka yüzlerce milyon frank anlamına geliyordu. Eğer Basquet işin mali yönünü henüz hazırlamamışsa, belki de kendinin, Raissac'ın bir yardımı dokunabilirdi?

Basquet başta bir çeşit kurumsal yatırım gibi bir şey önerileceğini sandı, Raissac et Frères'den belki de kısa vadeli, düşük faizli bir kredi imkânı. Hayır, hiç ilgisi yoktu. Raissac'ın önerisi, bir Basquet Nakliye

Şirketi gemisinde yük için bir yer ve uğranacak yeni bir limandı. Basquet'nin tek yapması gereken, sadece buydu. Gerisini Raissac halledecekti: Basquet'nin itirazlarını belli belirsiz bir tebessüm ve elinin o aldırmaz hareketiyle kenara süpürdü.

Raissac'ın niyetinin ne olduğunu tabii ki biliyordu. Güney Amerika'dan gelip, ortağının sözünü ettiği cinsten kâr sağlayacak çok fazla yük yoktu. Malın kaolin olmadığı da kesindi. Oysa bunu kafasından atmayı becerdi –bilmediği bir şeyin, diye kendi kendini ikna etti, bir zararı dokunamazdı– ve iki gün sonra öneriyi kabul etti. Nasıl etmeyecekti ki? Kusursuz bir düzendi. Gümrük işi halledildikten, dağıtım ağı kurulduktan sonra, böylesi inanılmaz kârlardan payına düşeni almak için yapması gereken tek şey, Fas'ta onun için kurulmuş bir off-shore sermaye yatırım kuruluşundan ihtiyacı olan miktarı çekmekti. Valadeau mütevelli heyeti üyelerinin karşısında hiçbir şey yapamayacakları, hatta haberdar olmaları bile gerekmeyen, basit bir "geri ödenmez" kredi. Her şey kol menzilindeydi. Mükemmeldi.

Porsche, L'Estaque üzerindeki tünelden kükreyerek çıkarken, kıyı ve kent gözlerinin önüne serilirken, keşke hayatta her şey bu kadar basit olsa, diye düşündü.

En başta Anaïs. Metresi Anaïs. Hamileymiş, Tanrı aşkına. Ne yaptığını sanıyordu ki? Kahretsin, profesyonelce hareket etmesi gerekmez miydi? Metreslerin hamile kalamayacaklarını kimse söylememiş miydi ona?

Basquet, elindeki bu bombanın ne anlama geldiğini hâlâ tam olarak kavrayamamıştı. Bir gece önce, Anaïs müjdeyi verdikten sonra, eve dönüş yolu boyunca zihni mantıklı bir şekilde çalışmaktan vazgeçmiş, bütün çözümleme becerileri bu haberin yarattığı şok ve öfke karışımı karşısında bir çeşit işe yaramaz pelteye dön-

müştü. Düşünebildiği tek şey, kadının hamile-hamile-hamile olduğuydu...

Bu sabah bakınca, resim daha güzel görünmüyordu.

Elli dokuz yaşında, iş hayatının en büyük projesinin önünde dururken, nankör fahişe hamile kalmıştı. Daha da kötüsü, çocuğu aldırmak istemiyordu. Başka türlü bir çözüme ikna etmek imkânsızdı onu. Tanrı şahidiydi, onu ikna etmek için elinden geleni yapmıştı, ama karı kararını çoktan vermişti. O ipeğimsi cildinin altında, dökme demirden bir iradesi olmalıydı.

Tabii kentten ayrılacağına, uzaklara bir yere gideceğine, adını bir daha duyurmayacağına yeminler etti... Oysa Basquet, varacakları her anlaşmanın Anaïs'in canı istediğinde yeniden tartışılmaya mahkûm olduğundan emindi. Çocuk, bunun teminatıydı.

Tabii gerçekten kendi çocuğuysa.

Tabii Anaïs gerçekten hamileyse.

Allah kahretsin... Allah kahretsin...

Porsche'yi Valadeau Şirketi'nin Marsilya bürolarının güvenli yeraltı otoparkına bırakırken, Raissac'a bir şey söyleyip söylememeyi düşündü. Raissac ne yapılması gerektiğini bilirdi. Yine de, asansör en üst kata vardığında, söylememeye karar vermişti. İş ayrı konuydu, kişisel şeyler apayrı. Asansörden inip, köşedeki çalışma odasına giden koridora saparken, hoşuna gitsin ya da gitmesin, bu sorunu kendi başına halletmesi gerektiğini kabul etti.

Çalışma bölümünün dış kapısını ittiğinde, yardımcısı Geneviève masasının başından kalktı, elinde randevu defteriyle patronunun peşinden yürüdü, neşeli bir sesle o öğleden sonraki randevuların arasına *Police Judiciaire*'den, Cinayet Masası'ndan bir polisle bir görüşme sıkıştırdığını anlattı.

Basquet *polis* sözünden hiç hoşlanmadı. Tınısı aynı mütevelli heyeti gibiydi, ama o kadar yumuşak

gelmiyordu. Kaygılanacak bir şey olduğundan değil. *Judiciaire*'in hayır işlerine ve benzer girişimlerine cömert bağışlar yapıyordu, güvenlik danışmanı olarak işe aldığı bir sürü *Judiciaire* emeklisi vardı. Belki de bütün bunların nedeni, buydu. Emekliye ayrılacak biri. İş arayan biri. Yine de, aklında bunca başka şey varken, zamanından çalınması sinir bozucu bir tecavüzdü.

"Ne istiyormuş?" diye sordu, ceketini çıkarıp koltuğuna çökerken.

"Söylemedi, efendim," dedi Geneviève. Randevu defterini göğsüne bastırmıştı. "Dün akşamüstü, siz teyzenizi ziyaret etmek için ayrıldıktan sonra aradı. Sadece birkaç dakikanızı verirseniz, mutlu olacağını söyledi. İsterseniz başka bir zamana..."

"Hayır, hayır. Hiç önemi yok," dedi Basquet kol düğmelerini çözüp yenlerini kıvırırken. "Ama on dakikadan fazla sürmesin. Kapıyı vurup gir, başka bir yerde bana ihtiyaçları olduğunu söyle. Ne yapacağını biliyorsun."

Geneviève Chantreau başını sallayıp çıktı. Ne yapacağını biliyordu.

Kapı yardımcısının arkasından kapanınca, Basquet içki dolabının başına gidip bir kadeh brendi doldurdu. İlk yudum içini yakarak iner, boş midesinin duvarlarını kavururken yüzünü buruşturdu.

Sonra, o ölümcül, o korkunç sözcük, bilincine çekiç çalarak oturdu: hamile-hamile-hamile...

"Pekâlâ, bana duymak isteyeceğim bir şey anlatın, Başmüfettiş."

Marsilya'nın korkutucu sorgu yargıcı Solange Bonnefoy'nın, aralarındaki iş ilişkisini belirleyen bilindik sohbete niyetli olmadığı, Jacquot'nun bürosunun kapısını açtığı andan itibaren belliydi. Gastal'in bir gün önce, Aqua-Cité'nin kapısındaki yorumlarının sabahki gazetelerde yayımlanmasından sonra, Jacquot sorgu yargıcının bürosundan telefon edilmesinin an meselesi olduğunu ve buz gibi karşılanacağını biliyordu.

"İlerliyoruz," dedi kapıyı arkasından kapattığı sırada.

"Anlaşılan katil de ilerliyor," diye sertçe karşılık verdi Madam Bonnefoy, büktüğü sabah gazetesini elinde cop gibi sallayarak. Siyah cüppesi ve beyaz avukat yakasıyla mahkemeye hazırlanmış, masasının yanı başında duruyordu. Kırk dokuz yaşındaydı, bekârdı ve boyu bir seksendi, zamanından önce kırlaşmış dalgalı saçlarının altındaki yüzü uzundu. Dudakları kızgınlıkla bükülmüş, öfkeyle boynuna indirdiği çenesi yüzünden gözleri çifte odalı gözlüklerinin köprüsünün hizasına gelmişti. "Bunu gördünüz sanırım?" diye gazeteyi Jacquot'ya doğru sallayarak devam etti Madam Bonnefoy.

"Aslında, hayır. Görmedim," dedi beriki usulca; ardından kadının masasının üzerinden uzanıp, elindeki gazeteyi alıverdi. Ruloyu açtı ve 'Seri Katil Aramızda' manşetine ve onun altındaki, daha küçük puntolarla

yazılmış 'Polis Örtbas İddialarını Reddediyor' başlığına baktı. Manşetin yanında Jacquot'yla birlikte Aqua-Cité kompleksinden ayrılan Gastal'i dirseğini arabanın kapısına dayamış halde gösteren bir fotoğraf vardı. Baş sayfa haberi. İlahi Gastal.

İskemleyi göstererek, "Sakıncası var mı?" diye sordu.

Madam Bonnefoy başını salladı. "Ee?"

İskemleye rahatça yerleşip, "Örtbas konusunda pek emin değilim," dedi sonunda.

"Daniel, benimle düzgün konuş, yoksa..."

"Şimdilik elimizde dört ceset var," diye söze girişti, gazeteyi masanın üzerinden itti.

"Tek katilin işi mi?"

Jacquot başını sallayarak onayladı. "Öyle görünüyor. Kurbanlar uyuşturulmuş, tecavüze uğramış ve boğulmuş."

"Peki, kurbanlar arasında bir bağdan şüphelendiğinden niçin haberim olmadı?"

"Biz de bilmiyorduk ki. Sonuncuya gelene kadar bilmiyorduk. Emin değildik."

"Başka? İpucu? Zanlı? Ne zaman bir tutuklama beklenebilir?" Madam Bonnefoy cüppesini toparlayarak koltuğuna oturdu ve kollarını masaya dayadı. Jacquot'nun ne anlatacağını bilmesine rağmen, umutlu, beklenti dolu bir ifade takındı. Jacquot'nun titizlikten ve yaratıcılıktan asla vazgeçmeyeceğini, elinde mahkûm etmeye yeterli kanıt olmadan mahkemeye birini getirmesine ender rastlanacağını bilecek kadar çok dosya üzerinde birlikte çalışmışlardı.

"Gelişmeler var..."

"Benim duymak istediğim, tutuklama. Gelişmeler değil. Tutuklama."

"Elimizdekiler yeterli değil, Madam."

"Pekâlâ, öyleyse bu büronun üç kilometre çapındaki bir alanda vahşice tecavüze uğrayıp öldürülmüş üç genç kadınla başlayalım," dedi Madam Bonnefoy, tırnağıyla gazeteye vurarak. "Dördüncüsüyse sadece bir saatlik yolda. Sence bu kadarı yeterli değil mi?"

"Katil arkasında parmak izi, ipucu bırakmıyor. Şimdiye kadar ne bir tanık bulduk, ne de cinayet nedeni."

"Bana parmak izi yok, ipucu yok, tanık yok deme. Basın çıldırıyor. Üstelik, devre dışı bırakıldıklarını sandıkları için daha da kuvvetli saldırıyorlar. Söylemeden geçemeyeceğim, ben de kendimi öyle hissediyorum. Üstelik burada hedefte olan benim. Sonuç istiyorum, Daniel. Hem de çabucak." Gazeteyi uzağına itip koltuğuna yaslandı. "Biraz önce, 'gelişmeler var' mı demiştin?"

"Sormayacağınızı umuyordum."

Madam Bonnefoy'nın kaşları çatıldı.

"Cinsiyetleri, yaşları ve ölüm biçimleri dışında," diye devam etti Jacquot, "belirleyebildiğimiz tek şey, kurbanlardan üçünün aynı spor salonuna üye oldukları." Bu bağlantıyı sadece bir gece önce kurduklarını belirtmemeyi uygun gördü.

"Muhtemelen vergi de ödüyor ve bisiklete binmeyi de biliyorlardı."

Jacquot duymamış gibi yaptı. "Spor salonunun karşısında bir bar var. Katilin, barı gözetleme yeri olarak kullandığını düşünüyoruz."

"Dün bulduğunuz kız. O da aynı spor salonuna mı gidiyordu?"

Madam Bonnefoy'nın gözünü hâlâ toptan ayırmadığı belliydi.

Jacquot kafasını salladı, ama sözü dolandırdı. "Belki. Henüz emin değiliz..."

"Öyleyse sapasağlam bir gelişme diyebileceğimiz bir şey değil, ha?"

"Orada, spor salonunu gözaltında tutan birisi var. Çalışanları, müşterileri. Bir şeyler çıkabilir."

Madam Bonnefoy, şansını fazla zorlama, ama başka ne yapabilirsin, der gibi acılı ama sevecen gözlerle baktı. "Evet? Başka?"

Jacquot fısıldanan anlayış imasını anladı ama Vicki Monel'in eviyle Aqua-Cité arasındaki bağlantıyı anlatarak sorgu yargıcının sabrını daha fazla zorlamaması gerektiğini düşündü. Valadeau adlı şirketin ikisiyle de bağlantısı vardı. Bunları şimdilik kendine saklayacaktı. Onun için, umarsızca omuz silkti.

"Peki profilimiz var mı?"

"Her zamanki. Şüphelimiz yalnız biri. Anasının kuzusu. Bekâr. Yirmi beşle kırk arası. İlaçlara erişebiliyor, bu konuda bilgi sahibi: ilk üç kurbanda bulunan, muhtemelen dördüncüsünde çıkacak olan pronoprazon diye bir maddeyi kullanıyor. Hastanede çalışan biri, belki? Hastabakıcı? Doktor? Ama bu kadarı pek işe yaramıyor," diye ekledi, Madam Bonnefoy'da titrek bir ilgi ışıltısı görünce. "Bu kentte sağlık alanında çalışan binlerce insan var. Bekârlıkla, yaşla, cinsiyetle eleyin, geriye ne kalır? On beş bin muhtemel zanlı mı?"

"Hem üstelik elimizdeki imkânlar..."

"Bunu siz söylediniz Madam, ben değil."

"Evet? Başka?"

"Profilcimiz işin içinde dini bir açı olabileceğini düşünüyor. Su. Arındırma. Vaftizle ilgili kaçık bir teori."

Madam Bonnefoy iç geçirdi. "Tamam, öyleyse zanlılar listemize kentin dindar kesimini de ekleyelim," dedi sertçe, ardından ifadesi umutsuzluğa döndü. Gözlerini Jacquot'ya dikti. "İçgüdülerin ne diyor?"

"Yalnız? Evet. Bekâr? Muhtemel, ama kesin değil. Yaş? Katilin tekne kullandığını ve cesetleri oraya buraya taşıdığını düşünürsek, doğru bir yaş aralığı tahmininde bulunduğumuz anlaşılıyor." Durakladı. "Kent dışından birisi olduğuna da inanıyorum. Buralı değil."

"Bunu nereden çıkarıyorsun?"

Jacquot ellerini açtı. "İçgüdüler, demiştiniz."

"Pekâlâ, devam et."

"Şimdi bakın. Buralı birisi olsaydı, muhtemelen daha önce karşılaşmış olurduk. Son üç ayda dört cinayet? Yani demek istiyorum ki, daha önce ne yapıyordu?"

"Her halükârda, buraları iyi biliyor."

Jacquot başını yana yatırdı.

"Longchamp çeşmesi," dedi Madam Bonnefoy. "Ortalık kararduktan sonra, çeşmeye ulaşabileceğini biliyordu. Çeşmenin bir bölümünün tırabzanın ötesine uzandığını da. Bu uzantının küçük otoparka baktığını. Arabayla geri geri gelmek, bagajdan cesedi alıp suya bırakmak kolay. Çevrede güvenlik kamerası olmadığının da farkında. Çağlayanlar ve fıskiyelerle, cesedin suya düşmesi duyulmaz."

"Ödevinize iyi çalışmışsınız."

"İpin ucunu kaçırmamaya çalışıyorum."

"Evet, haklısınız. Buraları iyi biliyor gibi. Ama biliyor olması, Marsilyalı olmasını gerektirmez. Birinci cinayeti ele alalım. Öğretmen Ballarde'ı. Kadıncağızı kendi evinin mahremiyetinde, banyoda boğarak öldürüyor. Cesedi oradan başka bir yere götürmüyor. Kadını öldürdüğü ve bıraktığı yer, orası. Çünkü en kolayı bu. Bir ay sonra, Longchamp'da ortaya çıkan Grez var. Ama hatırlayın, Grez orada boğulmamıştı. Bana kalırsa, katil kendi evini kullandı, sonra da cesetten kurtuldu. O zamana kadar, çevreyi kolaçan etmeye vakit buldu. Yer

seçmeye. Zevkini çıkarırken rahatsız edilmeyeceği bir yer. Salon-le-Vitry'deki göl gibi. Aqua-Cité gibi."

"Kent dışından biri olduğunu düşündüğüne göre, sanırım öteki eyaletlerden de bilgi istemişsindir? Benzer olaylar hakkında?"

Jacquot başını salladı. "Öteki kıyı kentleriyle başladık: Nice, Toulon, La Rochelle, Cherbourg, Le Havre. Nehir ve göl kıyısında olanları da araştırdık: Bordeaux, Nantes, Annecy. Suya erişimi olan hemen her yere haber saldık."

"Peki şansınız nasıl gitti?"

Jacquot ellerini iki yana açtı. "Bütün öyküyü anlatmayacaklarını benim gibi siz de biliyorsunuz. Bir polis merkezi, bir şeyi atladıklarını, soruşturmalarının son derece profesyonel olmadığını başka bir polis merkezine itiraf etmekten pek hoşlanmaz. Bütün bunlara rağmen, elimizde katilin aynı yerde kalmadığı varsayımını destekleyebilecek beş ya da altı olay var. Örneğin Cherbourg'da, beş haftalık bir süre içinde karaya üç ceset vurmuş: hem de kışın, yani yüzmeye gittikleri söylenemez. Ama sonra, hiç. İz kurumuş. Fakat dört ay sonra, aynı hikâye La Rochelle'de başlamış ve yeniden durmuş."

"Peki, bu cesetler, Cherbourg'da, La Rochelle'dekiler: hepsi kadın mı?"

Jacquot başıyla onayladı.

"Uyuşturulmuşlar mı?"

"Söylemesi güç, Madam. Ceset suda ne kadar uzun kalırsa bazı uyuşturucuların izine rastlamak, işin içinde bir çapanoğlu olduğunu kanıtlamak o kadar güçleşir. Muhtemel kanıtlar... kirlenir."

"Ve muhtemel cinayetlerin, kaza sonucu ölüm olarak dosyalanmak gibi bir âdetleri var. İşgücünü bağlayacak ve büyük ihtimalle hiçbir yere varmayacak bir soruşturma açmaktan çok daha kolay."

"Korkarım bazen öyle oluyor. Ama hiç kimseyi suçlayıp–"

Madam Bonnefoy elini kaldırdı. Jacquot'nun ne diyeceğini biliyordu ve duymaya hiç ihtiyacı yoktu.

"Neydi şu uyuşturucunun adı?"

"Pronoprazon."

"Ve?"

"Ve son derecede etkili, birkaç saniyede merkezi sinir sistemini kilitliyor. Küçük bir doz, diyelim on miligram bile insanı altı saate yakın bir süre uyutur. Bilinciniz yerinde, gözleriniz açıktır ama kendinizi koruyamazsınız. Patologun dediğine göre, kurbanların yapabildikleri tek şey, kıkırdayarak gülmekmiş. Boğulurken bile."

"Bana kalırsa, bunu basından saklayalım, ne dersin?" Madam Bonnefoy karşısındakine merakla baktı. "Bulunması kolay mıdır, şu pronoprazonun?"

Jacquot ellerini yeniden iki yana açtı. "Nereye bakacağınızı bilirseniz, oldukça kolaydır. Ama reçetesiz satılmaz. Sadece hastanelerde ve tıp merkezlerinde bulunur. Bir de büyük cerrahi merkezlerden bazılarında. Ya da, üreten bir ilaç şirketi var, Wilzer."

"Öyleyse gidip kontrol..."

" ...İşten attıkları işçilerle, huzursuz işçilerle, hırsızlıkla ilgili şirket kayıtlarını inceledik. Akılınızdan geçebileceklerin hepsini. Hastanelerle cerrahi merkezlere gelince, sadece çalışanların erişebileceği yerde bulunuyor ilaç. Ama dediğim gibi, eğer nereye bakacağınızı biliyorsanız ve birinin dispanser kapısını kilitlemeyi unutmasını bekleyecek kadar sabırlıysanız..." Omuz silkti. Herkes olabilirdi. Daha fazla ne yapabilirdi ki?

"Ya tecavüzler?"

Jacquot öne doğru eğildi. "Oldukça vahşi. Bir sürü çürük."

"Çürük mü?"

"Kollarda, omuzlarda, uyuşturucu etkisini gösterene kadar mücadele olduğunu gösterir gibi. Jenital bölgede. Bir de kürek kemiklerinin arasında ki, büyük ihtimalle boğma sırasında omuzların arasına bastırılmış bir eli, ya da dizi çağrıştırıyor. Üstelik, adam güçlü. Kurbanlardan birinde, yerinden çıkmış bir omur kemiği bulundu. Bir diğerinin alnının tepesinde bir tutam saçı eksik."

"Nasıl olmuş?"

"Görüldüğü kadarıyla, saçlarından kavrayarak kurbanların başlarını geriye kanırtıyor. Pronoprazonun da etkisiyle, çene sonuna kadar açılıyor. Kontrolsüz. Kapatma imkânı da yok, isteği de. Su gırtlaklarından aşağı akıp gidiyor."

"Kan? Tükürük? Sperm? DNA için herhangi bir malzeme?"

"Hiç yok."

"İplik? Tırnak?"

"Elimizde sadece Neopren var. Salon-le-Vitry'deki kurbandan."

"Balıkadam elbisesi mi giyiyormuş?"

"Kışın hava soğur, Madam."

Solange Bonnefoy içini çekti, gözlerini bürosunda gezdirdi. "Pekâlâ, bu delinin buralı olmadığını varsayarsak, ini nerede peki?"

"Kentteki otellerde bir ayı geçen kayıtlardan yüz altmış ihtimal çıktı. Hepsi de uzun dönem müşterisi, hiçbiri zanlıya benzemiyor. Ama daha kısa süreler kalıp otelden otele geçen bir isim yok."

"Aynı süre içindeki kira kontratları? Villalar, evler, daireler?"

Jacquot omuz silkti. "Belki. Ama..."

"Tamam, söylemene gerek yok. İmkânlar."

"Çok fazla gereksiz çaba olur, Madam. Otelleri elden geçirmek on günümüzü aldı. Kiralık yerler çok,

ama çok daha fazla zaman ister. Tabii arkadaşın bir yer kiraladığını düşünecek olursak. Dediğim gibi, elimizde bunu yapacak işgücü ve zaman yok."

"Öyleyse bundan sonra ne olacak? Basına ne diyeyim? Belediye başkanına? Ticaret odasına? Patronumdan bahsetmedim bile."

"Onlara dersiniz ki–"

Madam Bonnefoy'nın yardımcısı tam o sırada interkomdan seslendi.

"Beş dakika sonra mahkemede olmanız gerekiyor, Madam."

Solange Bonnefoy saatine baktı ve koltuğunu masadan geriye itti. "Korkarım bu kadarla yetinmek zorundayız, Daniel," deyip ayaklandı, kâğıtlarını toparlayıp evrak çantasına doldurdu. "Buna çok üzüldüğünden kuşkuluyum ya."

Jacquot'ya dostça gülümsedi.

"Sizi görmek her zaman bir zevk olmuştur," dedi Jacquot. "Zor bir iş olduğunu kabul etmek zorundayım ve size daha... olumlu bir şey söyleyemediğim için üzgünüm. Ama onu yakalayacağımıza söz verebilirim, Madam."

Solange Bonnefoy masasının arkasından çıkıp kapıya yürüdü.

Jacquot kapıyı açıp, sorgu yargıcının geçmesi için tutarken, "İnanın bana," dedi, "adamımız bir yerde bir hata yapacak."

Madam Bonnefoy yanından hızla geçerken, omzunun üzerinden, "Çabuk yapacağını umalım," diye cevap verdi.

"Öyle umalım, Madam."

Jacquot Doisneau'yu çok sonra, asansördeyken hatırladı. Madam Bonnefoy'dan bir iyilik isteyecekti ama unutmuştu.

Evde yemek pişirecek kimse olmadığından, Suzie de Cotigny öğle yemeğini kendisi hazırladı. Mutfakta iki yumurta çırptı, tavada biraz tereyağı eritti, salata için gerekli malzemeyi buzdolabından çıkardı. Ocağın başına geçip tavayı ateşten aldı, tereyağlı yüzeyini bir diş sarmısakla ovdu, üzerine de çırpılmış yumurtaları döktü. Tavayı çevirip bir tutam tuz ve biber ekledikten sonra, karışımı katlayıp bir tabağa kaydırdı. Sade omletle kıvırcık salata. Sıcak sarımsağın kokusunu içine çekerek yemeğini mutfak masasının üzerine bıraktı, buzdolabından bir şişe Provençal roze şarap çıkarıp bir kadeh aldı, şişenin mantarını tekrar tıkayıp yerine koydu. Bir kadehin zararı olmaz.

Perşembe Suzie'nin en sevdiği gündü. Bütün ev onun. Hizmetçi Hortense'la bahçıvan Gilles'in izin günleriydi ve Hortense, L'Estanque'daki kız kardeşine gitmek için her zamankinden erken çıkmıştı. Hortense kız kardeşine gittiğinde gece de orada kaldığı için, ertesi sabaha kadar dönmeyecekti.

Perşembe ayrıca Hubert'in annesiyle akşam yemeği yemek için işten doğruca Castellane'daki eve gittiği gündü ve eve saat ondan önce döndüğü enderdi. Yaşlı hanımefendi akşam yemeklerini erken yemekten hoşlanıyordu, bir de oğluyla baş başa kalmaktan. Suzie bu ziyafetlerden uzun zaman önce dışlanmıştı ve ejderhayla sadece resmi etkinlikler ya da aile toplantıları gerektirdiğinde karşılaşıyordu; kısacası, çoğu perşembe günü sabahtan gece saat ondan biraz sonraya kadar kendi başınaydı.

Boş günler onun için ender bulunur bir lükstü. Amerika'daki kişisel vakıf fonuyla Hubert'den aldığı küçük harçlık sayesinde çalışmasına gerek kalmıyordu ya, her zaman hareket halindeydi. Her zaman kendi isteğiyle değil. Hubert'in belediyeden ya da yönetimden meslektaşları için düzenlenecek sıkıcı iş yemekleri oluyordu; ya da o korkunç kızı ve onun kara kuru kocasıyla aile ziyafetleri, ileri gelen ziyaretçiler için davetler, kokteyller veya galeri açılışları; Opéra ya da tiyatro. Ama perşembeleri hep boş tutardı. Kendi günü. Kendine ayırdığı gün.

Genelde alışverişe çıkar, spor salonuna uğrar ya da Paradis Sokağı'ndaki küçük dairesinde, o sırada gözdesi kimse, onunla kıvrılıp kalırdı. Burayı Marsilya'ya taşındıktan kısa süre sonra kiralamış ve dairenin döşenmesine en az Hubert'in Roucas Blanc'daki karanlık ve kasvetli malikânesinin dekorasyonuna –yaşlı kadını gitmeye zorlayıp, eşyasını Castellan'a gönderir göndermez– gösterdiği özeni vermişti. Suzie'nin perşembe akşamı yemeklerine davet edilmemesinin birçok nedeninden biri. Pek üzüldüğü de söylenemezdi ya.

Paradis Sokağı'nda bir dairesi olmasından hoşlanıyor ve sanki orada oturuyormuş gibi, sık sık da gidiyordu. Evde bir televizyon, bir müzik seti, istiflenmiş CD'ler, her zaman dolu bir mutfak, bol kitaplı raflar, pazarlarda falan gözüne takılmış, Hubert'in evine asla sokmayacağı ıvır zıvır ve yatak odasında tıka basa dolu bir gardırop bulunuyordu. Kentten alıp Paradis Sokağına getirdiği, evde asla giymediği, Hubert'in hiç görmediği giysiler. Hepsi kendine aitti ve her birini seviyordu. Bağımsızlık duygusunu. Başka bir hayat. Yatırım bankeri Brad'le kısacık evliliği sırasında, aynı şeyi New York'ta da yapmıştı. Park Caddesi'ndeki dublekslerinden kent merkezine doğru yirmi dakikalık yolda, ken-

di kuş yuvası. Öğrenciyken oturduğu, Brad'in haberi olmadan el altında bulundurmaya devam ettiği daire. Paradis'deki sığınağından pek farklı değil.

Omletle salatayı bitirip tabakları itti. Kendisi için yemek yapabilirdi ya, ortalıkta bir bulaşık makinesi de olsa, sofrayı toplamaya hiç niyeti yoktu. Aklına bile gelmezdi; hizmetçiler bunun için vardı nasıl olsa.

Paradis Sokağı farklıydı tabii. Orada ev işlerine bayılıyordu, daire her an tertemizdi. De Cotigny malikânesinde parmağını oynatmayı aklından bile geçirmezken, Paradis'de toz alıyor, elektrikli süpürgeyi çalıştırıyor, gerek olmasa bile banyo küvetini temizliyordu. Sanki bütün bu çaba mekâna uygunmuş, böyle küçük, kişisel yerlerde, buralarda yaşanan hayatlarda bu iş böyle yapılmalıymış gibi. Paradis'de konuğu olduğu zaman, evden çarşafları değiştirip yatağı yapmadan, havalandırma dolabını temiz havluyla doldurmadan asla çıkmazdı.

Ama bu perşembe hiçbir yere gitmiyordu. Yerinden kıpırdamayacaktı.

Geç uyanmış, kahvaltıda kendine tost ve kahve hazırlamış –boş fincan, kirli kahve makinesi ve ekmek kırıntıları el değmeden ocağın yanında duruyordu– sabahın geri kalanını havuz başında geçirmişti. Şimdi artık hava orada kalınmayacak kadar sıcak, güneş fazla güçlüydü, havuzun çevresinde vızıldayan eşek arılarının sayısı artmış, sinir bozucu olmuştu. En iyi zamanı, güneşin malikânelerin sınırlarını belirleyen çamların arasından eğik parladığı, havanın serinlediği ve ışığın o masalımsı altın rengini aldığı akşamüstüydü.

Saatine baktı. Terasın dayanılır olmasına daha bir buçuk saat vardı. Gölgede bile.

Hazırlanma vaktidir, diye düşündü, yıkanıp süslenmenin zamanı geldi.

Konuğu gelecekti.

Spor salonundaki yeni arkadaşı.

40

Telefon, Jacquot Adalet Sarayı'nın kapılarından çıkıp, parlak öğlen güneşinin altında gözlerini kıstığı anda çaldı.

Vicki Monel'in dairesinden arayan, Luc Jouannay'di, adli tıp ekibinde Clisson'un iki numarası. Gerçek bir araştırma yapmak için daireye o sabah girmişlerdi, özellikle de parmak izlerine bakmak, arşivle uyuşabilecek bir ipucu bulup bulamayacaklarını araştırmak için.

Jacquot telefonu kulağına yaslayıp, "Nasıl gidiyor?" diye sordu. Grignan Sokağı'ndaki öğlen trafiği kornaların sesi ve motor gürültüsüyle doluydu.

"Şimdilik bir sürü parmak izi var, son sayımda otuz farklı ize çıktık."

Jacquot arabasına binmek için karşıya geçerken, "İyi, iyi," diye cevap verdi. Jouannay'nin neden aradığını hâlâ anlamamıştı.

"Ama görmen gereken bir şey var," dedi Jouannay. "Önemli olabilir." Patronundan daha uzun, daha genç, kalın siyah kaşlı, tembel gri gözlü Jouannay, cinayet mahalli protokollerine Clisson kadar önem vermiyordu. İlginç bir şeyle karşılaşır karşılaşmaz, Clisson gibi bekleyip raporunu yazmak yerine, hemen telefon ederdi.

"Geliyorum," dedi Jacquot.

"Burada bekliyoruz," dedi Jouannay. Telefon kapandı.

Jacquot yirmi dakika sonra Vicki Monel'in evinin bulunduğu apartmanın önündeydi. Bu kez Madam Piganiol'ün zilini çalmaktan kaçındı ve doğruca Vicki'nin dairesinin düğmesine bastı. Kapının otomati-

ğini açan Jouannay oldu. Bu sefer asansör çalışıyordu, kapının tokmağına asılı bozuk işareti kaldırılmıştı. En üst kata vardığında, Jouannay'yi açık kapının önünde bekler buldu. Her zamanki üniformasını giymişti: önden fermuarlı, beyaz Tyvek tulumla beyaz botlar, boynundan sarkan yüz maskesi.

Jacquot'yu eve alırken sırıtarak, "Bunu görmek isteyeceğini düşündüm," dedi.

Evin içinde Jouannay de dahil, hepsi tulumlarını giymiş dört kişiydiler. Jouannay'nin üç arkadaşı bulabildikleri her kapı çerçevesine, tokmağına, elektrik düğmesine, musluk ve fırın düğmesine, televizyon ve müzik seti kumandasına sabırla pudra püskürtüyor, kanepelerle halılardan iplik topluyor, evin içinde sessizce ve dikkatle ilerliyorlardı.

"Christian tesadüfen buldu."

Christian mutfakta çöp torbasını incelemeye başlamış, içindekileri mutfak masasının üzerine yaymıştı. Yüzü maskeliydi. Yanından geçip banyoya girerlerken başını kaldırıp salladı.

"Ee?" dedi Jacquot.

"İşte," dedi Jouannay, parmağını banyo küvetinin baş tarafındaki köşedeki ahşap kaplı çıkıntıya uzatarak. Gösterdiği, termosifon saklamak ya da havlu yerleştirmek için kusursuz bir yer olabilirdi. Oysa kaplamanın üzerinde kulp yoktu, buranın muhtemelen aşağıdaki katların bacasını saklayan bir duvardan başka bir şey olduğuna dair bir ipucu da yoktu. "Parmaklarınla şurayı bir it hele," dedi Jouannay.

Jacquot, Jouannay'nin gösterdiği yeri itti, bir tıkırtı duydu ve yerden tavana bütün pano açılıverdi. Jacquot 'dolabın' içinde iki kişinin yan yana durabileceği kadar yer olduğunu farketti. Görebildiği kadarıyla ışık yoktu ve kapısı kapandığında o dapdaracık yerin zifiri karan-

lık olması gerekirdi. Yaklaşık omuz yüksekliğindeki üç yarığın dışında. Açıklıklardan biri aşağıya, banyo ve duş bölümüne, ikincisi yatak odalarından daha büyük olanına, üçüncüsü de Jouannay'nin ekibinden birinin bir kanıt torbasını numaralayıp kutuya attığı salona bakıyordu.

Jacquot dolaptan çıkıp, gözlerini banyo küvetinin baş tarafındaki duvara dikti. Bir dizi ayna. Banyodan banyoya ve salona gitti. Duvarlara vidalanmış iki ayna daha. Görünmeden, evin büyük bölümünde olanları gözetlemek için kusursuz bir yöntem. Ya da, diye düşündü, kamera yerleştirmek için harika bir yer. Elinde doğru malzeme bulunduran biri, üç odadan herhangi birinde olanları tek bir dönüşle filme, ya da fotoğrafa alabilirdi.

Şu işe bak, şu işe bak, diye düşündü. Vites büyüttük. İşler hareketlenmeye başlıyor.

41

Basquet'nin büroya dönüşünden beri telefon hiç susmamıştı. Dişlerinin oyununa gelen mimardan, konuşması novocaine yüzünden peltekleşmiş bir özür telefonu; finans direktöründen mütevelli heyeti toplantısının bir hafta sonraya ertelendiğini bildiren bir telefon ve düzinelerce başkası.

Saat biri biraz geçe Geneviève'den Dunkerque Sokağı'ndaki Jardins de Clémence'dan öğle yemeği getirtmesini istemiş ve çalışma masasının başında dilimlenmiş biftek, yanında da o nefis, çıtır çıtır patates kızartmalarını, kendi içki dolabından çıkardığı yarım şişe Bordo şarabıyla birlikte yemişti. Geneviève başını kapıdan uzatıp Daniel Jacquot adlı başmüfettişin geldiğini bildirdiğinde yemeğin artıklarıyla boş şarap şişesi çoktan kaldırılmış, Basquet de o sabahki önemli yazışmalarına dalmıştı. Büroya döndükten sonra o kadar çok şeyle meşgul olmak zorunda kalmıştı ki, *Judiciaire*'in bu ziyareti hakkında daha fazla kafa yoracak zamanı olmamıştı.

Masasının başından kalkıp üstündeki kırıntıları silkeledi, bürosunun kapısından içeri alınmakta olan konuğunu karşılamak için yürüdü.

Karşısındaki, hiç de beklediği gibi biri değildi. Uzun boylu, kırklarının başında, üzerinde deri ceketle parlak bir blucin, yıpranmış mokasenler ve hepsinden de önemlisi, atkuyruğu. Gözleri açık yeşil ve uykuluydu, burnu da tuhaf bir biçimde çarpık: kuşkusuz iş başındayken kırılmış olmalı, diye düşündü Basquet. El sıkıştılar, konuğuna bir koltuk gösterdi, sonra masanın arkasındaki yerine dönüp, rahatça yerleşti

"Evet, Başmüfettiş, size ne konuda yardımcı olabilirim?" diye girdi söze.

"Bu kadar kısa zamanda beni kabul etmeniz büyük incelik, Mösyö," dedi beriki.

"Sözünü etmeye değmez. Yapabileceğim bir şey varsa lütfen söyleyin." Bekliyormuş gibi bir ifade takındı. Başmüfettişin rahatsız göründüğünü fark etti. Birazdan isteyeceği şeyden mi rahatsızdı? Yoksa sadece güç karşısında ürkmüş müydü? Zenginliğin karşısında? Böylesine lüks döşenmiş bir büroda bulunmaktan?

"Aslında sadece bir formalite," diye söze başladı Jacquot.

Basquet başıyla onayladı. Lajaunie pastilleri için uzandı, birini avucuna düşürdü, yumruğunu sıkıp ağzına attı.

"Yanılmıyorsam, şirketiniz Aqua-Cité'deki yeni açık deniz girişimiyle alakalı çalışmalar yapıyor, değil mi?"

"Şirketlerimden biri. Doğru." Pastili ağzının içinde çevirerek başını salladı. Göğsünü kabartma dürtüsüne daha fazla direnemeyip, "Son derecede karmaşık bir iş," diye devam etti. "Başka bir yerde eşi yok. Onun sayesinde ziyaretçi sayısı yüzde yetmiş sekiz arttı."

Karşısındaki, uygun biçimde etkilenmiş görünüyordu. "Yanılmıyorsam, Cours Lieutaud 44-48'de bir konut kompleksine sahipsiniz?"

"Cours Lieutaud? Doğru," dedi Basquet, ağzındaki pastili emerek. "Gayrimenkul bölümümüz. Kentin hem içinde hem de dışında birçok benzeri projeyle birlikte. Hem konut, hem iş merkezi. Sabun insanı fazla ileri götürmez, Başmüfettiş," diye devam ederken, arkasına dayandı. "Günümüzde ya çeşitli alanlara girersiniz ya da boğulursunuz. Bu kadar basit. Zaten bu yüzden leasing, sigorta ve mortgage finansmanı alanlarında da

girişimlerimiz var. Bunun yanında kendi ihracat şirketimize, deniz nakliyatı kuruluşuna da..." Ellerini her yeri kaplayacakmış gibi açtı.

Polis müfettişi başını salladı, hiçbir şey demedi, nasıl devam edeceğine karar verememiş görünüyordu.

Basquet adamın parkenin bal rengi balıksırtı deseninde, çalışma masasının altındaki kalın İran halısında gezinen bakışlarını izledi.

Bütün bu soruların hangi hedefe yönelik olduklarını tam anlayamasa da, durumun kontrolünü elde tutmanın büyük rahatlığıyla, "Dinliyorum?" diye sordu.

"Ben sadece... Neyse, gazetelerde okumuş ya da televizyonda görmüş olabilirsiniz... Dün sabah Aqua-Cité'nin açık deniz havuzunda bir ceset bulundu. Genç bir kadın cesedi. Öldürülmüş."

"Ne korkunç..." Duruma uygun, üzüntülü bir ifade takındı. "Ama hâlâ anlayamadım..."

"Bu arada, daha geçen hafta, Cours Lieutaud 48 numarada oturan bir kiracı Salon-le-Vitry'deki bir gölde ölü bulundu."

"Eee?" Basquet duyduklarına şaşırmış görünüyor olabilirdi, durumu hemen anladı. Polis bir rastlantıyı soruşturuyordu, ne bir eksik ne bir fazla, basit bir işlem, izlenecek elle tutulur ipucu yokluğunda, saha takibi.

"Bütün bunlar sanki... işte... Rastlantı gibi göründü. Sizin de aynı fikirde olduğunuzdan eminim..."

Basquet karşısında oturan adama çalışma masasının üzerinden sabırla baktı. Düşünceleri neredeyse duyulacak gibiydi.

"Eveeet... Ve...?"

"İşte, Mösyö, şirketiniz hem Cours Lieutaud'nun sahibi olduğu hem de Aqua-Cité inşaatına katıldığı için..."

Basquet başmüfettişin sözlerinin giderek duyulmaz hale geldiğini fark etti. Konuğu artık gerçekten rahatsız görünüyordu.

"Başmüfettiş. Başmüfettiş... Neydi adınız?"

"Jacquot. Başmüfettiş Jacquot."

"Tamam. Başmüfettiş Jacquot. Tabii, rastlantıya bakınca bu anlattıklarınızın özel bir önemi olmasa da, sanki bir anlamı varmış gibi görünebileceklerini reddetmiyorum, ama gerçekten..." Masasının üzerindekilere baktı ve sanki düşünmesi gereken daha acil işler varmış gibi, kâğıtlarını karıştırmaya koyuldu.

"Görüşmeye değer gördüğümüzden... Belki bize bir şekilde yardım edebilirsiniz diye. Bizim bilmediğimiz bir şey varsa..."

"Başmüfettiş," dedi Basquet sabırla. "Söyleseniz... Aynı haftada iki kişi iki Peugeot altında kalıp ezilirse, gidip Mösyö Peugeot'yu ziyaret eder misiniz? Ya da bir bıçaklamada Laguiole çakısı kullanılmışsa, Mösyö Laguiole'e telefon mu edersiniz? Eğer bir... Şayet bir..." Benzer bir örnek bulmaya çalışarak ellerini iki yana açtı, ama birdenbire konuyla daha fazla ilgilenmemeye karar verdi. Bununla vakit kaybetmek istemiyordu. Yani, gerçekten.

Masanın öbür yanında, başmüfettiş başını sallayarak aynı fikirde olduğunu gösterdi. Tabii, tabii... Karıştırılan kâğıtların hışırtısı dışında, bir sessizlik oldu.

Basquet fırsatı kaçırmadı. "Pekâlâ, hepsi bu mu, Başmüfettiş?" dedi, araya bıkkın bir tebessüm sıkıştırmayı başararak.

Sonra konuşma şöyle devam etti:

Jacquot, "Düşünüyorum da, Mösyö..." diye usulca, atkuyruğunu çekiştirerek söze girdi. "Bahsettiğim o gayrimenkul, Cours Lieutaud, nasıl sizin oldu?"

"Çoğu alımlarımız gibi, büyük ihtimalle Kent Konseyi'nden almışızdır. Böylesi yerler genellikle felaket durumda olur. Aşırı kalabalık, yetersiz sağlık koşulları. Bizim yaptığımız, sadece işleri tersine çevirmek. Oradaki aileleri başka yerlere yerleştirip, gayrimenkulü ele almak. Yeniden dekore etmek. İçini düzenlemek. Uygun tesisat, asansör falan eklemek..."

"Peki, Cours Lieutaud'daki bütün daireler şirketinize mi ait? Yoksa sadece birkaçı mı?"

"Sanırım çoğu bizim, oysa gayrimenkulleri uzun süre elde tutmaktan hoşlanmayız. Satmak isteriz. Böylelikle sermaye boşaltırız, anlayabiliyor musunuz?" diye sordu, karşısındakinin anlayamayacağından kuşkulanarak.

"Kısacası, elinizdeki kira anlaşmalarının yanı sıra leasing de satıyorsunuz?"

Basquet başını sallayarak onayladı. "Piyasa uygunsa. Bu işlerle uğraşan Basquet Immo adlı bir bölümümüz var," diye açıklarken, bütün bunların nereye gittiğini merak ediyordu. Karşısındaki şu Jacquot denen polis bir ritim, bir çizgi yakalamış gibiydi ve artık Basquet'nin başlangıçta sandığı kadar tereddütlü, kararsız görünmüyordu. Gözlerinde çeliğimsi bir pırıltı vardı... güven pırıltısı. Sanki bir şekilde –nasıl olduğunu bilemiyordu– Basquet'nin içini görmüş gibiydi. Rahatsız edici bir andı.

"Tabii o bloktaki bütün dairelerin kira ve leasing kontratları sizdedir?"

"Elbette. Ama burada değil, anlıyorsunuz ya. Bu binada değil. Dediğim gibi, bütün bunlar Basquet Immo'nun işi. Valmont'daki gayrimenkul bölümümüzün. Ama ben yine de aradaki ilişkiyi..."

Tam o sırada Geneviève kapıyı vurup başını aralıktan içeriye uzattı ve Basquet'ye üçe yirmi kala finansman komitesiyle toplantısı olduğunu hatırlattı.

Beriki ayaklandı. Konuğu da öyle. Toplantı sona ermişti.

"Bana zaman ayırdığınız için teşekkürler, Mösyö" dedi Jacquot. "Böyle bir soruşturmada bütün noktaları aydınlatmak, her şeyi araştırmak zorunda olmamızı anlayışla karşılayacağınızdan eminim..."

"Tabii, tabii," dedi Basquet. Çalışma masasının arkasından çıkıp Jacquot'nun elini sıktı. "Basquet Immo'da Hervé Thierry'ye telefon ederseniz, istediğiniz isimler konusunda size yardımı olacağından eminim. Geneviève, yardımcım, size numarasını verir. Şimdi, eğer izin verirseniz?"

Raissac adının aklına gelmesi için kapının kapanması ve Basquet'nin masasının başına dönmesi gerekiyordu.

Cours Lieutaud'daki dairelerden biri Raissac'ındı.

Su Adam kızı bir aydır gözetliyordu. Her gün değil, anlıyorsunuz ya, ama olabildiğince sık: vardiyalar izin verdiğinde, hafta sonları, günün sonunda. Kız nereye giderse, takip ederek: yaya, arabayla, arkasından otobüse atlayarak. Onun hakkındakileri öğrenerek, zamanla hedefe yaklaşarak.

Bunca zamandan sonra kızın alışkanlıklarını öylesine yakından tanımaya başlamıştı ki, onu bulmak sorun olmaktan çıkmıştı. Yeterince oyalan ve işte orada olurdu: çalıştığı Sibié Sokağı'ndaki güzellik salonunda, ya da bazen öğle yemeği için gittiği Jean-Jaurès Meydanı'nda, meydanın kenarındaki barda; Trois Rois Sokağı'nda, her sabah çörek ve sütlü kahve için uğradığı kahvede, ya da omzunda bir çantayla merdivenlerden inip sokağa çıkarken Su Adam'ın gözüne ilk çarptığı St-Ferréol'daki spor salonunda.

Kızın hareketleriyle ilgili bir şey var, derdi Su Adam size, açıklamaya fırsatı olsa, dikkat çeken, onu diğerlerinden ayıran buydu. Yoldaki arabaların arasından süzülürken kalçalarının kayıtsızca salınışı, kaldırıma sıçrarken saçının neşeyle savruluşu, kalabalıkların içinde yürürken omuzlarını çevirmesi, ellerini pantolonunun ceplerine sokuşu. Böylesine hayat dolu, bu kadar güvenli, heyecanlı. Bir de güzel. O koyu ten, mavi gözler, çenesinin kenarında, dudaklarını olduklarından daha dolgun, yanaklarını daha biçimli gösteren o minicik ben. Her özelliğiyle büyüleyen bu kızın güzellik noktası.

Spor salonu, tabii, gerçek bir keşif olmuştu. *Femmes Seulement*. Sadece Kadınlar. Bundan daha baştan

çıkarıcı iki kelime olabilir mi? Sanmıyordu. Dayanılmaz. Şurada, kapısının tam karşısında, sokağın öte tarafında Café-Bar Guillaume vardı. Kusursuz bir gözetleme yeri. İşten sonra uğramak için uygun bir yer. Vitrin boyunca uzanan dar ahşap barın önünde bir tabure. Tek yapman gereken başını gazeteden kaldırmak, biranı yudumlayıp bir sigara yakmak, oturup izlemekti. Gelişlerini, gidişlerini. İstediğini seç.

Arı sokmuş gibi şişkin dudaklarıyla, kısa, sarı saçları ve kocaman, yalvarır gibi bakan gözleriyle tatlı küçük Joline gibi; ya da şu öğretmen, tırnaklarını kemiren, parmak uçları sınıftaki karatahtadan kalma tebeşir tozuyla kaplı Yvonne; bir de gerçekten avuç doldurucu, olabildiğince mücadeleci, kurtulmak için umursuzca çabalayan Vicki. O kızın güç olacağını tahmin etmeliydi. Gösterişli bir binada oturuyor olabilirdi ama giydiği elbiselerle, o küstah yürüyüşüyle tam bir sokak yosmasıydı, bu kadar basit: birden tekme atması, yumruklarıyla dirseklerini sallayışı, sokak kedisi gibi tırmalayışı, sonunda da o kumlu kıyı parçasından kurtulup, kaçmaya çalışması.

Ama yanlış tarafa koşmuştu, değil mi? Patikaya ve ağaçların gölgesine koşmak yerine suya yönelerek yardım çağırmaya çalışmasına rağmen, gırtlağından ses çıkartmayı başaramadan. Uyuşturucunun etkisi, tabii: gırtlağını ve dilini neredeyse zımpara kâğıdı gibi kurutmuştu. Şayet gölde sakince durmayı becerseydi, suyun yüzeyinde kalmak için çırpınmayıp, yerini belli eden gürültülü yayını yapmasaydı, kurtulabilirdi de. Ama olmamıştı işte. Tersine, Su Adam alttan yaklaşmış, ayak bileklerine yapışıp kızı derinlere sürüklemişti. İkisi birden, baş başa, kızın vücudundaki soluk dinene kadar birlikte dans ettikleri soğuğa, kapkara sulara çekmişti.

Şimdi Berthe'in sırasıydı.

Tıpkı ötekiler gibi, Su Adam kızın adını, nerede oturduğunu biliyordu. Kızcağız iki hafta kadar önce, yamru yumru Renault'sunu Sibié Sokağı'ndaki güzellik salonunun önündeki parkmetrenin yanına bırakmıştı. Su Adam geçip, bir sigara yakmak için arabanın yanında durakladığında, sanki herkes görebilsin diye gösterge tablosunun üzerine bırakılmış, bir zarf, bir mektup görmüştü. İsim ve adres. Bu kadar kolay. Matmazel Berthe Mourdet, 14 Place du Bois. Bir taşla iki kuş. Eğer öyle bir şey varsa, bir işaret.

Oysa Su Adam'ın birkaç gece sonra göreceği gibi, Berthe Mourdet yalnız yaşamıyordu. Ötekiler gibi değildi. Ortak bir daire, iki kızla birlikte. Bu da işleri biraz daha karmaşık, biraz daha çaba ister hale sokuyordu. Gerçek bir sorun olduğundan değil. Aslında, onu diğerlerinden ayırmayı, ağa yöneltmeyi gerektirdiğinden, keyfine keyif katacaktı.

O gün, bir perşembe öğleden sonra, Berthe'in güzellik salonundan erkenden ayrılmasını izledi. Beriki çantasını Renault'nun arka koltuğuna fırlatıp arabanın tavanını açtı ve limanın yolunu tuttu. Su Adam her zamanki gibi birkaç araba geride kalıp, kızın nereye gittiğini merak etti. Eve gitmediği kesin. Eve gitse, son trafik ışıklarından sonra sağa sapması gerekirdi. Saint Pierre mezarlığının ötesinde oturan annesini ziyarete de gitmiyordu. Tam tersine, Berthe Eski Liman'ın çevresinden döndü, Corderie Bulvarı'nda sola sapıp, Roucas Blanc'a yöneldi.

Hemen peşindeki Su Adam ile.

Hubert de Cotigny, annesinin Castellane Meydanı'ndaki evine yaklaştığını görünce cep telefonunu yolcu koltuğuna atıp, dikkatini araba kullanmaya verdi. Dikiz aynasında gördüğü, Italie Sokağı boyunca selektör yapıp korna çalan otomobil sonunda Berlioz Sokağı'na sapıp öfkesini göstermek için hızlandı. De Cotigny rahat bir nefes aldı.

İş çıkışı trafiği her zamanki gibi korkunçtu; sokaklar akşamüstü sıcağıyla buğulanıyor, arabalar tampon tampona, yayalar bulabildikleri her aralıktan geçiyor, sürücüler öfkeyle direksiyonlarına vuruyor, korna çalıyordu. Troleybüsler yavaşlıyor, duruyor, yeniden hareket ediyor, rayların üzerinde sallanır gibi oluyor, içlerine tıkılmış her yolcu yürüyerek daha hızlı gidip gidemeyeceğini düşünüyor ama riske girmek istemiyor, troleybüs ne zaman ilerlese rahatlıyor, hidrolik ıslıklı her yavaşlamada geriliyordu.

De Cotigny'nin aldırdığı falan yoktu ya. Trafiğin akışını düşünemeyecek kadar meşguldü zihni. Gitmek istediği yere eninde sonunda varacaktı, erken ya da geç olması hiç fark etmiyordu. BMW'sinin deri kaplı, havalandırmalı kozasına sığınmış, kendini içinde bulduğu kargaşadan nasıl kurtaracağını düşünüyordu.

Yardımcısı Vintrou istediği Calanque dosyasını getirdiğinde, önerilen projeye yeniden bakmıştı. Hatırlayabildiği kadarıyla, inanılmaz derecede iddialı –hatta mantıksız da denebilirdi– bir projeydi. Calanque Papiau'nun duvarlarından çıkan bir düzine süper lüks villa, bir kulüp binasıyla marina, tenis kortları, golf sahası ve yollar. Önerilerin onaylanmayacağını görmek

için insanın dâhi olması gerekmiyordu. Koruma altında bir arazi, oraya yuva yapan bir çift balıkkartalı (onlar da koruma altında), üstelik geçmişte reddedilmiş bir dizi benzer proje. Kesinlikle imkânsız bir proje olmasına rağmen, planlama komitesinin mimar üyesinin son tanıtımda önerinin özelliklerini övmek için aşırı gayret sarf ettiğini de hatırlıyordu. Olağanüstü boyutlarda bir *muazzam proje* olduğunu belirtmiş, örnek olarak Morgiou'daki çok daha mütevazı projeyi göstererek Calanque'ın Marsilya'yı mimari haritadaki yerine yerleştireceğini anlatmıştı. Basquet'den maaş alıyor, diye karar vermişti De Cotigny.

Çünkü bütün bunların ardındaki adam Basquet'ydi: gösterdikleri video kasette, yapılan teklifte onun imzası vardı. Başka biri olamazdı. Bundan önce üç ayrı sefer *calanque*'lardan birini yerleşime açmak için tümüyle saçma planıyla önlerine gelen Paul Basquet, Valadeau şirketinin yönetim kurulu başkanı.

Ama asıl sorun, bundan sonra ne yapılacağıydı. Düşündükçe Calanque Papiau'dan yatlar için bedava demir yeri ve turist tekneleri için kokteyl saatinde gidecek bir yerden çok daha kârlı, çok daha yaratıcı bir biçimde yararlanmanın zamanı geldiğine komite üyelerini nasıl inandırmalı? Bunlardan koruma altına almak için yeteri kadar var, diye savunabilirdi görüşünü, Marsilya'yla Cassis arasında buna benzer en az bir düzine girinti bulunuyor.

Ne var ki ilham beklemek için zamanı kısıtlıydı. Planlama komitesinin bir sonraki toplantısı gelecek haftaya alınmıştı ve eğer video kasetin yanlış ellere geçmesini istemiyorsa, son derecede inandırıcı savlarla gelmesi gerekiyordu. Yoksa, büyük bir felaket olurdu. Meslek hayatı biter, ailesi utanç içinde kalırdı. Bunun sonuçları düşünülmeyecek kadar korkunçtu, o kadar.

Baille Bulvarı'ndaki trafik ışıklarının önünde beklerken, yapabileceği iyilikleri, De Cotigny'lerin Guadalup'taki yazlık evlerinde ya da Tignes'deki şalelerinde bedava tatil geçirmekten hoşlanabilecek komite üyelerini düşünmeye çalıştı. Kim olduklarını biliyordu –Lebarne, Pilou, bir de İnşaat Bölümü'nden Missoné adlı olanı– ama yine de gurur kırıcı bir durumdu. Onlara katılmak, onların seviyesine inmek. Eyalet Yönetimi'nde çalıştığı bütün bu süre boyunca kimseye bir şey vermemiş, kimseden rüşvet kabul etmemişti. Rüşvet önerisi de almamıştı. Bunun nedeni, De Cotigny adıydı. Taze kardan daha duru. Namusuna dokunulmaz.

Bir bilebilselerdi, diye düşündü.

Castellane Meydanı'na vardığında sıkışıklık azalmıştı; yolun iki tarafına bakarak çeşmenin etrafında sadece iki kere döndükten sonra, bir açıklık görüp oraya yöneldi, geri vitese takıp park etti, boşluğa pek de düzgün girmedi ama aklı bütün bunları düşünemeyecek kadar doluydu.

Arabasını kilitledikten sonra, annesinin Cantini Çeşmesi'ne ve akşam kalabalığına hâkim çatı katı dairesine doğru yürüdü. Kafesli asansörle çıkarken, annesinin en sevdiği yemekleri, her geldiğinde ikram edilen ve yardımcısı Luisa'nın başka şey pişirmeyi bilmediği duygusunu veren kuzu, lazanya ya da morinadan hangisiyle karşılaşacağını merak etti.

Kapıyı açan Luisa'ydı. De Cotigny biberiye ve sarmısak kokusunu duydu. Kuzu.

"İyi akşamlar, Mösyö Hubert," dedi beriki, pardösüsünü ve evrak çantasını alırken.

"Hubert? Hubert? Sen misin?" Salondan annesinin tiz sesi duyuldu.

"Benim. Benim. Geç kaldığım için bağışla... Ama trafikte..."

Madam Murielle de Cotigny, bir bilezik, hışırtılı ipek ve tıkırtılı inci kargaşası içinde, kollarını telaşla açarak, koridorda göründü. Luisa yolundan son anda çekildi ve bir saniye sonra da De Cotigny kendini sırnsıkı sarmış kolların arasında, bir parfüm, saç spreyi ve viskili soluk dumanının ortasında buldu; annesinin boyalı dudakları oğlunun yanaklarını arıyordu.

Oysa yaşlı kadın bu akşam uzun uzadıya kucaklamalara ve hoşluklara hevesli değildi. Oğlunun omuzlarını kol mesafesinde tutarak, gözleri birazdan vereceği haberin heyecanıyla parıldayarak bir adım geriledi.

"Duydun mu? Duydun mu?"

De Cotigny kaşlarını çattı, anlamadığını belirtmek için kafasını salladı.

Kadın buna daha da sevindi. Duymamıştı demek. O harika, o harikulâde haberi duymamıştı.

"Daudet. Belediye Başkanı. Kalp krizi geçirmiş," dedi Madam de Cotigny soluk soluğa. Oğlunu elinden tutup salona götürdü. "Üstelik de ağır bir kriz. Témoin'de yatıyormuş. Kendinde değilmiş, diyorlar."

Hubert koltuğa rahatça yerleşti, Luisa'dan bir içki isteyip, annesinin söylediklerini kavramaya çalıştı. Daudet. Kalp krizi. Madam de Cotigny'nin anlattığı ayrıntılara kulak verdi.

Kadın bu haberi Virginie Lejulianne'dan almıştı, o da olaydan sadece birkaç dakika sonra Daudet'lerin evine uğrayan Clotilde Rollin'den. İkisi, Madam Daudet ve Clotilde, ambülansın peşinden hastaneye birlikte koşmuşlardı, Madam Daudet otomobil kullanamayacak kadar sarsılmıştı.

"Sabah erkenden. Yatakta. Başlangıçta, Madam Daudet kocasının uyuduğunu sanıyor, onun için parmaklarının ucuna basarak çıkıyor, uyusun diye; her zaman başkanın çok çalıştığından, dinlenmeye ihtiyacı

olduğundan yakınıyor... Madam Daudet'yi bilirsin. Ayrıcalıklarından hoşlanır da, iş saatlerini sevmez. Hah!"

Madam de Cotigny sigarasına uzandı, çıkardığı sigarayı kutusuna vurdu. Hubert uzanıp annesinin sigarasını yaktı.

"Neyse, kahvaltıdan sonra, Clotilde uğramadan biraz önce, onu uyandırmak için yatak odasına gidiyor. Adam aynı pozisyonda, bir santim bile oynamamış. O zaman yatağın o tarafına dolanıyor, bir de ne görsün, kocasının gözleri açık, ağzı çarpılmış, dudaklarından salya sızıyor, yüzünde bir panik ifadesi. İnme inmiş."

"Bundan kimlerin haberi var?"

"Senin olmadığına göre..."

Hubert'in aklı o günkü olaylara döndü: Vilayetten Goularde ile toplantı, Britanya konsolosuyla öğle yemeği, Adaletten Massin, İnşaattan Missoné'yle, bir düzine başkasıyla telefon konuşmaları. Ama hiçbiri tek bir kelime etmedi, hiçbirinin sesi sanki bir şey biliyormuş gibi değildi. Ne bir ima, ne bir ses. Başkanın bürosu bir şeklide işi gizlemeyi becermişti ya, fazla sürmezdi. Bir sonraki seçimlere bir yıl vardı ve Daudet gitmişti. Ya da gitmiş gibiydi.

Hubert'in kanı dondu. O anda annesinin kafasından neler geçtiğini anladı. Oğlunun Daudet'nin yerine geçmesini istiyordu. Adaylığını ilan etmesini, seçim kampanyasını planlamaya başlamasını...

"Öyleyse?" dedi kadın kanepenin ucuna doğru kayıp, yarı içilmiş sigarasını bir sigara tablasına daldırarak. "Şimdi artık senin şansın, Hubert. Başka kim var? Söyle haydi. Gördün mü, sayamıyorsun."

"İstemiyorum, anne."

"Baban da istememişti," diye öfkelendi kadın.

Büyükbabadan kalma duvar saatinin düzenli tıkırtısıyla aşağıdaki sokaktan gelen uzak uğultudan başka bir şeyin duyulmadığı uzunca bir sessizlik oldu.

"Bir tanem, bu senin için büyük bir fırsat," diye yeniden başladı kadın, daha yumuşak bir sesle, taktik değiştirmişti ama yönü aynıydı. "Tabii," diye devam etti, "Eğer istemiyorsan..."

Madam de Cotigny cümlesini tamamlamadı, kaşlarını kaldırarak dikkatini eteğindeki bir ipliğe verdi. Derinden yaralı, derinden umutsuz, ama anlayışlı.

Hubert tecrübesiyle, her zamanki başlangıcı, diye düşündü. Ama asla böyle bitirmeyecek.

Annesinin devam etmesini bekledi. Beriki oğlunu düş kırıklığına uğratmadı.

"Baban yaptığına bir an bile pişman olmadı. Bunu biliyor muydun?" Hatırasına neredeyse bir hıçkırık eşlik ediyordu. "Nefret edeceğini sanıyordu ama aslında bayılıyordu. Sizin kanınızda var, anlıyor musun, onun için bundan kaçamazsın, bir tanem..." Şimdi paylamaya başlamıştı, ama yumuşakça, sakince.

Sonra, vazgeçercesine, neredeyse buz gibi bir sesle devam etti: "Ama dediğim gibi, eğer hâlâ hayatının sonuna kadar şu... neydi adı? Planlamada çalışmak istiyorsan..."

Madam de Cotigny, Hubert'in aslında ne istediğini çok iyi biliyordu. Düşüncesinden bile nefret ederek. Adını ağzına almakta bile zorlanıyordu. Planlama? Bir De Cotigny? *Mais non*. Hayır, olamaz. Can sıkıcı bir görevden asla farklı değil. Siyasal durgunluk. Basamak olarak yararlı tabii ama beş yıl boyunca değil. Marsilya'da yapılmaya değer tek bir görev vardı ve bu görev de daha o sabah boşalmıştı, bu görevi oğluna istiyordu. Hubert'in siyaset dünyasında yükselmesinin zamanı gelmişti. Bütün tanıdıklarıyla, yanlış yapamazlardı. Bir de oğlu biraz daha güçlü, biraz daha... biraz daha... gerçek politikadan haberdar olsa.

"Chirac'a bir bak," dedi. "O da belediye başkanıydı."

"Paris'in belediye başkanı, anne."

Parmakları inci dizileriyle oynarken, "Marsilya. Paris. Ne fark eder?" diye cevap verdi. "Bu, ilk adım. Önemli olan. Burası ya da orası, zerre kadar önemli olamaz." Sonra, daha yumuşak, neredeyse söyleyip söylememekte kararsız: "Baban da şüphesiz bunu isterdi. O kadar gurur duyacaktı ki."

Luisa kapıyı usulca vurduktan sonra salona girdi ve yemeğin hazır olduğunu söyledi. Madam de Cotigny kadehindeki viskiyi kafasına dikti, Hubert de yemek odasına kadar annesine refakat etmek için ayaklandı.

Daudet'yle ilgili haberler tabii ki sarsıcıydı. Ne var ki, annesinin iskemlesini çekip oturmasına yardım ederken, bir şeyden kesinlikle emindi. İstiyor olsa bile, belediye başkanlığı yarışına girmesi imkânsızdı. En azından, şimdilik. Hele o video kaseti gördükten sonra.

Annesi yemek boyunca oğlunun göreve gelmesi için yaptığı planlardan bahsettiyse de, Hubert söylediklerini yarım kulakla dinledi, aklı durmadan çalışma odasına, üç gece öncesine ve konuğunun yumuşak taleplerine gitti. Adamı şimdi de gözlerinin önüne getirebiliyordu: uzun boylu, koyu tenli, bir tutam dalgalı siyah saç, jilet gibi elbiseler, anlayışlı tebessüm ve nazik açıklamalar. Sanki bir yerde karşılaşmış olduğu, tanıdık bir yüz...

Ardından, video cihazına sürülen kaset: Cours Lieutaud'daki o ev. Görür görmez tanımıştı. Üst üste binmiş vücutlar, savrulan ince değnek, fondaki kaba homurtu, bütün bunlara eşlik eden basit bir talep, resimler televizyonun ekranında akıp giderken, siyah saçlı adamın tekrarladığı istek. Kendi marifetlerini giderek artan, kan dondurucu bir dehşetle izleyen De

Cotigny'nin ona istediğini vermekten başka seçeneği varmış gibi. Konuğum hikâyenin tümünü bilseydi, diye düşündü. İyi de, öğrenmeyeceğini kim söylüyordu?

Şimdi, eğer annesi dediklerini yaptırırsa, gece gelen konuğun pençesindeki adam sadece planlama bölümünün başı olmayacaktı. Eğer annesinin dediklerini yapar, belediye başkanlığı seçimlerine girip kazanırsa, adamın tavasında kızartacağı balık çok daha büyük demekti. Bütün bunlar basitçe, ama korkunç bir şekilde, imkânsızdı. Öte yandan Tanrı aşkına, bütün bunları annesine nasıl çıtlatabilirdi ki?

Daha sonra, Madam de Cotigny pardösüsünü giymesine yardım eder, çantasını uzatıp iyi geceler öpücüğünü kondururken, elini uzattı ve sevgiyle, gururla yanağını okşadı. Söyleyecek bir şeyi kalmamıştı.

Oysa oğlunun söyleyecekleri vardı ve pardösüsünün düğmelerini iliklerken bütün bunları düşünmeye söz verdi.

Tam da beklediği gibi, annesinin gözlerinde yaşlar beliriverdi.

Hubert de Cotigny dönüş yolunda, Endoume'da, arabasını yolun kenarına çekti, sürücü kapısını açtı ve akşam yemeğini kaldırım kenarındaki su oluğuna kustu.

"Unutmamıştın, değil mi? Yoksa unuttun mu?"

Jacquot'nun eve dönerken cep telefonundan duyduğu ses, çok tanıdıktı. Koyu, şurubumsu bir aksanı vardı.

Sydné. Sid ve César Mesnil. Akşam yemeği. Perşembe. Birkaç arkadaş... Bir iki şişe içki... Belki kuskus... Özel bir yemek olmayacaktı. Böyle konuşulmuştu. Bir hafta önce, Jacquot'yu davet etmek için telefon ettiğinde, Sid öyle demişti.

Oysa Jacquot her şeyi unutmuştu. Yine de bir şey söylemedi.

"Hiç unutur muyum?"

"Unutkanlığın meşhur," dedi Sid kuşkuyla. "Seni bilirim... Hatırlıyor musun?"

"Sadece yalnız geleceğim."

"Boni yok mu?"

"Öyle de denebilir."

Hattın öbür ucundan keskin bir soluk sesi geldi. Sydné Mesnil'le birlikteyken, insanın her şeyi açıklamaya ihtiyacı olmazdı.

"Ve?"

"Hepsi bu, Sid. Yalnız ben."

"İyi misin? Söyle, Daniel."

"Belki daha sonra. Şu anda eve gitmeye çalışıyorum. Trafik de fecaat. Seninle... kaç diyelim...? Sekiz iyi mi?"

"Sekiz buçuk," dedi kadın.

Jacquot, "Sekiz buçuk? Tamamdır," deyip, beriki bir şey söyleyemeden telefonu kapattı.

Tipik bir Sid ve César gecesiydi. Resmiyet yok, masada oturma düzeni yok. On iki insan –César'ın üniversiteden meslektaşları, Sid'in arkadaşları, yıllardır tanıdıkları insanlar, daha yeni tanıştıkları, ama hemen hoşlandıkları kişiler– Mesnil'lerin St. Victor'daki çatı katına dağılmış, oturur ya da ayakta, bir odadan diğerine giderek, sigara tüttürüp içki içerek, istediklerinde sundurmanın altındaki uzun masadan tabaklarını –ilan edildiği gibi kuskusla birlikte bir düzine salata, meze tabakları, sıcak börekler, meyve, peynir, Belsunce pazarından alınmış bal gibi tatlı baklava tepsileri– doldurarak vakit geçiriyorlardı, fonda John Coltrane çalıyordu.

Sid'le César böyle yaparlardı işte. Sid gibi İstanbul'da, ya da César gibi Tunus'ta doğan insanların yapacağı gibi. Jacquot ve bu tuhaf çift, ortopedi uzmanı olan Sid, Jacquot'nun omzundaki, rugby günlerinden kalıp arada sırada tekrarlayan rahatsızlığı tedavi ettiğinden beri dosttular.

Aldığı talimata rağmen, içerideki kalabalığa bakınca, geç kaldığına karar verdi. Sid ceketini alıp kapının yanındaki yığının üzerine attıktan, Jacquot'yu kucaklayıp öptükten, her zamanki gibi fırçasını –çok fazla çalışıyordu, gevşemeyi öğrenmesi gerekirdi– attıktan sonra, Jacquot bu akşamı unutmamış olmak istedi: bu yemek hevesle bakacağı bir gece, Boni'nin gidişinden beri yaşadıklarını hafifletecek bir şey olmalıydı.

Sonra César geldi, arkasından uzanıp Jacquot'nun atkuyruğunu bir çan kordonu gibi çekti, sıkıca kucaklamak için karşısına geçti, kabarık kır sakalını yanaklarına sürttü ama eline sıkıştırılan kadehteki şarabı sarsınca, Sid konuğunu kurtarıp öteki misafirleriyle tanıştırdı: Chloé, Sid'in muayenehanesinden bir masöz ("Hiç polise benzemiyorsunuz"); Aix Üniversitesi'nden deniz

hukuku okutmanı Freydau ("Tabii benziyor, bütün polislerin atkuyruğu yok mu?"); halkla ilişkiler konusunda çalışan, derin dekolteli Janine diye birisi; çizimleri *Le Provençal*'in baş sayfasında basılan, Alf adlı kalın çerçeveli gözlüklü bir karikatürcü; kent orkestrasından İg adlı keçi sakallı bir kemancı; Gustav dedikleri heybetli bir belgesel yapımcısıyla kız arkadaşı Uta: her çeşit insan. Sonunda, hemen herkes –uzun, kısa, genç, yaşlı, ciddi, flörtçü, şakacı ve güzel, hepsi birbirinden ilginç, ilgili, iyi arkadaş, güler yüzlü– ile tanıştıktan sonra, Sid'in sevdiğini bilerek börek doldurduğu tabağıyla nihayet bir köşeye çekildi, Delphie adında, kız kardeşinin ilk gösterisi için ("O bir sanatçı, Claudine Eddé, kardeşim diye söylemiyorum, gerçekten yetenekli. Gelmeniz gerek, ne kadar kalabalık olursa, o kadar iyi. Cumartesi akşamı, Ton-Ton'da. Söz mü?") kente gelmiş Parisli bir gazeteci kadınla konuşmaya başladı.

Ondan sonraki birkaç saat boyunca, gazetelerin Su Adam adını taktıkları katille ilgili bütün düşünceler yağmurun silip akıttığı tozlar gibi beklemeye alındı; onların yanı sıra da ekip odası, Gastal, Bayan Bonnefoy, morgdaki kurbanlar, o kendinden emin, aşağılık Basquet... Buraya gelmekten hoşlanmasının bir başka nedeni de, buydu. Sid ve César'ın evinde, insan kapının yanında sadece ceketini bırakmıyordu.

Daha sonra, konukların gitmesinin, Jacquot'nun gece kalmaya davet edilmesinin ardından, kafesli kenarları hanımeliyle kaplı, putrelli tavanından gemici feneri sarkan açık sundurmanın altına yerleştiler. Altlarında, alçalan damların basamak basamak görüntülerinin ötesinde, ışıklar Eski Liman'ın yağlı suları üzerinde titreşiyordu, St. Accoule Kilisesi'nin yedi kenarlı sivri tepesiyle Vilayet Merkezi gösterişli bir şekilde aydınlatılmıştı ve karşı yamaçta da Le Panier'nin so-

kak lambaları gizemle göz kırpmaya devam ediyordu. Arkalarında bir yerde, Sainte-Baume dağlarının bir tarafında, bir gök gürültüsü zirvelerin üzerinden yuvarlanarak yaklaştı, sundurmanın içinden fısıldayarak geçen serin rüzgâr, gemici fenerinin halkasının ucunda gıcırtıyla sallanmasına neden oldu.

Sid omuzlarının üzerine bir şal çekerken, "Daha baştan sana uygun biri olmadığını söylemiştim," dedi.

"Hiç de öyle demedin, Sydné. Yalancı seni." César'ın puro dumanının ötesinden Jacquot'ya bakışı, sanki, "İşte Sydné gibi bir kadınla evlenirsen, karşılaşacağın budur," demek ister gibiydi. "Uyarmadın, deme. Kendini iyi kurtardın, dostum."

"Pekâlâ," diye kabullendi karısı, "söylememiş olsam da, en azından öyle düşündüm, baştan beri. Her dakika."

"Her neyse, gitti işte," dedi Jacquot. Arkadaşlarına hafta sonunu, ondan önceki gelişmeleri anlattı, çocuk düşürme dışında her şeyi.

"İyi de oldu..." dedi Sid. Kadehini başına dikti.

"Sydné! Yani." Sonra Jacquot'ya bakıp ellerini bileklerinden sallayarak: "Ama çok çekici bir hayvandı, dostum. Değil miydi, yani? Ooh-là-là."

Sid uzandı ve César'ın koluna yalancıktan vururken, purosundaki külleri adamın kucağına düşürdü. "Hak ettin," dedi, külleri söndürür gibi yaparak.

"Dediğim yine de doğru, *chérie,*" dedi César, kadife pantolonundaki külleri silkeledi. "Çok, çok seksi bir kadındı."

"Dediğim gibi, sana göre değildi, Dan. Onda bir... açlık gibi bir şey vardı..."

"Aynen," dedi César.

"Yerleşmek isteyeceklerden değildi, demek istiyorum. Yapacağı işler, gitmesi gereken yerler vardı. Bakar bakmaz görüyordun."

César Jacquot'ya doğru eğilerek, "Bildiğin gibi, dostum," dedi. "Kadınlar bizim gördüklerimizin hepsini görmez. Onlar yürekleriyle düşünürler. Biz erkeklerse, biz..."

"Söylemene gerek yok, çüklerinizle düşünürsünüz," diye araya girdi Sid.

" ...*Beynimizle* düşünürüz," diye tamamladı César cümlesini.

Sid son sözü söylemekte kararlıydı: "İkisinin arasında bir fark mı var?"

Sohbet böyle sürüp giderken, Jacquot purosunu keyifle tüttürdü, brendinin ve çekişmenin tadını çıkardı, saatin kaç olduğunu, hangi şehirde bulunduğunu tümüyle unuttu.

Sardé, üzerinde Piscine Picquart yazan kamyonetini evin birkaç blok ötesinde, Jobar Caddesi'yle Mantine Sokağı'nın köşesine park edip kontağı kapattı. Metal kaportanın sıcak titreşimi ve sarsıntısı son ve kararsız bir ürpertiyle sustu. Citroën'in hareket ederken çıkardığı sesler, yani tıkırtısı, frenlerden gelen karatahta gıcırtısı ve Sardé'nin takım çantasının yamulmuş madeni zemin üzerindeki tangırtısı yerini eğime uyum sağlamaya çalışan yayların sızlanmasına, kaportanın oluklu kenarındaki sıcak tık tıklara bıraktı. Sardé tedbir olarak arabanın direksiyonunu kaldırıma doğru çevirdi. Yolun karşı tarafında, Jobar Caddesi'nin belki elli metre kadar içinde, amberlerden oluşan düzensiz bir parmaklığın ardında evin bir köşesini, koyulaşan mavi göğün üzerinde beyaz sıvalı fırlak bir burun ve pas rengi kiremitleri görüyordu.

Şortunun cebinden mendilini çıkarıp alnını ve boynunu sildi. İki cam birden inik olsa da, kamyonetin içi boğucuydu. Elini kapıdaki yan cebin karmaşasına daldırıp karıştırdı, sonra da orada bulundurduğu tıraş kolonyasını çıkardı. Kapağını açtı, deliğini buldu ve başını geriye yatırarak üzerine birkaç kere cömertçe püskürttü. Cildine yerleşen sprey bile sıcaktı.

Yine de, en azından motordan gelen yağ ve mazot kokusunu kesmişti. Bu akşam, kamyonetin arka tarafına yerleştirilmiş iki bidon yüzünden, kokular her zamankinden de beterdi. Picquart bidonları, bidonların yanında da bir rulo muşambayı, plastik kovayı ve yepyeni bir güverte fırçasını eve giderken marinaya

bırakmasını söylemişti. Güverte fırçası, diye düşündü Sardé, biraz abartılıydı, çünkü Picquart'ın altı metrelik teknesinde fırçalanacak güverte yok gibiydi. Bir şey söyleyeceğinden değil. Eğer boş geçireceğin bir yarım saatin yoksa, Picquart'a teknesi konusunda hiçbir şey söylemezdin. Günlerden cuma olduğunu kolayca anlardın, çünkü ihtiyar keçi teşhir salonuna hep siperliği yaldızlı dümenci kasketiyle gelirdi. Yelken kulakları kasketle ağırbaşlı görünmesine engeldi ya, kasket en azından peruğunu örtüyordu.

Sardé tırnaklarını gözden geçirdi –hiç olmadıkları kadar temizdiler– ve saatine baktı. Altıyı biraz geçiyordu, gölgeler uzamaya başlamıştı. Her iki camı da kaldırdıktan sonra kamyonetten indi, kapıyı kapatıp kilitledi. Citroën'in arkasına gidip kilitleri kontrol etti, sonra yolcu tarafından torbasını alıp omzuna attı. Hiç aldırmıyormuş gibi çevresine bakındı –in cin top oynuyordu– ve Picquart'ın bürosundan aldığı, cebindeki anahtar bacağına keyifli bir tempoyla çarparak sokak boyunca yürümeye koyuldu.. Elini cebine sokup anahtarı yumruğuyla kavradı.

İki dakika sonra, son bir kez çevresine bakındı, sokağın iki ucunu kolaçan etti. Buralarda sokağa bakan çok pencere olmaması iyiydi ama, bu sokaklardan geçen arabaların motorları fısıldıyordu sanki. Sen farkında olmadan arkandan yaklaşır, yanından öylesine, mırıldanarak geçerler. Onun için, dikkatli olmak gerek. Sokak bir dakika önce bomboşken, bir dakika sonra fısıldayarak eve dönen bir limuzin görünüverir.

Her taraf temiz.

Şimdi aceleyle anahtarı kilide sokup çevirdi. Omzunu bahçe kapısına dayayıp içeriye süzüldü.

En aşağıdaki teras gölgelenmişti ve tuhaf denecek kadar serindi. Duvara yapışmış dal karışıklığının için-

de hâlâ ağustosböcekleri ötüyordu, ama franjipanlar çoktan başlarını bükmüş, sıkıca kapanmış pembe parmaklara dönmüşlerdi. Sabah, buradaki çimlerin üstü dökülmüş kabuklarla kaplanacaktı. Sınır duvarına dayanarak, torbası dirseğine çarparak, çimlerin çevresinden dolaştı. İkinci terasa çıkan merdivenlere varınca, eğildi ve basamakları sıçrayarak tırmandı. Şimdi artık evin en üst katındaki pencereler görünüyordu ya, panjurları kapalıydı. Buna rağmen doğrulmadı, oyalanmadı, sağa doğru teras tırabzanını izledi, ilk çamların yanına yüreği vurarak, soluk almaya çalışarak ulaştı. Buradan sonra arazi keskin bir meyille yükseliyor, karmakarışık ağaç kökleriyle kaplı, ufalanmış kırmızı topraktan dik bir bayıra dönüyordu. Omzundan kaymaması için torbayı boynuna astı ve tutunacak bir yer bulmak için uzandı. Çimenlerle ve yüzme havuzuyla kaplı üst terasa görünmeden çıkmak için tek yol, buydu. Buraya işi nedeniyle gelmiş olsa, basamaklardan çıkıp doğruca havuza gitmesi gerekirdi. Oysa bu bir iş ziyareti değildi. Hele torbasında kamera, dürbün ve uzun ağızlı av bıçağıyla. Tutunacak yeni bir yer ararken, yine bıçağı düşündü.

Bıçağı ne olur ne olmaz diye hep üzerinde taşırdı ama şimdilik sadece bir kez kullanmıştı, o da Borély yolunda, peşinde olduğu kadın onu itip kaçmaya çalıştığında. Oysa kadının peşine düşüp yakalamış, hiç düşünmeden elini cebine atıp çıkardığı bıçağı zavallının gırtlağına dayamıştı. Beriki dondu, heykel gibi. Kolunu bırakınca, derisine dayanmış bıçak yüzünden kıpırdamadı, tek bir kası bile oynamadı.

Bundan hoşlanmıştı. Görüntüsünden. Verdiği duygudan. Kadının esmerliğini belirginleştiren çeliğin gümüşümsü, kıvrık keskinliğinden, hıçkırıklı, kesik soluklarının sesinden. Bıçağı gırtlağından çektiği zaman

çıkardığı inilti, bıçağın ağzını omuzlarına uzatıp askıları kestiğinde, ucuyla bikinisinin üstünü indirdiğinde, beline doladığı kumaşı tek bir hamleyle kestiğinde vücudunda beliren hafif ürperti. Kadın söylediği her şeyi, bıçağın gösterdiği her şeyi yapacaktı. Ve her şey olup bittiğinde, tek bir kelime bile etmeyeceğini biliyordu. Tehlikeyi göze alamazdı. Hele öyle bir kadın. Kaybedeceği çok şey vardı.

Kendini bayırın üzerine çektikten sonra, şortunda ve tişörtündeki tozu silkeleyip çevresine bakındı. Tam umduğu gibiydi. Hanımeli ve amber kargaşasıyla kaplı yüksek bir duvar komşu malikâneden görülmesini engelliyor, De Cotigny'lerin terasıyla arasında da çamların pul pul gri gövdeleriyle bir dizi dikenli sarısabır ve pembe uçlu zakkum duruyordu. Kendini usulca yukarı çekip, ağaçların arasından bir göz atıverdi. Sarısabırların ve zakkumların ötesinde, çimenler evin önüne kadar uzanıyordu. Elli metre kadar önünde havuzun taş uzantısını, tramplenini, mavi suyun bir dilimini, kaplanmış ayaklarıyla teslim edilen ve her biri onun bir haftalık kazancından çok para eden bambu örgülü şezlongları görebiliyordu. Eğilmeye devam ederek çamlarla sınır duvarının arasında ilerlemeye çalıştı; toprak artık daha yumuşak yükseliyor, ayaklarının altındaki, çam iğnelerinden oluşan halı esniyordu. Nihayet, son gelişinde en iyi gözetleme noktası olduğuna karar verdiği yere, yeniden yükselip evi geçmeden önce meylin altı metre boyunca düzlük oluşturduğu bölüme vardı.

Sırtındaki torbayı çıkardı, sırtüstü uzanıp çamların arasından kararmakta olan göğe baktı, göğsündeki gümbürtünün dinmesini bekledi. Güneşin sıcaklığından sonra, reçine kokusu güçlüydü, bacaklarının altındaki toprak sıcaktı ve çam iğneleri dirseklerine, baldırlarına ve kalçalarına batıyordu. Karın üstü dönüp evden görül-

mesini engelleyen tümseği sürünerek geçti, ağaç köklerinin arasında kendine rahat bir yer bulmaya çalıştı.

Torbasının bağcığını gevşetti, elini sokup dürbününü aradı, bulunca da uzaktaki terasa çevirdi. Odaklamaya çalışınca, bulanık renkler ve biçimler birden aydınlanıp sabitleşti: tramplen, şezlonglar, bir şarap kovasıyla kadeh.

Sonra, sağdan bir yerden, bir kahkahanın billur şıngırtısı geldi. Ardından bir tane daha.

Dürbününü çevirince, ikisinin evden çıktıklarını, bir dizi teras kapısından geçtiklerini gördü, önde Madam de Cotigny, yalınayak, ipek bir sabahlığa sarınmış, arkasındaki kadın sırtına bir kazak atmış. Ev sahibesi döndü, kolunu arkadaşının beline doladı, dudaklarını berikinin yanağına değdirerek, kulağına bir şeyler fısıldayarak kendine çekti. Bir kahkaha daha.

Dürbünü sayesinde Sardé tam orada, hemen yanlarında, parmaklarıyla göğüslerine dokunacak yakınlıkta duruyor gibiydi. Buraya bir saat önce gelseydi, istediğinden çok daha fazlasını alacaktı. Alacağından emindi. Bir çift lezboş, diye yalanarak düşündü. Böylesini seyretmek hoşuna gidecekti. Oysa genç kadın gidiyor gibi göründüğünden, artık çok geçti. Şezlonglardan birinde duran çantasını aldı kadın, Madam'ın elini tutmasına izin verdi ve ikisi, kol kola girerek teras kapısından eve girdi, gözden kayboldu.

Onlar yokken, Sardé evin bütün pencerelerini dürbünüyle taradı. Tek bir ışık yoktu. Tek bir hareket. Ne de bir ses. Hiçbirini beklemiyordu zaten. Evin hanımı böylesine misafirperverlik gösterdiğine göre, etrafta hiç kimse yok demekti.

Evin ön tarafından çalışmaya başlayan bir motorun huysuz sesini, çakıl taşlarının ezilmesini ve kısacık bir klakson duydu. Dürbününü yeniden terasa ve havuza

çevirdi. Madam de Cotigny birkaç saniye sonra görünüp, dürbünün kesişen dairelerinin içine, iştah kabartacak kadar yakına girdi. Havuzun çevresinden dönerek Sardé'ye en yakın olan tarafa geldi, sırtını dönüp üzerindeki kumaşı sıyırdı. Sardé'nin soluğu kesildi ve kadının poposunu görmek için dürbünü indirdi. Yeterince çabuk davranmamıştı. Kadın dalmış, görüntü kaybolmuştu, geriye sadece seramikler ve dalgalar kalmıştı.

Sardé dürbünü uzaklaştırıp terini sildi.

Kamera mı, bıçak mı? Kamera mı, bıçak mı? Harekete geçeceği gece, bu gece miydi?

Şortunun kumaşına rahatsızca dayanan aletini hissediyordu. Tanrım, ne salaklık ama. Elini kemerinin altından sokup, içerisini düzenlemeye çalıştı. Biraz daha rahatlayınca dürbünü gözlerinin hizasına kaldırdı, hem de Madam de Cotigny'nin havuzdan çıkmasını, saçını sıkmak için havuzun kenarında durmasını, vücudundan suların damlamasını, son güneş ışığının memelerinin arasındaki altın küpü yalamasını görmek için tam da zamanında.

Üzerine bir şey alma zahmetine katlanmadan Sardé'ye doğru, şezlonglardan birine yürüdü, üzerinden sigara paketini aldı, fiskeleyerek çıkardığı sigarayı yaktı.

Sigara içiyordu. Sardé'nin bundan haberi yoktu.

Dişlerini gıcırdattı. Artık fahişeyi öpemeyecekti. Ağzının içi, dili, her tarafı acı ve ekşiydi. Oysa tadının hâlâ güzel olduğu başka tarafları vardı mutlaka. Bunu düşününce, kamerayı çıkarmamaya karar verdi. Çömelir duruma geldi, dürbünü torbanın içine tıktı ve nasıl yaklaşması gerektiğine, oyunu nasıl oynayacağına hâlâ karar veremeden, aralarındaki mesafeyi hesaplayarak ilerledi.

Kendiliğinden geleceğini biliyordu. Oyunun kurallarının.

Eğer işler ters giderse, bıçak vardı.

Suzie de Cotigny, yamru yumru Renault'nun uzaklaşmasını izledi. Arabanın açık tavanından uzun ve kahverengi bir kol uzandı, sallandı, bir veda kornası duyuldu ve bir an sonra araba gözden kayboldu. Suzie, Renault'nun motor sesinin Roucas Blanc'ın sessiz akşam sokaklarında uzaklaşıp yitmesini dinledi, sonra dönüp terasa doğru yürüdü.

Güzel bir öğleden sonraydı, diye düşündü. Her şeyin planlandığı gibi gerçekleştiği kesindi. Yine de beraberliklerinde eksik, tamamlanmamış bir şey vardı ki, bunu önceden tahmin etmemişti.

Tek başına buluşacağı kızları genellikle Paradis'deki dairesine davet ediyordu ya, Roucas Blanc'ın o günlük kendisine kaldığını duyunca spor salonundaki kızı –adı Berthe'di– eve davet etmişti. Hubert etrafta yokken, oyuna katılmadan ilk kez evde birini ağırlıyordu ve bu fikir hoşuna gitmişti. Kocası yokken, buluşmanın heyecanını arttıracak bir çalım kaçaklık olacak, üstelik evi gezdirip gösteriş yapma fırsatı da bulacaktı. Öyle ya, De Cotigny malikânesi görülmeye değer bir yerdi. Öyle olması için az emek harcamamıştı: şunu ya da bunu çıkarıp atarken Hubert'in onayını koparmak için cilvelenmek, küçük değişiklikler için onu tatlılıkla ikna etmek, daha büyük, daha önemli değişikliklerde yalvarmak; hem de bütün dekorasyon tamamlanana kadar. Mutfak, banyolar, mozaik kaplı giriş, havadar lambri salonlar, evin Edward üslubu karanlığı modernleşinceye, minimalleşinceye kadar değiştirilmişti. Amerikanlaşıncaya dek.

Berthe, beklediği gibi büyülenmiş, görkemli koridorda bir balerin gibi dönüp durmuş, mutfaktaki bütün dolapları açarak, salonun ipek Warhol paravanlarını, tasarımcı elinden çıkma güneşliklerini ve tombul Neime döşemelerini görünce çığlıklar atmıştı. İyi de, büyük ihtimalle Belsunce ya da ona benzer bir yerde, asansörsüz bir apartmanda oturan küçük çingene büyülenmeyecek de ne yapacaktı?

Yine de bütün bunlar tam istediği gibi olmamış... işe yaramamıştı. Belsunce'den –ya da nerede oturuyorsa artık– gelen kız kendini cennette sanabilirdi ama Suzie arkadaşının oh-là-là'lı heyecanından kısa sürede sıkılmaya başladı. Bu, diye düşündü yatakta sırtüstü yayılıp bacaklarını sergilerken, asıl istediği değildi. Bu evi, bu hayatı istemiyordu. Özellikle de elleri vücudunda dolaşan, en kaba, en amatörce zevklerden başka bir şey veremeyecek kadar genç, bir o kadar da amatör, cıvık memeli bu çingeneyi. Bundan da çıkarılacak bir tatmin bulabileceğini kabul etmesine rağmen.

Evin yanındaki ağaçların arasından geçip terasa çıktı. Havuzun ışıkları yanmıyor ve sular akşam loşluğunda sanki yağlanmış gibi sakin görünüyor, taşım deliklerinden usulca emiliyordu. Üzerindeki giysiden sıyrıldı, derin bir nefes alıp suya atladıktan sonra havuz boyunca suyun altından, sıcak yoğunluğundan gitti, yüzeye çıkarken taşırdığı sular havuzun kenarına ve döşeme taşlarına çarptı. Sırtüstü döndü, ayak parmaklarını havuzun kenarına dayayıp dizlerini büktü, ayaklarını usulca vurarak, bir bacağını ötekine hafifçe sürterken, sular yanaklarından geçiyor, dudaklarında kabarcıklaşıyor, sonra vücudu boyunca akıp gidiyordu. Tepesinde gök hızla kararıyordu, erkenci birkaç yıldız göz kırpmaya başlamış, havada bir yağmur kokusu.

Daha üç saat vardı, belki. On buçuk. On bir. Hubert eve dönmeden on buçuk, on bire kadar kendine ayıracak vakti vardı.

Suzie'yle Berthe yatak odasında oynaşırken telefon etmiş, aşağıda, salondaki telesekretere mesaj bırakmıştı. Kocasının sesini duyunca, arkadaşının özel hiçbir şey duymasını istemediğinden, misafir odasındaki paraleli kaldırmıştı. Hubert hâlâ annesinin evine varamadığını söylüyordu. Trafik korkunçtu. Ve...

Hattın öbür ucundan öfkeli bir korna sesi geldi. Kornanın Hubert'i hedeflediğini tahmin etti: ışığın yeşile döndüğünü görmemiş ya da yanlış şeride girmiş veya motoru boğmuş ya da işaret vermeden sapmış olmalıydı. Hubert'le başka sürücüler pek geçinemezlerdi.

Tahmininin doğru olduğundan emindi; yeniden duyduğunda, Hubert'in sesi telaşlı geliyordu. Bir süre dinledi, kocasına başının ağrıdığını, güneşin altında uyuyakaldıktan sonra kendini feci hissettiğini anlattı: bir yandan da, bacakları arasına çömelip yapması gerekenleri yapacağı yerde yeniden kıkırdamaya başlayan arkadaşını susturmaya çalışıyordu. "Sence sakıncası yoksa misafir odasında yatacağım. Ama yarın telafi ederim sevgilim. Söz veriyorum. Seni uyandırmamı ister misin?"

Yeniden yüzüstü dönerek havuzun kenarına yüzüp, üzerinden akan sularla birlikte kendini yukarı çekti, sudan çıkan vücudunun ağırlığını kaldırmak için kollarını dirseklerinden kilitledi. Ayaklandı, ellerini kaldırarak saçlarını arkasına attı, üzerine bir şey alma zahmetine bile girmeden şezlonglara doğru yürüdü, sigarasını ve çakmağını aldı. Tabureye tüneyip sigarasını yaktı, derin bir nefes çekti, sonra dudaklarının arasından çıkan dumanı bahçeye savurdu. Dumanı kaybola-

na kadar izledi, sonra da koşulların uygun olduğunu düşünerek, duman halkası yapmaya çalıştı.

Bir. İki. Üç.

Harika. Minicik, gri can simitleri gibi gecenin içinde dönenerek havada süzüldüler.

Gitme. Zamanı. Geldi.

Duman halkası katlanıp düğümlenerek gözden kaybolunca, birden artık bıkıp usandığı gerçeğini fark edip kabullendi. Evden gına gelmişti, Marsilya'dan gına gelmişti. Bu kadar taşralı, böylesine küçük-kentli, bu kadar... çemberin dışında. Bir de, Hubert'den ve onun kendini beğenmiş, adamı deli eden ailesinden sıkılmıştı. Kentin *tout gratin*'i olduklarını iddia ederlerdi, en üst tabakası. Oysa herhangi bir küçük burjuva ailesi gibi, sadece kendileriyle ilgiliydiler. Suzie'yi asıl sinirlendiren, Hubert'in onlara hizmet edişiydi: özellikle de annesine, kendini dünyanın merkezi sanan şu kocakarıya.

Açgözlü. Tamahkâr. Bencil.

Üç duman halkası daha üfledi.

Başlangıçta, Hubert'le Amerika'da tanıştıklarında, adama hayran olmuştu. Kendinden yirmi yaş daha büyük, öylesine kendinden emin, o kadar hoş bir dünya vatandaşı gibi görünüyordu ki. Bir o kadar da Fransız. Suzie'nin ince... zevklerini paylaşması, o zevkleri anlayışla karşılayıp, hatta keyif bile alması, işin çekiciliğini ve ardından gelen ilişkinin önceden kestirilmezliğini arttırdı. Hubert'in Amerika'da konukluğu sonunda onundu artık, Hubert'in yanında suya düşmüş bir taş parçası gibi güçsüzdü.

Oysa zaman geçtikçe denge değişmeye başladı. Hubert Suzie'ye bağlandıkça, kocasına olan sevgisi azaldı; Hubert ona bağlandıkça, Suzie'nin bağımsızlığı arttı. Beş yıl sonra, ateş sönüyordu. Beriki şimdi elli sekiz

yaşındaydı, kendisi ise otuz yedi. Tabii ondan hoşlanıyordu, onu hâlâ seviyordu ama artık farklıydı. Onu aşmıştı, getirdiği evi ve kenti aşmıştı, yaşadıkları hayatı da. Kızların, Berthe gibi kızların dışında. O köylü kızların basit çekicilikleri giderek azalmaya başlıyordu. Davranışları iticiydi, ciltleri kabaydı, terleri sarmısak kokuyordu. Paradis Sokağı'ndaki dairesinde kocasından ayrı tattığı zevkler bile solmaya yüz tutmuştu.

Dumanı son kez ciğerlerine doldurup izmariti şarap kovasına bıraktı: kısa bir tıslama ve sönmüştü. Ayağa kalkıp çimlerin üzerinden karşıya baktı. Özel, kendi pencerelerinden başka onu dikizleyecek bir cam yok, çamların ve yüksek duvarların, frangipani ve amber surlarının işbirliğiyle malikâneyi komşularından koruyan ince, meyilli kıvrımları. Taş döşemelerin üzerinden indi, ayaklarının altında bükülen çimenleri hissetti. Hâlâ çıplak dolaşacak kadar sıcak olduğunu düşündü, cildinin üzerindeki havuz suyu neredeyse kurumuştu, sadece saçlarının olduğu yerde, kürek kemiklerinin arasıyla beline kadar uzanan bir ıslaklık hissediyordu. Ellerini kaldırdı, geriye doğru eğildi, saçlarını sıkarak suları akıttı.

Buradan gitmenin zamanı gelince, neleri özleyeceğini düşündü. Kesinlikle Fransa'yı değil. Hele Fransızları, giderek daha da az. Ne Hubert'in her şeye karışan anası, ne de şımarık, kendi düşündüğünden başkasına önem vermeyen kızı. O ikisini hayatı boyunca görmemeyi tercih ederdi. Hubert'e gelince, üzülecekti tabii, ama Fransızların dediği gibi *tant pis:* yazık ama ne yapalım? Hubert kalması için yalvaracaktı –tabii, boşuna– ama bunu da atlatabilir, yeni bir hayata başlayabilirdi.

İyi de, nereye gitmeli? Buradan nereye taşınmalı? Çimenlerin üzerinde gezinir, otlar ayağının tabanını

gıdıklarken seçeneklerini düşündü; gündüzün kurşun gibi ağır, nemli sıcağını süpürecek en ufak bir esinti bile yoktu. Karayipler vardı tabii, ama orası eve çok fazla yakındı. Kuzey Afrika, belki? Ya da İspanya? Yoksa daha uzaklar mı? Bali, Malezya, tropikler? Sıcak yerler. Egzotik bir yer. Annesiyle babasının onaylamayacağı bir yer. Onaylamadıkları zaman seviniyordu. Bugün bile.

Çimenlerin ortasında yürürken, terasın uzak ucunda, çamların arasında bir ses, bir hareket fark ederek durdu.

İlk düşüncesi çalıların altında avlanan bir köpek, ya da kedi oldu. Ama bir de ses vardı. Birisi sesleniyordu. Sınır duvarının bu tarafında duran birisi.

Çırılçıplak olduğunu hatırlayınca, üzerine bir şey almak için havuzun başına döndü. Taşların üzerinden pareosunu aldı, beline doladı, sonra gerisin geri, çimenlerin üzerine yürüdü.

Orada, malikânenin uzak tarafındaki kararan gölgelerde, çamların kıvrılarak gece göğüne uzandıkları yerde birisi vardı, ona doğru yaklaşan birisi.

Berthe? Hortense? Komşuları, Madam Deslandes? Ama karaltının pantolonlu olduğunu gördü. Bahçıvan Gilles? Eve erken dönen Hubert? Gözlerini kısarak loşluğun içine baktıysa da hiçbir özellik çıkaramadı, sadece gelenin uzun boylu olduğunu fark etti. Berthe'den uzun, ama Madam Deslandes'la aynı gibi. Ya da Gilles ile. Hatta Hubert'le bile.

Tıraş losyonunun limon kokusunu alınca, "Kim var orada?" diye seslendi. "Hubert? Sen misin, sevgilim?"

Çimenlerin üzerinden yaklaşan gölge yeniden konuştu, sanki bir şey olmuş da Suzie habersizmiş gibi kaygılı bir sesle konuşuyordu. Gelenin Hubert olmadığını sesi duyar duymaz anladı.

"Madam, Madam, iyi misiniz? Bir şey görür gibi oldum da..."

Suzie herhangi bir şey yapamadan, bir tepki gösterip kendini korumaya fırsat bulamadan, gölge üzerine atıldı ve onu yere devirdi. Sonra... başının yanına inen bir darbe, gözlerinde parıldayan yıldızlar, gece göğünde gördüğünü hatırladıklarından çok daha fazlası görüşünü bulandırdı, vücudundan nefesi boşaldı... Göğsünde bir ağırlık, kollarıyla bacakları yere yapıştırılmış ve boynunu gıdıklayan otlar...

Yukarıda kararan gökyüzü vardı: yıldızlar hâlâ oradaydı ama teker teker sönüyorlardı, hızla...

Ta ki... içinde dayanılmaz bir kıkırdama arzusu duyana kadar. Gülmek... şeye... Ve sonra...

Hiç...

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Cotigny Malikânesi, Marsilya, Cuma

De Cotigny'lerin bahçıvanı Gilles işe geldiğinde saat erkendi, güneş Montredon'un üzerindeki tepelerin ardından çıkmamıştı henüz, evin beyaz badanası altınımsı süet rengindeydi, girintileri nem ve gölgeyle köşelenmişti.

Bahçeye her zaman girdiği yerden girdi, en alt seviyeden, Jobar Caddesi üzerindeki bahçe kapısından, yoldan geçerken sadece bahçe palmiyelerinin ve çamların tepesi görünsün diye kaldırımdan dört metre yükselen sınır duvarında açılmış, aşınmış gri tahta kapıdan.

Kapıyı arkasından kapatıp anahtarı cebine attı, eve doğru çıkmak için uzun yolu seçerek çiçek tarhlarının ağaç yongası kaplı yolundan en alt çimenleri döndü, orta terasın basamaklarına yöneldi. Bir gece önce dağlardan aşağıya inen rüzgâr şimdi artık denizin üzerindeydi ve limanın sularını köpürtüyordu. Rüzgâr artık çimenlerin üzerine darmadağınık yayılan palmiye yapraklarını savuracak ve çam kozalaklarını koparacak kadar güçlü esiyordu. Bunların toplanması, etrafın temizlenmesi gerekecekti.

Terasın ortalık yerine varınca, çimenlerin üzerinde başka bir şey daha görüp durakladı. Bu gördüğü, bir akşam önceki rüzgârın koparıp indirdiği bir şeye hiç benzemiyordu.

Yolunun üzerinde, güneşten kurumuş bir köpek pisliğini tekmelerken, kahrolası itler, diye düşündü.

Kuruyup büzülmüş, kahverengi bir parmak gibi. İyice bakınca, çimleri biçmeden önce temizlemesi gereken on kadar pislik daha gördü. Dışları sert olabilirdi bu pisliklerin ama içleri her zaman yumuşaktı. Ve bıçaklar bu bokları yakaladıklarında kusuyorlardı... Neyse, kokuları yeterince kötüydü zaten. İnsanın pantolon paçalarına falan siner. İyi gübre bile olmazdı.

Suçluları tanıyordu, tabii. Yolun aşağısında oturan Doktor Crespin'ın koca kurt köpeği yaşlı Deutsch'la Madam Deslandes'ın şımarık üç canavarı. Yerdeki pisliklere bakınca, suçluların kapı komşusunun itleri olduğu anlaşılıyordu. Deutsch genellikle çok daha etkileyici kartvizitler bırakırdı. Madam bir de ön kapıları kapatmayı unutmasa, çok daha az sorun çıkacaktı. Bunu patrona belki bin kere söylemişti ya, mesajı Madam'a kadar ulaştırmayı becerememişti. Ya da, eğer ulaşmışsa, pek etkisi olmuşa benzemiyordu.

En üst terasa çıkan merdivenleri tırmanıp, çimenlerin karşı tarafına geçmeye giriştiğinde, ev karşısında yükseliyor, havuz solunda, arazi sağında kalıyor, toprağın eğimi onun gittiği yöne doğru iniyordu; oradan sonra çam, zakkum ve sarısabırların sınırına kadar yine hafifçe yükselecekti. Gilles'in kürekleriyle bellerini, tırmıklarıyla makaslarını, bahçeyi bakımlı tutmak için ihtiyacı olan her şeyi koyduğu sundurması evin bu yanında, servis kapısının yanındaydı. Burası aynı zamanda gün ortasında öğle yemeğini yemek ve tohum sandıklarına sakladığı içkisini içmek için de yeterince serin oluyordu. Sabahlarıysa, uyanmak için sadece yabani ot şişesinden bir yudum calvados* *içmeye ihtiyacı vardı.*

Sabahın ilk saati her zaman en iyisiydi: tek başına kalmak, el arabasını aşağı terasa kadar itmek, giderken de yol boyunca aletlerini bırakmak için yeterince

* Calvados (Fr.): Elma rakısı (ç.n.)

erkendi: teras korkuluğundaki begonvilleri kırpmak için bahçıvan makasıyla çadır bezi, köpek pisliklerini gördüğü orta terasa tırmıkla kürek, sarmaşıklı güller için makasla bir de sepet ve alt terastaki meyve ağaçları için de çapa. Bahçeyi birisi gezse, Gilles'in dünyanın en ağır işini yaptığını sanabilirdi: aynı anda dört iş birden. Oysa birini bitirirse, kendini şanslı sayacaktı.

Onu, saat altıya doğru, palmiye yaprakları ve çam kozalaklarıyla doldurduğu el arabasını havuzun ötesindeki gübre yığınına götürürken gördü. Daha doğrusu siluetini, kullanmaktan hoşlandığı –dergileriyle kitaplarını kuru tutacak kadar yüksek, ama güneş fazla ısıtıp da gölgeye ihtiyaç duyduğunda kolayca döndürülebilecek kadar hafif– şişme havuz koltuğunun arkasından, simsiyah saçlarını. Bahçıvanı asıl şaşırtan, Madam'ın bu kadar erken kalkıp dışarı çıkmış olmasıydı.

Ama oradaydı işte. Madam. Yine de, onu rahatsız etmemek için el arabasını terasın kenarı boyunca iterken, bir şeylerin pek de olması gerektiği gibi görünmediğinin farkındaydı ve gözleri iradesizce hep kadına doğru dönüyordu. Sadece üstsüz olabileceği değildi korkusu. Harika memeler, Tanrım... Bütünüyle bambaşka bir şey. Ama hayır, sorun memeleri değildi. Koltuktaki oturuşuyla ilgili bir şey; sanki... rahatsız görünüyordu. Kaykılmış.

Kadının paraleline, havuzun kıyısının belki on metre ötesine geldiğinde, adımlarını yavaşlattı ve ihtiyatla o tarafa baktı. Sanki uyuyor gibiydi, başı yana düşmüş, bir kolunu aşağı uzatmış, parmakları suları okşuyor. Madam varlığını hissedip gözlerini ondan tarafa çevirirse yerden bir şey alıyormuş gibi yapabilmek için el arabasının kollarını bıraktı.

Beriki de öyle yaptı. Bir esinti saçlarını dalgalandırdı ve şişme koltuğu göz göze gelecekleri gibi çevirdi.

Başı yana yatık, sanki bu erken saatte etrafta birini gördüğüne şaşırmış gibi, gözleri Gilles'e dikilmiş.

Çok da solgun, diye düşündü bahçıvan. Oysa Madam'ın cildi her zaman o kadar güzel bir renkteydi ki. Ama bu sabah değildi. Arkada yükselen evin badanası kadar solgun.

Neyin yanlış olduğunu anlayabilmesi için, havuzun kenarındaki taşlara kadar yaklaşması gerekiyordu.

"Kimin cebi çalıyor?" Mutfaktan seslenen, César'dı. Kendi telefonuna ve Sid'in telefonuna bakıp, "Daniel, seninki çalıyor," dedi.

Jacquot doğrulmaya çalıştı. Gözlerini kısıp saatine baktı. Altı buçuk. Tanrım. Başı ağrıyordu. Şu brendi yüzünden. Sydné yatmaya gittikten sonra César'ın sardığı sigaralık yüzünden. Nerede olduğunu anlamaya çalışarak çevresine bakındı. Duvarları çadır bezi kaplı bir oda, boyalı eşya ve ağırlıkla pişmiş toprak rengi. İnsanın aklına Fas'ı getiriyor. Sid'le César'ın misafir odası. Tefarik otu ve taze kahve kokusu.

Ceketinin nerede olduğunu hatırlamaya çalıştı. Cep telefonunun. Orada, girişteler. Telefon ötüp duruyor.

Telefondaki Gastal'di, konuşurken bir şeyler yiyordu. "Bir çocuğumuz daha oldu."

Gastal'in verdiği adres, Roucas Blanc'da, Roches Caddesi'nden sapılan bir çıkmazın sonundaydı. Eski Liman'dan çok Prado Plajı'na yakın tepelerin kıvrımları arasına saklanmış evi bulmak için sokak haritasına bakmak zorunda kaldı. Zenginlere mahsus yerler. Ekip arabalarını, Adli Tıp kamyonetini ve ambülansı sokağın ucundaki çamların altında, yarım daire oluşturacak şekilde park edilmiş görünce, olay yerine vardığını anladı.

Hepsi oradaydı: Peluze ve Grenier, Chevin ve Dutoit, Laganne, Serre, Muzon ve Isabelle Cassier. Hepsi kendi soruşturma alanlarıyla meşguldü: bahçıvan Gilles'le konuşan, onunla cesedin bulunuşunun, son

günlerin üzerinden geçen Peluze ve Grenier... Kuşkulanacak herhangi bir şey görmüş müydü? Gözleri yaşlı Hortense'la mutfakta oturan Isabelle Cassier; bahçeleri tarayan Chevin ve Dutoit: Dutoit'nın dediğine göre komşuları uyandıran, sorular soran, ifadelerini alan Laganne, Serre ve Muzon.

Jacquot kurbanın olduğu yere gitti, Clisson'un üç adamının gölgeli bir su birikintisinde, taşların üzerine yatırılmış cesedi inceledikleri havuz kenarında, bir şezlongun üzerine yerleşti. Kraliçe karıncaya saygılarını sunan işçi karıncalar gibi cesedin çevresine çömelmişlerdi: hepsi eldivenli, tulum fermuarları çekilmiş, kadının saçlarını tarıyorlar, ellerini küçük plastik torbalara sarıyor, başını bir yandan diğerine çeviriyor, ağzını açıyor, burun delikleriyle kulaklarının içine bakıyorlardı. Bir başka üçlü de dört ayak üzerine inmiş, havuzu çevreleyen taşlığı araştırıyordu.

"Burada mı bulunmuş?" diye sordu makinesinden bir film rulosu çıkaran Clisson'a. Kızıl saçları sabahki duştan sonra hâlâ ıslaktı.

Beriki kafasını olumsuz anlamda salladı, filmi bir çantaya yerleştirip, kameraya yenisini taktı. "Koltukta," dedi, tramplene bağlanmış plastik şişme koltuğu işaret ederek. Kamerasının kapağını kapatınca bir elektrik motoru filmi kendiliğinden sardı.

"Sonra?"

"Bana sorarsan, ötekilerin eşi. Boğulduğu kesin. Uyuşturucu? Mümkün. Daha sonra anlayacağız. Seks? Bu seferki bana çok vahşi görünüyor. Tıpkı ötekiler gibi, kürek kemikleriyle dirseklerin üstündeki bölümlerde aynı çürükler var, sanki aşağıya bastırılmış, ya da... tutulmuş gibi. Bir de," diye devam etti Clisson kurbanın ayaklarıyla bacaklarının resimlerini çekmek için yer değiştirerek, "sol şakağında yumurta büyük-

lüğünde bir şiş var." Yardımcıları cesedin üzerindeki işlerini yarıda kesip, ona yer açmak için geri çekildiler. "Eğer uyuşturulmamışsa," diye devam etti beriki, merceğin içinden bakarak, "O zaman başlangıçtan itibaren bilinçsiz olması ihtimali çok yüksek."

Jacquot cesede baktı. Başının yan tarafında, saçların başladığı yerde parlak bir şişkinlik, dirseklerin üzerinde hafif çürükler ve üst uylukların arasında öfkeli, kırmızı sürtünme izleri görüyordu. Su Adam'ın öteki kurbanları gibi, cesedin üzerinde takı yoktu.

"Ölüm saati?" diye sordu.

Clisson odak ayarını değiştirdi, iki resim daha çekti, sonra başka bir duruşa geçti. "Akşam sekiz-dokuz, belki de on. Tahmini olarak."

"Ne zaman bulmuşlar?"

"Bir saat kadar önce. Bahçıvan..."

"Gastal'i gördün mü?"

"Aqua-Cité'deki şişkoyu mu?"

Jacquot gülümsedi. "Üstüne bastın."

"Evin içinde bir yerlerde. Kadının kocasıyla konuşuyor."

Jacquot şezlongdan kalktı.

"Göründüğü kadarıyla katilin piyasası yükseliyor," dedi Clisson omzunun üstünden.

"Evden mi bahsediyorsun?"

"Sahibinden de."

"Kimmiş?"

"De Cotigny adlı bir aile. Eski Marsilya zengini. Son derecede etkin. Büyük siyasal nüfuz. Kocası, Hubert de Cotigny, vilayette planlama ve geliştirme bölümünün başında. Bu kentte onun oluru olmadan hiç, ama hiçbir şey yapılamaz. Annesine gelince, orada dur... Gerçek bir siyaset oyuncusu, eski ekolden gerçek bir büyük hanımefendi. Basın olanları duyduğunda..."

"Dur," dedi Jacquot. "Duymak istemiyorum."

Clisson omuz silkti ve sanki bundan kimin sorumlu olduğunu bulmanın onun işi olmadığından memnunmuş gibi, berikine minicik, tatmin dolu bir tebessümle baktı.

Jacquot eve doğru yürürken, Chevin arkasından seslendi. "P-p-patron, bir göz atmak ister misin?"

Jacquot yön değiştirdi, çimlerin üzerinden yürüdü.

Pierre Chevin topuklarının üzerine çömelmiş, çimlerin içinde bir şeyi gösteriyordu. Jacquot da çömelip baktı. Çimlerin arasından kırmızı topraktan bir iz görünüyordu.

"Orada da var," dedi Chevin başka bir yeri göstererek. "S-s-sanki buradan başlıyormuş gibi."

Birlikte ayağa kalktılar.

"Bana sorarsan," dedi Chevin, parmağıyla göstermek için dönerek, "K-k-katil basamaklardan geldi, muhtemelen ağaçlardan. Belki uygun anı beklemek için saklandı."

"Oralarda bir şey buldun mu?"

Chevin başını salladı. Bulmamıştı.

"Girişler?"

"Çepeçevre duvar. Buralarda bütün evlerin duvarları yüksek. Önde bahçe kapısı var. Elektronik. Açmak için bir k-k-kumandan olması gerek. Parmaklıklar arasından geçilmeyecek kadar dar ama istersen ön d-d-duvarın üzerinden atlayabilirsin. Buraları o kadar sakin ki, kimse görmez."

"O kumandalardan kimlerde var?"

"Üç tane var. Hizmetçide, kocada ve kurbanda. Arabalarında t-t-tutuyorlar. Hepsi de yerlerinde. Mal getirenler interkomdan haber veriyor. Bahçe kapısı evden açılıyor."

"Başka giriş yolu var mı?"

"Alt terasta bahçe kapısı var. J-J-Jobar'a açılıyor. Bahçıvanın dediğine göre, her zaman kilitliymiş."

"Anahtarları?"

"Al'e sorarım."

"Haber ver bana," dedi Jacquot. Eve doğru dönerken, César'ın brendisinden daha az içmiş olmayı istedi.

Mutfakta hizmetçiyi teselli eden Isabelle'e baktıktan sonra, çalışma odasında Hubert de Cotigny'yle birlikte oturan Gastal'i buldu. De Cotigny ipekli bir Paisley sabahlığa sarınmış –sabahlığın altından çizgili pijama pantolonlarıyla yıpranmış Fas terlikleri görünüyordu– koltuklardan birine yığılmıştı; seyrek gri saçları dağınık, gözleri kıpkırmızı ve bomboş, yanakları çökük ve tıraşsız. Jacquot adama bakınca ellilerinin sonlarında, kurbanın babası olacak yaşta olduğunu düşündü. Gastal ikisini tanıştırdı.

De Cotigny başını kaldırdı, Jacquot'yu kısaca selamladı.

De Cotigny'nin başını yeniden kısaca sallayarak ve dudaklarını büzerek karşılık verdiği anlayış ve başsağlığı formalitelerinden sonra, Gastal, Jacquot'ya son durumu anlattı.

"Mösyö de Cotigny dün gece evde değilmiş, Castellane'da annesiyle birlikte yemekteymiş. Eve on buçuk, on bire çeyrek kala falan dönmüş."

"Eşinizi gördünüz mü, Mösyö? Eve döndüğünüzde?"

De Cotigny soruyu duymamış gibiydi.

Jacquot sorusunu tekrarlamak üzereyken, beriki başını salladı.

"Arkadaşınıza bütün bildiklerimi anlattım, Başmüfettiş."

Jacquot, Gastal'e döndü.

"Dediğine göre Mösyö de Cotigny akşam altı buçuğa doğru, annesinin evine giderken maktul... Yani eşine telefon etmiş. O da kendini iyi hissetmediğini ve yatmak üzere olduğunu anlatmış."

De Cotigny, "Misafir odasında yatacağını söyledi. Rahatsız etmememi söyledi," diye ekledi.

"Gerçekten de öyle mi dedi? Rahatsız etmemenizi mi söyledi?"

De Cotigny kaşlarını çattı. "Pek değil. Dedi ki... Sabah görüşeceğimizi söyledi."

"Eve döndüğünüzde, annenizle yemek yedikten sonra, her yer kilitli miydi? Güvenli miydi?"

"Ön bahçe kapıları açıktı, ama bu alışılmadık bir şey değil. İçeri girince terasa açılan kapıları kapatıp alarmı çalıştırdım."

"Ön bahçeyle teras kapıları açık mıydı, yani?"

"Eşimin kilitlerle, kapılarla arası hoş değildi. Hep açık bırakırdı. Düşünmezdi ki. Dediğim gibi, alışılmadık bir şey değildi."

"Peki, kapıyı kilitlemeden önce, eşinizin orada olup olmadığını görmek için terasa çıkmadınız mı?"

"Aklıma bile gelmedi. Geç olmuştu. Orada hiç ışık yoktu. Hem üstelik erken yatacağını söylemişti. Yukarıda olduğunu düşündüm. Uyuduğunu."

"Yanına gidip yoklamadınız mı? Bir şeye ihtiyacı olup olmadığına bakmadınız mı?"

De Cotigny başını iki yana salladı. "Rahatsız etmek istemedim. Eşim..." Bir an durakladı, başparmağıyla işaret parmağını göz pınarlarına bastırdı.

"Evet, Mösyö?"

De Cotigny içini çekti, ayağa kalktı. "Eşimin uykusu hafiftir... hafifti. Uyandırmamdan memnun olmazdı." Çalışma odasının kapısına yürüdü. "Şimdi de Başmüfettiş, eğer sizin için bir sakıncası yoksa, giyinmek istiyorum."

"Tabii, Mösyö. Bir de acaba..."

De Cotigny kapının önünde döndü.

"Belki de bize eşinizin yattığı odayı göstermek zahmetinde bulunursunuz?"

"Yani, yatmış *olacağı* odayı mı, demek istiyorsunuz?"

"Sizce sakıncası yoksa."

Gastal'le bakışarak, De Cotigny'nin peşinden çalışma odasından çıktılar. Beriki önlerinden gidip kapıyı açtı, merdivenlere yöneldi, bir eli tırabzanda, dik bir yamacı tırmanan bir dağcı gibi zorlanarak, derin soluklar alarak tırmanmaya başladı. Sahanlığa ulaştığında, koridorun dibini gösterdi.

"Üçüncü kapı" dedi, sonra merdivenlerin tam karşısındaki odasına girdi, kapıyı usulca kapattı.

Yatılmamış bir yer için fazla karışık bir yatak odasıydı. Jacquot'yla Gastal'in gözlerine ilk çarpan, yatak oldu. Yorgan yere fırlatılmış, çarşaf buruşmuş, yastıklar çukur çukurdu.

"Yatmak için bildiğim en rahat şekil değil," dedi Gastal. İkiye katlanmış ve bilerek yatağın ortasına konmuş tek bir yastığı gösterdi. Eline aldı, yüzünü içine gömdü, derin derin kokladı. "Bana sorarsan, öğleden sonra keyfine benziyor."

"Her tarafta zevk ve eğlence," dedi Jacquot, tuvalet masasının üzerindeki dörtgen biçimindeki aynaya bakıp. Yüzeyi beyaza bulanmış, yanına da bir kamışla bir American Express kartı bırakılmıştı. Eğildi, kartın üzerindeki adı okudu: Suzanne de Cotigny. "En iyisi, Clisson'u buraya çağırmak," dedi ve pencereye yürüdü.

Storlardan birini kaldırarak aşağıya, bahçeye baktı. Havuzun yanında, adli tıpçılar cesedi torbalamışlar, bir sedyeye yatırıyorlardı. Clisson taşların üzerinden

ayrılmış, havuzun fotoğraflarını çekmeye girişmişti. Daha aşağıda, orta terasın uzak tarafında Chevin ve Dutoit çiçek tarhlarının arasında dolaşarak işlerini özenle yapıyordu. Jacquot pencereye vurdu, Clisson'a işaret etti.

Adli Tıp uzmanı başını kaldırdı, Jacquot'yu görünce geleceğini belirten bir işaret yaptı.

Gastal ahşap kaplı bir dolap kapısını kaydırıp içine bakarken, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu, "Sence kendine beşle yedi arası etkinliği mi ayarlamıştı?"

Jacquot yatağın yanına geldi, yastıklardan birini devirdi, sonra da dikkatini başucu sehpalarından birinin üzerindeki sigara tablasına çevirdi. Parmaklarıyla külleri karıştırdı, iki sigara izmariti çekip ışığa tuttu.

"Öyle görünüyor," dedi. "Ama dudaklarını boyayan bir âşık varmış yanında." İzmaritlerin uçlarını gösterdi. "Renkleri farklı."

Gastal yüzünü buruşturdu: "Pis inek."

Marifet kutusunu taşıyan Clisson'la merdivenlerde karşılaştılar.

"Üçüncü kapı," dedi Jacquot. "Tablada sigara izmaritleri, yastıkta da saçlar. Bir de, kokain. Tuvalet masasında."

Clisson başını salladı, her adımında steril Tyvek tulumunu hışırdatarak merdivenleri tırmanmaya devam etti.

Jacquot'yla Gastal aşağıda alt katı bir kolaçan ettiler.

"Ne yer ama," dedi Gastal. Gördüklerini hazmetmeye çalışıyordu.

Beriki başıyla onayladı. Gerçekten de öyleydi. Ev yüzyıl başından kalma, muhtemelen kentin bu bölgesinde yapılmış ilklerden de olsa, içi kesinlikle moderndi, *Elle Décoration* ya da *Architectural Digest*'te

görülebilecek lekesiz, kusursuz evlerden biriydi. Eski kornişler, mermer şömineler ve marketöri döşeme hâlâ yerinde olsa da, zemin kattaki çeşitli salonları birbirinden ayırıp bağlayan kapılarla duvarlar sökülmüş, insanı sakinleştirici pastel renklere boyanmış, borulu parlak çelik mobilyalarla ve çağdaş sanat eserleriyle doldurulmuş bir açıklık yaratmıştı. Oda boyunca uzanan teras kapılarından içeriye sabah güneşinin altın rengi eğik ışığı taşıyordu. Bu kapılardan ikisinin arasında eski bir Bali sandığı, üzerinde de orkide dolu bir vazoyla, bir telefon görünüyordu.

Gastal telefonun başında durdu. "Bir mesajımız var."

Cebinden tükenmez kalemini çıkararak, *başlat* düğmesine bastı. Bant mırıldanarak geri sardı, sonra bağlandı.

"Bir arayan var," diye başladı kayıtlı mesaj. "Saat on sekiz on yedi."

Ardından da: "Sevgilim, benim." De Cotigny'nin sesi olduğuna şüphe yok, yorgun, biraz da telaşlı. "Sana haber vermeyi düşündüm de... Daha annemin evine varmadım bile, trafik yüzünden, görsen inanmazdın... kahrolası." Fonda bir korna sesi vardı. "Bir dakika..." dedi De Cotigny ve arkasından Suzie de Cotigny'nin telefonu kaldırdığını belirten tıkırtı duyuldu, Fransızcası iyiydi ama Amerikan aksanını duymamak imkânsızdı.

"Sevgilim? Sevgilim, iyi misin? Neredesin?"

Ondan sonraki konuşma De Cotigny'nin Gastal'e anlattıklarına tıpatıp uyuyordu. Trafik korkunçtu ve hâlâ annesinin evine varamamıştı. Muhtemelen geç dönecekti. O zaman De Suzie eve dönmek için acele etmemesini söyledi; kendini iyi hissetmiyordu; misafir odasında yatacak, kocasını sabah o uyandıracaktı. Ardından vedalaşmaları. Kapanan hat. Son konuşmaları.

"Başa al," dedi Jacquot.

Gastal bandı geri sardırıp, yeniden *başlat* düğmesine bastı.

Sesler yeniden duyuldu, keskin, anlaşılır. Suzie de Cotigny konuşmaya başladı.

"İşte. Duyuyor musun?"

Gastal tereddütle Jacquot'ya döndü.

"Bir daha," dedi beriki, "Eve dönmek için acele etmemesini söyledikten sonra."

Bandı bir daha çaldılar, Gastal, Jacquot'nun duyduğu her neyse, yakalamak için öne eğildi, kulak kesildi.

Oradaydı işte. Yanılmak imkânsız.

Trafik sesi değil. Karı kocanın sesleri de değil. Başka bir şey.

Bir burun çekme. Çocukça bir kıkırdama, ardından bir susturma sesi. Neredeyse ahizeyi kapatan el görülecekti.

Gastal'in kaşları havalandı ve dudaklarında bir tebessüm belirdi.

"Pekâlâ. Elimizde ne var?"

Öğleye doğruydu ve güneş Roucas Blanc'daki çatıların tepesine tırmanıyor, ağaçlar serin, eğik gölgeler bırakıyordu. Suzie de Cotigny'nin cesedi yirmi dakika önce ambülansla götürülmüş, kısa süre sonra Mösyö de Cotigny'nin annesiyle kızı gelmişti: Jacquot'yla ekibi evden çıkmış, arabaların etrafında toplanmıştı.

Jacquot, Peugeot'sunun kaputuna tüneyip çizmesini çamurluğun üzerinden aşırdı, çevresindekilerin yüzüne baktı.

İlk konuşan, Chevin'in ortağı Luc Dutoit oldu. "Bahçıvan Gilles Therizols, sabah saat beş sularında gelmiş," dedi etrafındakilere. "Cesedi bir saat kadar sonra bulmuş."

"Düzgün biri mi?" diye sordu Jacquot.

"Son on bir yıldır ailenin yanında çalışıyor. Dün izin günüymüş."

Jacquot başıyla onayladı.

"Hizmetçi de aynı," dedi Isabelle Cassier. "Onun da izin günüymüş."

"Öyleyse, bu işi kim yapmışsa, evin perşembeleri boş olduğunu biliyormuş," dedi Jacquot. "Yoksa basit bir rastlantı mıydı?"

"Sıradan bir rastlantı değil," dedi Claude Peluze. Bu sabah tıraş olmaya vakit bulamamış görünüyor, sakalı çenesini karartıyordu.

"Öyleyse?"

"Planlıydı," diye devam etti Peluze. "Su Adam mekânı iyice gözlemiş..."

"Katilimiz o mu, demek istiyorsun?" diye sordu Jacquot.

"Başka kim olabilir, patron?" dedi Isabelle. "Hizmetçi evden hiçbir şey alınmadı, diyor, sadece kurbanın mücevherleri: kocaman bir pırlantayla, altın bir bilezik."

Ortağı Bernie alnındaki bir tutam saçı geri atıp başını salladı. "Çıplak. Boğulmuş. Sonra da koltuğa oturtulmuş. Başka türlüsü olamaz."

Jacquot bir yorum yapmadı. Patolog Valéry pronoprazonun varlığını teyit edene kadar seçeneklerini açık bırakmak niyetindeydi.

"Öyleyse Madam de Cotigny, saat, diyelim yedi buçukla en geç on buçuk arasında öldürüldü. Şimdi. Kocası... Burada bir aile faciasından bahsediyor olabilir miyiz?"

Kâğıt torbasından bir kraker halkası çıkaran, ama çevresindekilere teklif etme zahmetine hiç girmeyen Gastal başını salladı.

"O herif bir karıncayı bile ezemez. Kaldı ki, bütün gece nerede olduğu belli. Üstelik, zaman açısından da fazla imkânı olamaz..."

"Yani, aile içi mesele değil?"

Her tarafta sallanan başlar.

"Yani... yeni bir Su Adam mı? Bir haftada ikinci? Eğer oysa, hızlanıyor demektir." Jacquot çevresindeki yüzlere baktı. "İçinizde bizi katile biraz yaklaştırabilecek herhangi bir şey bulmuş olan var mı?"

Tam o sırada Etienne Laganne köşeyi dolanıp gruba katıldı. Jacquot'nun sözlerini duyacak kadar yakın olduğundan, yüzü geniş bir tebessümle bölündü.

"Hoşuna gidecek bir şey buldum, patron," dedi. Ağzındaki kürdanı dişlerinin arasında eziyordu.

Jacquot, "Neymiş?" diye sordu. Carnot'yu sıkıştıralı beri içindeki o minicik vızıltıyı ilk kez duyuyor, önünde bir yol açıldığını ilk kez hissediyordu.

"Yolun başındaki adam," diye devam etti Laganne. Ağzından çıkardığı kürdanı attı. "Doktormuş. Jules Crespin. Tek başına yaşıyor. Her neyse, dün akşam köpeğini gezdirirken, malikâneden çıkan arabayı görüyor. Araba araç yolundan dönüyor, korna çalıyor ve yanından geçip gidiyor."

"Saat? Şoför? Marka? Plaka?"

"Altı kırk, altı elli sularında. Ama kesinlikle yediden önce. Eski bir Renault, diye anlattı. Kahverengi. Paslı teneke. Motoru kıyma makinesi gibi gürültülü. Sürücüsünün erkek mi yoksa kadın mı olduğundan emin değil."

"Başka?"

"Numarayı okuyamamış ama arabanın arka camında bir çıkartma varmış. Hani şu bildiklerimizden... Tek hatırladığı... Sıkı durun şimdi... *Allez-Allez*..."

"*Gym,*" diye haykırdı Isabelle.

Jacquot derin bir nefes aldı. Spor salonu. Henüz tam olarak anlayamıyordu ya, bir şekilde her şey yerine oturuyor gibiydi. Kızcağızın kente henüz geldiği düşünülürse, Gastal'in Holford konusunda pek de başarılı olmaması hiç de şaşırtıcı değildi: ama Ballarde, Grez ve Monel hep o salonun üyeleriydi. Şimdi de, son kurbanı ziyaret eden birinin arabasının arka camında spor salonunun çıkarması çıkıyordu. Su Adam orada çalışan birisi, ya da salonun bir üyesi olabilir miydi? Ya da başka bir kadın? Öldürüldükleri kesin dört kurban ve tecavüz olmasına rağmen hâlâ sperm izi bulamamışlardı.

Grupta bir kıpırdanma oldu, yüzlerde birkaç tebessüm belirdi. Jacquot'nun bu hisleri taşıyan tek kişi olmadığı açıktı ama kendini dizginlemesi gerekiyordu.

"Durun bakalım, şimdi fazla heyecanlanmayalım," diye söze başladı. Etraftakiler sakinleşti. "İlk olarak, katilin Renault'nun sürücüsü olduğunu kabul edemeyiz. Ziyarete gelmiş, sonra da çıkarken hoşça kal demek için kornasını çalmış birisi de olabilir. Üstelik, biraz önce öldürdüğün insana hoşça kal demek için korna çalmazsın."

Grubun ortasında, eski tüfek Grenier başını sallayarak Jacquot'yu onayladı. Beriki çevresindeki yüzlere bakınca bu ihtimalin iyice anlaşıldığını fark etti.

"Pekâlâ," diye söze başladı. "Şöyle hareket edeceğiz: Isabelle, o bara git ve oradan ayrılma. Herkesi aklına iyice yaz. Bu sefer, işleri hızlandır. O barın sahibi kim?"

"Yaşlı biri. Patrice Carré ve eşi Nadine. İkisi de altmışlarında. Barı kiraya vermişler, üst katında oturuyorlar. Yirmi yıldır oradalar."

"Doğruca onlara git. Kimliğini göster. Ama neyin peşinde olduğumuzu sakın bilmesinler. Düzenli

müşterilerin adlarını, yeni suratları öğren, bunun gibi şeyler işte."

Isabelle başını salladı. Anlamıştı.

"Bu arada," dedi Jacquot. Kafası hızla çalışıyordu. "Peşinde olduğun internetçilerden haber var mı?"

"Pırıl pırıl, tertemiz," dedi beriki. "Fotoğrafçı temiz. Modeller de öyle. Her birinin sağlam tanıkları var."

"Ya akvaryum?"

"Hiç ipucu yok."

Jacquot duyduklarını hazmetmeye çalıştı. Aqua-Cité'de ya da internet sitesinde bir ipucu bulmayı ummuştu; oysa şimdi sanki o iki ihtimalden de vazgeçmek zorundaydılar. Belki Isabelle barda daha talihli olurdu...

"Pekâlâ öyleyse," diye devam etti, asıl konuya dönerek. "Bernie, Luc. Carnot denen o adamın peşini bırakmayın. Dün akşam neredeydi, ne yapıyordu falan, filan, hepsini öğrenin. Biraz baskı yapmaktan da hiç çekinmeyin. Bir de, Carénage'daki şu İngilizleri bir ziyaret ediverin. İki kardeşi. Listemizde olmadıklarını biliyorum, ama dün akşam nerede olduklarını öğrenmenin zararı olmaz. Burada açık uçlar bırakmak istemeyiz, öyle değil mi? Etienne, Charlie, siz de limanları bırakıp..."

Berikilerin yüzlerine bir ferahlama ifadesi yerleşti. Başarılması imkânsız bir görev olmuştu onlarınki. Bir sürü ayakkabı tabanı incelemiş, karşılığında da tek bir cevap alamamışlardı.

"...Pierre, Al ve Claude'la birlikte kurbanın güncesini, adres defterini, yazışmalarını didik didik edin. Ne bulabilirseniz getirin... ve Alain." Jacquot, Gastal'e döndü.

"Seni duyuyorum. Spor salonuna dönüp, madamın diğerleri gibi üye olup olmadığını kontrol ediyorum.

Oraya en son ne günü gitmiş? Gittiği sırada orada başka kim varmış? Son iki haftada, örneğin?"

Jacquot başıyla onayladı. "Ve..."

"...Ve üyelerden hangisinin eski bir Renault kullandığını öğreni–"

"Tam isabet." Jacquot etkilenmişti. Gastal dikkat etmeye başlıyordu.

Sonra Chevin'e döndü. "Anahtarlardan ne haber? Bahçe kapısı hakkında ne öğrendin?"

"Toplam beş anahtar var," dedi Chevin. "Bir anahtarla yedeği m-m-mutfakta; biri bahçıvanda; bir diğeri de De Cotigny'nin çalışma odasında."

"Beşincisi?"

Chevin not defterini açtı. "P-P-Piscine Picquart. L-L-Ladollié'de bir havuz bakım şirketi. Havuzu onlar yapmamış ama bahçıvanın dediğine göre bir bakım anlaşmaları varmış. İki haftada bir geliyorlarmış."

Basquet hiç de iyi uyumamıştı; beyni sakinleşmeyi reddediyor, vücudu rahatlamamakta direniyor, yatak çarşafları sıcak, terli bir kefen gibi her tarafına dolanıyordu. Yine de, kendini uykudan sökerek alıp, gözleri kısık, boynu yastıktan tutulmuş, şort külotu apış arasına kadar sıvanmış halde uyandığında, sabah güneşine bakıp nasıl olduğunu bilmeden kalkma saatini iki saat geçirdiğini fark etti. Bu arada, uyandığında tek başına olduğunu da gördü.

Bunun da tek bir anlamı vardı. Horlamış olmalıydı. Uykuya dalmayı başardığı o birkaç seferinde iyice böğürmüştü anlaşılan, hatta sırtüstü yatmaktan vazgeçip yan dönmesi için Céléstine'den kararlı dirsekler yediğini de hatırlıyordu. Ama karısı gecenin bir vakti mücadeleden bitkin düşüp, çocuklardan birinin odasına sığınmış olmalıydı. Kocası horladığında hep öyle yapardı.

Horladığına göre, diye düşündü, önceden içmiş de olmalıydı. Bu ikisi tuğlayla çimento gibi el ele giderdi ve bu da gözlerinin arkasındaki baskıyı ve kafatasının ağırlığını açıklardı. Hatırlayabildiği kadarıyla destansı bir gece olmamıştı ya, bu kadarı da yeterliydi. Her şey, eve Céléstine'in onu şaşkınlık ve sevinçle karşılamasını gerektirecek kadar erken döndükten sonra, kendine hazırladığı iki büyük viski-sodayla başlamıştı. Viskilerden sonra, Adèle'in biber dolmasıyla birlikte içtiği yarım şişe beyaz Rhône ve et kavurmaya eşlik eden koca bir şişe Vosne Romanée.

Ardından, sanki bütün bunlar yeterli değilmiş gibi, karısı yatmaya gittikten sonra kendine iki brendi daha

hazırlamış, bunları şöminenin karşısında devirmişti. Daha oraya oturalı fazla vakit geçmeden, henüz birinci kadehteyken, Céléstine üzerinde uzun, işlemeli saten bir sabahlıkla iyi geceler dilemek için aşağıya inmişti.

Basquet kadının aklından ne geçtiğini biliyordu ama karısının beklentilerini karşılayamayacağından da adı gibi emindi. O yüzden ikinci bir kadeh doldurup, biraz daha oyalanmıştı. Yatak odasına çıktığında, saten sabahlığın yerini pamuklu bir gecelik almış, Céléstine uykuya dalmış, kısacası kurtulmuştu. Başında bir de hamile bir metres varken, aklına gelebilecek son şey, karısıyla sevişmek olmalıydı.

Anaïs'in hamile olduğunu hatırlayınca, tümüyle uyanıverdi. Başı zonklayarak yatakta döndü, kasılmanın neden olduğu sağlıklı dikilmeyi görmezden gelmeye çalışarak, kıçına sıkışan külota uzandı: kahrolası kamış her şeyden önce metresini hamile bırakmıştı.

Yastığını düzeltip gözlerini yumdu, öfkeyle dişlerini gıcırdattı. Nasıl olmuş da başına böylesi karmaşık bir bela sarmıştı? Her şey o kadar kusursuz, o kadar kolay, öylesine uygun gidiyordu ki. Anaïs'e borcu olmadığından değil; kadının hayatından birçok yılı aldığından da değil. Ona hep iyi davranmıştı, öyle değil mi? Ona karşı hep yumuşak değil miydi, cömertlik göstermemiş miydi, hep küçük hediyeler vermemiş miydi? Oysa beriki ne yapmıştı?

Neredeyse bir yıl önce Avignon'da, Anaïs'in bir başka kızla birlikte yemekten sonra yapılacak açık arttırmada satılacak olan ürünleri tanıttığı bir bağış toplama yemeğinde karşılaşmışlardı. Basquet'nin masası sahnenin hemen yanındaydı ve Anaïs her göründüğünde üzerindeki mavi payetli elbiseden, soluk kahverengi bacağını ortaya çıkaran yırtmacından, altınımsı bir aralığın içine açılan derin dekoltesinden

büyülenmiş gözlerini genç kadına dikiyordu. Kadının her yeni parçayı sunma biçimi geldi aklına: dizlerini bir yana doğru yatırarak, kıçını dışarı çıkararak ve her seferinde o parıltılı pulların altında iç çamaşırına yer olmadığını gösterene kadar eğilerek. Kedi yavrusu gibi, günah denecek kadar güzeldi; gözleri eski ağaçların gövdesi kadar koyu, kırmızıyla çevrelenmiş, ışıltılı dudaklar, şeker kadar beyaz dişler. Kadının otuzlarının başlarında olduğunu tahmin etti, Afrika kökenli olmaktan çok Karayipliydi –sonradan haklı olduğunu anlayacaktı– ve kendini kadının varlığından soluksuz kalmış, beriki her göründüğünde heyecandan kıpır kıpır buldu. Bunun sonucunda, gerçekten de hiç ihtiyacı olmayan bir şeyler için gece boyunca açık artırmaya sık sık katıldı: Montpellier'de, Jardins des Sens'da dört kişilik bir akşam yemeği, Jean-Claude Killy'nin 1967 Dünya Kupası iniş yarışında kullandığı bir çift Rossignol marka kayak ve, Céléstine arttırmaya katılmasını engellemek için koluna yapışmışken Elton John'a ait bir jet ski; aleti sahneye getirdiklerinde, Anaïs derin dekolteli, flüoresan rengi tek parça bir mayoyla çekici bir biçimde oturağa uzanmıştı. Asıl marifet mayodaydı.

Bir saat sonra, kimseye belli etmeden kendini tanıttı, Anaïs'e kartını verdi. Harika bir gösteri, dedi genç kadına. Eğer yolu Marsilya'ya düşerse...

Beriki telefon etti tabii, bir hafta sonra. Basquet onu görmeye Avignon'a gitti, bir saat gidiş, bir saat dönüş, Anaïs'in eski kent surları yakınındaki pasaklı evinde de üç saat geçirdi. Bir gününün beş saati. Ama her saniyesine değer. Her kuruşuna. Neredeyse bir ay boyunca, haftada bir kez bu yolculuğu yaptı. Sonunda Anaïs taşınmakta hiçbir sorun olmadığını, Basquet'ye daha yakın oturmaya üşenmeyeceğini belli edene kadar... hem belki de bir yer bulmasına yardım ederdi?

İki haftâ sonra, Basquet La Joliette'deki bürosuna yirmi dakikalık uzaklıkta, Endoume'da küçük bir villa bulunca, Anaïs de Avignon'dan Marsilya'ya taşındı. Kâğıtları genç kadın imzaladı, kirayı Basquet ödedi ve haftada iki, bazen de üç sefer, ziyarete gitti.

Şimdiye kadar. Şimdi artık her şey bitmişti. Ölmüştü.

Yataktan usulca kalkmaya çalışırken, çabadan yüzünü buruşturarak, önce yatağın başucuna dayanarak, ardından koltuktan ve şifoniyerin kenarından destek alarak, sürüklenerek banyoya gitti. Céléstine'in tanık olmadığına sevindiği, acıklı bir görüntüydü. Böyle şeyler için artık çok yaşlandım, diye kederle düşündü: gece geç yatmalar, fazla içmeler. Céléstine belki de haklıydı. Belki de artık yavaşlamanın, Laurent'ı yardımcılığa getirmenin, gündelik işleri yaptırmanın zamanı gelmişti. Tabii elini tamamen çekmeyecek, gözlerini işten ayırmayacaktı. Kırbaç konusunda cömert davranmak kaydıyla. Céléstine'in babası gibi değil. İhtiyar işlerini hiç bırakmamış, damadının sırtından asla inmemişti. Banyonun kapısını belli belirsiz bir tıkırtıyla kaparken, bunu unutmaması gerektiğini düşündü.

On dakika sonra, bir bardak suyla iki ağrı kesici yutmanın ve bir sıcak, bir soğukla yıkanmak için duşun musluklarına yapışmanın ardından, kendini birazcık daha iyi hissettiğine karar vermesine rağmen, lavabonun üzerine eğilince, dişlerini fırçalama çabası midesinin kalkmasına, kalbinin çarpmasına neden oldu. Yatak odasına döndüğünde, acele etmeden giyindi –gevrek bir pamuklu gömlek, el örgüsü kravat, hafif bir keten takım– ve düğmelerini ilikler, kravatını düğümler ve fermuarını çekerken, giymek için eğilmesi gerekmeyecek bir çift bağcıksız ayakkabı seçerken, akşamdan kalmalığının geçtiğini hissedip şükretti.

Aşağıda kahvaltı masası toplandığından mutfağa gitmek zorunda kaldı. Orada titrek ellerle fincana kahve doldurdu, bir çörek gevelemeye koyuldu. Tezgâhın öbür tarafında, Adèle, Céléstine'in bir sürü ev kedisi için mama hazırlıyor, kedilerden birisi de miyavlıyor, Basquet'nin bacaklarına sürtünüp onu sinirlendiriyordu. Yeterli güce ve koordinasyona sahip olsa, kahrolası hayvanı pencereden dışarı tekmelerdi.

Tam o sırada Céléstine, elinde bir sepet dolusu çiçekle bahçeden geliverdi. Bir önceki gece için kocasına hem suçlayarak, hem bağışlayarak baktı, yanağına kondurduğu sevgi dolu öpücükten sonra, bahçe makasını arar ve çiçeklerin saplarını kırpmaya girişirken, neşeli bir gevezeliğe koyuldu.

Bir süre sonra Basquet arabasına binmiş, güneye doğru hızla yol alıyordu, dikiz aynasında yanıp sönen bir mavi ışık gördüğünde yavaşlayıp orta şeride geçti. Tanrı'ya şükürler olsun, sirenleri çığlık çığlığa geçen, ambülanstı. Bu da bir gün önce *Judiciaire*'den gelip, elden geçirdikleri binalar hakkında, cinayete kurban gitmiş birinin oturduğu daireyle ilgili sorular soran polisi hatırlattı. Herife de söylediği gibi, dairelerinde oturan insanların birbirleriyle ne yaptıkları onu hiç ilgilendirmezdi. Oysa daha sonra, o dairelerden birinin Raissac'a ait olduğunu hatırladığında, midesinde burulmalar hissetmeye başlamıştı. Cinayet Raissac'ın dairesinde işlenmiş olabilir miydi? Eğer orada işlenmişse, Raissac'la bir ilgisi var mıydı? Yoksa kiracı Raissac da mal sahibi Basquet kadar temiz miydi?

Bir şekilde, olmadığından kuşkulanıyordu.

Cep telefonuna uzanıp Raissac'ın numarasını buldu. En azından onu daire konusunda uyarıp *Judiciaire*'in ziyaretini anlatabilir, benzer bir ziyaretçisi olacağını hatırlatabilirdi.

Ya da, hayır. Belki o salak aynasız bu kadarının yeter olduğunu düşünüp, daha fazla zahmete değmeyeceğine de karar verirdi.

Çalan zili dinledi ve telefonu kapatmak üzereyken hattın öteki ucunda Raissac'ın sesini duydu.

Jacquot, A7 üstgeçidinin kuzey tarafında, Gabriel Mezarlığı'nın mermer kaplı yamaçlarından beş blok ötede, Piscine Picquart levhasını gördü. Ön tarafında park yerleri bulunan, hepsinin cephesi bayraklarla donatılmış, sokaktan geçenleri içeri çekmek için abartılı poster renklerine boyanmış, "sadece bir kereliğine" afişleriyle süslenmiş bir dizi benzer işyerinin –keresteciler, mutfak malzemesi toptancıları, bahçe merkezleri ve mobilya depoları– arasında, çatı hizasındaki cart renkli levhasıyla tek katlı bir dükkân.

Şimdi Piscine Picquart'ın işgal ettiği yerler, bir zamanlar, otoyol hizmete girdiğinde kapatılıp satılan bir garaj ve otomobil teşhir yeriydi. Güneşten çarpılmış kaplamanın altında uzanan ve geçmişte benzin pompalarının bulunduğu yükseltilmiş bölüm şimdi yapay çimle kaplanmış ve üzerine California usulü bir jakuzi yerleştirilmişti, teşhir yeri havuz kenarı mobilyası ve aksesuarıyla doluydu, dışarıdaki eski ikinci el araba bölümü de jakuzilerle, yine sıcak su küvetleriyle ve beyaz badanası dökülen duvara boylarına göre dayanmış, banliyö havuzlarında kullanılmak için hazırlanmış mavi havuz kalıplarıyla tıka basa doldurulmuştu. Başlangıçtaki görevini sürdürür görünen tek yer, arsanın arka tarafında, sızan güneş ışığının altındaki gölgeli tezgâhıyla ve transistorlu radyodan çıkan teneke sesiyle atölyeydi.

Jacquot arabasını ön avluya, banyo teknesinin yanına park edip indi. On beş metre kadar tepesindeki üstgeçitte, görünmez bir trafik kükreyerek uçup geçi-

yordu. Gölgeye ve gömleğini cildinden ayıran esintiye şükran duydu. Roucas Blanc'dan Piscine Picquart'a varmak neredeyse kırk dakikasını almıştı ve direksiyonun arkasından kurtulduğunda kendini gergin ve kirli hissediyordu. Avludan resepsiyona doğru yürürken gerindi, omuzlarını oynattı ve gözlerinin arkasındaki sızının ne zaman hafifleyeceğini düşündü. Bir gece önce, gününün sabah erken çalan bir telefonla ve yeni bir cesetle başlayacağını bilseydi, çok daha ölçülü davranırdı.

Teşhir salonunun içinde ve bir tezgâhın arkasında, saçlarının siyah dipleri görünen, çiklet çiğneyen genç ve sarışın bir kadın bilgisayarda iki parmakla bir şeyler yapıyordu. Jacquot yöneticiyi çağırtmak için tezgâha dayanırken, buzlu camla kaplı kapının ardından kahverengi tenli, kertenkele kılıklı bir adam çıkıverdi.

"Picquart," deyip Jacquot'nun elini yakaladı ve kuvvetle salladı. Kahverengi ve çilli kulakları salata tabağı boyundaydı, başına da altın kordonlarla kaplı, gösterişli bir denizci kasketi oturtmuştu. Salette bu adamı bir görse...

"Evet, sizin için ne yapabilirim, Mösyö?" diye sırıttı. "Jakuzi? Sıcak su küveti? Yoksa daha büyük bir şey mi arıyorsunuz?"

Jacquot elini cebine soktu ve kimliğini çıkardı.

Berikinin yüzü teşhir salonu parıltısını yitirip, taş gibi sertleşiverdi. "Büroma gidelim, isterseniz," dedi, Jacquot'ya peşinden gelmesini işaret ederek.

"Pekâlâ," dedi çalışma masasının arkasındaki bir koltuğa çöküp, Jacquot'ya da rahatça yerleşmesini işaret ederek. "Sizin için ne yapabilirim?"

"De Cotigny malikânesi. Roucas Blanc. Sizinle bir bakım anlaşmaları var, yanılmıyorum, değil mi?"

"Tabii ki var," dedi Picquart. Başıyla arkasında, çengellere asılmış anahtar dolu açık dolabı gösterdi.

"Hem üstelik, onlardan başka bir sürü müşterimiz olduğunu da söyleyebilirim. Elliden fazla ev sahibiyle bakım anlaşması yaptık. Havuz temizleme, filtre üniteleri, pompa bakımı, aklınıza ne gelirse." Bürosunda bir polis memuru da olsa, Picquart'ın göz boyamacılığa dayanamadığı belliydi. "Hem de, söylemekte sakınca yok, son derecede cazip fiyatlarla. Daha ucuzunu bulamazsınız. Haydi buldunuz diyelim, bu kentte paranızın karşılığını bizim kadar iyi verecek başka kimse yok." Jacquot'nun yüzündeki ifadeyi gördü. "Evet. Her neyse. De Cotigny mi demiştiniz?"

"Yedek anahtarlarını burada bulunduruyorsunuz. Jobar Caddesi'ndeki bahçe kapısının anahtarı."

"Doğru. Picquart kasketinin altına bir parmak uzattı ve kaba bir tırnakla kafa derisini kaşıdı. Jacquot altın kordonun altında bir peruğun yattığını tahmin etti.

"Anahtarın yerinde olup olmadığına bakar mısınız?"

Picquart koltuğunda arkasına dayandı ve dolabın içine baktı.

"İşte orada, ikinci sıra, soldan dördüncü."

Jacquot baktı. Sırada tek başına asılı duran sadece o anahtardı. Gerisi ikili, üçlü. Ötekilerden biriyle değiştirmek oldukça kolaydı.

"Son yirmi dört saat boyunca, anahtar burada mıydı?"

Picquart başıyla onayladı. "Dolabı kendi elimle kilitlerim. Her akşam. Biri eksik olursa, görürüm. Yırtık çoraptan çıkan parmak gibi görünür, eğer anahtarlardan biri eksikse."

"Pekâlâ, De Cotigny malikânesini en son ne zaman ziyaret etmiştiniz?"

Picquart çalışma masasındaki çekmecelerden birini çekti açtı, aradığını bulana kadar parmaklarını bir dizi dosyanın üzerinde gezdirdi. Birkaç sayfa çevirdi, parmağını satırlardan aşağıya kaydırdı ve "Pazartesi," dedi. "Klor ölçümüyle taşma kanallarının bakımı yapılmış."

Jacquot'nun göz atmak isteyebileceğini düşünerek, dosyayı ona doğru itti.

Beriki bakmadı. "O günden sonra?"

Picquart başıyla hayır dedi, dosyayı kapatıp çekmecedeki yerine koydu.

"Kendiniz mi gidersiniz?"

Picquart arkasındaki duvarı gösteren bir el hareketi yaptı. "Bütün bunları arka taraftaki maymuna bırakırım. Sardé, adı. İşe başlama saati konusunda dünyanın en güvenilir adamı değil, inanın. Ama elleri becerikli dir. Kafası mekaniğe eriyor. Temizleme. Bakım. Onun gibi şeyler."

Jacquot bütün söylenenleri dikkatle dinledi.

"Yanınızda çalışan başka biri var mı? Sardé ve resepsiyondaki kız dışında?"

Picquart olmadığını belirtti.

"Bu ikisi ne zamandır yanınızda?"

"Maxine, aşağı yukarı altı ay. Yazıyla dosyalamayla başı pek hoş olmasa da ön tarafta hep güzel biri lazım oluyor."

"Peki Sardé?"

Picquart cevap vermeden önce biraz düşündü. "İki yıl. Daha da fazla olabilir. Dediğim gibi, bazı tembel günleri oluyor, ama makinelerle gerçekten iyi anlaşır. Eli yatkın."

"Evli? Bekâr?"

"Evli değil, hayır."

"Kız arkadaşı var mı?"

Beriki omuz silkti, ellerini iki yana açtı, pek öyle düşünmüyordu.

"Peki dün? Kaçta kapattınız?"

"Beşe doğru. Her zamanki gibi. Bazen bir müşteri geldiğinde, göndermek istemeyiz tabii. Anlıyorsunuz ya?"

"Bütün gün burada mıydınız?"

Picquart bir an düşündü. "Hayır, dün değildim. Bütün gün değildim. Tekne için gidip almam gereken bir şeyler vardı. Eski Liman'daki kamaralı teknem için. Altı metrelik gerçek bir keyiftir. Harika. Bir benzeri daha yok. Denize çıkar mısınız, Başmüfettiş?" Kaptan kasketinin siperliğine dokundu.

Jacquot adama şöyle bir baktı, ayaklandı ve büroyu arşınlamaya koyuldu. Dosya dolapları, kartvizitlerle, notlarla ve broşürlerle dolu mantar pano, Picquart'ı teknesinde gösteren iki fotoğraf ve ikinci kapının arkasına asılmış bir Sunseeker takvimi. Picquart'ın gözleri üzerinden hiç ayrılmadı.

"Evet, dediğim gibi, bazı malzemeye ihtiyacım vardı. Fırça, benzin, biraz branda, onun için saat üçe doğru Marina Hırdavatçısı'na gittim, yolun bir kilometre falan aşağısındadır."

"Burada Maxine'i ve Sardé'yi mi bıraktınız?"

Picquart başıyla onayladı "İkisini, evet."

"Anahtar dolabını kilitlediniz mi? Büronuzun kapısını? Siz dışarıdayken."

Picquart omuz silkti. "Gerek olmaz ki. Dediğim gibi, on beş dakikadan fazla kalmadım."

"Maxine'e bir dakika gelmesini söyleyebilir misiniz?"

Picquart genç kadına seslendi ve birkaç saniye sonra Maxine kol ağızlarını düzelterek ve eteğinin önünü silkeleyerek içeri girdi. Elbisenin beli gereğinden yük-

sekti ve önden düğmeli bluzunun altından salam kalınlığında bir fazlalık görünüyordu. Bir de, gizleyecek çiklet de olmayınca, çok dolgun alt dudağı yüzüne somurtkan bir çarpıklık veriyordu.

"Mösyö Picquart dün teşhir salonundan ayrıldıktan sonra, o dışarıdayken hiç ziyaretçiniz oldu mu?" diye sordu Jacquot. "Bürosuna kimse girdi mi?"

Maxine sanki soruyu soran patronuymuş gibi, Picquart'a baktı. "Kimse gelmedi, Mösyö. Buraya giren olmadı."

"Teşekkürler, Maxine," dedi Jacquot.

Beriki başını sallayıp çıktı.

Picquart, "Sardé'yi çağırmamı istiyor musunuz?" diye sordu.

"Şu anda nerededir?" dedi Jacquot.

"Atölyede, büyük ihtimalle," dedi Picquart. "Arkada."

Jacquot ikinci kapıdaki takvimi işaret etti. "Buradan gidebilir miyim?"

"Tabii, buyurun." Picquart kalkmaya davrandı. "Size yolu göstereyim."

"Hayır, hayır, gerek yok," dedi beriki kapıyı açarken. Kapıdan sıcak bir hava akımı içeri dolup mantar panoya raptiyelenmiş kâğıtları hışırdattı. "Bir iki kelime edip gideceğim."

"Bütün bunların ne anlama geldiğini sormamda bir sakınca var mı? De Cotigny'lerde ne oldu?"

Jacquot sanki Picquart'ın isteğini kafasında tartıyormuş gibi, eşikte durdu.

"Evet, sakıncası var," dedi bir tebessümle, ardından da güneşe çıktı. Nasıl olsa yakında öğrenecekti.

Atölye, Picquart'ın bürosundan sadece birkaç adım uzaktaydı. Geldiğinde, atölyenin kapısına yanaştırılmış gördüğü, üzerinde *Piscine Picquart* yazan Citroën

kamyonet hâlâ oradaydı. Aracın öteki tarafının darbe almış olduğunu kafasına yazıp, tezgâhın üzerinde hortumları desteleyen Sardé'yi –beyaz şort ve tişört, kolları bacakları yanık ve kaslı, saçının rengi açılmış– fark edince, adamı daha önce gördüğünü hatırlayıverdi. Pazartesi akşamı St-Ferréol'ün yan sokaklarından birinde, kamyonetle bir direğe çarpıp hasarı görmek için dışarı çıktığında, arkasında birikip yanından geçemedikleri için korna çalan sürücülere parmağını salladığında. İşini bitirip hazır olana kadar bekletmişti milleti. Sanki vız geliyormuş gibi. Sanki birinin arabasından inip, gelip onunla tartışmasını istermiş gibi.

"Patronu görmek istiyorsanız, bürosunda," dedi Sardé. Desteledığı hortumları kamyonete taşıdı, arka tarafa yerleştirdi.

"Ya sen, sen necisin?"

"Sizi ne ilgilendirir?" dedi Sardé, kalan hortumları almak için tezgâhın başına dönmeden önce.

"O benim bileceğim iş," dedi Jacquot kokardını göstererek. "Onun için, şu hortumları bırakıp, dikkatini bana versen nasıl olur?"

Beriki ikinci hortum yükünü kamyonete attı, sonra da ellerini cebine sokarak, Jacquot'nun omzunun üzerinden üstgeçide bakarak dikildi.

Jacquot, Sardé'nin polisle ilk kez karşılaşmadığını düşündü. Karşısındakinin yüzünde beliren sıkkın ifadenin gerisinde görebildiği bir başka şey de, adamın birden rahatsız olduğuydu. Saklayacak bir şeyi olan birisi gibi.

"Dün akşam," diye söze girişti. "Beş buçukla sekiz arasında neredeydin?"

Sardé omuz silkti, inandırıcı bir cevap bulana kadar oyalandı. Bütün bunların sebebi buydu, demek. Roucas Blanc. Biri şikâyet etmiş olmalı.

"Bilmem. Bir yerde bir bira içtim galiba?"

"Tam olarak nerede?

Yeni bir omuz silkme, spor ayakkabının tozlara batırılan ucu. Bunu yaparken başını salladı. "Henri'nin yerinde. Plombières yolunun oralarda."

"Orada ne kadar kaldın?"

"Bir saat. İki, belki. Biraz bilardo oynadım." Son cümleyi ekler eklemez, fazla konuştuğunu anladı: gereksiz açıklama yapmıştı.

Bunu Jacquot da biliyordu.

"Kiminle oynuyordun, bilardoyu?"

"Çocuklardan bir ikisiyle."

"Arkadaşlar mı?"

Sardé'nin arkadaşlar mı, yoksa hiç tanımadığı insanlar mı dese daha iyi olacağını tarttığını görebiliyordu.

"Tabii," dedi. Hali daha da güvensizdi.

"Adları? Adresleri?"

"Bakın..."

"Arkadaşlarınla oynadığını söyledin. O zaman orada olduğunu doğrulayacaklardır. Değil mi?"

"Tabii. Elbette." Sardé kendi kendine kazdığı çukurun kenarında durduğunun farkındaydı. "Peki öyleyse, bütün bunların sebebi ne?"

Jacquot kaçamağı, yan yola sapmayı görmezden geldi. Adamın yalan söylediğini biliyordu. Sürdürmenin anlamı yoktu.

"Uzun zamandır mı burada çalışıyorsun?"

"İki yıldır."

"Hoşuna gidiyor mu?"

Karşısındakinin bu soruların sonunun nereye varacağından habersiz olduğunu gördü.

"Fena değil."

"Dışarıda çok işin oluyor mu? Teslimatlar? Büroda çalışmaktan daha iyi, değil mi?"

Beriki gözlerini kırpıştırdı, başını salladı.

"De Cotigny malikânesine en son ne zaman gittin? Roucas Blanc'a?"

Sardé sanki bahsedilen adı pek yerine yerleştirememiş gibi, tekrarlama hatasını yaptı. Kelimeler ağzından yağlı bir suçlulukla çıktı.

"De Cotigny mi?" Cebinden çıkardığı eliyle burnunun kanadını kaşıdı. "Bilemem. Bir ay olmuştur, belki. Patrona sormanız gerek."

"Pazartesi, dedi."

"Evet, tamam. Olabilir. Elimizde çok bakım anlaşması var. Her yeri hatırlamak güç. Hepsinin havuzu birbirine benziyor."

Madam de Cotigny'yi tanıyor musun?"

"Tabii. Etrafta görüyordum işte."

Jacquot başıyla onayladı. "Hoş kadın."

"Öyle diyorsanız."

"Ceketin var mı, arkadaşım?"

"Hayır, ben..."

"Öyleyse ne bekliyoruz? Gidelim."

Arabada, kente dönerken, Sardé'den gerçeği koparmak için sadece altı kelime gerekti.

Jacquot, Plombières Bulvarı'na saparken, "Madam de Cotigny dün akşam öldürüldü," dedi.

"Tanrım!" dedi Sardé biraz heyecanla. Arkasından başka bir şey gelmedi.

Jacquot, Plombières'e gelmeden yarı yolda arabayı Sardé'nin bir gece önce bilardo oynadığını söylediği barın önünde durdurdu.

"Henri'nin yeri burası değil mi?" dedi. Yanındakine bakmak için döndü. Motoru durdurmadı, arabadan inmeyeceğinden emindi.

Sardé, "Bakın..." diye başladı.

Jacquot'nun elindeydi artık.

"Pekâlâ. Oradaydım, tamam, Roucas Blanc'da," dedi Sardé.

"Ne yapıyordun?" dedi Jacquot. Henri'nin barının önünden ayrılıp, yeniden kent merkezine doğru yola koyuldu.

"Bekliyordum."

"Neyi bekliyordun?"

"Şeyi... biliyorsunuz işte... Ayarlamayı. Benim çalıştığım işte onun gibi bir sürü hanım var. Sıkılmış, hani. Biraz eğlence arayan."

"Madam de Cotigny de mi öyleydi?"

"Tabii. Bakın," dedi Sardé, artık biraz umutsuzluğa düşmüş, kendini nasıl bir tuzağa attığını anlamıştı. "Onu tanımadınız. Hazırdı, tamam mı? İstiyordu. Bana her türlü işareti veriyordu. Ben sadece dalından koparmaya gidiyordum."

"Yani seni o mu aradı? Buluşmayı o mu ayarladı?"

"Hayır, ben sadece..."

"Sen sadece, bir uğrayayım mı dedin?"

Sardé ne anlama geldiği pek belli olmayan bir ifadeyle omuz silkti.

"O zaman patron dışarıdayken, bürosundan anahtarları da aldın?"

"Tamam..."

"Yerine başkalarını mı koydun?"

"Evet..."

"Peki, dün akşam oraya uğramak için uygun bir zaman olduğunu nereden biliyordun?"

"Bilmiyordum. Personelin izin günü olduğundan haberim vardı, ama hepsi bu."

"Sen de gidip bir göz atayım, bakayım etraf temiz mi, dedin, öyle mi?"

"Evet. Evet."

"Sonra ne oldu?"

"Oraya vardığımda, yalnız değildi. Yanında bir arkadaşı vardı. Başka bir kadın."

"Kim olduğunu gördün mü?"

Malève Sokağı'ndaki trafik ışıklarında durdular. Yeşil yandığında Jacquot dikiz aynasından arkasına bakıp A7'nin yan yollarından birine saptı.

"Kızın biri..."

"Ve?"

"Genç. Yirmilerinde. Kısa saçlı."

"Sen ne yaptın?"

"Göze görünmemeye çalıştım."

"Ağaçların altında. Ağaçların altına mı saklandın?"

Sardé başını salladı.

Chevin haklıydı demek.

"Ve?"

"O zaman kız gitti. Çalışan araba motorunu, uzaklaşan arabayı duydum. Madam terasa döndüğünde, yalnızdı."

"Evin içinden mi geçti?" diye sordu Jacquot. Otoyola çıkıp trafiğe katıldı.

"Hayır, evin yanından."

"Harekete o zaman mı geçtin?"

"Hayır. Hayır. Olduğum yerde kaldım. Bir süre seyrettim, tamam mı? Etrafın temiz olduğundan emin oldum."

"Ve?"

"Sonra ağaçların arasından biri beni görüp, seslendi. 'Hey, sen!' gibi bir şey. Korkudan altıma ediyordum."

"Ve?"

"Ve tabanları yağladım, tabii."

"Kimseyi gördün mü?"

"Hey, pek oyalanmak niyetinde değildim, tamam mı?"

"Kadın mıydı, erkek mi?"

"Söyledim size, kimseyi görmedim ben."

"Sesi, dedim. Erkek miydi, kadın mı?" diye sabırla sordu Jacquot.

"Bilemiyorum. Erkekti galiba? Söylemesi güç."

"Madam de Cotigny de o sesi duydu mu?"

"Bilmem. Oradan tüydüm, tamam mı? Durup bakmadım."

"Yani son gördüğünde, Madam de Cotigny canlı ve sağlıklıydı?"

"Tamamen. Dipdiri. Bana inanmalısınız."

Polis merkezine döndüklerinde, Jacquot Sardé'yi ekip odasına çıkarıp Serre'e teslim etti.

"Bu arkadaş dün akşam De Cotigny'lerin evindeymiş. Ve bize yardımcı olmak için elinden geleni yapacağına söz verdi. Öyle değil mi, Mösyö?"

Sardé başını salladı, yeniden umutla bakmaya başladı.

"Hikâyesine inandığımı sanıyor," diye devam etti Jacquot, Sardé'nin doğruyu söylediğinden en ufak bir kuşku duymadan. "Belki *seni* inandırır."

Oğlanlar küçüktü, Carnot'ya göre on altı ve on sekiz yaşında, melek vücutlu, tenleri küllü bir kahverengi, saçları siyah ve dalgalı, kollarıyla bacakları uzun ve esnek. Oğlanları Raissac'ın Cassis'deki evine bir akşam önce Coupchoux getirmişti. Berikiler şimdi Raissac'ın mutfağında kahvaltıyı hazırlıyor, tabaklarla çatal bıçağı dışarıya, ev sahibinin oturduğu terasa taşırken kırıtıyor, Raissac da oğlanlar ne zaman yeterince yaklaşsa elini uzatıp vücutlarını okşuyordu. Onlar da sık sık yakınından geçmeye çalışıyorlardı zaten.

Raissac adlarını hatırlayamıyordu. Daha doğrusu, hangisinin kim olduğunu. İkisinin büyüğü, Hamit dedikleri, şu kulağında halka küpe olan mıydı? Uzun kirpiklisi, uykulu gözleri olan Abdül müydü? On altı yaşındaki bir çocukla on sekizlik bir adam arasındaki farkı görmek kolay olmalıydı ya, kazın ayağı hiç de öyle değildi. Dar kalçalarının üzerinden bağladıkları sarongların içindeki vücutları her bakımdan –boy, renk, kaslar– birbirinin aynıydı. İkiz gibiydiler, cennetten çıkmış ikizler: aslına bakarsan, diye düşündü, kaç yaşında olduklarına, adlarına kim aldırır? Coupchoux bir saat sonra çocukları kente geri götürecek, Raissac da onları bir daha görmeyecekti. Görmek isterse o başka tabii. Şimdilik, kahvaltı masasına oturmuş, güneş düşük omuzlarını sabahın sıcaklığıyla ısıtırken, birbirlerine sürtünen iki genç ve esnek vücudu, sos kabının nasıl kullanılması gerektiği, yumurtaların nasıl çırpılacağı ve buzluktan çıkan ekmeğin nasıl ısıtılacağı konusunda didişen gençleri seyretmek de yetiyordu.

Ayaklarını havuzun kenarındaki taşlara bastırarak koltuğunu geriye itti, üzerindeki sarongu sıyırarak havuzun basamaklarından indi, sular koltuk altına kadar yükselince de dalıverdi. Yüzerken –sevişme dışında yaptığı tek hareket, yüzmekti– suyun üzerinden keyifle gelen kıkırdamaları, şakalaşmaları dinledi. Güne başlamanın ne güzel bir yolu, diye düşündü; şehirde eğlenmek yerine çocukları Cassis'ye getirdiği için kendinden memnundu. Evde olmak o kadar daha güzel ki.

Bir ay kadar önce Cassis'de yine Carnot'nun bulduğu üç kız vardı ve onlardan aldığı zevk, Abdül'le Hamit'ten gördüğü ilginin verdiği keyfe eşitti. Farklı ve değişik, tabii, ama en az onun kadar zevkli, diye düşünüyordu suyu yararken. Her ikisinden, hem erkeklerden hem de kadınlardan zevk alabildiği için ne kadar şanslıydı. En çok hangisinden hoşlandığını bulmaya çalıştı. Oğlanlar mı, kızlar mı? Karar vermek imkânsızdı. Belki bir tarafla ötekilerle olduğundan çok daha sık yatsa, o zaman bir tercihi olabilirdi ya, yatağını paylaştığı erkeklerle kadınların hesabını çoktan kaçırmıştı. Raissac'ın bildiği bir şey varsa, o da durmadan iki cinsiyet arasında gidip geldiğiydi. Bir kadınla yattıktan sonra, genellikle bir erkekle sevişmek için derin bir heves duyardı, her iki birleşme de aradığı çeşitliliği, ihtiyaç duyduğu zevki sağlıyordu, ama sanki gideceği yönü sormuş da, hâlâ yolu bulamamış gibi, onu sıkıcı bir tatminsizlikle baş başa bırakmadan bitmiyordu.

Havuz boyunca birkaç kere tembelce gidip geldikten sonra üzerinden sular damlayarak çıktı, Abdül ve Hamit tarafından kurulanıp şımartıldı, sonra masanın yanına götürülüp kahvaltısı yedirilirken, berikiler kruvasanlara tereyağını kimin süreceği, kahvesini kimin koyacağı ve yumurta servisini kimin yapacağı konusunda çekişip durdu. Raissac elini uzattı ve parmakla-

rını en yakındaki bacağa sürttü. Cam kadar yumuşak bir ten. Tek bir kusuru yok. Hep, pürüzsüz bir tene sahip olmanın nasıl bir his olduğunu düşünürdü.

Kendi zevkine göre biraz fazla kurumuş yumurtalarını yerken, genç arkadaşlarından sıkıldığını belirten ilk sabırsızlık kıpırtılarını fark etti. Cep telefonunun yumuşak zilini duyduğunda, kurtulduğuna sevindi. Durmak bilmez gevezelikleri, küçük huysuzlukları ve acınacak kadar hevesli cilveleriyle oğlanlar sinirine dokunmaya başlıyordu. İstediğini yapmışlardı ve şimdi artık gitme vakti gelmişti. Cep telefonuna uzanırken kahvaltı masasını temizleyip eşyalarını toplamalarını söyledi; şoför onları kente götürmek için birazdan gelecekti.

Çocukları işleriyle baş başa bırakarak, telefon konuşmasını yapmak üzere çimenlerin üzerine geçti.

Basquet'ydi.

"Bilmen gerekir, diye düşündüm," dedi beriki. "Polisin biri ziyaretime geldi. Müfettişin teki. Dediğine göre Cours Lieutaud'daki kiracılardan biri öldürülmüş. Boğularak."

"Ne diyorsun?" dedi Raissac.

"Mal sahiplerinin, kiracıların kim olduğunu sordu."

"Ee, söyledin mi?"

"Bilmiyorum, dedim. Basquet İmmo'dan Thierry'yle konuşmasını söyledim. Asıl bilgi ondadır, dedim. Ama polis gittikten sonra, birden senin de orada bir dairen olduğunu hatırladım."

"Yani, ziyarete gelebilir mi diyorsun?"

"Eğer aynı apartmandaysa, gelebilir. Tanıdığım en enerjik müfettiş değildi. Haber vermem gerekir, diye düşündüm."

"Çok naziksin. İşin peşini bırakacaktır, ama yine de uyanık olurum."

Konuşma bitince kahvaltı masasına dönüp gazeteleri karıştırdı. Hamit ve Abdül'den belirti olmaması rahatlatıcıydı. Beş dakika sonra, Coupchoux'nun evin kapısının önünde bıraktığı kılıkta, birbirinin eşi tişört, blucinler ve şıpıdık terliklerle Raissac'ın odasından indiler. Coupchoux ne yapması gerektiği konusunda talimata gerek duymadan çocukları toparlayıp arabanın yanına götürünce, bu sefer önde kimin oturacağı kavgası çıkıverdi.

Berikiler oturma düzenini ve Marsilya'ya dönerken hangi kasetin çalınacağını tartışırken, Coupchoux terasa dönüp Raissac'ın uzattığı zarfı aldı. İçinde Marsilya'ya evlerine bırakırken oğlanlara vereceği para vardı.

Zarfı iç cebine kaydırıp dönmeye davranırken, Raissac uzanıp kolundan tuttu.

Bir şey daha vardı.

"Bitti mi? Doisneau işi?"

"Bu gece hallolacak patron."

"Bitmesi gerek."

Ekibin ilerleme sağlaması uzun sürmedi.

İlk gelen rapor, spor salonundan dönen Gastal'indi.

"Son kurban da kulüp üyesiymiş. Suzie Cotagnac adıyla kayıtlı. Aynı insan olmalı. Onunla aynı zamanda spor salonunu kullananların listesini verecekler. Son iki hafta boyunca. Hem personel hem de üyeler."

"Harika," dedi Jacquot. Harika olduğunu düşünüyordu. Madam Bonnefoy'nın da buz gibi sesiyle değineceği gibi tek sorun, kendilerini sonuca bu kadar yakın hissetmeleri için Su Adam'ın dört, muhtemelen beş –birkaç saat içinde doğrulanacaktı– kurban alması gerektiğiydi. Oysa savcıya da dediği gibi bir yerde bir yanlış, bir zaaf, sürçen bir ayak olacak, Jacquot'nun ekibi de o açığı işleyecekti. Belki de bu, o yanlıştı.

"Bir şey daha var," dedi Gastal. Jacquot'nun en sevdiği cümle.

"Evet?"

"Kurbanın adresi. Spor salonuna göre, kentte bir yerde olmalı. Paradis'de. Yani, tekrar ediyorum, Roucas Blanc'da değil."

"İlginç olabilir. Hazır o bölgedeyken, gidip bir göz atsan?"

"Yola çıktım bile. Haber veririm."

Sonra sıra, parmaklarının arasında her zamanki sigarasıyla başını kapının aralığından uzatan Serre'deydi.

"Bana sorarsan, bu Sardé temiz. Geldiğinden beri hikâyeyi üç kere tekrarladı. Orada artık her ne yapıyorsa –dikizlemek mi, yoksa ekmek çıkarmak mı– yalnız değildi. Bana göre, Su Adam onun sahnesini çaldı."

"Onu orada gören her kimse, hakkında hatırladığı yeni bir şey var mı?"

Serre başını salladı. "Hiçbir şey görmemiş. Ağaçların arasında birisi varmış, hepsi bu kadar. Erkek miydi, kadın mıydı, genç mi, yaşlı mı, farkında bile değil."

"İki saat daha fokurdat," dedi Jacquot. "Sonra bir kere daha konuştur. Eğer anlattıkları tutarlıysa, sana kaldığı yeri göstersin. Bir bakın. Kurbanlara ait herhangi bir şey, ilişki kurabileceğimiz herhangi bir ipucu olabilir. Fazla umudum yok ama emin olsak daha iyi, her yere bakmak zorundayız."

Serre başparmağını kaldırıp kayboldu.

Jacquot'nun bürosuna şimdi girenler, Carnot'yu gidip evinde ziyaret eden Muzon ve Dutoit'ydı.

"Alice diye bir yavru kahvaltısını hazırlıyordu," dedi Bernie sırıtarak. "Dün akşam yedi falan gibi buluşmuşlar. Kız doğruluyor."

"Ya İngilizler?"

"Onlar da aynı," dedi Dutoit. "Her ikisinin de nerede oldukları belli."

Arkasından ekibin en kıdemli memurlarından Al Grenier'nin telefonu geldi. Jacquot bir gün önce La Joliette'den döndükten sonra, Basquet İmmo'dan Hervé Thierry'yi aramasını söylemiş, sonra da unutmuştu. Grenier'nin söylediklerini duyunca, her şey birden gözünün önüne geliverdi.

"Monel'in dairesi bir leasing şirketine ait. Raissac et Frères."

Jacquot birden dikiliverdi. "Elinde bir adres var mı?"

"Merkezleri, Rabat. Fas."

"Daha yakında bir yer?"

"Hiç. Hepsi bu. Halka açık bir şirket olmadığı için, elde kayıt falan da yok."

"Orada oturan öteki kızlardan ne haber? Monel'den öncekiler? Thierry'nin elinde onlarla ilgili bir şey var mı? Bir adres falan?"

"Yok," dedi Grenier. "Kira işini leasing sahiplerine bıraktıklarını anlattı. Kendi işleri değilmiş. Belki bu Raissac operasyonu bir işe yarar."

Grenier telefonu kapatınca, Jacquot Toulon'u aradı; oranın polisinden eski bir arkadaşı, Massot'yu.

Her zamanki nezaket cümlelerinden sonra, doğruca konuya girdi.

"Raissac. Adını duymuş muydun?"

"Adını biliyoruz, ama hepsi bu," dedi Massot. "Her işte parmağı var. Çoğunlukla inşaat malzemesi, ama oteller var, kumar var. Fakat adamla ilgili hiçbir şey yok, oysa bir şeyler olsa, bayılırız. Üç dört yıl önce, büyük bir uyuşturucu hareketinin ardında olduğundan neredeyse emindik. Limanlar parmağının ucundaydı. Dönen dümenleri patlattık, epey ensesi kalın yakaladık, ama bu Raissac konusunda hiçbir şey yapamadık."

"Elinde bir adres var mı?"

"Resmi bir istek mi, bu?"

"Sadece bir merak, o kadar. Bir şey çıkarsa, ilk sen duyacaksın."

"Cassis taraflarında bir yeri var," dedi Massot. "Yoldan köye giderken. Çok özel. Çepeçevre duvarlar. Güvenlik kameraları. Aklına ne gelirse. Sokaktan tek görebildiğin, gökyüzü."

"Bulması kolay mı?"

Suzanne Delahaye de Cotigny'nin cesedi öğle yemeğinden kısa bir süre önce Passage de Lorette'teki Marsilya Kent Morgu'na getirildi ve adli patologun üç yardımcısı tarafından otopsi için hazırlandı. Kurbanı tarttılar, üzerini örttüler ve paslanmaz çelik masanın üzerine yüzükoyun yatırdılar. Temiz pamuklu kumaştan kareler üzerine aletler yerleştirildi, tartılar tezgâhın baş tarafına itilip test edildi ve kayıt cihazına yeni bir bant takıldı. Alınan kan örneği pronoprazon aranması ve sonuç alınır alınmaz bildirilmesi talimatıyla laboratuara gönderildi.

Her şey hazır olunca, Doktor Laurent Valéry'nin bürosuna haber verildi.

Genelde Passage de Lorette'e gelen her ceset kuyruğa girerdi. Soğuk odada otopsi bekleyen ceset sayısının altının altına inmesi ender olduğu gibi, rotasyon da disiplin içinde uygulanırdı. İlk giren, ilk çıkar: tam Valéry'nin hoşlandığı gibi. Ne var ki başka bütün işleri bir kenara bırakıp bütün dikkatini Madam de Cotigny'ye vermesi için Clisson'dan bir telefon gelmesi yetmişti ya, Valéry'nin bu sabah bu kadar huysuz olmasının nedeni de buydu belki. Ortalıkta dolaşan bir katil olsa da, programıyla oynanmasından hoşlanmıyordu. Öğrencilerine söylemekten hiç vazgeçmediği gibi, patolojide her şey metottu ve metot da sabırla disiplinin efendisiydi. Üç asistanı koridorda öten beyaz çizmelerinin gıcırtısını duyunca doğrulup sustular.

Yaylı kapıları iterek içeri giren, yeşil hastane önlüğü giymiş adli patolog akla yaramazlığa niyetli, neşeli

bir cini getiriyordu. Altmış yaşında, bir elli sekizden bir gıdım daha uzun, kıvırcık favorilerinin üzerinde at nalı gibi yayılmış, gri saçlarıyla Valéry son kırk yıldır ceset kesen, kambur ama enerjik biriydi. İzleyen iki buçuk saat boyunca Suzanne Delahaye de Cotigny bütün sırlarını Valéry'nin elindeki neşterin gümüş ağzına ve lastik eldiven giymiş, araştırıcı ellerine teslim edecekti.

Üzerine cesedi uzattıkları masanın yanına varır varmaz, Valéry'nin ilk yaptığı vücudu kaplayan örtüyü bir çekişte almak ve asistanlardan birinin toplaması için yere bırakmak oldu. Otopsi her zamanki gibi görünür olanlarla başladı, Valéry cesedin etrafında istediği gibi dolaşıp, tel çerçeveli yarım gözlüklerinin ötesinden bakarken asistanları geri çekildi. İşi bitince asistanlarına cesedi sırtüstü çevirmelerini söyleyip yeniden yürümeye başladı.

İlk sözleri, "Beyaz, kadın," oldu. "Otuzlarının ortasında..." Parmaklarını şıklattı ve asistanlardan biri ellerine lastik eldivenleri geçirdi. Aynı parmaklarla kurbanın kulağının iki buçuk santim arkasındaki saçları araladı, gözlüklerinin üzerinden baktı, sonra doğruldu. "Doğuştan kumral. Ağırlığı..."

"Altmış beş virgül üç kilo," dedi bir asistan.

"Altmış beş kilo."

Baş ve işaret parmaklarıyla üst dudakla göz kapaklarından birini aynı harekette kaldırdı. "Gözler kahverengi. Dişleri kendinin, beyaz..."

Adli patolog kurbanın tırnak cilasından kollarındaki çürüklere ve şakağındaki şişe kadar bütün dış özellikleri sayarak, böyle devam etti. Odanın öbür tarafındaki kayıt cihazının ses yüksekliği ibreleri Valéry'nin burundan gelen tiz yorumlarına uyup yükseldi. Otopsi tamamlandığında, teyp yazıya dökülecek ve bir kopya-

sı, Valéry'nin el yazısıyla eklediği gözlemleriyle birlikte Jacquot'ya gönderilecekti.

Ne var ki neşteri eline almadan önce, tamamlamak istediği son bir işlem daha vardı. Asistanlara bakıp başını sallayınca kurbanın bacakları üzengilere alındı, kaldırılarak açıldı; masanın alt tarafı da katlanınca Valéry'nin tekerlekli bir iskemleye oturup, yanına pertavsız bir lamba ve spekulum alarak inceleyeceği kadar bir yer açıldı.

Çevredekilere sonsuz gibi gelen bir süre boyunca, odada Valéry'nin Madam de Cotigny'nin bacaklarının arasına her eğildiğinde iskemlesinin yaylarından çıkan gıcırtı dışında tek bir ses duyulmadı. Sonra büyütücü lambayı uzattı, sanki soluğunu tutuyormuş gibi nefes verdi.

"Vay, vay, vay," dedi, eski bir arkadaşa rastlamış gibi. Spekulumu bıraktı ve tepsinin üzerinden bir cımbız aldı, büyüteçli lambanın ardına yerleşti.

"Peki, bakalım bu neymiş?"

Jacquot, Marsilya'dan çıkmak için önce Ginestre tepelerine dolana dolana tırmanan, ardından da döne döne aşağıdaki vadiye inen eski D359 karayolunda karar kıldı. Solunda, Carpiagne sıradağlarının çatlak kireçtaşı yarları yılan otu kadar mavi bir göğe yükseliyor, sağında, ilerideki deniz sabah güneşinin altında parlıyordu; açık camın yanından hızla geçen hava ağır çam, tuz ve yabani rezene kokuları yüklüydü. Cassis levhasına ulaşıp yeniden kıyıya doğru dönerken, dünyanın en güzel parfümü bu olmalı, diye düşündü.

Cassis yolculuğu kırk dakikadan biraz daha fazla sürmüştü ve bu kadar güzel bir sabah kent dışında harika, canlandırıcı olmakla kalmamış, bu seyahate neden olan gerçekleri gözden geçirmek için fırsat da yaratmıştı. Çok iyi bildiği gibi, minik bir rastlantıyla bir nefes içgüdüden fazla bir şey anlamına gelmeyecek gerçekler. Bürosunda oturup, bir fincan ılık kahve eşliğinde gözden geçirebileceği gerçekler.

Su Adam'ın kurbanlarından biri Valadeau Şirketi'ne ait bir apartman bloğunda oturmuş, bir ikincisi de bu şirketin yan kuruluşlarından birinin inşa ettiği bir açık deniz havuzunda ölü bulunmuştu. Her iki şirketin de sahibi Paul Basquet'ydi, La Joliette'deki bürosunda ziyaret ettiği ve görür görmez hoşlanmadığı o küçük bok parçası. Belki de o aptal, ağırkanlı polis rolüne bu kadar kolay geçebilmesinin nedeni buydu.

Şimdi de, son gelişme. Grenier'ye göre, Raissac et Frères, Vicki Monel'in oturduğu dairenin leasing an-

laşmasını Basquet'nin şirketinden satın almıştı. Birlikte geçirdikleri ilk gün, ortağı Gastal, Raissac diye birine bakmasını istemişti. Sonra, aynı akşam, çok eskiden kalma bir arkadaşına rastlamış, o da Raissac'ın çok yakında gerçekleşecek büyük bir uyuşturucu işinin içinde olduğunu anlatmıştı. Tabii bütün bunlar kurduğu tuzağı tehlikeye attığı için Lamonzie'den neden fırça yediğini anlatmaya yetiyordu.

Cassis'ye gitmek istemesinin nedeni buydu aslında, belki Raissac denen şu herifi görme fırsatı yakalardı. Tıpkı Basquet'yle olduğu gibi. Bakarsın, bir şey çıkar. Bakarsın, çıkmaz. Belki de gerçekten... sadece bir rastlantıdır. O kadar.

Cassis'ye inen yolun kıvrımlarıyla dönemeçlerini izler, direksiyonu tembelce sağa sola çevirirken, Basquet'yle Raissac'ın tanışıp tanışmadıklarını merak ediyordu. Evin alımıyla ilgili bütün işleri avukatlar yapmış olsa da, tanışıyor olmalıydılar; iki patron bir aşamada bir araya gelmiş olmalıydı mutlaka. Eğer Raissac evdeyse, bunu ona sormaya karar verdi; anayoldan ayrıldı, yol kenarında Massot'nun dediği gibi kavun ve şeftali satan tezgâhın iki yüz metre ilerisinde bir çift yüksek tahta kapının önünde durdu. Lamonzie'nin adamlarının buraya da gelip, eve girip çıkanları gözetleyip gözetlemediklerini dalgınca düşündüyse de, hiç aldırmadı.

Arabadan inip interkomun yanına yürürken gerindi, üzerine vuran sıcağı hissetti, Peugeot'nun boşta çalışan motorunun sesini bastıran böcek vızıltılarını dinledi.

Düğmeye basmasından bir dakika sonra, interkomun hoparlörü canlandı.

"Evet?" Erkek sesi. Hemen tanıdı. Allottes Sokağı'ndaki interkom. Raissac'ın kendisi.

Öne doğru eğildi. "Başmüfettiş Jacquot, *Police Judiciaire,* Marsilya. Mösyö Raissac'la iki kelime edebilmekten memnun olacağım."

Cevap olarak bağlantı kesildi ve kapılar, biri ötekini izleyerek, sessizce açılmaya koyuldu.

Jacquot arabasına döndü, açılan kapıların arasında yeterli boşluk olmasını bekledi, sonra da Raissac'ın garaj yoluna girdi.

Raissac gördüğü yüzleri hatırlardı ve karşısındakini görür görmez tanıdı. Konuğunu karşılamak için evin merdivenlerinden inerken omuzlarını, kırık burnunu, atkuyruğunu fark etti. Ragbi. Jacquot. En büyük sayı denemelerinden biri. Fransa-İngiltere. Londra, on beş... belki yirmi yıl önce? Raissac ragbiden anlardı. Bir yerde maçın bir kaseti de olmalı.

"Başmüfettiş, *bonjour,"* dedi Raissac.

Jacquot arabasının yanından dolaşıp, "Mösyö Raissac," diye karşılık verdi. "Beni böyle habersiz kabul ettiğiniz için teşekkür ederim," diye sürdürürken, kimliğini çıkarmak için cebine uzandı. Ne var ki kokardını istediği gibi tutamayınca kimlik parmaklarının arasından kurtulup Raissac'ın ayaklarının dibine düştü.

Beriki eğildi, kartı yerden aldı, bakmak zahmetine katlanmadan Jacquot'ya uzattı.

"Memnun oldum," derken karşısındakinin gördüklerine ne kadar şaşırdığını hissetti, yıpranmış yanaklara, renkli lekeye bakmamak için ne denli çaba harcadığını gördü. "Elimden gelen bir şey varsa yardımcı olayım Mösyö. Buyurun, terasa çıkalım," dedi ve öne düştü, iki yanı lavantalarla süslü bir patikadan yürüyerek konuğunu evin etrafından geçirdi.

Jacquot onun peşinden yürürken evin hatlarını ve araziyi görmeye çalıştı: cam ve betondan yapılmış,

çimenlerin arasına oturtulmuş iki katlı bir küp, araziyi çevreleyen çamların ve servilerin tepesinde yükselen Beaume dağları, zirvelerinde tüy gibi bulutlar. Jacquot'nun tarzına uygun değildi –fazla sade, fazla modern– ama etkileyici bir yer olduğuna kuşku yoktu.

"Jacquot. Jacquot," diye tekrarlıyordu beriki, sanki bu ad tanıdıkmış gibi. "Söylesenize, Başmüfettiş, o Jacquot değilsiniz, değil mi? Kanat oyuncusu? Altı numara?" Terasa varmışlardı ve Raissac üstü şemsiyeli bir masaya ve minderli koltuklara doğru yürüyordu. "Ön adınızı maalesef hatırlayamıyorum, ama yüzünüz çok tanıdık geliyor. Söylememi mazur görün, ama ragbi oynamışa benziyorsunuz."

Raissac'ın işaret ettiği koltuğa otururken, "Güçlü bir hafızanız varmış, Mösyö," diye itiraf etti. "Daniel. Daniel Jacquot. İlk maçımdı. Beni bir daha hiç görmediniz."

"Ama o deneme..."

"Doğru yer ve doğru zamandı, Mösyö. Başıboş bir top ve yorulmamış bacaklar. Hatırlarsanız, oyuna yedekten girmiştim?"

"Yine de..."

Koltuklarına yerleşirlerken kısa bir sessizlik olunca, Raissac konuğuna şöyle bir bakmak, nasıl biri olduğunu tartmak fırsatını buldu: polis ziyaretinize geldiğinde, işe yarar bir strateji. Hatırlanmış olması, övülmesi, ördeğin tüyleri üzerinden akıp giden su gibi, diye düşündü. *Judiciaire*'den gelen konuk geçmiş ününü yeniden yaşamakla ilgilenmiyordu. Bütün bunlar olup bitmişti. Fena bir şey de değil, diye düşündü. Geçmişte yaşamak hiçbir yere varmamanın kısa yoludur.

Evden krem rengi, işlemeli bir bornoz giymiş biri çıkıp yanlarına geldi. Altmışlarında gösteren, zayıf, hafifçe kambur, kolunun altında tepsi taşıyan birisi.

"Özür dilerim, efendim, ziyaretçiniz olduğundan haberim yoktu."

"Ah, evet, Salim, teşekkürler. Başmüfettiş, ne içerdiniz?"

Biralar istendi ve Salim çekildi.

"Pekâlâ, size nasıl bir yardımım dokunabilir?" diye devam etti Raissac, hemen konuya girip.

Jacquot da vakit kaybetmek niyetinde değildi: "Yanılmıyorsam Marsilya'da, Cours Lieutaud'da leasing kontratına sahip olduğunuz bir daire var?"

Raissac biraz düşünürmüş gibi yaptı. "Sanırım evet."

"Pek emin görünmüyorsunuz?"

Raissac elini eve ve araziye doğru salladı. "Bana kalırsa, yaşlılığımda geçinebilmem için kentteki bir daireden fazlasına ihtiyacım olacak, Başmüfettiş. Hatırlayabildiğim kadarıyla şirketim, Raissac et Frères, kentte birçok konut ve işyerine sahip. Gayrimenkullerimizden ikisi iş için kullanılıyor: kent dışından gelen meslektaşlar, bunun gibi şeyler için. Aslına bakarsanız, gündelik işlerden büyük çoğunluğu Rabat'tan yönetildiği için Fransa'da bir bürom yok. Öteki taşınmazların, kira geliri ya da spekülasyon nedeniyle alınmış olması gerekir." Elini aldırmazca salladı: "Aslında, bir yan iş, o kadar."

Jacquot duyduklarını düşünürken, bir sessizlik daha oldu.

Raissac iyilikle gülümsedi. Bir şey saklamak için hiçbir nedeni yoktu. Üstelik saklamaması gerektiğini de çok iyi biliyordu. Karşısında oturan adamın görünüşü ve vücudu kabadayıyı andırıyor olabilirdi, ama hatlarında bir zarafet, gözlerinde bir zekâ parıltısı vardı. Basquet'nin adam hakkında düşündüklerinin aksine, Raissac işini bilenleri görür görmez tanırdı ve bu herif

hiç de hafife alınacaklardan değildi. Üstelik, adamın oldukça çekici olduğunu düşündü. Saçı çözülüp geniş omuzlarına döküldüğünde bu Jacquot'nun neye benzeyeceğini bir an için gözünün önüne getirmeye çalıştı... bir de şu güçlü bacaklar, ince kalçalar.

Salim tepside biralarıyla geldi, bardakları masanın üzerine bırakıp çekildi.

Jacquot bardağını Raissac'a doğru kaldırıp bir yudum aldı ve "Demek asıl işiniz gayrimenkul, Mösyö?" dedi.

Raissac başını salladı. "Hiç değil, Başmüfettiş. Hiç değil."

Her şeyi anlat, diye düşündü. Saklanacak bir şeyi yoktu.

"Gayrimenkul her zaman mantıklı bir yatırım olmuştur tabii," diye devam etti. "Biz de öyle başladık. Ama şirketimizin çok daha başka ilgi alanları var."

"İşinizden söz ederken 'şirketimiz' dediniz. Öyleyse ortaklarınız olmalı?"

"Sadece bir tane," dedi Raissac. Abim, Henri. Babamız öldüğünde, aile işini biz devraldık. İnşaat malzemesi, bunun gibi bir şeyler. Merkezi Kuzey Afrika'da, Fas'ta. Önce benden on yaş büyük abim gitti, arkasından da ben. Altmışlarda, turizm geliştiğinde, iyi para kazandık. Yeni oteller, büyük inşaat işleri demekti. Malzeme, ekipman, işgücü. Bir de dışarıdan gelen şirketler için bölgeyle ilgili bilgi. Kentteki en iyi kuruluş olmak için ne gerekiyorsa yaptık. O günden sonra," Ellerini iki yana açtı, "Genişlemeye çalıştık tabii. İthalat, ihracat, biraz nakliye, deniz ticareti... Her alana el atmaya çalışıyoruz."

"Ağabeyiniz de burada, Fransa'da mı oturuyor?" dedi Jacquot. Gözü birer yudum su almak için havuza dalan, suyun yüzünde yuvarlak çemberler bırakan kırlangıçlara takıldı.

Raissac başını 'hayır' der gibi salladı. "Venezüella'da. Caracas. Orada farklı operasyonlarımız var: madencilik, petrol arama, doğal kaynaklar. Bambaşka bir iş kolu, anlıyorsunuz... Bugünlerde, 'çeşitlilik, iktisadi büyümenin anahtarıdır' diyorlar ya."

"Gayrimenkullerinize dönersek..." dedi Jacquot. "Kiracılarınızın içinde şahsen tanıdığınız kimse var mı?"

Beriki omuzlarını silkti. "Bu kadar taşınmazımız varken, Başmüfettiş, her kiracının adını bilmem olağanüstü bir şey olurdu," dedi, sözler ağzından çıkar çıkmaz da söylediğine pişman oldu. Verdiği bilgi yüzünden değil, söyleyiş biçiminden. Fazlaca azametli davranmıştı. Basquet'nin söyleyeceği bir şeydi bu. "Demek istiyorum ki, Başmüfettiş..."

Oysa Jacquot ellerini kaldırmış, Raissac'ın durumu düzeltme çabalarını engelliyordu. "Hayır, hayır, anlıyorum tabii." Birasından bir yudum daha aldı. "Elbette, öyleyse, Cours Lieutaud'daki bir apartman bloğunda oturan bir kiracınızın ölü bulunduğunu duymuş olmanız pek muhtemel değil?"

"*Mais* non, bunu duymamıştım." Duruma uygun olacağına inandığı bir ifade takındı. "Ama yine de..."

"Ama yine de bu konu bir başkasının işi. Rabat'ta mı?"

"Oradaki hukuk işleri bölümümüz." Başını salladı." Ya da kullandığımız çeşitli danışmanların. Bütün alımlarımız, satışlarımız ve kira anlaşmalarımız için yerel emlak danışmanlarından yararlanırız. Oralılardan. Piyasayı iyi bildiklerinden, bütün işleri onlara bırakırız. Bunun... bu cinayet gibi bir şey... eğer hâlâ haberleri olmamışsa, kısa zamanda duyacaklarından eminim. Ama bana duyuracakları bir şey değil bu."

"Öyleyse cinayetle ilgili bir şey okumadınız mı? Gazetelerde? Ya da televizyonda rastlamadınız mı?"

Beriki yine başını salladı. "Sadece ekonomi sayfalarını okurum," dedi rahat bir tebessümle. "Bir de spor, tabii. Geri kalanı, maalesef. Televizyona gelince... şey, salaklar için, öyle değil mi? Bütün o oyun şovları falan..."

Kendini yakaladı. Yine gereğinden fazla konuşmuştu. Yanlış ton. Belki de bu Jacquot bütün zamanını televizyon karşısında geçiriyor, oyun şovlarına bayılıyordu. Pek öyle birine benzemiyordu ya, insan emin olamaz ki.

Konuğunun başını anlayışla sallayıp gülümsediğini görünce rahatladı. Konuğu hakarete uğradığını düşünmüyor gibiydi.

"Merak ettim de," dedi Jacquot, "Grez, Ballarde, Monel veya Holford isimleri size bir şey ifade ediyor mu?"

Raissac duyduğu adları aklından geçirdi. İçlerinde tanıdık gelen sadece bir tane vardı. Monel. Vicki Monel. Başını salladı. "Maalesef. Hayır, bilmiyorum. Öldürülen kız, bunlardan birisi miydi?"

"Doğrusunu isterseniz, hepsi cinayet kurbanı."

Raissac yine gereken kaygılı ifadeyi takındı. "Bunu duyduğuma üzüldüm. Korkunç. Korkunç."

Jacquot birasını bitirip ayağa kalktı. "Peki, Mösyö, bana zaman ayırdığınız için teşekkürler."

"Rica ederim, Başmüfettiş," dedi Raissac. Ayağa kalkarken, bu Jacquot'nun bu kadar kısa bir konuşma için ta Cassis'ye kadar gelmesine biraz şaşıyordu. "Dediğim gibi, yardımım dokunabilirse lütfen çekinmeyin."

El sıkıştılar, Raissac konuğunu geldikleri yoldan götürdü.

Jacquot arabasının yanına varınca kapıyı açtı, direksiyonun arkasına geçmek üzereyken, sanki birden bir şey hatırlamış gibi duraladı.

"Son bir soru, Mösyö..."

Raissac ellerini yana açtı: ne istersen sor.

"Tesadüfen, Mösyö Paul Basquet'yi tanır mısınız? Valadeau şirketinden?"

"Tabii tanırım, Başmüfettiş. Yakından değil. Yani aynı çevrelerin insanı değiliz, anlıyorsunuz tabii. Ama yine de ortak iş alanlarımız var. O ev, inşaat malzemesi, bunun gibi şeyler işte."

Jacquot başıyla onayladı, dudaklarını büzdü. "Anlıyorum. Pekâlâ, Mösyö, bira ve ayırdığınız zaman için tekrar teşekkür ederim."

Raissac teşekkürleri elinin bir hareketiyle savdı ve araba hareket edince geri çekildi.

Ne var ki, araba ağaçlara doğru gözden kaybolurken, içine hafif bir huzursuzluk yerleştiğini hissetti. Giderek artan bir rahatsızlık duygusu. Bir yerde bir şey vardı, ama parmağını basamıyordu. Ağzından bir şey, söylemek istemediği bir şey kaçırmıştı, ya da belki yapması gerekmeyen bir şey yapmıştı. Ufak ve kaypak bir şey. Ne olduğunu hatırlamaya çalıştı, ama bulamadı.

* * *

Marsilya yoluna çıkarken, Jacquot, Raissac'la konuştuklarını kafasından geçiriyordu. Massot'nun dediği gibi, ev bambaşka bir şeydi. Çok çok etkileyici: görünüşe bakılırsa iki hektar arazi ve arabanın üçüncü vitese çıkacağı kadar uzun bir otomobil yolu. Cassis sahilinden en fazla üç kilometre uzakta ve görünürde tek bir başka ev yok. Buraları bir servete mal olmuştur.

Sonra adamın kendisi de ilginçti. Raissac. Massot'nun kuşkularından, Lamonzie'nin onunla ilgilendiğinden veya Doisneau'nun Raissac'ın büyük bir uyuşturucu işi peşinde olduğunu düşündüğünden haberi olmasa bile, Jacquot adamın göründüğünden çok daha ilginç biri olduğunu anlayacaktı. Dostça konukseverlik ya da cana yakınlık, heriften kötü kokular yayıldığı gerçeğini saklayamazdı. Büyük şirket havalarına istediği kadar yatsın, Jacquot böylelerinden hiç etkilenmezdi. Kıpır kıpır gözler, ince dudaklar. Bir de o cilt, o leke, delik deşik kenarlarıyla o pembe yara izi. Herif çürük bir meyveyi andırıyordu.

Bu kadar da değil. Başka bir şey daha vardı, çok daha ilgi çekici bir şey. Ta Cassis'ye kadar gelmek için harcadığı benzine ve zamana değecek bir şey.

Raissac, "Öldürülen kız, bunlardan birisi miydi?" diye sormuştu. Bu soru, gazetelerin sadece ekonomi ve spor sayfalarını okuduğunu ve pek seyrek televizyon izlediğini söylemekten gurur duyan birinden gelmişti.

Oysa Jacquot, cinsiyetten hiç bahsetmemişti. Kullandığı kelimeler "kiracı" ve "kurban" olmuştu sadece.

Bu, Solange Bonnefoy'nın beklediği kanıtlardan biri değildi; bir dil sürçmesi, masum bir varsayım, her iki ihtimal de adamın söylediğini kolayca açıklayabilirdi. Ama bu dil sürçmesi, bu varsayım –ne ad vermeyi yeğlerseniz yeğleyin– Jacquot için şimdilik yeterliydi.

Bu, bir de yalan olduğu kısa sürede anlaşılacak başka bir şey.

Çünkü Raissac kiracılarını tanımadığını iddia etse de, Jacquot yalan söylediği inancındaydı. Raissac'ın isimlerden birini tanıdığından emindi. Monel. Vicki Monel. Şayet Vicki'yi tanıyorsa, o zaman Carnot'yu da tanıması muhtemeldi. Karanlıkta bir adım daha atarak, Raissac denen adamın Cours Lieutaud'daki banyo

dolabından da haberdar olması gerektiğine karar verdi. Kimlik belgesinin üzerindeki parmak izleri sayesinde, bunu anlamak fazla sürmeyecekti.

Yol Ginestre tepelerinin arasından yükselirken, sabah César'ın verdiği Coltrane kasetini teybe sürdü, kolunu arabanın camından sarkıtıp müziği bekledi.

De Cotigny ön kapıda durdu, annesinin arabasının bahçe kapılarından geçip dönmesini, gözden kaybolmasını izledi. Ambülansla polis arabaları çoktan gitmiş, Suzie'nin odasını incelemek için kalan iki adli tıp uzmanı da çantalarını toplamış, De Cotigny'nin kızıyla aynı zamanda evden ayrılmıştı. Hortense'ın dışında, Hubert de Cotigny, Roucas Blanc'daki evinde artık yalnızdı.

Gün başlarken duyduğu çığlığı düş sanmaya kalkmıştı ya, Hortense'ın yükselen çığlığı onu tümüyle uyandırmıştı. Yatağından atlamış, sabahlığına uzanmış, merdivenleri yarılamıştı ki, Hortense terastan ayakkabılarını seramiklerin üzerinde şaklatarak, ellerini sallayarak, koşarak girdi. De Cotigny'nin tek anlayabildiği "Madam... Madam... Madam," sözcükleri oldu. Sonra, Hortense onu merdivenlerde gördüğünde, "Mösyö. Mösyö. Çabuk gelin," dedi. "Madam."

Dışarıda, Gilles havuz temizleme kepçesini kullanarak, şişme koltuğu havuzun kenarına yaklaştırmaya çalışıyordu. Hubert'in ilk gördüğü, karısının arkasından suya sallandırdığı eli oldu.

Annesinde yediği akşam yemeğinin ekşiliği gırtlağında yükselirken, acil servise telefon eden De Cotigny'ydi.

"Bir ambülans... karım," deyip adresi verdi, sanki kadın hâlâ hayattaymış, sanki canlandırılması için hâlâ çok ufak da olsa bir umut varmış gibi; oysa kadıncağızın herhangi bir yardımla kurtulmanın çok ötesinde olduğunu kesinlikle biliyordu. O ince ve soluk el,

suya batmış parmaklar; sallanan başı; siyah saçlarının omuzların üzerine dökülüşü. Karısının öldüğünü anlamak için bunları görmek yetmişti bile.

Polis arabalarından ilki ambülansla birlikte geldi. Gerisi de kısa süre sonra. Sağlık görevlileri malzeme çantalarını ve oksijen tüpünü taşıyarak çimenlerin üzerinde koştu. İçlerinden birinin genç kadının vücuduna bakması, sonra gözlerini kaldırıp ona çevirmesi üzerine, De Cotigny'nin zaten bildiğini doğrulaması sadece birkaç saniye sürdü.

Nazikçe kaygılı iki polis Cotigny'yi eve dönmeye ikna etti, bir kahve içmesini önerdi. Belki bir içki? İçlerinden biri yanında kaldı ve De Cotigny'nin polislerin her zaman sorduklarını düşündüğü cinsten sorular sormaya başladı: Kim? Nerede? Ne zaman? Nasıl? Oldukça tıknaz, fazla kilolu bu memur alçak sesle konuşuyor, not falan almıyordu. Sadece her cevabına başını sallamakla, dudaklarını büzmekle yetiniyordu. En savunmasız olduğum anda, diye düşündü De Cotigny, bilgi kırıntıları almaya çalışıyor. Her zaman böyle yapmazlar mı zaten?

Ardından içeri başka bir polis daha girdi, kocaman, hayvan gibi bir herif, üzüntülerini belirtti ve olayı açıklamaya çalışarak, sıcak ve rahatlatıcı bir ses tonuyla birkaç soru daha sordu, sonra da Suzie'nin geceyi geçirdiğini söylediği misafir odasını görmek istedi. De Cotigny polisleri üst kata çıkardı, odanın yerini gösterip kendi yatak odasına çekildi.

Yalnız kaldığında annesine ve kızına telefon etti. Berikiler birkaç dakika farkla geldiler.

Ondan sonraki bütün işleri o ikisi üstlendi; kızı alt katta kimler varsa, onlarla ilgilendi, annesi de yatağın yanına oturup, oğlunun elini okşadı. Böylece uykuya daldı. Annesi elini okşarken.

De Cotigny uyandığında, ev sakindi. Kızı gitmişti ya, annesi hâlâ oradaydı.

"O kadar üzgünüm ki, tatlım," diyordu. Oysa Cotigny annesinin pek de o kadar üzgün olmadığından kuşkuluydu. Tam da istediği gibi, oğlunun hayatına geri dönüyordu. Bazen Suzie diye söz ettiği o Amerikalı da bir daha gelmemek üzere gitmişti.

De Cotigny'nin büro elbiselerini giymesinin nedeni de buydu; annesinden kurtulmak.

"İyi ama, saat üçü geçiyor. Çok geç olmadı mı?" diye itiraz etti yaşlı kadın. Sonra da, yaptığı planları hatırlayarak ve kaygılanmış gibi yaparak, "dayanabileceğinden emin misin?" diye sordu.

"Yapmam gereken işler var, anne," dedi beriki; annesinin anlayışla, onaylar gibi başını sallamasına yol açarak. "Daha sonra uğrarım. Yedi, diyelim mi?"

Bu da paragrafın son noktası oldu.

"Pekâlâ, madem öyle diyorsun, tatlım..." Oğlunun olanları böylesine rahat kaldırıyor olmasından memnun, başını salladı, ceketini aldı ve daha fazla uzatmadı.

Annesinin gitmesinin ardından, De Cotigny bir saatten belki daha da uzun bir süre evin içinde gezindi, şurada burada durdu, karısının eşyasına dokundu, ağır gümüş çerçevelere konmuş resimlerini aldı, sanki bütün bunlar eksik olanın yerini alacakmış gibi, Suzie'den kalan, elle dokunulur bir şeyler hissetmeye çalıştı.

Dayanılacak gibi değildi. Suzie yoktu. Birden hayatı bomboş, amaçsız, önünde uzanmaya başlamıştı. Sonunda çalışma odasına geçti, kadehine brendi doldurdu, humidordan bir puro çekip, masasının arkasına oturdu. Kitap raflarına dönerek koleksiyonundan bir CD seçti, disk çalara yerleştirip kalem ve kâğıda uzandı.

Hortense mutfakta, elinde sigarasıyla üçüncü konyağı, masanın başında oturmuş, biraz çakırkeyif olduğunu düşünüyordu. Güzel bir his. Felsefe olarak da güzel.

Bütün olanlar sarsıcıydı tabii... Üstelik, sevgili Mösyö De Cotigny için o kadar da üzülüyordu ki... Ama yine de... Hayat devam ediyor, öyle değil mi? İnsan hep olayların iyimser yanını görmeli. Parlak tarafını. Hortense için bütün bunlar o tembel, işe yaramaz, şımarık genç paçavraya artık dayanması gerekmeyeceği anlamına geliyordu.

Her şeyden önce, öyle geliyordu Hortense'a, bu Amerikalılar personele nasıl davranılacağı konusunda son derecede cahildi. Ne bir 'lütfen' ne de bir 'teşekkür', üstelik Madamın çağırmadan kendine bir saniye bile ayıramazsın: şunu yap, bunu getir. Evin içinde yatacak bir yerin olması güzel tabii, ama bedelini ödemen gerekir. Günün yirmi dört saati emre amade olmak zorundaydı, çünkü hanımefendiye mesai saati falan vız geliyordu. Perşembe günleri geldiğinde, Hortense'ın asabı iyice gerilmiş olur, buradan uzaklaşmaya can atardı. Biraz gecikmeyi göze almayı aklından bile geçiremezdi, bakarsın bir şey pişirmesi, bir yeri temizlemesi gerekirdi; artık Madam'ın aklından ne geçerse.

Sigarasının ucunu tablanın kenarına vurup silkelerken, yukarıda bir yerde bir kapı çarpınca iskemlesinde sıçradı, kadehindeki konyağın hatırı sayılır bir kısmını bileğine ve üniformasının koluna döktü.

Kahrolası polisler, diye düşündü evin içinde buraların sahibiymiş gibi gezinirken, bütün kapıları ardına kadar açık bırakmışlar.

Jacquot bürosunun kapısında belirdiğinde, Clisson başını önündeki kâğıt yığınından kaldırıp sıkıntıyla, "Bana uğramakta gecikmeyeceğini tahmin etmiştim," dedi. "Öte yandan, kişisel bir ziyaret de beklemiyordum."

"Anlayamadım," dedi Jacquot. Clisson için çalışma masası vazifesi gören uzun meşe masanın önündeki iki koltuktan birine rahatça yerleşirken farkına vardığı ilk şey, odanın ne kadar serin olduğuydu. Polis merkezinin karşısındaki binanın ikinci katındaki çalışma odası sokağın ters tarafında olduğu için güneş ışığı almıyor olabilirdi; ama hiç olmazsa metro inşaatından en az bir blok mesafede, darbeli kompresörlerin sağır edici patırtısıyla şahmerdanların düzenli gümbürtüsü burada daha boğuk duyuluyor, toz bulutlarıysa buralara kadar ulaşamıyordu. Bunun anlamı da Clisson'un pencerelerini açık tutabildiği, panjurlarını da esintiyi yakalayacak gibi ayarlayabildiğiydi.

"Sana bir mesaj bıraktım," dedi Clisson. Parmaklarını ağarmaya yüz tutmuş, kıvırcık saçlarına doladı. "Belki bilmek istersin, diye düşünmüştüm. Valéry'den gelme bir şey."

"Pronoprazon?"

Clisson başıyla evetledi. "Bir de, başka bir şey daha."

Yine Jacquot'nun en sevdiği kelimeler. Aynı günde, ikinci kez. "Evet...?"

"Bir kıymık."

"Kıymık mı?"

"Valéry bir kıymık bulmuş. Ahşap bir kıymık. Madam de Cotigny'nin..."

Doğru sözcüğü bulmak için çevresine bakındı. Tecavüze uğrayıp şiddete maruz kalmış vücut görmek, insan şiddetinin bütün korkunçluğunu kaydetmek bakımından payına düşenden çok daha fazlasıyla karşılaşmış birisi olarak, bazı konulardan bahsederken insanı şaşırtacak kadar titiz davranıyordu.

Jacquot, "Madam de Cotigny'nin...?" diye ısrar etti.

"Cotigny'nin... vajinasında," dedi Clisson içini çekerek.

"Tanrım." Jacquot'nun kafası karışmıştı. Eline ya da ayağına batmış bir kıymık, diye düşünmüştü: ufak, ama muhtemelen önemli bir şey, Valéry'nin küçük gözlemlerinden bir yenisi. Jilly Holford'un saçlarındaki tuz kristalleri gibi. Oysa bu tümüyle farklı bir şeydi.

"Görünüşe göre, Madam de Cotigny tecavüze uğramamış. Yani, bizim anladığımız biçimde. Onun yerine..." Clisson saldırının özelliklerini olduğu gibi, kesinlikle tanımlamanın en iyi yolunu bulabilmek için durakladı. "Kadına... sopayla tecavüz edilmiş. Valéry'nin bulgularına göre penetrasyon... tahtadan yapılmış bir çeşit kaba aletle yapılmış."

Jacquot, "Tahtadan yapılmış bir çeşit kaba aletle mi?" diye tekrarladı.

Clisson ellerini yana açtı. "Tam olarak söylemek imkânsız... bir çeşit tahta sap, sopa, havan eli..."

"Peki, öteki kurbanlar?"

Clisson başını salladı. "Tabii ilk ikisini yeniden muayene etmek için artık çok geç –bunun için mezarı açma izni gerekir– ve Monel de herhangi bir sonuca varamayacak kadar uzun süre kaldı suda. Ama Valéry'nin görüşüne göre bu şey... duhul yöntemi, saldırının bi-

çimi... o Holford'un vücudunda görülen yaralara da kesinlikle uygun. Ve hatırlayabildiği kadarıyla, öteki kurbanlarınkilerle de."

"Bu da..."

"Sperm olmamasını açıklıyor. Gebelik önleyicinin, kayganlaştırıcının. Tam anlamıyla."

Bunun bir ilerleme olduğu açıktı da Jacquot bu bulguların onları nereye götüreceğinden emin değildi. Kanıtladığı tek şey, Su Adam'ın bir tahtasının eksik olduğuydu. Oysa bunu zaten biliyorlardı.

"Benim anlamadığım–" diye söze girişti.

"Biliyorum, biliyorum. Farkına varması için neden bir kıymık görmesi–"

"Evet, ne düşündüğümüzü anladınız. Tahtadan yapılmış kaba bir alet..."

"Şimdilik söyleyebileceği tek şey, kurbanların vajinalarının içinde bulundukları durumun başlangıçta, şey... şiddetli de olsa, bir birleşmeyi işaret ettiği. Bana açıklarken, 'şiddetli, aşırı bir duhul' demişti. Yani, şey... bazı organları farklı boyutta bir erkek, diyelim. Sanırım bunun tümüyle mümkün olduğunu sen de kabul edeceksin. Yine de, başlangıçtaki varsayımın, şey.... Şey olması için, Valéry'nin kıymığı bulması gerekti."

Jacquot oturduğu koltuktan kalktı.

"Teşekkürler, Clisson. Bu anlattıklarınız bizi nereye götürecek, bilmiyorum ama çok önemli olduğu kesin."

"Rica ederim. Ne zaman istersen. Sizlere yardım için buradayız."

"Bu konuda da bulabildiğimiz her türlü yardıma ihtiyacımız olacak," dedi Jacquot. Elini cebine sokup, kokardını çıkardı. "Şimdi hatırlıyorum da..."

"Evet?" dedi Clisson, Jacquot'ya kuşkuyla baktı.

Jacquot iki parmağıyla tuttuğu kimliğini Clisson'un masasına bırakırken, "Buraya gelmemin sebebi, yardım istemekti," diye ekledi.

Clisson gözlerini kimliğe dikti.

"Karşılaştırma istiyorum. Vicki Monel'in dairesiyle."

"İyi ama, bugün cuma, üstelik öğleden sonra oldu."

"Çok makbule geçerdi."

Gelişmeler –Raissac'ın dil sürçmesi, kimlik kartında parmak izlerini bırakması, son kurbanın kanında pronoprazon bulunması ve ne işe yarayacaksa, Valéry'nin bulduğu kıymık– Jacquot'yu ne kadar memnun ederse etsin, Clisson'un bürosundan polis merkezine döndüğünde onu daha da güzel haberler bekliyordu.

Ekip odasında hava gergindi, buzlu camdan bölmelerin ardında dizginlenmeye çalışılan bir heyecan kıpırtısı vardı. Daha kapıdan adımını atar atmaz hissetmişti bu havayı.

"Cours Lieutand'daki dairede bulduğumuz izlerin eşine rastladık," dedi Peluze. Masasının başından kalkıp, Jacquot'nun peşinden onun çalışma odasına girdi.

"Kimin?" dedi Jacquot. Ceketini çıkardı, masasının ardındaki koltuğa çöktü.

Peluze sırıttı. "Dostumuz Carnot'nun. Her yerde –tokmaklarda, raflarda, muslukta, kenefteki sifonda– aklına neresi gelirse."

"Başka?"

"Charlie telefon etti, Sardé'nin oturduğu yeri gördüğünü söyledi. Baille'da bir yer. Dediğine göre, çukur gibi. Ama herifin röntgenci olduğu kesin. Pahalı fotoğraf aletleri var: Nikon marka makine, telefoto, karanlık oda. Birçok da fotoğraf, çoğu çıplak kadın resimleri, evlerindeyken çekilmiş. Yüzme havuzları, yatak odası pencereleri. Teleobjektif işi. Ama hikâyesini hiç değiştirmemiş. Kadını dikizlerken rahatsız edilmiş. Charlie ona inanıyor."

"Ben de," dedi Jacquot.

"Onu ne yapalım?"

"Bırakın, gitsin."

"Ya Carnot?"

"Bulun. Buraya getirin," dedi Jacquot.

Peluze başıyla onaylayıp, ekip odasına döndü. Arkasından kapıyı kapatırken, Jacquot'nun telefonu çaldı. Arayan Gastal'di.

"Evdeyim. Gerçek bir aşk yuvası."

"Anlat."

"Paradis'de en üst kat. Her zamankiler gibi. Tek yatak odalı, küçük bir yer. Çatı katı. Ama güzel döşenmiş. Müzik, birkaç kitap, dergiler. Fakat ne adres defteri var, ne günlük ne de yazışma. Birkaç elbise, çarşaf falan, havlu ve hepsi bu kadar."

"Komşular?"

"Binanın üç katı daha var, girişte de bir eczane. İkinci katta, tam altında oturan yaşlı kadın onu arada bir gördüğünü ama hep burada oturmadığını söylüyor. Adını da bilmiyor."

"Ziyaretçi falan geliyor muymuş?"

"Bazen yukarıdan ses geldiğini, basamaklarda ayak sesi duyduğunu söyledi, bunun gibi şeyler. Ama hiç kimse görmemiş. Beni ilgilendirmez, diyor."

"Madam de Cotigny ne zamandan beri oradaymış, söyledi mi?"

"İki yıl. Kesin olarak hatırlamıyor."

"Spor salonundan herhangi bir haber? Renault'yla ilgili?"

"Elimde birkaç isim var. Burada oturup kovalamak niyetindeyim."

"Bir şey bulursan, beni ara."

Telefonu kapattı. Sonra tekrar kaldırdı, liman müdürünün numarasını tuşladı.

Kafasında bir fikir, üzerine gitmek istediği bir şey vardı –bakarsın bulmacanın yeni bir parçasıdır, belki de değildir– ve bu konuda ona yardımcı olabilecek insan da Salette'ti. Her zamanki gibi karşılıklı şakalaştıktan sonra, konuya girdi.

Salette, Daniel Jacquot'yu hep kollamış, her zaman ona yardıma hazır olmuştu. Ama bir cuma öğleden sonra, tam da bürodan çıkmak üzereyken? Bu kadarı biraz fazla olmuyor muydu? Yaşlı liman müdürü yine de Jacquot'nun dediğini yaptı, bilgisayar klavyesinin başına geçip, vaftiz oğlunun istediği bilgilere ulaştı.

Jean-Marie Salette, Jacquot ailesini çok eskiden beri, daha aile olmadıkları zamandan bu yana tanıyordu. Daniel'in, hatta annesinin sahneye çıkmasından çok önce tanımıştı.

İlk tanıştığı, Vincent'dı. Daniel'in babası. Görünüşü gerçek bir gorili andırıyordu ya, yüreği tereyağı gibiydi, melek sesiyle konuşurdu. Tam bir şarkıcı. Profesyonel olmalı, diye düşünürdü Salette: o zaman başarılı olacaktı. Gerçekten. Trenet, Rossi, Gabin, her birini şarkılarıyla sahneden süpürecek biriydi. Çizgili gemici gömleği ve beyaz yelken bezinden pantolonlarıyla Canebière açığındaki eski Bateau Bleu'de masaların arasında dolaşırken, 'Chagrin d'Amour'u' söylemek için sesinin derinliklerine indiğinde, ya da 'Romance de Paris' veya 'O Corse, Ile d'Amour' söylerken masaların arasında diz çöktüğünde, kızların nasıl kıvrandıklarını görecektiniz. Ama ciddi teklifler karşısında, kendine özgü o tebessümüyle güler, omuz silkip geçerdi. "Ne olacak?" derdi. "Burada, istediğim her şey var."

Doğruydu da. Anakaraya geldikten sonra altı yıl boyunca, Eski Liman'ın altını üstüne getirmişti. Onun için kavgaya tutuşan kızlar vardı, görseniz inanmazdınız. Hanımların beğenisine uygun bir erkekti. O esmer

Korsikalı teni, saçının dökümü, yeşil gözleri ve kendine özgü o kocaman, harika tebessümü. Vincent Jacquot yeni hatunlara doğru yelken açtığında, ağlayarak uykuya yatanların haddi hesabı yoktu.

Birden, gökten düşer gibi, bu kız çıkmıştı ortaya. Nereden geldiği bilinmiyordu, L'Estaque'ın oralarda bir yerden. Ressam olmak istiyor, diyordu Vincent. Marie-Anne Bilmemne, kent dışından. Bir hanımefendi, anlamak için bir kere bakmanız yeter. Pahalı okullarda okumuş. İyi bir aileden. Öbür tarafta da Vincent: hali harap. Dört ay sonra evlendiler ve annesi hemen Daniel'e hamile kaldı.

O zamanlar Salette'in kendi teknesi vardı ve adadan henüz gelmiş olan Vincent da bu tekneye müret-tebat yazılmış, sonuna kadar da öyle kalmıştı. Çalışkan biriydi ve denizi Daniel'in annesiyle birlikte yerleştikleri Le Panier'nin arka sokakları kadar iyi tanıyordu. Moulins'de en üst kat, ayakkabı tamircisi Foraque'ınkinden bir ev sonra, eski dükkânın üzerinde, Daniel'in şimdi oturduğu ev. Elden geçirdi, tabii. Farklı şimdi. Ama dul Foraque hâlâ orada. Daniel'e göz kulak oluyor.

Her şeyin kötü gittiği günden bu yana, Madam Foraque'ın, Salette'in ve birkaç başka kişinin hep yaptıkları gibi.

Önce, tekneyle açılan Vincent ve yakalandığı o olmayacak yaz fırtınası, Salette'in kaçırdığı tek sefer. Bir daha dönmemişti. Sonra da bomba. Anneyi cennete uçuran. İki ay içinde hem annesini hem babasını kaybeden, delikanlılığa yeni adım atmış Daniel, biraz saçmalamaya başlamıştı ya, aslında iyi çocuktu. Babası gibi zeki, sert ve kararlı; aynı zamanda annesi gibi yumuşaktı. Birden yalnız başına kalmış ve göz açıp kapayıncaya kadar paketlenip Borel'deki yetimhaneye

gönderilmişti. Gidiş o gidiş. Tek haber gelmemişti. Yetkililere bakarsan, çocuğun dedesi çıkagelip, götürmüştü onu. Avignon taraflarında bir yere. Aix-en-Provence mıydı, neydi? Yeni bir hayata başlamıştı. Ama Marsilya çocuğun kanındaydı, kesinlikle, zaten ait olduğu yere dönmesi de çok sürmemişti.

Ona bir de şimdi bak, diye düşündü Salette, Jacquot'nun istediği bilgilerin çıkışını alır, ardından da keyifli bir iç çekişle bilgisayarı kapatırken. Polis oldu. Kimin aklına gelirdi? Ama tabii, tipik bir Jacquot gibi, piyasadakilerin en iyisi.

Salette söz verdiği gibi telefona uzandı ve polis merkezinin numarasını tuşladı. Telefon bağlanırken gözlüğünü çıkardı, o eski şarkıları mırıldanıp, elindeki kâğıtları düzenledi.

Jacquot cevap verdiğinde, hiç zaman kaybetmedi.

"Zavallı bir ihtiyarı böylesine çalıştırmak. Üstelik cuma günü, akşamüstü."

Jacquot hızla söylenen sözcükleri dinledi. Konuşan, raporunu vermek isteyen Salette idi.

"Ee, öğrenmek istiyor musun?" Liman müdürünün sesi aksi ve tonu abartılıydı.

"İşe yarayabilir," dedi Jacquot. "Tabii hâlâ söyleyecek gücün kaldıysa." Hattın öbür ucundan gelen kâğıt hışırtılarını, ihtiyarın gırtlağını temizlediğini duydu.

"Basquet Maritime şirketinin altı gemisi var," diye başladı Salette söze. "Çoğunlukla okyanus ötesi, Batı Afrika kıyıları, çabuk gidilmesi koşuluyla hepsi de güzel ve kârlı rotalar... Mevcut durum: biri onarım için limanda. Üçü Venezüella yolunda, ikisi dönüyor."

"Adları?" diye sordu Jacquot. "Geri dönenlerin adları?"

"*Balon* Cape Town'dan yeni ayrılmış, ayın sonuna doğru burada olması gerekir," dedi Salette.

"Ya öteki?"

"Geminin adı *Aurore*. Venezüella'dan demir almış. Accra'ya uğrayıp, buraya gelecek. Bu hafta sonu bekleniyor."

"Ne taşıyormuş?"

Salette'in notlarını karıştırdığını duydu. Sonunda aradığı yeri bulunca, sesi geldi. "Uğradığı üç Güney Amerika limanından karışık kargo: kauçuk, kaolin ve şeker. Şekeri Accra'da indirmiş, yerine de kereste, kakao ve yerfıstığı almış."

"Kimin yükü?" diye sordu Jacquot.

"Altı tane ithalatçı var. Basquet Maritime sadece nakliyeci."

"İthalatçıların adları?"

Salette listeden okudu.

"Teşekkürler," dedi Jacquot ve Salette'e cuma akşamüstü böylesine insanlık dışı bir muameleden yakınma fırsatı vermeden, telefonu kapattı. İşte Chevin de odaya tam o sırada girdi.

"D-d-duyduğuna inanmayacaksın."

"Neymiş?" dedi Jacquot

"Şimdi Luc aradı. De Cotigny. Kendini vurmuş."

"Dalga geçiyorsun."

"Hayır, patron. B-b-bir de not bırakmış."

Cesetlerin yatış şekli dışında, sabah olanların bir tekrarıydı. Madam de Cotigny yüzme havuzunda, şişme bir koltuğa yerleştirilmişti. Kocası tek merminin gücüyle arka üstü uçmuş, devrik koltuğuyla çalışma masasının arkasındaki kitap raflarının arasına tuhaf bir biçimde sıkışmış, gözleri sanki dizlerini bu kadar yakından gördüğü için şaşırmış gibi, apaçık. Kullandığı tabanca yanında, yerdeydi ve merminin saç çizgisinin bir parmak altında açtığı kenarı kavruk delik de eski, koyu renkli bir metelikten hiç de büyük değildi.

Evin basamaklarında bekleyen Luc Dutoit, Jacquot'yu hemen çalışma odasına götürdü. Dutoit Prado'yu geçtikten sonra bir yerde oturuyordu ve anlattıklarına göre telsizden mesajı duyduğunda eve gitmek üzereydi. Adresi tanımış ve birkaç dakikada buraya ulaşmıştı.

"Hizmetçi Hortense Lagarde bir ses duymuş, kapı çarptı zannedip buraya gelmiş," diye anlattı, çenesiyle mutfağı göstererek.

Jacquot, "Cesedi bulduğunda böyle miymiş?" diye sorup, ölünün yanına çömeldi.

"Kesinlikle. Hiçbir şeye dokunulmamış." Dutoit çalışma masasının köşesine tünedi.

Jacquot ayaklanıp, "Bıraktığı not nerede?" diye sordu.

"İşte, patron. Masanın üzerinde."

Jacquot döndü, boş brendi kadehiyle kristal tabladaki yarısı içilmiş Cohiba'nın arasındaki krem renkli kalın parşömen yaprağa uzandı. İki satır, imzalanmış, tarihi atılmış. Üzerine kırmızı mürekkep lekesi gibi sıçramış kan vardı, ama harfler hâlâ okunaklıydı.

Merak ediyorsanız belirteyim, yazıyordu notta, *karımı ben öldürmedim.*

Jacquot kâğıdı yerine bırakıp çevresine bakındı. Masanın ardındaki raflardan birinde CD çaların ışıkları yeşil yeşil parlıyordu. Cesedin üzerinden eğilip *başlat* düğmesine bastı. Saniyeler sonra, daha yüksek bir rafta, kitapların arasına yerleştirilmiş hoparlörlerden yaslı bir barok adagio duyuldu.

İki polis birbirlerine baktı. Konyak, puro, müzik: bir saat kadar önce burada sahnelenen oyunu göz önüne getirmek güç olmayacaktı.

"Galiba karısını görmek istememiş," dedi Dutoit, Jacquot'nun dikkatini odanın içindeki –yazı masasının, kitap raflarının, kapının arkasındaki küçük sehpanın üzerinde– yarım düzine gümüş çerçeveli fotoğrafa çevirerek. Hepsi de yüzü yere bakacak gibi yatırılmıştı.

Jacquot en yakındakini aldı, De Cotigny'nin karısını kayak batonlarına dayanmış, arkasında bir sıra zirveyle gösteren siyah-beyaz klişeye bakıp, tekrar bulduğu yere bıraktı.

"Teşekkürler, Luc. Bana kalırsa, burada yapacak bir işimiz kalmadı."

"Kalıp oyalanmamı ister misin? Sağlıkçılar gelene kadar?"

Jacquot kulak kabarttı, sonra da başını salladı. "Galiba geldiler bile."

Kente dönerken Carnot işinin neresinde olduklarını, içeri alıp almadıklarını, aldılarsa geçerken uğrayıp uğramayacağını öğrenmek için Peluze'e telefon etti.

"Daha değil," dedi Peluze. "Evinde değil, onun için gittiğini bildiğimiz yerlere bakıyoruz. Enseler enselemez haber veririm."

Jacquot telefonu kapattıysa da alet birkaç saniye sonra yeniden çaldı.

Arayan Jouannay'di, yine geç saatlere kadar çalışıyordu anlaşılan.

Clisson'un yardımcısı, "Clisson'a verdiğin parmak izleri var ya? Kimlik kartındakiler?" diye girdi söze.

"Evet. Ne olmuş? Cours Lieutaud'daki evde bulunanlarla bir ilgisi var mı?"

"Hiç yok," dedi Jouannay. "Evden alınan otuz yedi ayrı izle karşılaştırdık, ama en ufak bir benzerlik yok. Adam ya eldiven giymiş ya da oraya hiç uğramamış."

"Teşekkürler," dedi Jacquot. Kırmızı ışıkta geçip, evin yoluna saptı.

Bir şeyler yiyip, erken yatmanın zamanı gelmişti.

Max Benedict, saat farkına ve Palm Beach'te üç ay süren mahkeme görevinin verdiği genel bitkinliğe rağmen boş durmamıştı. La Ferme Magny'deki iki gün boyunca ondan fazla koli –tablolar, halılar, çarşaflar, kitapları – açtı, mutfak dolaplarını tabak çanakla, buzdolabını yakındaki Rocsabin ve St-Bédard-le-Chapitre'deki dükkânlardan aldığı erzakla doldurdu, şarap kasalarını terasın altındaki mahzene yerleştirdi ve o öğleden sonra, Cavaillon dışındaki bir depodan da düz ekranlı bir televizyonla Sony marka bir müzik seti satın aldı. Ne var ki, eve dönüp de ne televizyonun ne de müzik setinin üzerinde elektrik fişi olduğunu görünce, biraz sinirlendi. Rocsabin'e bir kere daha gitmesi gerekecekti. Sonunda, bağlantıları yapmayı becerdi. Yine de, CD koleksiyonunun hangi kolide olduğu konusunda en ufak bir fikri olmadığından, radyoda bir klasik müzik istasyonu buldu, bir kadeh şampanya aldı ve güneşin uzak yamaçların ardından kayıp gitmesini izlemek için terasa yerleşti.

Yirmi dakika sonra, en sevdiği aryalardan birinin sonunu gözlerini kapatmış halde dinlemişken, haber bülteninin gevezeliğinden huzuru kaçacaktı. Her zamanki şeyler: savaş, açlık, şirketlerin hırsı, siyasal çekişmeler. Müziğin kısa süre sonra yeniden başlayacağını düşünerek şezlongundan kalkmaya davranmadı, bütün bu haberlerin üzerinden akıp geçmelerine izin verdi.

Ama o sırada haber spikerinin sesi Benedict'in dikkatini çekecek biçimde ciddileşti. Verilmesi gereken

bir son dakika haberi vardı. İç haberlerle ilgili bir şey. Önemli bir şey. Burada söz konusu olan çifte bir dramdı, Marsilya'da bir cinayet ve bir intihar.

Birden, duyduğu bir şey kaşlarının çatılmasına neden oldu: tanıdık bir isim. Ancak bilgiye gerektiği gibi ulaşamadan, haberler bitti ve yeniden müzik başladı.

Şezlongundan kalktı, salonu geçip televizyonu açtı. Radyodakilerden daha uzun olan televizyon haberleri hâlâ Ortadoğu'daki son barış anlaşmalarından söz ediyordu. Mutfağa yürüdü, kadehini doldurup salona döndü.

Beklediği habere sıra gelince, bütün dikkatini ekranda akan görüntülere verdi. Haber sona erdiğinde saat farkının yorgunluğu birden kendini belli etti, bitkinlik hissetti. Radyoyla televizyonu, teras kapılarını kapattı, çarşafları ütülü, serin ve konuksever yatağına uzandı.

Ertesi sabah saat üçte, New York'ta saat akşam dokuzken yatağında doğruldu, telefonuna uzanıp bir numara tuşladı.

Bağlantı kurulduğunda, doğruca konuya girdi.

"Tina? Max. Dinle..."

Geril. Gevşe.
Geril. Gevşe.
İki bin dokuz yüz doksan yedi...
...doksan sekiz...
...doksan dokuz...
Üç bin.

Coupchoux direksiyondaki parmaklarını gevşetti, kolundaki kasların türkü çağırdıklarını hissetti. Hafif, keyif verici bir sızı. Direksiyonu bırakıp avuçlarını blucinine sildiğinde, tuhaf bir hafiflik duygusu kapladı tenini. Parmaklarını yumruk yaptı, bembeyaz kesilen parmaklarının çıtırdadığını, kan dolaşımının başladığını hissetti. Sırtını gerip omuzlarını esnetti, tutulma hissini uzaklaştırmaya çalıştı.

Üç bin. Hiç de kötü değil. Şimdi ne yapmalı, diye düşündü: baldırlar mı, göğüs kasları mı, yoksa bel mi? Bir şeyle meşgul olmak –ve formda kalmak– için bir otomobil direksiyonu arkasında yapabileceği ondan fazla hareket vardı. Öte yandan, dikkatli olması gerektiğini de biliyordu. Bir seferinde, bacaklarının üst kısmını gereğinden çok gerip gevşetmiş, sonra da arabadan indiğinde, neredeyse kaldırıma devrilecek gibi olmuştu. Böylesine sendeleyerek yürümesi etraftan geçenlere matrak gelmiş olabilirdi, ama Coupchoux kendine çok kızmıştı. Kaslarını gevşetmekte çok gecikince, neredeyse işi yüzüne gözüne bulaştıracaktı. Tepkileri beyninin iki adım gerisinde, sanki bir başkasının vücudunu kullanıyor gibiydi. Sonunda, işi son kertede, bir yanlışlık yapmadan becermişti.

Bileğini ışığa doğru tutarak saate baktı. On biri yirmi geçiyor. Tamasin boyunca park etmiş bir dizi arabanın arasında, bir saattir oturuyordu. Gerekirse, bir saat daha bekleyecekti. Ondan sonra da bir saat daha. Ne kadar sürecekse. Raissac işin bu gece bitirilmesi gerektiğini açıkça söylemişti ve Coupchoux da patronunu kızdırmayacak kadar iyi tanıyordu.

Elli metre ileride, yolun öbür tarafında Restaurant Moulineux'nün arka kapısı vardı, bir seyahat acentesiyle bir pastane arasında, kemerli bir kapı, aydınlatılmış vitrinlerin ortasında bir gölge bloğu. Raissac'ın iş bitiricisi, Carnot, mekânı çarşamba akşamı göstermişti. Burada yarım saat kadar kalmış, personelden üçünün aralıktan sokağa çıkmalarını izlemişlerdi ki, Carnot koluna dokunup ileride bir şeyi işaret etmişti.

Dördüncü bir gölge, hedef. Yırtıcıların kokusunu almaya çalışan bir hayvan gibi, gölgelerin içinde dikkatle duraklayan, ışığın altına çıkmadan önce sağa sola bakınan biri. Carnot'nun dediklerine göre altı blok ötede, République'in oralarda bir bodrum odasında kalıyordu. Otomobili ya da bisikleti yoktu, otobüse de asla binmiyordu. Elleri ceplerinde, kafası öne eğik, yolun karşısındaki vitrinlerin dibinden geçişini izlediler. Hızlı, düzenli, isimsiz. Coupchoux yan aynayı çevirmiş, dikiz aynasını da ayarlamıştı. Gözlerini ondan bir saniye ayırmaya gör, kaçtı gitti demektir.

Coupchoux aynı Coupchoux'ydu. Coupchoux adamı yok ederdi. Gece ya da gündüz, kentin içinden bir kedi sessizliğiyle geçerek. İşi yapıp ortadan kaybolmak, sanki orada hiç bulunmamış gibi. İdman yapıyordu tabii. Kas sıkıştırıp gevşetmek gibi. Her an. Bıçağın ağzını keskin tutmak zorundasın. Bu öğleden sonra yaptığı gibi, oğlanları kente bıraktıktan sonra arabayı bir yere park edip Galerie Samaritaine'e uğramıştı. Amaçsız

gezinirken –parmakları ürperiyordu– fırsatı görüverdi. Kadife tepsinin üzerindeki çakmak, başka bir çakmağı işaret eden müşteri ve müşterinin gösterdiğini almak için eğilen satıcı. Orada durduğundan, sırasını beklediğinden haberleri bile olmamıştı. Müşteriyle birlikte çalışıyor olabilirlerdi, iş o denli pürüzsüz gitmişti. Harika zamanlama. Takım işi.

Oysa Coupchoux asla ikili çalışmazdı. Coupchoux yalnız çalışırdı. Bu dersi daha çok başlarda öğrenmişti.

Sonra, yine aynı dükkânda, birkaç saniye sonra, çakmağın ağırlığını cebinde hissederken, tam önünde, bir kolun ucunda sallanan, açık bir çanta. Ustalık isteyen bir hırsızlık, ama direnemeyeceği kadar çekici. Hafif hızlanış, kapıda birikmiş müşterilere sürünerek geçiş, parmaklar ok gibi, tek ve belli belirsiz bir hamle. Kadının kredi kartlarıyla nakit parasını doldurduğu cüzdanı cebe atmıştı bile. Daha sonra banknotları alıp cüzdanı attı. Cüzdana yazık oluyordu. O cüzdanı saklamak isterdi, çünkü kadının kokusu deriye sinmişti, sıcak ve mahrem. Oysa nakit para, cüzdanı atmasını karşılayacak kadardı, üç bin franktan biraz daha az. Beş dakikalık bir girişim için. İş diye buna derdi.

Sacha'nın müzik dükkânında, içi görülen bir paketle raflardan birine özenle yerleştirilmiş gitar tellerini de çalabilirdi. Ama çalmadı. Parasını nakit ödedi, satıcının paketi bir torbaya koymasını, paranın üstünü vermesini bekledi, sonra da çıktı. Gözlerini hiç kaldırmadı, satıcının yüzüne bir kez bile bakmadı. Tecrübe, hepsi buydu işte. Her gün, her bakımdan daha iyi, hep daha iyi olursun.

Kendini suçlu hissetmemesi mümkün değildi tabii. Hep hissederdi. Bunun gibi hırsızlıklar, sonra adam öldürmek... Ama acısını nasıl hafifleteceğini bilirdi ve

Sacha'nın dükkânından çıktıktan beş dakika sonra, Grandes Carmes Bazilikası'nın keçe kaplanmış kapılarının arasından süzülüyordu. Cassis'deki kilise kadar temiz ve sade, Canebière'in tepesindeki Réformés gibi loş değil, ama yine de huzur verici, sakinleştirici bir yer. Parmaklarını kutsal suya batırdıktan sonra sıraların arasından yürüdü ve bir yere oturdu. Günah çıkarmak için çok erkendi, onun için oturduğu sıranın önünde dizlerinin üzerine çöktü ve dua, yakarış ve vaatler nakaratına girişti.

Oradan çıkınca hazırlanmak için eve gitti, saat onu biraz geçe Tamasin üzerinde park edecek bir yer bulduğunda, Sacha'dan aldığı gitar tellerinden biri yanındaki koltuğun üstündeydi.

Teli hazırlamak, nikel kaplı bas telinin uçlarına seloteyp sarıp kalınlaştırmak, üzerine bir kat daha geçirmek, sonra da tutabilmek için ters çevirmek bir saatini almıştı. El emeğinden memnun kalınca, hareketlerini aynanın önünde bir kez daha tekrarladı, üzerinde külotu kalana kadar soyundu, teli kaldırırken, sağ elini sol elinin üzerinden geçirip çapraz tutarken, halka yaparken derisinin altında oynaşan göğüs kaslarını izledi. Elli, altmış kere, telin sertliğini yumuşatarak, kollarını bu harekete alıştırarak.

Kafasındaki iş için, ellerini çapraz yapmak çok önemliydi. Teli halka haline getirdikten sonra, doğruca sağa ve sola çekebilir, kurbanı ayakta tutabilirsin. Eğer halka yapmazsan, o zaman teli aşağıya ve geriye doğru çekmek zorunda kalman, dengeni kaybedebileceğin, kurbanının kendini kurtarabileceği, dönüp üzerine atılabileceği anlamına gelir. Oysa halkaya alınmışsa, yapabileceği hiçbir şey yoktur. On beş saniye sonra, kolları bacakları uyuşur. Otuz saniyede, iş bitmiştir. Ama sadece bas teli kullanırsan, diye biliyordu, kalın olanı.

Ötekileri fazla inceydi, sarıldıkları yeri kesip ortalığı kana bulamak gibi bir sakıncaları vardı.

Arkasındaki dükkânın vitrin ışıkları söndüyse de, gözlerini Moulineux'nün arka avlusuna açılan yerden ayırmadı. Şimdiye kadar personelden beş kişi çıkmış, ama hepsi de sola dönmüştü. Doisneau ise sağa dönecek, Tamasin Caddesi'nden geçip eve yürüyecekti. Her zamanki gibi.

Oysa bilmesi gerekirdi, diye düşündü. Her seferinde aynı hareketleri yapmaması gerekirdi. Alışkanlık iyi değildir.

Sonra birden, oradaydı işte, kemerli kapının altından çıkıp elleri cebinde, başı önünde dönmüştü. Neredeyse eşkin adımlarla. Coupchoux'nun yanından geçerek, ışıkların seyrek, kapıların derin ve gölgeli olduğu République'e inen basamaklara doğru yürüdü.

Coupchoux gözlerini hedefinden bir an bile ayırmadan gitar teline uzandı, sonra da arabadan usulca indi.

Cumartesi

Jacquot bütün hafta aynı çarşaflarda yatmıştı. Boni kendine ait olan her şeyi alıp götürmüş olmalıydı ama kokusunu yastıkta, zehirleyecek kadar yakın bırakmıştı. Sabah uyandığında tanıdığı ilk şey bu koku oldu, yatakta biraz daha oyalandı, kokusunu içine çekti. Bundan tam bir hafta önce, Boni'nin başı hemen yanındayken yaptığı gibi. Yastığa yayılan saçları, kürek kemiklerinin arasındaki çiller, bir kalçanın üzerine sarışmış çarşaf. Göğsünün usulca inip kalkması.

Kendini affettirmek için elinden geleni yapmaya o an karar vermişti. Özür dilemenin kendi görevi olduğunu düşünmüyordu, ama mesele bu değildi. Boni bir konuda mutsuzdu ve Jacquot'nun da bunun nedenini öğrenmesi gerekiyordu. Onu rahatsız etmemek için sessizce giyindi, bu işe bir gün sonra, Salon-le-Vitry'den dönüşünde bir fırsat daha vermeyi kararlaştırdı. Oturup konuşacaklardı. Halledeceklerdi. Her şey iyi olacaktı, görecekti Boni.

Şimdiyse ondan geriye kalan sadece kokusu ve bütün hafta boyunca yüreğini sıkıştıran sızıydı. Gardını bir an indirse, hep orada olan bir sızı. St-Ferréol'da Nocibé'nin vitrini gibi. Bu kadar saçma bir şey bile yeterliydi.

Öbür yanına döndü, kadının kokusundan uzak, yeniden rahat bir pozisyon arandı. Oysa koku yine geliyordu. Dolambaçlı, tatlı, belleğe hayat soluyarak, ilgi için yalvararak.

Yapacak sadece tek bir şey vardı. Yataktan çırılçıplak kalktı, yastıkların yüzlerini sıyırdı, çarşafları sökünce şiltenin tiftikle desteklenmiş düğmeli çukurları göründü. Sonra yerdeki yığını kucaklayıp mutfağa gitti, elindekileri daha şimdiden tıka basa dolu çamaşır makinesinin önüne bıraktı. Makineyi boşaltmanın, içindekileri kurumaları için bir yere asmanın, yatak çarşaflarına yer açmanın kuşkulu zevkini kafasında tartarken, telefon çalıverdi.

Arayan Isabelle Cassier idi.

"Bir şamandıramız daha oldu," dedi. "Erkek. Radoub Havuzunda."

Max Benedict kapattığı telefonunu göğüs cebine yerleştirdi.

La Ferme Magny'den ayrılıp Chant-le-Neuf'e inen dönemeçleri tek elle almaya başladığından beri üç ayrı yeri aramıştı. Biri New York'ta, JFK Havaalanı'ndaki sesi uykulu güvenlik yöneticisi, biri Paris'teki Crillon Oteli'nin rezervasyon bölüm şefi, üçüncüsü de Marsilya'da, kentin Corniche'in kenarında kendine ait bir burun üzerinde kurulu en ünlü –ve kesinlikle en pahalı– oteli Nice-Passédat.

Evet, demişti farklı kaynaklar, evet, Delahaye ailesinin özel Gulfstream'i JFK'den havalanmıştı; evet, geceyi Paris'te, en sevdiği otellerinde geçirmişlerdi; evet, bu sabah Nice-Passédat'da bekleniyorlardı ve evet, tabii... Mösyö Benedict'in her zamanki odası mı? Sorun olmaz.

Marsilya'daki çifte ölümün –aynı ailede, bir günde bir cinayet, bir de intihar– kendine göre olduğuna karar vermesi uzun sürmemişti. Bunu daha televizyondaki haber programı bitmeden fark etmişti. Yine de sükûnetini yitirmemiş, kemiklerinde gizlenen son saat farkı yorgunluğuna teslim olup uyumak için odasına çıkmıştı.

Sabahın erken saatinde derin uykusundan uyanmış, New York'taki editörünü arayarak bütün öyküyü özetlemişti. Cinayet ve intihar, demişti kadına. Tanınmış bir Fransız ailesi, iyi tanıdıkları var, siyasetin içindeler. Hemen aynı özelliklere sahip, çok varlıklı, New York'un kaymak tabakasından bir Amerikan ailesi.

Kadın, "Zina senin alanın, Max," deyince, anlaşmışlardı. Beş bin kelime. 'Riviera'dan Kartpostal' gibi bir şey. Eğer yazıyı cumaya kadar yetiştirebilirse, gelecek sayıda üç sayfa ayıracaktı. Max yazıyı yetiştireceğini söyleyip, imzasını yumruğunu havaya savurarak atmıştı. Koca bir hafta. Çocuk oyuncağı. Pazartesiye kadar allar pullar ve beş bin kelime cumaya yetişmek üzere New York'a e-postayla gönderilmiş olurdu.

Doğru, yorgundu: tamam, Palm Beach'ten sonra dinlenmeye ihtiyacı vardı. Ama bu hikâye direnilecek gibi değildi. Bir o kadar direnilmez olanı da uçak masraflarını, kiralık cipi, Nice-Passédat'daki oda ücretini ve Moulineux'de yiyeceği *boullabaisse gourmande*'ı derginin hesabına yazmasıydı. Alacağı telife gelince, bu son ve uzun yokluğu sırasında eve bakması için görevlendirdiği inşaatçısı Armande Vaison'un faturasını karşılayacağından emindi.

Cavaillon'un çevresinden dönüp otoyolu gösteren yol işaretlerini izlerken, bir gece önceki televizyon programında işittiklerini aklından geçirmeye çalıştı. Park Caddesi, Manhattan ve Bedford Hills, Connecticut'lu Leonard ve Daphne Delahaye'in tek kızları Madam Suzanne Delahaye de Cotigny, öldürülmüş olarak bahçıvanı tarafından bulunmuştu. Boğulmuş olarak. Öldürülmüştü: yoksa nasıl şişme bir havuz koltuğuna oturtulmuş bulunsun? Kafasında oluşmaya başlayan yazısında kullanacağından emin olduğu, iç karartıcı bir ayrıntı. Şimdi de, karısının cesedinin bulunmasının üzerinden on iki saat bile geçmeden, kocası, merhum Auguste de Cotigny ile eşi Muriel'in oğulları Hubert çalışma odasına girmiş, tabancasını şakağına dayayıp tetiği çekmişti.

Cevaplanması gereken soru, şuydu: Madam de Cotigny'yi kocası mı öldürdü, yoksa bir başkası mı? Ayrıca, neden?

Bunların cevabını bulmak, eğlenceli olacaktı.

Aslında, mesleği sayesinde her iki aileyi de tanımıştı. De Cotigny'ler eski ekol soylulardandı, Hubert'in babası savaş kahramanıydı, senatördü ve başkanın sırdaşıydı; asıl ününü de 1968 yazında, senatodaki iskemlesinden kalkıp Paris'teki öğrenci ayaklanmasını lanetlemesine ve Fransız polisini onlara karşı olabildiğince şiddet kullanmaları için yüreklendirmesine borçluydu. Su gülleleri, copla saldırma, acımak yok demesi olmuştu günahı. Bu da barikatlarda daha da yoğun heyecana neden olmuştu ya. Ama De Gaulle'e olan yakınlığı (generalle Saar saldırısında ve Sedan'da omuz omuza çarpışmışlardı) ondan sonraki siyasal etkilerden korunmasını sağlamış, *Le Canard Enchaîné* dergisi, işi Generalin eski dostunu elinde terlikler ve sabahlıkla başucunda görmezse yataktan kalkmadığını baş sayfasında belirtmeye kadar vardırmıştı.

Benedict, yaşlı De Cotigny'nin adını ilk kez bu nedenle, ilk yurt dışı görevinde Gaulle'ün devlet töreniyle toprağa verilmesini *New York Times* adına izlemek üzere Paris'e gönderildiği sırada duymuştu. Gazetenin Paris muhabiri sayesinde, aileden olmayıp büyük adamın ölüm yatağının başında bekleyebilen tek kişi olan De Cotigny'yle röportaj yapmayı becermişti. Yaslı senatör kolalı yakasının ve kuyruklu ceketinin içinden Benedict'in uzun saçlarına, blucinine ve yakası açık gömleğine soğuk ve kınayıcı gözlerle bakarken, o da adamı çekilmez derecede sıkıcı ve züppe bulmuştu. Kısacası, iyi gitmemişti röportaj.

Delahaye ailesine gelince, onlara daha yakındı. Benedict Hampton'lardaki toprak parçası için Winston Lowell ile ağız dalaşına giren Bay Delahaye'le ilgili bir şeyler yazmıştı: Delahaye sonunda Wall Street'teki Gravyll-Windham'e murahhas üye seçildiğinde de: ve

tabii travesti bir satıcının evi polis tarafından basıldıktan sonra, kızı Suzanne'ın kokain bulundurmaktan tutuklandığı zaman da.

Winston Lowell'in nasıl bir düzenbaz olduğunu bilince, Hampton's fiyaskosunda Delahaye'in tarafını tutmak güç değildi ve Gravyll-Windham savaşında makalesinin terazisini Delahaye'e doğru eğmek de adamın şirket ahlakını onaylamaktan çok, ezmeye çalıştıklarını savunmaktı: eğer GW'nin yöneticileri Delahaye'i yönetim kurulunun dışında tutmak için böylesine rezilce davranmış olmasalardı, hikâyenin anlatılması çok daha güç gelirdi. Kızının uyuşturucuyla yakalanmasına gelince, en tatlı öykülerden biriydi ve yazdıklarını başka türlü çevirmesine imkân yoktu. Zaten kızın belayı davet ettiği herkesin ağzındaydı ya.

İki çocuktan küçüğü, Suzanne Delahaye, masal gibi bir hayat yaşamıştı. Annesi aileden zengindi, babası da kendi servetini kendi başına yaratmıştı. Abisi Gus evlendiğinde, Suzanne genç kızlığa yeni adım atıyordu; kendi borsa şirketini kurduğundaysa Suzanne ancak yirmisindeydi. Şımarık ve inatçı bir çocuktu, Manhattan'daki Mercy Okulu'ndan sessizce kovulmuş, ilk dönemin sonunda da Vassar'dan uzaklaştırılmış birisi olarak dedikodu yazarları için bulunulmaz bir nimetti ya, berikilerin elinden çıkma metrelerce yazıdan hiçbiri gerçeğin ruhuna bir parmak bile yaklaşamazdı.

Uyuşturucudan, alkolden ve dükkân hırsızlığından çok, restoran ve gece kulüplerindeki patırtılardan ve ilk kocasından skandal denecek kadar çabuk boşanmasının da ötesinde, bilen herkesin kaşlarını kaldırmasına neden olan, aslında Suzie'nin kuşkulu cinsel yönelimi ve onaylanamayacak aşağılık ilişkileriydi. New York'un en gözde cemiyet dergilerinden birinde köşesi

olan Benedict gibileri, yayından önce genellikle en titiz yasal incelemenin yapılmasını istiyorlardı.

Martha's Vineyard'da rastlantı denecek bir karşılaşmadan sonra, Benedict'in Suzanne Delahaye ile Hubert de Cotigny'nin nişanlandıklarını açıkladıkları yazısı yine o köşede basılmıştı. Bütün kötü yazgı tahminlerinin tersine, evlilik sorunsuz yürüyor gibi görünüyordu. Yeni ama pek de genç olmayan kocasıyla Fransa'da yaşayan kararsız genç hanım hakkında son beş yıldan beri tek bir kelime duyulmamıştı. Bugüne kadar.

Salon öncesindeki gişelerin otoyol üzerinde belirmeye başladıklarını fark etti. Cipi durdurdu, bir bilet aldı ve bariyer kalktığında, bir saatten daha az bir yola, güneydeki Marsilya'ya doğru gaza bastı.

Bekleyen Marsilya'ya.

Arenc Rıhtımı'ndan sonraki daha küçük rıhtımlardan biri olan, otoyolun gölgesindeki Radoub Havuzu, Radoub tersanesinde bakım ya da onarım için bekleyen altı büyük motorlu yatın manevra yapmasına ya da bağlanmasına imkân verecek genişlikte bir yerdi. O cumartesi sabahı, kaldırım taşlarıyla döşenmiş rıhtımların üzerine vinçlerin uzun, çalkantılı gölgeleri düşerken, açıklardan gelen sert bir rüzgâr dalgakıranlarda incecik serpintiler bırakıyor, otoyolun gürültüsünü geri planda bir mırıltıya dönüştürüyordu.

Isabelle Cassier, ana giriş kapısının diğer tarafında Jacquot'yu bekliyordu. Kemerli blucinin ve rüzgârda dalgalanan mavi tişörtünün üzerine siyah bir deri ceket geçirmiş, kısa kesilmiş siyah saçları yanaklarında oynaşıyordu. Saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırmaya çalışarak Jacquot'ya cesedin nasıl bulunduğunu özetledi: boş palamar yerinde yüzen cesedi görüp alarm veren vinç operatörü; cesedi sudan çıkaran motor ustaları; vinç operatörünün polise telefon eden amiri. Isabelle'e gelince, ekip odasındaydı ve telefonu ötekilerden önce açmıştı.

Kaldırım taşlarının üzerine uzatılan cesedi bir brandayla örtmüşlerdi. Henüz ne Clisson ne de Jouannay göründüğünden, buruşuk ve şekilsiz yığının etrafında duran keyifsiz gruptakiler ne yapacaklarını pek de bilemeden bir arada dikilip sigaralarını tüttürüyor, fısıldayarak konuşuyorlardı.

"Ötekilere pek benzemiyor," dedi Isabelle, cesedin çevresindeki dört kişi onlara yer vermek için açılırken.

"Erkek mi demiştin?"

"Tamamen giyimli, çıplak değil. Üstelik gırtlağı sıkılarak öldürülmüş. Gördüğüm kadarıyla, uzman işi."

Jacquot dizlerinin üzerine çöktü, brandaya uzandı.

Cesedin yüzünü görünce yıldırım çarpmış gibi sarsıldı. Patlak lastik gibi çökük yanaklar, kanca burun ve fırlak kaşlar, hırlar gibi donmuş dudakların arasından görünen kahverengi dişlerin girinti çıkıntısı, suda kalmaktan daha şimdiden donuklaşmış gözler.

Son sekiz günde gördüğü beşinci cesetti. Hubert de Cotigny dışında, tanıdığı tek yüz.

Doisneau.

Çenesini yukarıya doğru itince boynun çevresindeki kırmızı tel yanığını, Doisneau'nun yakasında kaybolan, siyah kenarlı kızıl kravatı gördü. Isabelle haklıydı. Son derecede profesyonelce yapılmış bir iş. Çapraz halka, öyle olması gerekir. Deri sadece âdem elmasının altında kesilmiş: kesikten de çok, sıyrık. Gırtlağın sağ tarafında, kulağa yakın bir yerde, kırmızı çizgi sarımtırak, kocaman bir çürükle birleşmiş.

Jacquot'nun yanına çöken Isabelle, Doisneau'nun sağ elini kaldırıp avucunu açtı. Adamcağızın parmaklarının ucunda gırtlağı boyunca uzanan kırmızı çizginin eşi görünüyordu.

"Anlaşılan, tel sıkışmadan önce, parmaklarını kaldırmayı becermiş," dedi Isabelle. "Ama hepsi bu."

Jacquot, Isabelle'in elindeki parmaklara bakınca, çok eski zamanlarda, aynı uzun parmakların, aynı kirli tırnakların, *Chats* çetesinin ele geçirdiği Fas malı esrardan bir topağı bir avuç tütünün içine kırdığını, karışımı sigara kâğıdına beceriyle sardığını, kenarını yalayıp ucunu yaktığını hatırladı. "Al, Danny, bir dene..."

Brandayı cesedin yüzünün üzerine bırakıp ayaklandı, tuzlu havadan kısa, keskin bir soluk alıp çevresine bakındı. Boş, ıssız bir hafta sonu manzarası. La Joliette'in vinçleri, atölyeleri, boş büroları, katrandan kabuk bağlamış yağlı kaldırım taşları, girişin ötesindeki sütunlu üstgeçit ve onların çok üstünde, güneşin arkasından geçecek kadar yüksek görünen bir tutam bulut.

Isabelle'e döndü.

"Adı Paul Doisneau. Ne gerekiyorsa arşivde bulursun."

Topuklarının üzerinde döndü, önünde, kaldırım taşlarının üzerinde titreşen gölgesine basarak arabasına doğru yürüdü; içinde öfke, suçluluk karışımı tuhaf bir duygu vardı... ama hiç heyecanlanmamıştı.

Oturduğu evin önüne geldiğinde, onu bekliyorlardı. Taksinin ücretini ödediği sırada iki adam gri renkli bir Peugeot'dan indi; saçları kısacık kesilmiş, yanaklarında tıraşsızlığın gölgesi olanı sert görünüşlü bir adamla ondan daha kısa, daha yaşlı biri, bu ikincisi tutulan kaslarını açmak istermiş gibi omuzlarını oynattı, manşetlerini çekiştirdi, her ikisi de yaklaşırken ceketlerini ilikledi. Arabanın üzerinde işaret yoktu, adamlar da üniforma giymemişti ama Carnot kim olduklarını anlamıştı.

Aralarında yirmi metre kadar kalmışken, Carnot birden içinde dönüp kaçmak için yakıcı bir içgüdü duydu. Öyle de yaptı.

Polisler daha niyetini anlamadan, kaldırımın üzerinde bir avuç bozukluk yuvarlanmaya, taksinin şoförü küfretmeye başladı, aralarındaki yirmi metre otuza çıkıp, daha da açılmaya koyuldu. Carnot kollarını ileri geri çalıştırarak, dudakları sımsıkı, başı geride, ileri-deki sabah trafiğinin içinde kendine bir yol bakınarak, köşeye doğru koştu. O yolu –ya da bir cumartesi sabahı Belsunce'de bulabileceği en büyük açıklığı– görünce asfalta çıktı, otomobillerin arasında zikzaklar çizdi, kaputların, bagajların, kornaların ve fren ciyaklamalarının arasında bir boğa dövüşçüsü gibi dönenerek koştu.

Dönüp bakmadığı için, arkasındakilerin birbirlerinden ayrıldıklarını göremedi. Zaten görseydi de bir şey değişmeyecekti. Nereye gideceğini biliyordu, onları ekebileceğini biliyordu. Onlar polis olabilirdi ama o da

bu kentteki sokaklarla aralıkları en az her sabah aynada gördüğü yüz kadar iyi tanırdı.

Bir gün önce, onu hazırlıksız yakalamışlardı: kaçmanın imkânı yoktu. Ama yanında kahvaltıyı hazırlayan bir tanığı olunca, onları eli boş göndermişti. Şimdi geri gelmeleri hiç hayra alamet değildi. Hele bugün. Hele bu hafta sonu. Bu hafta sonu doluydu ve Evêché Caddesi'nin sorgu odalarından birinde boşa harcayacak birkaç saati yoktu.

Koşarken, aklı da ayakları gibi hızlı davranıyordu. Adamların ne istediklerini bildiğinden emindi. Yine Vicki. Etrafındaki çemberi daraltıyorlardı, hiç kuşkusu yoktu. Bütün bunlar o boşboğaz Vrech'in yüzünden olmuştu. Polislere ötenin o dövmeci olduğunu daha başta anlamıştı. Hollandalının parmaklarındaki kemikler zamanla iyileşirdi, ama adını yazmak için başka bir yer bulması gerekecekti, çünkü kafasındaki beşe on santimlik dövmeli deri özenle soyulmuş ve kırık parmaklarına sargı yapılmıştı. Herife faydalı bir ders olsun diye.

Öte yandan, koşmaya devam ederken, aklına başka bir şey geldi. Çok uzak bir ihtimal olabilirdi ya, belki de bütün bunların havuzda bulunan kadınla bir ilgisi vardı. De Cotigny'nin karısıyla. Hikâye bir akşam önce, bütün televizyonlardaydı. Yoksa De Cotigny karısının ölümünün şantajla ilişkili olduğunu, dikkatini imar izinlerinden ayırmamak için küçük bir ikna çabası olduğunu mu düşünmüştü? Ya polise bir şeyler anlatmışsa? Kendini vurmadan önce onlara bazı tarifler yapmışsa?

Dişlerini gıcırdattı, içine bir ciğer dolusu hava çekip koşmayı sürdürdü. De Cotigny öldü. Kim tahmin ederdi? Şimdi artık sıkıştıracak yeni birini bulmaları gerekecekti, üzerinde çalışılacak yeni bir adam. Çünkü

Carnot, planlama şefi sandalyesine oturacak yeni bir kıçın, kararını vermiş olan Raissac'ı kararından döndüremeyeceğini biliyordu.

Canebière'e varınca arkasına bir göz attı, hiçbir şey göremedi, sonra dost bir trafik ışığı yakalayınca karşı kaldırıma koştu. Otuz metre ileride sağa dönüp Feuillants Sokağı'na saptı ve hemen arkasından yeniden sağa, Capucins pazarına girip adımlarını ilk kez yavaşlattı. Erkenden dağılmış kalabalığın arasında kendine yol açarak, yol açmak için omzunu kullanarak ilerlerken, omzunun üzerinden bir kez daha arkasına baktı, ama arkasındaki müşteri akımında bir karışıklık göremedi. Aradaki mesafeyi elli metre açmış olacağını düşündü, belki de daha fazla. Son bir defa harekete geçip herifleri ekmek için yeterli.

Polis ekmek için en uygun yerin Capucins olduğunu biliyordu. Müşteri kalabalığı ve tezgâhlar ilerlemesini yavaşlatsa da, o dar aralıklar hatırlamayacağı kadar sık kullandığı kaçış yollarıydı. Çarşının ortasındayken, bir balıkçı tezgâhıyla, buruşuk hurma ve pembe nar sergisinin arasından sola, Musée Sokağı'na paralel, üstü kapalı bir aralığa daldı. Aralık öylesine dardı ki, takipçileri açıklığı fark etmeden geçip giderlerdi. Beş dakika sonra kurtulmuş olacaktı.

Musée Sokağı'ndan Garibaldi Bulvarı'na saparken tek sorununun arkasına polis düşmüşken evinin yakınından bile geçememek olduğunu fark etti. O zaman Sylviane'ı hatırladı. Sadece dört blok ötede. Orada saklanabilirdi. Harika.

Garibaldi'den hızlı adımlarla inerken, bir kez daha arkasına baktı. Hiçbir şey göremedi. Herifleri atlatmıştı. Adımlarını yavaşlattı, Mocquet'nin köşesinde bir gazete kulübesinin önünde durup soluğunu düzenlemeye çalışır ve alnında birikmiş terleri silerken dergi-

leri inceliyormuş gibi yapıp, sokağın iki ucunu kolaçan etti.

Tam gazetecinin önünden ayrılmak üzereyken, kulağının arkasındaki kemik çıkıntısına bir namlunun dayandığını hissetti ve kulağına fısıldayan çakıllı sesi işitti:

"Bu sokakları ben de bilirim, Mösyö."

Benedict'in ilk gördüğü, bagajların, son birkaç dakikadan beri Nice-Passédat'nın fuayesinde üst üste istiflenmiş bekleyen Vuitton bavul takımıyla sandıkların hangi odaya gideceğini belirtmek için gelen Gus Delahaye, yani Suzie'nin ağabeyiydi. Görevlinin başını sallaması ve Delahaye'in pantolon cebinden çıkan bir deste para, desteden çıkarılan ve akıcı bir kolaylıkla adamın eline sıkıştırılan banknotlar.

İçkisini yudumlayıp gösteriyi izlerken, Gus Delahaye bunu sık sık yapıyor, diye düşündü. Annesiyle babasıysa asla. Hep oğulları. Wall Street borsacısı oğul ve veliaht. Genellikle sessizliği satın almak, bir öyküyü öldürmek için rüşvet veriyordu, Delahaye'ler hakkında bir şey yazmamak için para alanlar olduğu biliniyordu. İşte yapmaya değer bir meslek.

Gus Delahaye bagaj ve görevli işini hallettikten sonra bara girdi, bir içki ısmarlayıp dışarı, Benedict'in oturduğu terasa çıktı, gözlerini denizden yansıyan güneş parıltısından korumak için elini siper etti. Kısa kesilmiş saçları ve soluk teniyle kısa boylu ve geniş omuzluydu. Daha masanın başına yerleşir yerleşmez, barmen siparişiyle birlikte yanında bitti: kâğıt bir altlığın üzerine yerleştirilen bir kadeh dolusu karamel renkli bourbon, buzlu su dolu bir gümüş sürahi ve Benedict'in içkisiyle birlikte gelen ve hemen mideye gönderdiklerinin eşi, bir tabak dolusu fıstık.

İkisinin arasındaki mesafe on metreydi, odalarıysa daha da yakın. Resepsiyondaki adamının anlattıklarına göre, Delahaye'ler bu sabah, ondan birkaç dakika

önce gelmişler, anneyle baba ikinci katta ön tarafa, Frioul Adaları manzaralı bir odaya yerleştirilmiş, oğullarına da üçüncü katın yan tarafında, Benedict'in odasının hemen yanında, J. F. Kennedy bulvarına bakan bir oda ayrılmıştı.

Burada terasta ya da asansörde veya resepsiyonun önünde, odalarının önündeki koridorda karşılaştıklarında, Gus Delahaye'in onu hatırlayıp hatırlamayacağını merak ediyordu. Hiç tanışmamışlardı ama Benedict'in bütün yazılarının yanında bir de fotoğrafı basılırdı. Şimdiye kadar alameti farikası bağadan yapılmış yarım çerçeveli gözlüğünü ve tıraşlı, güneş lekeli başını tanıyanlar çıkmıştı.

Terasın öte yanındaki Gus Delahaye'le bakışları karşılaşınca, beriki bir misafirden diğerine gibi, dostça selam verdi. Benedict bir şey söylemek isteğindeydi ya, kendini tuttu. Yersiz bir cümleyle maskesini düşürüp ona bir daha yaklaşamama tehlikesini göze almaktansa, küçültücü üzüntü belirtilerini –düşen bir omuz, silinen bir göz, bütün bunların üzgün, resmi yöntemi– izleyip kaydetmek çok daha iyi olacaktı. Hem zaten, bunun bir diyalog öyküsü olmayacağına çoktan karar vermişti bile. Kendi başına bulamayacağı, ama Delahaye'lerin bileceği, ya da söyleyeceği hiçbir şey olamazdı. Burada bulunmaları, Benedict'in sahneye koyduğu oyunda hiçbir şeyden kuşkulanmayan, sessiz oyuncuları olmaları yetiyordu.

Madam de Cotigny'yle, o ulu, yaslı aile reisi hanımla da aynı şey. Resepsiyondaki adam yaşlı hanımefendinin nerede oturduğunu söylediğinden, Benedict de izleyip kaydetmek için o civarda bir bar ya da kahvede mevzilenecekti. Gelecek birkaç gün boyunca görünecek bütün telaşlı gidiş gelişleri, siyah tülleri, çiçekleri, yapraklanan kumaşları.

Ne var ki, bütün bunların içinde Benedict'in görmek istediği, konuşmak için geldiği tek bir insan vardı. Gazetelerde adını okuduğu insan. Soruşturmadan sorumlu olan polis. Başmüfettiş Daniel Jacquot.

Jacquot. Altı numaralı forma. İngilizlere karşı o maç kazanan, denemeyi sayıya çeviren adam. Ev ödevine iyi çalışmıştı. Adam bir efsaneydi. Hem de polis.

İçkisini bitirdi, son fıstık kırıntılarını toplamak için başparmağını ıslattı ve hesabı istedi. Gelen pusulaya gösterişli bir imza çaktı, Delahaye'e başıyla selam verip odasının yolunu tuttu.

Temas olmuştu, ilk bakışma da. Oyun başladı demekti.

Raissac televizyon haberlerini sabahlıkla izledi. Yatağından, kahvaltı masasından ve oturma odasındaki sedirden. Girdiği her odada televizyonu açarak. Hiçbir şey kaçırmamaya çalışarak. Ne ulusal ne de yerel. De Cotigny'nin bakımlı çimenlerinin, teraslarının ve yüzme havuzunun üzerinde dönen helikopterden çekilmiş havadan görüntüler; De Cotigny'nin bahçe kapısından sapan ambülansın resimleri; kameraya bakıp konuşan, arkalarında, ağaçların arasında Cotigny'nin evi görünen muhabirler.

Asık bir yüzle hepsini seyretti.

Her yerde dehşet ve üzüntü vardı: arkadaş ve komşulardan şaşkın cevaplar, belediye binasının merdivenlerinde yapılan resmi bildiriler ve her birkaç dakikada bir, ekranda kurbanların yüzleri. Hubert ve Suzanne de Cotigny. İntihar ve cinayet. Ortadan biraz yanda ayrılmış, çehresine sert bir görünüm veren eski moda saç kesimiyle Acqua-Cité'nin açılışında smokin ceketi ve kuşağıyla poz vermiş Hubert de Cotigny, sonra da eşi, Suzanne: zarif saçlarıyla operada, bileklerine kadar çıkan eldivenleri ve ünlü bir terzinin elinden çıkma elbisesiyle.

Ne kadar olağanüstü bir çift, diye düşündü, ne kadar zıt. Hem üstelik bu zıtlık sadece üsluplarındaki –kılık kıyafetleri, saçları– ya da yaşlarındaki farktan kaynaklanmıyordu. Bir tarafta, sanki çocukluğu pek de eğlenceli geçmemiş gibi duran, sakladığı ya da bastırılmış bir tarafı varmış görünen soğuk, esprisiz koca, yüzünde de zorlanarak gülümsediği hissini veren bir te-

bessüm. Öte yanda tek bir tebessümüyle koca bir filoyu denize gönderebilecek olan karısı: sağlam ve taze, cildi genç konyak renginde, her şeye hazır, bela peşinde. Her şey bir tarafa, nasıl olmuş da bir araya gelmişlerdi? Doğrusunu bilmese, para yüzünden derdi. Ya da mevki. Bir çeşit ayrıcalık için. Yani büyük harfle yazılan şeylerden biri. Seks gibi. Zaten doğrusunu bilmesinin nedeni de buydu. Bunu kanıtlayacak film, elindeydi.

Tek farkla: elindeki film artık hiçbir işine yaramayacaktı. Ölülere şantaj yapmak güçtür.

Demek şimdi her şeye baştan başlamak, Carnot'nun yeni birini koklayıp seçmesini beklemek gerekiyordu. De Cotigny'nin yerini alması muhtemel adayları aklından geçirdi: her biri her zamanki ufak tefek kaçamaklarla yüklüydü ya, hiçbirinin öyle büyük bir günahı yoktu. Ne video gibi bir şey, ne de De Cotigny gibi biri.

Topu tekrar oyuna sokmak ne kadar sürer, diye düşündü. İki ay? Üç? De Cotigny'lerle ilgili oyunu hazırlamaları, onları yemlemeleri ve tuzağa düşürmeleri Carnot'yla Vicki'nin haftalarını almıştı. Şimdi de başladığı yere dönüyordu.

Görebildiği kadarıyla, bir gün öncenin ceset sayımından çıkarılabilecek tek bir avantaj vardı. Kucağında soruşturulması gereken bir cinayet ve bir intihar varken, *Judiciaire*'in en azından birkaç gün fazla zarar vermesi pek olası gözükmüyordu. Hem iki yüz kiloluk ilk kokain partisi Fransız toprağına inmek üzereyken, bu da bayağı iyi haberdi.

Carnot'yla son kontrol ettiğinde, Basquet Maritime'in *Aurore* gemisi limandan sadece bir günlük yoldaydı. Her şey yerli yerindeydi, kaptanla gümrük, hepsi ayarlanmıştı. Daha iyisi olamazdı. Üstelik her şey plana uygun gelişirse, gelecek hafta yeni bir rotası, yeni bir taşıyıcısı olacaktı.

Calanque konusuna gelince, ne yapalım, Basquet imar iznini almak için bekleyecekti işte. Başka seçeneği yoktu: ya bunu kabul edecek ya da bırakacaktı işin peşini. En azından, paradan payını alacaktı. Eğer tanrılar onlardan yana olursa, planlama komitesinde De Cotigny'nin yerini her kim alacaksa, ondan imar izni koparmak için gereken tek şey, o paranın el altından verilecek büyükçe bir bölümü olacaktı. De Cotigny varken rüşvet asla işe yaramazdı ya, başkasını kandıracağı kesindi.

Kalan kahveyi fincanına döktükten sonra cep telefonuna uzandı ve Carnot'yu aradı. Gelişmeleri gözden geçirmek için. Her şeyin yolunda gidip gitmediğine bakmak için.

Karşısında telesekreterin sesini duyunca, mesaj bırakmadı.

Daha sonra denediğinde de aynı şey.

Ondan sonrakinde de.

Sabır, asla Carnot'nun önemli özelliklerinden biri olmamıştı. Hele bugün. Yapılacak, ayarlanacak bunca şey varken. *Aurore* limana demir attığında, her şeyin yerli yerinde olması gerekiyordu. Yoksa Raissac adama feleğini şaşırtırdı. Zaten onun için kaçmaya çalışmıştı ya.

Polis merkezine getirilip aynı iskemlede oturmaya başladığından beri, parmaklıklı kapısıyla, Evêché Caddesi'ne bakan buzlu camıyla aynı sorgu odasını arşınlamaya başlayalı üç saatten fazla olmuştu. Üstelik, kimse onunla ne yapacağını bilir görünmüyordu. Kahve getirmenin dışında. Siyah ve koyu kahve. Şimdilik çöp tenekesine üç plastik fincan sallamış, ayağını hafif hafif yere vurmaya başlamıştı.

Heriflerin ne yapmaya çalıştıklarını tabii biliyordu. Onu terleteceklerdi. Biraz gereceklerdi. Buraya neden getirildiğini bir kez daha tahmin etmeye çalıştı. Monel mi, yoksa De Cotigny'nin karısı mı? İkisinden biri olmalı. Kapak başka bir şey sızdırmayacak kadar sıkı kapatılmıştı.

Onu burada daha ne kadar tutacaklarını, bağırıp çağırmaya başlamanın, avukatını istemenin işe yarayıp yaramayacağını tartarken, açılan kapıdan içeriye bir polis memuru girdi. Ötekiler gibi sivil giyimli, elinde bir dosya, saçları atkuyruğu biçiminde toplanmış. Kocaman bir herif. Gerçek bir goril, hem de insanın şakalaşmak istemeyeceği biri. Birkaç gün önce, Club Maras'nın önünde omzunu dürten herif olduğunu fark etti.

Monel. Burada bulunmasının nedeni Monel'ydi. Hepsi bununla ilgiliydi. Ama bu yüzden kaçmaya çalışmış olmasının bir yararını görmeyecekti.

Beriki bir iskemle çekip oturdu, dosyayı alıp sayfalarını çevirdi.

Carnot sırtını dayayarak iskemlesinde yayıldı, sanki zamandan bol bir şeyi yokmuş gibi adamın sayfaları çevirmesini izledi, ona daha önce neler anlattığını hatırlamaya çalıştı. Yapması gereken tek şey, hikâyeyi değiştirmemek, yeni bir şey eklememekti. Başka bir şey gerekmiyordu. Yine de, adımlarını dikkatli atmak zorunda olduğunun farkındaydı.

Polis cebinden bir sigara paketi çıkarıp bir tane uzattı.

Carnot başını salladı. Fazladan tek bir kelime bile gereksizdi.

Sigara paketiyle çakmak masanın üzerinde kaldı, polis öteki cebinden bir teyp kaseti çıkarıp ambalajını açtı ve kayıt cihazına yerleştirdi. Bir düğmeye basınca, cihazın kırmızı bir düğmesi yandı.

"Adım Jacquot. Başmüfettiş Jacquot. Bugün Cumartesi, 17 Mayıs, saat 14.40." Carnot'ya döndü: "Peki, sen...?"

Beriki ağzını açmadı.

Jacquot dosyaya baktı. "Jean Alphose Carnot. Doğum yeri Tunus. Marsilya'da ikamet süresi..." Gözlerini kaldırdı, hafifçe gülümsedi. "Yirmi yıl? Aşağı yukarı?"

Bir cevap bekliyordu, gözlerini indirmedi.

"Madem öyle diyorsun," dedi Carnot. Sonra öne doğru eğildi, kollarını masanın üzerine yaslayarak konuştu: "Bana buraya ne sebeple getirildiğimi söylesen, ha?"

Jacquot ellerini iki yana açtı. "Polise soruşturmalarında yardım etmek için, Mösyö. Tabii, eğer yanında bir avukat bulunmasını istiyorsan...?"

"Bunun gerektiğini sanmam, ya sen?" diye aldırışsız bir tavırla cevap verdi Carnot.

Başmüfettiş omuzlarını silkti. Eldeki gerçeklerin tam da o yönü gösterdiğini belirtir cinsten bir omuz silkme. Ne var ki, Carnot böyle devam etmekten memnun olduktan sonra, ısrar etme niyetinde değildi.

"Karar tamamen sana ait, Mösyö. Yine de bütün bu konuşmayı ve söylediğin her şeyi kaydettiğimi belirtmek zorundayım..."

Carnot elini kaldırdı. "Lütfen. Sadede gelelim. Buraya her neden getirildiysem, ona."

Karşısındaki Carnot'ya uzun uzun baktı.

"Vicki Monel," dedi. "Onu tanıyordun. Hatırladın mı?"

"Bunu zaten biliyorsun."

"Bakalım, ne demişsin..." Yeniden notlarına döndü, bir sayfa çevirdi. "Onu bir yılı aşkın bir süredir görmediğini söylemişsin. Hatta belki iki yıldır. St-Charles Garı yakınlarında bir yerde oturduğunu tahmin ettiğini belirtmişsin. Tamam mı?"

Carnot başıyla onayladı.

Beriki kaşlarını kaldırdı, kayıt cihazını gösterdi. Kelimeler gerekiyordu.

"Evet. Doğru."

"Monel'in Toulon'dan, Hyères'den, deniz kenarı bir yerden geldiğini söylemişsin?"

"Doğrudur."

"Kente geldiğinde, seninle mi oturdu?"

"Başlangıçta," dedi Carnot. Bir tırnağıyla öteki elinin tırnak derilerini itmeye koyuldu.

"Nerede ve nasıl tanışmıştın?"

Carnot sıkıntıyla pufladı, manikürünü kısa kesti. "Dediğim gibi, iki yıl kadar önce. Bir barda."

"Geçen sefer 'bir partide' demiştin."

"Parti. Bar. İki yıl önceydi, arkadaş. Belki daha da fazla. Hatırlamıyorum."

Jacquot başını salladı, bir sigara çekip yaktı. Sigaranın dumanı durgun havada dönerek yükseldi.

"Peki, ilişkinizin çeşidi?"

"Her zamanki. Kız arkadaşımdı."

Jacquot yine başını salladı.

Carnot birden ayağının duymadığı bir ritme uyarak hızla dans ettiğini fark etti. Durdurmaya çalıştı. Kahrolası kahve.

"Senin için mi çalışıyordu?"

"Çalışmak mı?"

Polisin bakışları sabırlıydı. Carnot internetteki fotoğrafları hatırladı.

"Arada bir. Şurada burada bir iki iş," dedi zoraki bir tebessümle. Yapar yapmaz da hatasını anladı. Zoraki tebessümün.

"Onu bu oyuna sen mi soktun? Onunla işin bittiğinde?"

Böyle devam etmeye karar verdi. Tebessümle. Fazla seçeneği yoktu zaten.

Başıyla onayladı. Sonra da, bant için: "Evet."

"Ne süreyle?"

"Dört, beş ay."

"Bana onu anlat."

Carnot omuz silkti. Nereden başlamalı ki? "Fahişenin tekiydi," dedi. "Adamı yolundan çevirirdi. Ama çılgındı, tamam mı? Güvenilmez biri. Şu saatte orada olacağını söyler, sonra da görünmezdi. Umutsuz vaka. Bir işe yaramayacaktı. Bana sorarsan, uyuşturucu da kullanıyordu."

"Malı sen mi sağlıyordun?"

Carnot kafasını salladı. "Hayır, sağlamadım."

"Kısacası, teması kaybettin?"

"Dediğim gibi, çekip gitti."

"Arkasından da St-Charles Garı'nın oralarda bir yerde oturduğunu duydun?"

"Doğru."

"Ama onu hiç görmedin?"

"Görmenin bir anlamı yoktu."

"Onu hiç etrafta görmedin mi?"

Carnot başını iki yana salladı. "Hayır."

"Bak, burada ufak bir sorunumuz var, Mösyö."

Carnot omuzlarını düzeltti, omuz silker gibi değil, ama polisin söylediği 'sorun' karşısında aldırmazlık belirteceğini umduğu bir hareket. Oysa gerçek hiç de öyle değildi. Ne o sözden, 'sorun' kelimesinden, ne de söyleniş biçiminden hoşlanmıştı.

"Sorun mu?"

Polis memuru sigarasını tablaya bastırdı, iskemlesinde geriye yaslanıp ellerini ensesinde kavuşturdu.

"St-Charles demiştin. Oturduğu yer olarak?"

"Evet."

Carnot ne olduğunu anlamaya başladı. Karşısındaki geriye dönüyor, tuzak kapanıyordu. Kokusunu alabiliyordu. Şimdi neler döndüğünü görebiliyordu.

"Ama oraya hiç gitmedin?"

"Hayır. Söylemiştim."

"Peki, öyleyse, Cours Lieutaud neyin nesi, Mösyö? St-Charles'dan ayrıldıktan sonra oraya taşınmış olmalı. Ya da belki St-Charles'da hiç oturmadı?"

Carnot yüzünü söylenenleri dinler bıraktı; ama zihnini hızla çalıştırdı. İzler. Ellerinde parmak izleri vardı.

"Lieutaud. Tabii ya," dedi. "Noaville'den yukarı. Elbette. Doğru. Taşındığını duymuştum."

"Kapıcının dediklerine göre, tam da ayrıldığınız dönemde taşınmış oraya."

"Evet, pekâlâ..." Carnot cümlenin sonunu havada bıraktı.

"Ama sen oraya gitmedin mi? Uğramadın mı? 'Ne haber' demeye de mi gitmedin?"

Carnot yeniden tırnaklarına döndü.

"Evet. Belki. Hatırlamıyorum," dedi sonunda, başını kaldırmadan.

"Evet mi hayır mı?"

"Evet. Şimdi hatırladım da."

"Ne sebeple, şöyle bir uğramak için mi? Yoksa bir parti mi vardı?

"Parti olmalı?"

"Ne zaman?"

"Noel. O zamanlar."

"Seni davet mi etti?"

"Hayır, tabii ki hayır. Bazı arkadaşlarla beraberdim. Bir yerde bir parti var, dediler. Kimin partisi olduğundan haberleri yokmuş. Onun evi olduğunu anlamamışlar. Öyle bir parti işte, tamam mı?"

"Yani, onu görünce şaşırdın?"

"Evet, şaşırdım denebilir."

"Peki, o ne yaptı?"

"Sakindi."

"Partiyi kendisinin verdiğini söyledi mi? Evin onun evi olduğunu?"

Carnot anlatılanın dümen suyunda gitmeye kararlı, başıyla onayladı. Kendini güvende hissediyordu. Parmak izleri. Parti. Şimdi emniyetteydi.

Jacquot gözlerini dikmişti.

"Evet. Söyledi."

"Peki, bir daha oraya gittin mi? Partiden sonra telefon ettin mi? Eski günler hatırına falan?"

"Hayır. Hiç."

"Yani, onu orada sadece Noel'de gördün? Onu son görüşün buydu?"

"Belki de yılbaşıydı."

"Ama o dönemlerdi, değil mi?"

Carnot başıyla onayladı. "Evet. O dönemler."

Kapı vuruldu ve içeri yeni birisi girdi, ceketini koltuğunun altına sıkıştırmış, parmakları *merguez* salamları gibi kalın ve kırmızı, şişman birisi. Terli bir cilt ve alnının bir yerinde düğümlenen kısa saçlar. Eğildi ve masada oturanın kulağına bir şeyler fısıldadı. Yeni geleni de tanıdı, onu sorguya çektikleri akşam, arabaya yaslanan adamdı. Herifin ağırlığını hissedebiliyordun. Neredeyse arabayı kaldıracaktı.

Atkuyruklu olan dinledi, sonra başını sallayarak onayladı.

"Güzel iş," dedi. "Sana bırakabilir miyim?"

Şişman olan, "Evet," dedi. "Üzerindeyim zaten," diye cevap verip Carnot'ya doğru bir kez bile bakmadan odadan çıktı. Sanki orada değilmiş gibi.

"Pekâlâ. Nerede kalmıştık?" diye sordu Jacquot.

Carnot adamın cevap beklemediğini biliyordu.

"Tamam. Cours Lieutaud. Neresiydi? Birinci. Hayır, ikinci kat."

"Dördüncü. En üstteki."

Polis dönüp ona baktı.

Carnot yüzünün kızarmamasına çabaladı. Yüzüne gözüne bulaştırmıştı ve bulaştırdığının da farkındaydı. Fazla kurnaz olmaya çalışarak. Oysa hep kısa olsun, zararsız olsun diye düşünmüştü.

"Hey! Hatırlıyorsun demek? Bir kez gitmene rağmen. Harika." İskemlesini itip ayaklandı, gerindikten sonra pencerenin yanına gitti. Pencerenin pervazına yaslanıp Carnot'ya baktı ve, "Söylesene," dedi. "Orada oturabilmek için epey para kazanıyor olmalıydı, ha?"

"Belki. Güzel adresti."

"Nasıl kazandığını biliyor musun? Bu kadar parayı kazanmak için ne yaptığından haberin var mı?"

"Dediğim gibi, öylesine bir partiydi. Gelirden söz etmedik." Jacquot'ya bakmak zahmetine katlanmadı, gözlerini boş iskemlede gezdirmekle yetindi. Beriki böyle yanındayken kendini daha rahat hissediyordu.

"Sana dolabı göstermedi mi?"

Carnot şaşırdı. Dolabı bulmuşlar. Vicki'yi oraya ilk götürdüğünde kız her tarafı didik didik aramıştı. Onu banyoya bile götürüp, orada olduğunu da söylemişti ya, hâlâ görememişti. Polislerin bütün evi elekten geçirmiş olmaları gerekiyordu.

Burnunu çekti, soluğunu usulca boşalttı, köşeye sıkıştırıldığını fark etti. Eğer evde parmak izleri almış ve dolabı da bulmuşlarsa, o zaman oradaki parmak izlerini de aldılar demekti. Ama eğer polise o eve sadece bir kere, o da parti için gittiğini söylediğine göre, dolabı nereden biliyor olacaktı? Bir süre düşündü.

"Dolap mı?" dedi, kendine biraz zaman kazandırmak için. "Ne dediğini anlamadım."

"Banyoda. Aynalı seramiklerin arkasında."

Carnot başını yavaşça salladı. Ardından da, "Tabii ya," dedi. "Tabii. İyice bakmak gerekirdi."

"Gösterdi mi?"

"Hayır. Kendim buldum. Çişe gitmiştim. Havlu bakıyordum."

Carnot gülümsedi. Havlu bakmak... Bak, işte bu güzeldi. Durumdan keyif almaya başlayarak, dudaklarını yaladı. Onu çivileyecek hiçbir şey yoktu ellerinde. Buradan çıkıyordu.

Jacquot başını salladı. "Peki, kameraya ne oldu?"

"Kamera?"

"Dolaptaki, Tarantino. Küçük filmleriniz için Vicki'yle kullandığınız kameradan bahsediyorum."

"Dediğim gibi, neden söz ettiğini hiç anlamıyorum."

"Haklısın. Anlamıyorsun."

Polis gülümseyince, Carnot'nun karnında bir şeyler yer değiştirdi. Kahretsin.

Jacquot, "Tam şu sıralarda adamlarımdan üçü üzerinde senin adresin olan bir arama izni alıyor," diye söze girdi. "Bahse girerim ki, kamerayı bulacaklar. Belki filmleri değil, ama seni Vicki'nin ölümüyle ilişkilendirmeye yetecek kadar delil bulacaklar."

"Sen delirmişsin ve delirdiğinin de farkındasın," dedi Carnot, Jacquot'ya küstahça bakmak için oturduğu yerde dönerek. "Benimle hiçbir ilgisi yok. Gazetelerde yazdıkları gibi. Su Adam. Herkesin bahsettiği herif. Ben de okudum."

Jacquot gülümsedi, masaya döndü. "Sadece Vicki olsa," dedi, "konuşacak pek bir şey bulamazdık. Ama dahası da var."

"Ne demek, 'dahası'?"

"Bir satıcı kız. Galerie Prime'de çalışıyordu. Cesedini Longchamp çeşmesinde bulduk. Adı Grez. Joline Grez. Hatırladın mı?"

Duyduğu ad hiçbir şey anımsatmadı.

Carnot kaşlarını çattı, kafasını salladı. Bütün bunlar da ne demek oluyor?

Ve ardından...

"Senin bir fotoğrafın vardı onda," diye devam etti polis. "Yatak odasında. İkiniz bir arada, bir yerde: bir kulüp, ya da bar. Doğuştan sarışın. Saçları kısacık kesilmiş. Hatırladın mı?"

Carnot'yu tutuklu hücresine indirmelerinden sonra, Jacquot tuvaletteyken Polis Çavuşu Calliou gelip,

yanındaki pisuarın başına dikildi. Nöbeti sona erdiğinden ceketini çıkarmıştı. Jacquot saatine göz attı. Beşi biraz geçiyordu.

"Gastal'in mesajını aldın mı?" diye sordu Calliou.

Jacquot omzunun üzerinden baktı. "Kızla ilgili olan mı? Evet." Yine iyi bir haber. Gastal, Renault'lu kızın izini bulmuştu. Bir salonda güzellik uzmanıydı. Kızla konuşmaya gitmişti.

Calliou aletini silkeledi, fermuarını çekti ve pisuarın başından ayrıldı. "Böyle olması ne komik."

"Ne demek istedin?"

"Cep telefonu. Zanlınınki."

"Carnot'nun mu?" Kafasını salladı. "Şimdi kafam karıştı işte."

Calliou ellerini durulayıp avuçlarını tuniğinin yanlarında kuruttu. "Zanlının telefonu," diye tekrarladı. "Eşyalarını daha toplamaya bile kalmadan, alet çalmaya başladı. Üç dört kere çaldı."

"Cevap verdin mi?"

Calliou başını salladı. "Başta vermedim. Ama durmadı, tamam mı? Sonunda cevap vermeye karar verdim. Ama yanlış düğmeye basınca, bir isim gözüküverdi. Arayanın adı."

"Ve?"

"Ben de gidip Müfettişe söyledim. Sana bildireceğini söyledi. İşe yarayabilirmiş."

"Hatırlat bakayım."

"Raissac diye birisi."

"Tamam," dedi Jacquot. "Evet. İşe yarayabilir."

"Ona bayılacaksın," dedi Delphie kız kardeşine, bindikleri taksi Canebière'den ayrılıp Belsunce'ün arka tarafından dolanarak tırmanmaya başladığı sırada. "İnan bana."

"Polis mi dedin, Tanrı aşkına? Bir aynasız demek?" diye sızlandı Claudine. "Tam aradığım şey. Kötü alışkanlıklar, kuşkulu arkadaşlar, olmayacak saatler; üstelik, muhtemelen alkol veya uyuşturucu sorunu vardır, ya da karısını, yoksa kız arkadaşını dövüyordur..."

"Şşt," dedi ablası. "Çok fazla kitap okuyorsun. Bu dediğim, hiç öyle birisi değil. Gerçekten hoş biri. Demek istiyorum ki, eğer Sydné ondan hoşlanıyorsa, o zaman özel biri olmalı, değil mi? Hem sana bir şey daha söyleyeyim... Eğer böylesine mutlu bir evliliğim olmasa, ben de..."

Durakladı. 'Mutlu' ve 'evlilik' sözcükleri ağzından çıkar çıkmaz, mayınlı araziye ayak bastığını fark etmişti. Bundan altı ay önce Claudine hiç olmayacak bir saatte eve döndüğünde, en iyi arkadaşını kocasıyla yatakta bulmuştu. Sadece altı ayda hayatı altüst olmuştu. Kocasına öfkeleniyordu ve kendine kızıyordu. Onu çıldırmaktan kurtaran öfkesi olmalıydı. Sergisi için gerekli eserleri nasıl tamamladığından Delphie'nin haberi bile yoktu.

Yanında oturan Claudine daha yumuşak bir sesle devam etti: "Keşke yapmasaydın, diyorum... Bu aralar, bana hiç de doğru gelmiyor."

Delphie taksinin arka koltuğunun loşluğunda kız kardeşinin elini arayıp sıktı. Yürek yarası ve ağır iş,

diye düşündü, Claudine'in her zamanki heyecanını köreltmiş olabilirdi, ama görünüşüne zarar vermemiş gibiydiler. Tipik, diye düşündü, daha uzun zaman önce kız kardeşinin Eddé ailesinin en iyi özelliklerinden aslan payını aldığını kabullenen Delphie: babalarının çıkık ve azametli elmacık kemikleri, annelerinin parlak kestane rengi bukleleriyle badem biçimi gözleri ve –becerdiğinde– her zamanki gibi sıcak ve harika, şimdi de solgun bir üzüntüyle yumuşamış tebessümü. Yapması gereken tek şey, diye düşündü Delphie, biraz kilo almaktı. Son aylarda gereğinden fazla zayıflamıştı ve zayıflık ona pek yakışmıyordu. Biraz şişmanlaması gerekiyordu. Güzel, doyurucu ev yemekleri yemeliydi. Hem bu, hem de hayatında yeni bir erkek gerekiyordu.

Oldukça loş bir sokakta konuksever bir ışığı andıran beyaz, büyük kare penceresiyle Galeri Ton-Ton önlerinde beliriverdi. Taksi yavaşladı ve kaldırımın kenarında durdu.

"Hiç bilinmez ki," dedi Delphie neşeyle. Kız kardeşinin elini bırakıp, kapının koluna uzandı ve Claudine'i dışarı itekledi. "Bakarsın, bir resim alıverir."

Oysa resim falan almadı. Gelmedi çünkü.

Gelmemesi, bir gözünü galerinin kapısından ayırmayan Delphie'yi biraz üzdü. Üç gün önce, Sydné'nin davetinde, açılışa gelmeye söz vermişti oysa. Çok ilgili görünmüştü. Delphie'nin bilgi almak için hemen ertesi gün aradığı Sydné'ye göre, yalnız yaşıyordu. Parmağındaki yüzük, demişti Sydné, hiçbir şey demek değil. O yüzüğü ona bir kız arkadaşı vermiş, sonra da aklı pek yerinde olmadığından olacak, adamcağızı bırakıp gitmişti. İyi de oldu, diye eklemişti Sydné alayla.

Claudine'e gelince, ablasının konuğunun gelmemesi çok önemli değildi. Düşünürse, rahatlatıcı bir şeydi, o kadar. Oysa bu konuyu düşünmemişti bile, sadece

ilk sergisinin açılış gecesinde bu adamın ilgisiyle uğraşmanın can sıkıcı olacağını aklından geçirmişti, hepsi bu. O sırada, ablasının onunla tanıştırmaya çalıştığı adamı düşünüp zaman kaybedemeyeceği kadar çok şey vardı aklında. O ilk gece, asıl konu galeriydi, eserleriydi, başka hiçbir şey değil.

Her şey Claudine'in eşikten adımını attığı anda başladı: tablolarının beyaz badanalı tuğla duvarlar üzerinde duruşları, asılırken izlenen sıra, üstten aydınlatmanın etkisi, isim kartları, kataloglar, kanape dolu tepsiler, şaraplar. Kaygılanacak, sinirlerini sınayacak bunca şey vardı. Ama bir şey yapmak için de çok geçti artık.

Sonra birden, galerinin insanlarla dolması, gürültü, patırtı. Hepsi de ona yönelikti: karşılanacak arkadaşlar, ajanına söylenecek bir söz, tanıştırmalar, kalabalığın içinden kopup eserlerine yaklaşanları, değerlendirenleri izlemek, bütün merhabaların, nasılsınların, dostça ama sahte oldukları açık tebriklerin ötesinden, berikilerin dikkatsiz yorumlarını duymaya çalışmak. Eğer dedikleri kadar iyi olsaydı, şu anda Cavaillon'un dış mahallelerinde değil, St-Rémy-de-Provence'ta oturması gerekirdi.

Ne var ki üç saat sonra, galerinin kapılarını kapatıp geç bir akşam yemeği için Eski Liman'a doğru yürüdüklerinde, Claudine yüreğine su serpildiğini hissetti. Becermişti işte. Başarmıştı. İlk gecesi başarılı geçmişti ve öylesine mutluydu ki –birkaç gerçekten övücü söze 'kulak misafiri' olmuştu– tek istediği ablasıyla sergi hakkında konuşmak, kaçırdıklarını teker teker dinlemek ve nereden çıktığı belli olmayan, sorular sorup cevaplarını yazan *Côte Sud* eleştirmeni konusunda ajanının başının etini yemekti. Ne düşünüyordu? Ne diyecekti? Ne zaman yayınlanırdı? Sorular, sorular.

Daha da iyisi, birkaç resim satmayı bile başarmıştı. Resim kartlarının altında yarım düzine kırmızı noktacık. Otuz bin franktan biraz fazla. Ton-Ton'un bir haftalık kirasını ve çerçeve masraflarının büyük bir bölümünü karşılamaya yeter.

O gece, bütün beklentilerinin tersine, keyiften patlayacak gibiydi.

Altı aydan sonra hayat... yeniden başlıyordu.

O sabahki mektuplardan sonra, Dul Bayan Foraque hâlâ onu bekliyordu.

Saat onu geçiyordu ya, Jacquot hâlâ dönmemişti. Üstelik, cumartesi gecesiydi. Bir insan çok fazla çalışabilirdi, bu da hayatın gerçeklerinden biriydi. Şu Su Adam dedikleri katil sokakları arşınlıyor olsa da. İğrenç, diyordu bütün bunlara. Onun zamanında, her şey çok daha farklıydı. Bütün bu televizyon, falan. İnsana yarar bir şey değil.

Bütün bunlar, akşam yemeğini yedikten, kanaryalarını yemledikten ve kadehine bir yudum içki koyduktan sonra *Zengin ve Ünlülerin Görkemli Yaşamları* programını izlemesini engellemedi. Sonra, şovun ortalarında bir yerde, dış kapının gıcırdayarak açıldığını duydu; kapı kocasının dükkânına açılırken duyduğu gıcırtının eşi.

Madam Foraque televizyonun uzaktan kumandasını alıp sesi azalttı ve dışarıya kulak kabarttı. Seramiklerin üzerinde o tanıdık ayak seslerini, eski masanın yanında duraklandığını ve karıştırılan zarfları duydu. Kartpostalı en tepeye koymuştu. Washington'dan geleni. Üzerinde Beyaz Saray'ın havadan çekilmiş fotoğrafı vardı.

Bayan Foraque postacının elindeki faturalarla broşürlerin arasında, kartpostalı hemen fark etmişti. Bejlerin ve sarıların yanında canlı renkleri. Katılığını. Parlak, egzotik cilasını ve yabancı pulu. Görür görmez, kimin gönderdiğini anlamıştı ve iyice bakabilmek için geveze postacıdan kurtulmaya can atıyordu. Sonunda

beriki *adieu* deyince, ön kapıyı kapattı, kartpostalı çevirip arkasını okumaya koyuldu.

İlk tepkisi, kartı atmak oldu. Hiç gelmemişti, berikinin haberi bile olmayacaktı. Ama fikrini aynı hızla değiştirdi. Bilmesi gerekirdi, her şeyin bittiği, kadının gittiğini öğrenmek zorundaydı. Kartpostalın üzerindeki sözcükler bu konuda yeterince açıktı. Adam kadın için acı çekiyordu ya, doğru değildi, olamazdı, bir yerde bitmeliydi. Fazla geç olmadan.

Dul Madam Foraque, bütün bir hafta boyunca görmüştü durumu: çatık kaşlar, büzülmüş dudaklar, yorgun gözler ve üst kata çıkarken o bitkin el işareti. Her sabah işe gitmek için çıkarken, o takınılmış tebessümün ardında, aynı derecede bitkin görünüş.

Kapının dışında, ayak sesleri uzaklaştı. Bu kez daha hafif gibi geldi Madam Foraque'a. Ağır adımlar değil, güçlü, hareketli bir tırmanış. Peki, o duyduğu ıslık sesi miydi, uzaktan gelen birkaç nota mıydı, yoksa kanaryalarından biri mi? Son durumdan memnun, dikkatini televizyon ekranına çevirdi.

Oysa Madam Foraque'ın keyfinin tümden bozulması uzun sürmeyecekti. Yolunda gitmeyen bir şey vardı. Hem de çok kötü bir şey. Koltuğunda dimdik doğruldu. Ne olduğunu hemen anladı. Televizyondaki sunucu. Ne söylediğini duyamıyordu. Tek bir kelimesini bile. Duyamıyordu artık. Sağır olmuştu. Öylesine. Göz açıp kapayıncaya kadar.

Sonra, büyük bir rahatlamayla kucağında televizyon kumandasını gördü ve sesi yeniden yükseltmediğini hatırladı.

Pazar

Paul Basquet, Aix-en-Provence'ın birkaç kilometre batısında, aileye ait sayfiye evinin çakıl kaplı terasında, sabah güneşinin altında oturmuş, pazar gazetelerini son bir kez karıştırıyor, okuduklarını teker teker masanın üzerine bırakıyordu. Roucas Blanc'daki ölümlerle ilgili olarak, daha önce okuduklarından, baş sayfa haberlerinden, iç sayfalardaki başyazılardan, yorumlardan ve tabii ölüm ilanlarından farklı tek bir haber bulamamıştı. Ya da televizyonda gördüklerinden: cesetlerin bulunmasını izleyen soluk soluğa son dakika haberleriyle, arkasından yapılan eklemeler.

Her şey öylesine... şaşırtıcıydı ki. Çok yakınında olup bitiyordu. *Calanque*'ları imara açma önerisini üç kez geri çeviren, ama Raissac'ın dediklerine bakılırsa yeni öneriyi planlama komitesinin ilk toplantısında geçirecek olan adam. Ölümü kendi elinden olmuştu, üstelik karısının öldürülmesinden birkaç saat sonra. Gazetelere ve televizyona göre, Suzanne de Cotigny, gazetecilerin Su Adam adını taktığı seri katilin beşinci kurbanıydı ve bundan öncekilerin hepsi gibi boğularak öldürülmüştü.

Olağanüstü. Gerçekten olağanüstü.

Çeşitli imar işleri dolayısıyla Hubert de Cotigny ile birkaç kez karşılaşmıştı; resmi sunumlarda, kokteyl partilerinde, hatta bir kere de bir akşam yemeğinde: son defasında, Aqua-Cité'nin açık deniz bölümünün açılışında. Yine de, adamı sevmesi için hiçbir neden

yoktu. Basquet'nin kitabında De Cotigny züppe herifin tekiydi, işte bu kadar. Eski ekol. Kaymak tabakadan. Marsilya'nın büyükleri ve iyileri arasında. Kendi karısının, Céléstine'in birlikte büyüdüğü tipten insanlardan. Yine de, adam için üzülüyordu. Sarsıcı bir trajedi. İnsanın karısını –gazetelerin deyimiyle– böylesine rastlantı gibi, amaçsız bir cinayette kaybetmesi, arkasından da, birkaç saat sonra, genç karısının ölümüyle kendi hayatını sona erdirmekten başka bir seçenek göremeyeceği bir umutsuzluğa, bir karanlığa düşmesi.

Böyle bir şeyi kimse için dileyemezdi: De Cotigny'ye bile.

Bütün bu olanların o izin işi üzerinde nasıl bir etkisi olacağını, işlerin ne kadar gecikeceğini yeniden düşünmeye başlamışken, sabah koşusundan dönen Céléstine kahvaltı sofrasına geldi. Tabak altlığını eline aldı, soluğunu gürültüyle boşaltarak yüzünü yelpazelemeye koyuldu. Karısına gözünün ucuyla şöyle bir baktı. Güzel olamayacak kadar benziyordu babasına: yüzünde aynı ağır sarkıklık; aynı güçlü burunla aynı seyrek saçlar; bir de on iki yılda üç çocuk doğurmanın vücut ölçülerinde bıraktığı izler. Masanın başında, üst dudağı ve kızarmış yanakları terden sırılsıklam öylece dururken, şekilsiz ve tıknaz görünüyordu. Ne kadar düşünürse düşünsün, karısının amacının ne olabileceğini anlayamıyor, zavallının saçma çabalarına tanık olabilecek kadar yakında oturan komşular bulunmadığına da şükrediyordu. Bir keresinde bürodan eve gelirken onu yolun kenarında kolları omuzlardan kaldırılmış, dirsekler piston gibi ileri geri çalışır, her adımda bacaklarının dizden aşağı bölümünü sağa sola açar görmüştü; kadınların koşma şekilleri gibi, topu atışları gibi. Bütünüyle koordinasyonsuz. Arabaya almak için yavaşlamıştı ya, beriki eliyle devam etmesini

belirtmişti: "Hayır, hayır, sonuna kadar bitirmem gerek." Öylesine soluksuzdu ki, konuşmakta bile zorlanıyordu. Dikiz aynasından kadının omuzlarını geriye atıp, adımlarını hızlandırdığını görmüştü. Kocasının baktığının farkındaydı.

Céléstine tabak altlığını yerine bırakıp bilekliğiyle alnındaki teri silerken, bir şey sormaya hazırlandığını da görüyordu. Yüzünde o ifade vardı. Tereddütlü ama kararlı, uygun anı bekler gibi.

Yanılmamıştı. "Fazilleaux'lar davet etti. Akşam yemeği ve piket. Bu akşam. Chantal Duret'lerin de geleceğini söyledi."

Bu son ayrıntıyı bir gün önce, öğleden sonra Chantal'den duymuştu ve kocasının kararını etkileyeceğinden emindi. Xavier Duret, Nice'teki Tuillot Konsepti'ni tasarlayıp finanse eden, Grimaud yat havuzunu yapan, tek bir hamlede yapısal ağırlıkları yarıya indiren, proje giderlerini azaltan ve güvenliği artıran yangın duvarı sistemine öncülük eden kişiydi. Ne var ki daha cümlesini bitirmeden, hâlâ konuşurken, Mösyö Duret'yle tanışma ihtimalinin bile kocasını yerinden oynatamayacağını görebiliyordu.

Beriki içini çekti, üzüntüyle gülümsedi, hatta karısının eline bile uzandı.

"Çok isterdim, gerçekten. Ama burama kadar doluyum. Korkunç bir hafta geçirdim ve çok geri kaldım. Daha sonra, işim bitince bir uğrasam?"

Céléstine başını salladı. "Chantal'e söylerim."

Sonra ayaklandı, gazetelerden birini alıp eve girdi.

Rully ve Jacquot birbirlerini suskunluktan rahatsız olmayacak kadar iyi tanırdı. Şimdi de üstlerine tam da böylesi derin, düşünce dolu bir sessizlik yerleşiyordu. Rully, gözleri alçılı bacağını havada tutan plastik ipte; Jacquot kollarını iskemlenin arkalığında kavuşturmuş, çenesini ellerine dayamış, Rully'nin yatağının ayakucuna yayılan, penceredeki jaluzilerden kesik kesik görünen aydınlık dörtgene bakıyordu.

Rully'nin odasının ötesinde de sessizlik hâkimdi. Bu pazar sabahında ne sedyelerin tekerlek gürültüsü, ne telefonların acele çalışı, ne uzaktan gelen ses, ya da muşambanın üzerinde lastik ayakkabı gıcırtısı vardı. Koca hastane baştan sona boşalmış da olabilirdi; tek bir odası dışında.

Jacquot yanında öğle yemeğini de getirmişti. La Carnerie'deki Gassi'den alüminyuma sarılı iki etli ve salatalı dürüm, biraz şarap, peynir ve ekmek. Birer kadeh kırmızı şarap götürüp dürümlerin yarısına gelince Rully oyunu başlattı, geçen bütün bir haftanın ipuçlarını, kırılma noktalarını anlatması için Jacquot'yu zorladı: spor salonu, kıymık, Carnot'nun Monel'in dairesinin her köşesine bıraktığı parmak izleri ve sonunda, cumartesi akşamüstü, Carnot'yla ikinci kurban arasındaki ilişkinin ortaya çıkması.

Parçaları bir araya getiren ekipten biriydi: Bernie Muzon. Calliou eşyalarını ayırıp torbalara doldururken Carnot'yu resepsiyonda görmüş ve fotoğrafını Grez'nin dairesinde gördüğünü hatırlamıştı. Yine de bağlantıyı o an kuramamıştı. Sadece düşünceye dal-

mıştı. Jacquot'nun polislikte en sevdiği şeylerden biri. Tanıdık bir yüz: bu yüzü daha önce bir yerde gördün. İyi de, nerede?

Muzon'un fotoğrafı yerine yerleştirmesi biraz zaman aldı. Carnot soruşturma odasında beklerken Muzon eldeki kanıtları, raporları, açıklamaları gözden geçirdi, sonunda da aradığını buldu. Joline Grez'nin başucundan getirdikleri fotoğraf. Omzunda bir erkeğin koluyla göründüğü resim. Siyah kıvırcık saçlar, koyu renk gözler, sıkılmış gibi, saldırgan bir duruş. Grez'nin cesedini Longchamp havuzunda bulduktan sonra, fotoğrafla turlar atmışlar, ellerindeki resmi Galerie Prim'e, Grez'nin ailesine, arkadaşlarına göstermişlerdi. Hiçbirinden bir şey çıkmadı.

Şimdiye kadar. Aşağıdaki adam. Nöbetçi çavuşun masasında karşılaştığı adam. Muzon, Jacquot'nun aynı adamı başka bir kurban, Vicki Monel konusunda sorguya çekeceğini duyunca, bir şey yakaladıklarını anlamıştı.

Jacquot'yu soruşturma odasına inerken yakalayıp, gerekenleri anlattı.

"Talihli kırılma noktalarından biri daha," dedi Rully. Yatağın metal başucuna uzanıp, göğüs kaslarını gerdi.

"Dediğin doğru," dedi beriki. "Gün olur, kanıtlar eşiğine yığılır."

"Yani *gerçekten* de bu Carnot mu, diyorsun?" diye devam etti Rully.

Jacquot iç geçirdi. "Bir kanıt daha bulabilmek ne iyi olurdu, biliyor musun? Bir bağlantı daha lazım. Ballarde, ya da o İngiliz kız, Holford veya De Cotigny." Ellerini açtı. "İstediğini seç. Şimdilik, beşte iki, rastlantı da olabilir. Her iki tarafa da götürebilir. Üstelik evinde adamı suçlayacak bir şey de bulunmadı. Çocuklar tepeden tırnağa aradı. Herifi nallayacak hiçbir şey yok."

"Ama hâlâ gözaltında tutuyorsun?"

"Ah, evet. Arkadaşımız Carnot şimdilik hiçbir yere gitmiyor."

"Yine de memnun değilsin?"

Jacquot ortağına üzüntüyle gülümsedi. "Bir his, sadece. Hiçbir şey. Bir şey. Kim bilir? Tabii, onu kurbanlardan ikisi için suçlayabiliriz. Evet, bu işi yapmış olabilir, öldürebilir; yeterince kötü. Hatta belki bir neden bile bulabiliriz: Vicki'nin kısa devre yapmak istemesi, Grez'nin istenenleri yapmaması." Durakladı, başını salladı. "Asıl mesele... Su Adam'ın cesetlere yaptıkları. Tecavüz. Bu... hiç uymuyor. Faslı yerine aslı varken, Carnot elinde bir tahta... bir aletle etrafta dolanacaklardan değil."

İşte iki arkadaş o sırada sessiz kalmışlardı; Rully, Jacquot'nun anlattıklarını düşünüyordu, Jacquot'ysa son birkaç günde ortaya dökülen, hepsi de Raissac'ın etrafında dönen her şeyden mantıklı bir sonuç çıkarmaya çalışıyor, aklının bir köşesinde bir huzursuzluk olduğunu hissediyordu; hâlâ karanlık ve elle tutulmaz, ama ötekilere uymayan bir parça: hafta başında, Gastal'in Raissac'a gösterdiği ilgi; Vicki Monel'in dairesinin Raissac'ın şirketlerinden birine ait olması; Cassis'deyken Raissac'ın dil sürçmesi; Doisneau'nun Raissac'la ilgili uyarısı ve daha sonra cesedinin Radoub havuzunda bulunması; Salette sayesinde, Raissac'in şirketlerinden birinin Basquet Maritime'e ait olup o gün limana girecek bir geminin yük manifestosunda ithalatçılardan biri olarak görünmesi.

Bir de, bir önceki akşamın son gelişmesi, yeni bir bağlantı daha: Raissac'ın Carnot'yu cep telefonundan araması; Gastal'in Renault'nun şoförünün kimliğini belirlediğini Jacquot'nun kulağına fısıldamak için soruşturma odasına girdiğinde söylemeyi unuttuğu bir

ayrıntı. Bakarsın, Gastal yarın bundan bir şekilde bahseder. Ya da belki önemli olmayacağını düşünmüş, tamamen unutmuş olabilir.

İyi de, adamla böylesine ilgilenirken, nasıl unutmuştur? Yoksa bazı bilgileri –Lamonzie'ye götürmek üzere– kendine mi saklıyordu? Şimdilik, bekleyip görmeye karar verdi. Hâlâ bütün parçalar bir araya gelebilirdi. Şimdilik, bilmek de yeterliydi.

Sessizliği bozan Rully oldu.

Göğüs kıllarından kırıntıları toplarken, "Yeni ortağın ne düşünüyor?" diye sordu.

"Gastal mi? Söylemesi kolay değil. Haftanın başında, gerçek bir dertti. Cinayetle ilgilenmediğini, çok sıkıcı bulduğunu, Lamonzie'ye katılmak için sabırsızlandığını söylüyordu. Neredeyse saat doldurduğunu söyleyecek kadar ileri gitti. Daha sonra, haftanın sonuna doğru, temposunu bulmaya başladı. Tabii şimdi, işin bittiğini düşünüyor. Bundan sonrası tereyağından kıl çekmek gibi. Adamımızı enseledik."

"Öyleyse, ona bir şey anlatmayacaksın? Carnot'dan kuşkulandığını?"

"Pek yararı olmaz. Sadece oturup bekleyeceğim, galiba. Bakalım, ne tarafa gidecek?"

Rully yemek artıklarını topladığı alüminyum folyoyu top haline getirip, Jacquot'ya fırlatırken, "Gidip kimsenin bacağını kırma da," dedi.

* * *

Jacquot, La Conception'dan çıktıktan sonra, yolunu uzatarak Belsunce'den geçti. Bir gece önce, Boni'yi düşünüp uykuya dalarken, bir şey hatırlamıştı. Hatırlayıp, kendini kötü hissetmişti.

O pazar, uğraması gereken bir yer daha vardı.

Adam daha galeriye girer girmez, Claudine Eddé'in gözleri üzerine dikilmişti. Üzerinde bilgisayar, telefon ve bir dizi katalog bulunan masasının arkasında oturmuş, klavyeyle meşgul oluyordu. Adama bakıp hoş geldiniz niyetine başını sallamasından, berikinin de tebessümlü cevabından başka bir iletişim kurmamışlardı. Her ikisi de odada sanki bir başkası yokmuş gibi davranıyordu. Ya da tam tersine, birisi varmış gibi.

Ama şimdi artık bu konuda bir şeyler yapmanın zamanı gelmişti.

Adam Claudine'in söze girmesi için yeterince oyalanmış, ilgi gösteriyor gibi durmuştu. Müşterilerin sanatçıyla konuştuklarını fark etmeleri, çoğunlukla terazinin bir kefesinin ağır gelmesi ve bir tablonun daha satılması anlamına gelirdi. Galeri Ton-Ton'u bir haftalığına tutmasını önerirken, ajanı anlatmıştı bunu; geri kalan her şeyi kendisi üstlenecekti.

Claudine de öyle yapıyordu. Açılış gecesinden sonraki Pazar günü.

Bomboş yatağında, her zamanki kuşkularla belirsizliklere uyanırken, bir gece önceki gösterisinden ve kutlama yemeğinden sonra sakinleşmişti. Yataktan kalkıp işe gelmek, bir gece önce kalabalıktan uğuldayan galeride yapayalnız, birinin uğrayıp bir şey almak istemesini beklerken masanın arkasında oturmak gerçekten kararlılık istiyordu.

Biraz önce galeriye giren adam gibi. O öğleden sonra gelen ikinci kişi. Öğleden öncesi iyi geçmiş, yoldan geçenler içinden bir sürü insan galeriye de uğramıştı, oysa

yemekten sonra, galeriyi kapatabilirdi bile. Aslında, zil çalıp kapı açıldığında, tam da bunu düşünüyordu.

Masasından kalkıp kendini tanıtmak için gerekli cesareti tam toplamıştı ki, beriki döndü ve sordu:

"Çok iyi, öyle değil mi?"

Bu da Claudine'i olduğu yere mıhladı. Ne cevap vermeli? Bir taraftan, ressamın tesadüfen kendisi olduğunu söyleyebilirdi: iltifatınız için teşekkürler. Ya da sanatçı sanki başka birisiymiş gibi hareket eder; o sırada kolayca sanılacağı gibi, galeride görevli olduğunu söyleyebilirdi.

"Bu söylediğinizi duysa, son derecede memnun olurdu," dedi. Gerçeği söyleyecek cesareti bulamadığı için kendine kızdığından, ensesinin kızardığını hissetti. "Hangi sanatçı olmazdı ki?"

"Gerçekten de güzel bir dokunuşu var," dedi beriki. Camın değişken kalınlığından şekilleri bozulmuş görünen incirlerle dolu iki cam kavanozun görüldüğü *Olgun 2* adlı tablonun önünde duruyordu. "Renkleri güzel, gölgeler tamam. Gerçek bir doku var. Bir de kavanozların kenarına doğru itilmiş incirleri görmek de insana... şey duygusu veriyor... nasıl demeli?" Sanki aradığı sözcüğü orada bulacakmış gibi, yere baktı. "Şekil, belki de. Hayat."

Claudine bir an için bütün bunların bir asılma cümlesinin başlangıcı olup olmadığını merak etti. Sohbet başlatmak için satıcı kızlara –karşısındaki onu satıcı kız sanmıştı, besbelli– karşı uygulanan cinsinden. Tatlı bir flört.

Yine de, ikna olmadı. Adam gerçekten de tabloya bakmıştı ve resim hakkında söylediği her şey –kavanoz camının kalınlığından, ya da dokunuşundan olsun, incirlerin biçimini değiştirmesi– tam da vermek istediği etkiydi.

Adam sonra tablonun yanındaki etikete baktı ve bu fiyatta olmasını zaten bekliyormuş gibi, başını salladı.

Yürümeye devam etti. "Dün akşamki açılışa davet edilmiştim, ama bir yerde takılıp kaldım. Siz de gelmiş miydiniz? Eğlenceli miydi?"

Duydukları, Claudine'in soluğunu kesti. O olamazdı, kesinlikle olamazdı, değil mi? Ablasının çağırdığı, ama görünmeyen adam? Delphine'in kız kardeşiyle tanıştırmak istediği? Hayır, mümkün değil...

"Evet, geldim. Harikaydı. Sanatçıyı tanır mıydınız?"

Beriki kafasını salladı. "Bir davette ablasıyla tanıştım. Beni açılışa davet etti. Kaçırdığıma üzülüyorum."

Demek, gerçekten oydu. İnanamıyordu. Midesinde kelebekler uçuşmaya başladı. Nasıl olduysa, konuşmayı becerdi. "İyi ya, siz de şimdi görüyorsunuz işte. Asıl önemlisi, bu."

"Görünüşe bakılırsa, bazılarını satmış bile," dedi adam. Kırmızı etiketleri gösteriyordu.

"Çıldırdılar."

"Böylesi bir yeteneği anlamak için çıldırmak gerekmez," dedi adam.

Masaya doğru yürüdü, döndü ve sanki bir sırrını paylaşacak... ya da yemeğe davet edecekmiş gibi baktı. Hiçbiri değildi oysa.

"Sizde... şey...?" doğru sözcüğü bulabilmek için etrafına bakındı.

Claudine gözlerini kaldırıp adama baktı, kendini hazırladı.

"...biraz daha... az pahalı?"

Hiç de beklediği bir şey değil. Konuşmakta bile zorlandı. "Daha küçük bir şey var. Pencerenin yanında. Tabakta limonlar."

Adam pencereye doğru yürüyüp tabloya baktı, biraz uzaklaştı, sonra da fiyatını görmek için eğildi. Kaça olduğuna bakmadan, resmi incelemesi Claudine'in hoşuna gitti.

"Dört bin," dedi Claudine. Söyleyebileceği tek söz. Sanki adam okuyamazmış gibi.

"Gerçekten güzel." Sonra da: "Alıyorum."

Masanın başına döndü, iç cebinden bir çek defteri çıkardı. Defteri açtığında, genç kadın tersten de olsa, adını okudu: D. Jacquot. Delphine'in görünemeyen konuğunun adı bu muydu? Ablasının bir ad söyleyip söylemediğini hatırlamıyordu. Öte yandan, adamı nasıl tarif ettiğini de unutmamıştı. Üstelik, polise benzemediği de kesindi. İnce görünümlü bir keten ceket, toplanıp atkuyruğu yapılmış parlak siyah saçlar, harika tırnaklar ve yalınayak, blucinin altında sadece espadril. Claudine'e o kahve reklamındaki futbolcuyu, Ginola'yı hatırlatıyordu. Karışımı biraz sertleştirmek için de bir tutam Depardieu. Ama bütün bunların yanında çok, ama çok çekici. Aynı zamanda hem sert hem de yumuşak, nefis bir ses. Bir de, o gözler. Bazı yaprakların alt tarafları gibi böylesine yumuşak, değişken ve yarı saydam bir yeşili karıştırmada zorlanırdı.

"Kimin adına yazayım," dedi beriki, gözlerini kaldırıp ona bakarak.

"Sanatçının adına, Claudine Eddé."

Çeki yazdı, defterden koparıp uzattı.

"Teşekkürler Mösyö. Tablodan keyif alacağınızdan eminim."

"Ben de eminim." Sonra da: "Ne zaman geçip alayım?"

"Adresinizi bırakırsanız, evinize göndeririz. Ya da sergi kapandığında, gelip alırsınız."

"Ne zaman kapanıyor?"

"Cuma," dedi beriki. Her şeyi yanlış söylediğinin farkındaydı ama bir şey yapamıyordu. "Altıda kapatıyoruz."

Adam başıyla onayladı, hafifçe gülümsedi. "Geleceğim," dedi. "Belki ressamla tanışıp, bizzat teşekkür etmek için." Sonra çek defterini cebine koydu, başını sallayarak vedalaşıp galeriden çıktı.

Claudine Eddé'yi kendine biraz kızgın bırakarak: satıcı kız rolünü oynayıp, adama gerçeği söylemediği için; üstelik adam gerçeği öğrendiğinde, ne kadar utanacaktı. Cuma akşamı tablosunu almaya geldiğinde, gerçeği öğreneceğine hiç kuşku yoktu.

Üstelik bir denemede bile bulunmamıştı.

Claudine hangisinin daha kötü olduğuna karar veremedi.

Bütün çabasına rağmen, ondan sonraki iki saat boyunca, kendini adamın parmağında yüzük olup olmadığını düşünmekten alıkoyamadı.

Bir yanlış. Su Adam bir hata yapmıştı. Bir değerlendirme hatası, nereden geldiği belli olmayan anlık bir heves ve bunun sonucunda dikişler atmak üzereydi.

Berthe Mourdet'nin hesabının serinkanlılıkla ve temizce görülmesi, ardından da cesedinin L'Estaque'ta, Corbières Plajı'nda bulunması birkaç kaşın kalkmasına neden olacaktı. Su Adam cinayetlerine eklenecek yeni bir isim. Saint-Pierre'li bir güzellik uzmanı. Ee? Birkaç televizyon haberi, yerel gazetelerde telaşlı birkaç yazı yayımlanacak, polisten de katili yakalamak için gayretlerini daha da arttıracakları gibi sözler duyulacaktı: her zamanki içi boş vaatler. Hepsi bu kadar. Diğer bir deyişle, çok değil. La Rochelle'de, de Dieppe'de aynı şey olmuştu.

Oysa Berthe Mourdet'nin hesabı görülmemişti. Ne serinkanlılıkla, ne temizce, ne de herhangi bir başka şekilde. Güçlü ve beklenmedik bir hevesin sonucunda, arabasına binip uzaklaşmasına izin vermişti. O kadar basit. Onu izlemekle, tanımaya çalışmakla, Trois Rois Sokağı'nda gittiği o kahvehanede kızın arkasında kuyruğa girmekle, cildindeki sabun kokusunu soluyacak kadar yaklaşmakla geçen beş hafta. Ama kısacık bir anda, plan değişti ve kız kaçıverdi. Şanslı kız. Bütün bu çalışma, bir hiç uğruna.

Tabii bir farkla: bütün bu hazırlıklar onu Roucas Blanc'a ve o büyüleyici kadına götürmüştü. Tanrım, kadına bakınca, yanındaki Berthe bir pancar çuvalı gibi görünüyordu.

Kısacası, Su Adam orada kaldı, rakibinin –röntgencilik için ağaçların arasına saklanmış, şortlu ve sivilceli bir çocuk– gitmesini sağladı ve Berthe'in o nefis arkadaşıyla birinci sınıf zaman geçirdi. Önce çimenlerde, yekvücutmuş gibi otların üzerinde yuvarlanarak, sonra da havuzda, derin ve karanlık suda oynaşarak birlikte yaptıkları her şey: kadının o harika, yürek ısıtıcı, kabarcıklı kahkahalarının eşliğinde.

Harika, nefis bir zevk. Ama çok, çok önemli bir hata. Su Adam'ın bu kadar öfkeli olmasının nedeni de buydu.

Berthe'in aksine, yatak arkadaşı Saint-Pierre'li bir güzellik uzmanı değildi ve ölümü çok ses getirmişti. Basına, televizyon ve radyo yayınlarına göre, Madam de Cotigny çok önemli bir hanımefendiydi: haberi aldıklarında Fransa'ya kendi özel jetleriyle gelen zengin bir Amerikalı ailenin kızı, kadının ölümünden daha sonra intiharı seçecek kadar yıkılan önemli bir yerel politikacının da karısı. İki gündür gündemden inmeyen bir hikâyeydi ve hiç de yavaşlayacak gibi görünmüyordu. Bu öykü sürüp giderdi artık.

Polisin doğru bağlantıları kurması biraz zaman aldı. Başlangıçta, tepkileri her zamanki gibiydi: birkaç dağınık televizyon yayını, soluk soluğa makaleler sağanağı, bir de Aqua-Cité'den otomobille çıkarken basına açıklama yapan şişman polisin birinci sayfadaki fotoğrafı. Bütün bunlardan herhangi bir rahatsızlık duyduğundan değil. İnsanın kendi soruşturmasını izlemesinde, yetkililerin kendi çevrelerinde koşmalarını seyretmesinde gerçekten belirli bir tatmin duygusu vardı. Kendilerine o kadar güveniyor, öylesine kabarıyorlardı ki. Ama bütün varabildikleri de bu kadardı işte. Daireler çizerek koşmak.

Sonra birden öteki, Jacquot, geldi soruşturmanın başına: artık o şişko değildi olayları yöneten. Cumartesi gazetelerinden birinde bir fotoğrafı basılmış, ardından da televizyonda, polis merkezinin dışında bir açıklama yaparken görülmüştü. Geniş omuzlu, yüzünden geriye doğru taranıp atkuyruğu şeklinde toplanmış saçlar, bir de kameradan ayrılmayan, kararlı bakışlarıyla adamın içini ürperten gözler. Bazı olayların gününü piç etmesinden hoşlanmayacak birine benziyordu. İşin başında böyle biri varken, diye düşündü Su Adam, hayat kesinlikle daha güç olacaktı.

Gerçekten de güç olmaya başlamıştı bile: spor salonunun karşısında Café-Bar Guillaume'da. Birkaç gün önce, o kızın girdiğini görmüştü. İnsan müdavimlerden olmadığını kolayca anlıyordu. Nereye oturacağı konusunda karar verememesi: pencerenin yanına mı, barın önüne mi, yoksa tuvaletlerin yanındaki girintiye mi? Patrice ve Nadine yeni kahvesini getirdiklerinde onlarla gevezelik yaparken, sanki derin düşüncelere dalmış gibi, her beş saniyede bir başını gazetesinden kaldırırken, en az altı, yedi kere görmüştü onu.

Kısa ilanlara mı bakıyordu? İş mi arıyordu? Kimi kandırdığını sanıyordu ki? İşi zaten vardı. Poliste. Adamın gözüne batacak kadar belli. Bu da, aralarında sadece birkaç masa varken oturmak da, başlangıçta eğlenceliydi. Oysa mesaj açıktı. Polis yaklaşıyordu. Spor salonunu bulmuşlar ve Café-Bar Guillaume'un Su Adam tarafından gözetleme yeri olarak kullanılabilecek mekânlardan biri olduğuna karar vermişlerdi.

Zekice. Çok zekice. Bunun anlamı da buradan taşınmanın, kendine yeni bir yer bulmanın zamanı geldiğiydi; tam da eğlence başlamışken. Üstelik Marsilya da kalmak için o kadar güzel bir yerdi ki.

O pazar akşamı üzerine pardösüsünü çekerken, ne yapılması gerektiğini biliyordu. Callelongue'a kadar keyifli bir araba yolculuğu ve rıhtımda sakince dolaşırken veda edeceği, arkadaşlarının anılarını denize emanet edeceği yeri aramak: saatleri, yüzükleri ve bilezikleri, altın zincirleri, istavrozları ve gümüş klipsleri, hatta Madam Suzanne Delahaye de Cotigny'nin dirençsiz yüzük parmağından çıkardığı o ağır tektaş.

Belki de Callelongue'dan dönerken –eğer bir fırsat çıkarsa– son ve kısa bir macera. Jacquot aynasızının saçlarını diken diken edecek bir şey.

Anaïs saatini çekiştirdi, bileğini kaldırıp saate baktı. Gece yarısını biraz geçiyordu. Yatağında doğrulup etrafı dinledi. Duyduğu kapının zili miydi, değil miydi? Emin olamıyordu. Yoksa düş mü görmüştü? Ya da gerçekten birisi mi gelmişti? Karanlıkta, zilin bir daha çalmasını dinleyerek bekledi. O zaman anlayacaktı. Çevresindeki sessizlik derin ve saftı. Şilte yaylarının sessiz soluklarının, çarşafların sıcak fısıltısı ve havayı karıştıran tavan pervanesinin yumuşak nabzının dışında hiçbir ses yoktu.

Sonra, bir daha duyuldu. Karanlığın içinden, genç kadını tümüyle uyandıran, hafif ve ısrarlı bir zil sesi. İyi de, kim olabilirdi? Gecenin bu saatinde?

Paul. Olsa olsa Paul'dür, diye düşünüyordu yataktan inerken. Bir şeyini unutmuş olmalı; cep telefonunu, evrak çantasını, gözlüklerini. Adamın durumu umutsuzdu, her dakika bir şeyini unuturdu. Ama bütün bunlar gülünç, diye düşündü. Gideli daha iki saat oldu. Neden dert edinsin ki? Çoktan eve varmıştır. Yatakta, her şeyin ayarlandığını, kararlaştırıldığını bilmenin huzuruyla, tıpkı Anaïs gibi, uykuda olmalıydı. Hem üstelik, bu sefer patlayıcı öfke nöbeti de geçirmemişti, yalnızca genç kadının istediklerinin mantıklı olduğunu, sözünü tutacağını, adından bir daha bahsettirmeyeceğini anlamıştı.

Üzerine sabahlığını geçirip kuşağını düğümlerken, uyanmadan önceki saniye boyunca düş gördüğünü hatırladı. Martinik'te, La Lamentin tepelerinin üzerinde, o serin yerde satın aldığı küçük ev, annesiyle babasının

yakınında olmak, çocuğunun bahçede oynaması, dünyayla bir ilgisinin kalmaması.

Oysa o sırada Martinik'te değildi. Endoume'daydı. Gece. Yapayalnız.

Sabahlığına sarınarak yatak odası penceresine yaklaşıp jaluzileri araladı. Garaj yolu boştu: ne Porsche, ne bir ışık, ne de bir hareket. Jaluzileri bırakıp koridora çıktı, parmaklarıyla duvarı yoklayarak, ayaklarının ucuna basa basa ön kapının yanına gidip etrafı dinledi.

Hiç.

Zil bir kere daha çalarak genç kadını yerinden sıçrattı; bu kez sesi daha uzun, daha acildi; bir o kadar da yakın, düğmeye basan parmak kapının öteki tarafında, ondan birkaç santim ötedeydi.

"Kim o?" diye seslendi, arkasından da sesini çıkardığına pişman oldu.

"Benim," dedi fısıltılı bir ses.

"Paul," dedi Anaïs rahat bir solukla. Sonra kapının zincirini yuvasından çıkardı, kilidi çevirip kapıyı açtı. "Tanrı aşkına..."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Vallon des Offres, Marsilya Pazartesi

Onu ilk gören, acemi ve pembe perdeli ayağını açmış, balıkçı kayığının burnunda tutunabilmek için çabalayan bir martı oldu. Esintide titreşen tüyleri hâlâ griydi, beyaz lekeleri vardı, yuvarlak sarı gözleri sert ve keskindi; koyun içinde dönenen keskin ve şikâyetçi sesi tiz, kararsızdı. Bir de, cevapsız. Martı yalnızdı. Nasıl olduysa, ötekilerin gidişini kaçırmıştı, berikiler artık görünmez olmuştu, Malmousque Burnu'nun dibinden geçip Eski Liman'a doğru giden bir balıkçı teknesinin peşinde dönüyorlardı.

Onun için orada durmuş, bekliyor, bakıyordu. Karnı aç.

İşte o sırada gözüne suyun içinde kırpışan bir şey takılıverdi. Sabah ışığını yakalayan bir parıltı. Yüzgeç olabilir mi? Sağa sola fırlayan gümüşümsü pullar? Genç martı bal renkli gözlerini kırpıştırdı, boynunu dikleştirdi ve tüneğinin on metre altında bile olmayan suya baktı.

Gördüğü her neyse, tanıdık bir şey değildi. Öyleyse balık yüzgeci değil, pul da değil. Ama bir şey. Çekilen suyla birlikte hafifçe hareket ediyor, suyun yüzüne çıkıyor. Karanlık ve gölgeli bir şey. Göründüğü kadarıyla, parçalanmış ağlara takılmış.

Martı genç olabilirdi, ama ağı görünce tanırdı. Tanırdı ve sevmezdi. Ablası bu ağdan bir bölümünü bileğinde sürükleyerek ölmüştü. Pembe bacağında hâlâ bir ağ parçasıyla kızak yerine sürüklenmiş ölüsünü

bulmaları iki hafta sürmüştü. Bu kadarı, genç martı için yeterliydi.

Ama yine de... açtı. Bir de o parıltı. O vaat dolu parıltı. İşte, yine. Görebildiği kadarıyla ağa takılmamış, ama suyun hareketiyle arada bir ileri geri sallanan uzun ve siyah yosunlara dolanmış. Bu ışık parıltısı her nereden geliyorsa, o da büyüktü, yuvarlaktı ve... bir biçimde dokunaç gibi uzuvları aşağıya doğru dönüyor, suyun parıltısında kayboluyordu.

Üzerine konacak kadar iri, diye düşündü martı. Bir bakmaya değer. Böylelikle sivri burnun üzerinden havalandı, kanatlarını birkaç kere gönülsüzce çırpması suyun üzerindeki cisme ulaşmasına yetti. Bacaklar aşağıda, ayaklar iniş için açık, boynu ve başı arkaya yatırılmış, kanatlarının uçlarını birleştirerek, dokunduğunu hissetti.

Oysa sert bir temas değildi. Oradaki yığın beklediğinden daha küçük ve daha hafifti. Ağırlığını taşıyacak kadar iri değildi. Çünkü martının kanatlarını çırparak havada tutunacak bir yer aramasına neden olup su yüzünün altına kaçtı; beriki ikinci bir deneme için bir daha alçaldı. Ne var ki bu kez o şey suda bir kütük gibi dönerek dokunaçlarını güneşte parıldattı, kıvrık parmaklar göğe uzandı, siyah saç kıvrımları kül rengindeki bir yüzü örttü.

Yirmi metre uzakta, Chez Fonfon'un basamaklarında restorandan rıhtıma inmeye çalışan bir kadın dikkatle denize baktı, parmağını uzattı, sonra da elini ağzına götürdü.

Devlet Gümrük ve Göçmenlik İdaresi'nden Gümrük Memuru Emile Jalons, d'Arenc Rıhtımı'ndaki bürosuna erken saatte ve sinirli vardı, arabasını bir gölgeye park etti. Saat sekizi ancak birkaç dakika geçiyordu ama güneş ısırmaya başlamıştı bile. Sıcak ve tıkırtılı sessizliğin içinde direksiyonun arkasında otururken, arabanın burnunu çevirmek, doğruca eve dönüp hasta olduğunu bildirmek arzusuyla savaştı. Böyle bir şey yapamayacağını biliyordu. Zaten bu haliyle yeterince kötüydü; ama tam da son anda korkup kaçacak olursa, şu anda önerilenden çok daha yüksek bir bedel ödeyeceğinin farkındaydı. Adamları yarı yolda bırak, istediklerini yapma; Jalons heriflerin peşini bırakmayacaklarından en ufak bir kuşku duymuyordu. Yarın. Bir sonraki gün. Ya da ondan sonraki. Hatta, belki bir yıl sonra. Ama gelecekleri kesindi.

Tabii bunun tuzak olduğunu daha en baştan anlamalıydı. Kulüp, oğlan, daire, bütün bunlardaki kolaylık. İlk içkiden –meyveli kola ne de tatlıydı– kırk dakika sonra, çocuk kilide bir anahtar sokuyor ve Jalons'u St-Charles Garı'na hâkim, pek de kötü olmayan tek odalı bir daireye alıyordu. Şimdiye kadar hatırlayabildiği en büyük ihtimam için sadece beş yüz frank. Sadece beş! Evine, karısı ve çocuklarına dönerken, çocuk kente yeni gelmiş olmalı, diye düşünüyordu.

Üç gün sonra, o gece St-Charles'daki faaliyetlerinin video kasetini, içi sağlamlaştırılmış kahverengi bir zarfın içinde, arabasının ön koltuğunda buldu. Kasete seloteyple yapıştırılmış notun üzerinde sadece yerel bir

telefon numarası yazılıydı. Jalons o gece bandı izledikten sonra ayağa kalktı ve nottaki numarayı titrek bir elle tuşladı.

Karşıdaki ses sakin ve huzur vericiydi. Sormaya gerek kalmadan, kimin aradığını biliyordu. Yapmamız gereken küçük bir iş var, diyordu telefondaki ses ve eğer söylenenleri eksiksiz yaparsa, kaçamağının kaydedildiği orijinal kaset yok edilecekti. Yapmazsa...

Bunun sonuçlarının ne olacağını Jalons'a anlatmaya gerek bile yoktu. O sarsıcı kasetin yok edilmesi, şefin masasına gelmesinden çok daha iyiydi. Ya da, Tanrı korusun, karısına postalanmasından.

Yukarıda, tavan vantilatörünün yavaşça döndüğü, tozlu, metal doğramalı pencerelerinin palamarlı bir rıhtım parçasıyla boyaları dökülmüş bir Japon tankerine baktığı bürosunda, Çavuş Dupuys'nin masasının arkasındaki panodan hareketleri izledi. Aradığını bulunca, o kasetin geldiği günden beri her sabah yaptığını tekrarlayarak, ticaret gemisi *Aurore* ile ilgili üç sayfayı açtı.

Denize 1976'da indirilmiş. Senegal'de kayıtlı. On sekiz bin ton.

Şimdiki sahibi: Basquet (Maritime) & Cie.

Geminin süvarisi: François Mallet. Öteki üç zabitin hepsi Fransız. Mürettebat Asyalı.

Başta iki ambar. Kıçta sekiz.

Venezüella, Surinam ve Fransız Guyanası'nda Cayenne'den yola çıkıp, Accra üzerinden Marsilya'ya geliyor.

Karışık kargosu var: kauçuk, kaolin, tomruk, kakao ve yerfıstığı. Bir de, Jalons'un göz kulak olması istenen neyse, o. Geminin çıkış limanı Güney Amerika olunca, o yükün ne olabileceğini tahmin etmek güç değildi.

Jalons, *Aurore*'un yükünü boşalttıktan sonra onarıma gireceğini bildiğinden, kaçak malının –geminin

kaçak mal taşıdığından emindi– yükün arasında mı, yoksa üst ağızda bir yerde mi saklandığını merak ediyordu. Onarım sırasında alınması amacıyla kaçak malın üst ağızda bir yerde saklanması polis için kargonun arasına sıkıştırılmasından daha fazla güçlük çıkarırdı. Oysa telefondaki sesin geminin boşaltılmasına göz kulak olmasını ve malın gümrüklenmesiyle bizzat ilgilenmesini söylediğini hatırlayınca, uyuşturucunun –konunun uyuşturucu olduğundan kesinlikle emindi– kendi denetimindeki rıhtıma indirilecek kargonun arasında olduğunu düşünmekten başka seçeneği yoktu. Gümrükleme işi bittikten sonraysa, nakliyeci malı doğrudan sahiplerine teslim etmekte serbestti.

Bu sabah *Aurore*'un dosyasında sadece bir not olduğunu gördü: Çavuş Dupuys'nin mavi keçe kalemiyle yazdığı *Arivée* sözcüğü. Geldi. Bunun anlamı da, iyi biliyordu, Dupuys'nin *Aurore*'un bağlı olduğu rıhtıma gittiği, mürettebat belgelerini incelediği, kayıt belgeleriyle yük manifestosunu onayladığıydı.

Panoyu çengeline astı, bir dürbüne uzanarak büronun dışındaki terasa çıktı. Bir hafta önce, MS *Aurore* için yanaşacak rıhtım daha belirlenmemişken, d'Arenc Rıhtımı'nın ucundaki Yedi Numara'yı ayırmıştı. Olabildiğince uzak. Dürbünü oraya çevirdi, odak ayarını yaptı ve işte oradaydı, daha iri bir dizi ticaret gemisinin arkasında neredeyse kaybolmuş, üst ağızları beyaz, bordaları çamur kırmızısı, uzun ve basık bir paslı kova. Boyası yamalıydı ve denizlerde epeyce dolaşmışa benziyordu. Dürbününü korkuluğa yaslanmış iki zabitten birinin ellerini ağzına getirip mürettebata bir şeyler bağırdığı köprü güvertesine çevirdi.

Yedi Numara'da vinç hizmeti olmadığından –demir raylar yüz metre ötede bitiyordu– rıhtım ekibi geminin kendi vinçlerini kullanmaya başlamıştı ve ağa

sarılı her yük, palet ve forkliftlerle rıhtımın en uzak antreposu olan Yedi Numaralı Antrepo'ya taşınacaktı. Dürbünü *Aurore*'un köprü güvertesinden kalabalık rıhtıma indirdiğinde rıhtım ekipleriyle paletlerin arasından arabasına yürüyen Dupuys'yi gördü. Kapıyı açmasını, içeriye eğilip telsize uzanmasını izledi.

Arkasında, kendi bürosunda, telsizinin canlandığını işitti. Terastan döndü, masasına oturdu ve Dupuys'nin *Aurore*'un ambar kapaklarının açıldığını ve vinçlerinin çalışır durumda olduğunu bildirmesini dinledi. İletişim kesilince, masasının ardındaki koltuğa çöker gibi oturdu ve kupkuru dilini çatlak dudaklarının üzerinden geçirdi.

Şimdi artık, onun sırasıydı.

Bir saat kadar sonra kepini giymiş, gümrük binasının önündeki arabasına doğru yürüyordu. Kurallar yükün boşaltılması sırasında üst rütbeli bir gümrükçünün en az iki kere hazır olmasını gerektiriyordu. Böylesi durumlarda o üst rütbeli gümrükçü, gerek gördüğü durumlarda, uygun bulduğu yöntemlerle –köpek, tarayıcı, röntgen, hatta rasgele örnekleme– yükün aranmasını da isteyebilirdi.

Ne var ki, Emile Jalons'un hiç de öyle bir niyeti yoktu tabii. Sorgulayıcı gümrükçüler için belirlenmiş davranış kurallarına uymasının, gerektiği kadar geminin başında görünüp, ardından da yükün antrepolara kaldırılmasına izin vermesinin yeterli olacağının farkındaydı.

Ondan istenenler bu kadardı. Fazla gayret gösterme. Öbür yana bak. Sanki daha önce yasadışı yükü hiç görmezden gelmemiş gibi.

Bu da, diye kendini yüreklendirdi, çok kolay olacak.

Adèle, Mösyö Basquet'yi uzun zamandır bu kadar keyifli görmemişti.

"Günaydın, Adèle," diye seslenip, kahvaltı sofrasına otururken kadının koluna dokundu, portakal suyu için de Adèle'in daha önce yaptığını hiç hatırlamadığı gibi teşekkür etti.

Bir de, getirdiği yoğurt ve bal için ettiği teşekkür.

Ve kruvasanlar için.

Ve istediği peynirli omlet için.

Aslında, Adèle başını hafifçe eğerek önüne ne koyduysa, Basquet teşekkür ediyor, sonra da sanki bir haftadır hiçbir şey yememiş gibi gövdeye indiriyordu. Bir şey yememesi de, diye düşündü Adèle, son birkaç günün hikâyesiydi.

Öte tarafta, kahvaltı masasında, omletini bitiren Basquet iskemlesine yaslandı ve içinde büyük bir rahatlık hissetti. Anaïs nihayet yolundan çekilmişti. Sorun yoktu artık. Pazarlık da hiç beklemediği kadar kolay gitmişti. Kadının ne kadar az problem yarattığına, ne kadar az direndiğine bayağı şaşırıyordu.

Tam o anda Céléstine göründü, şükürler olsun, koşu kıyafetiyle değil, diye düşündü Basquet; daha uygun bir şeyler, en sevdiği pantolonuyla yün ceketini giymiş. Masaya yaklaşıp kocasının başının tepesini öptü, yine horlayıp onu Laurent'ın odasına kaçmak zorunda bıraktığı için azarladı ve bir gece önce çok şey kaçırdığını söyledi.

"Ne partisi?" diye sordu beriki. Horladığının farkında bile değildi.

"Fazilleaux'lar," diye tekrarları Céléstine, masada yerine otururken.

"O Druet denen adamla tanıştın mı?"

Karısı düzeltti: "Duret. Xavier Duret. Çok hoş bir adam. Orada olsaydın, hoşlanırdın."

"Anlaşabileceğin birisi mi?"

"Etle tırnak gibi."

"Öyleyse, ara şunu," dedi Basquet coşkuyla. "Bir akşam yemeğe çağır."

Céléstine kocasına şaşkınlıkla baktı.

"*Akşam* yemeği mi demek istiyorsun? Buraya?" diye sordu. Yanlış anladığından kesinlikle emin gibiydi. Eve son misafir çağırmalarından bu yana aylar geçmişti. Son zamanlarda, kocası konuklarını restoranlarda ağırlamayı yeğliyordu, mümkünse yanında karısı olmadan.

"Neden olmasın? Hayatını yaşa biraz."

Kocam aklını kaçırmış olmalı, diye düşündü Céléstine, ya da şu Duret'yle zannettiğinden de çok tanışmak istiyordu.

Adèle elinde taze kahveyle göründü.

"Günaydın, Madam," dedi başını yine hafifçe eğerek, ardından fincanlarını doldurdu.

Kocasının, "Teşekkürler, Adèle," dediğini duyunca, gözlerini kırpıştırdı.

Coupchoux, République'den geçerken, gelip çarpan otobüsü hiç görmedi.

Café Samaritaine'deki kahvaltısını yeni bitirmiş, arabasına doğru yürürken dikkatini onunla aynı yönde, ama karşı kaldırımdan yürüyen iki rahibe çekti. Ellerini manşetlerine sokmuşlar, cüppeleri güneş ışığında dalgalanıyor ve kuşaklarının düğümlü uçları eteklerinin kıvrımlarını dövüyordu. Kolalı başlıklarının beyaz kanatlarını sabahın aydınlığında bir geminin yelkenleri gibi parıldatarak yürüyüşlerini izledi. Nereye gidiyor olabileceklerini düşündü. St. Cannat'ya gidiyor olmalılar, diye karar verdi, en sevdiği manastır oradaydı. Belki de bir ayin vardı orada. Ya da bir azizin günüydü.

Saatine baktı. Saat on birde Cassis'de olup Raissac'ı alması gerekiyordu ama yolu uzatacak kadar zamanı vardı hâlâ. Ne de olsa, ruhunu temizletmeye ihtiyacı vardı. Plandaki değişiklikler yüzünden, gecenin yarısını ayakta geçirmişti. Hep Raissac için. Üstelik sert, kanlı ve pis bir işti. Hem de Carnot bir yerlerde zevk peşinde koşarken. Raissac bu yüzden herifin taşaklarını kopartacaktı, hiç kuşku yok; üstelik, bu onuru Coupchoux'ya vermesi de mümkündü. İşte bu eğlenceli olacaktı. Carnot'yu günahı kadar bile sevmiyordu. Tipik zampara, şeytanın art bacağı olduğunu sanan pislik bir herif. Üstüne üstlük, Arap. Olmadığı iddiasındaydı ya, daha uzaktan bakınca anlardın. Coupchoux'nun özellikle nefret ettiği de böylesi iddialardı.

İki rahibe, République'in karşı tarafında bir yan sokağa sapıp, bir anda gözden kayboldu. Oysa Coupchoux bunu bekliyordu. Eğer St. Cannat'ya gidiyorlarsa, oraya varmanın tek yolu o keskin dönüş ve o gölgeli sokaktı.

Elli metre önündeki trafik lambası kırmızı yanınca, batıya giden trafik yavaşlayıp durdu. Oraya varana kadar ışığın yeniden yeşil olacağını ve beklemek zorunda kalacağını hesapladı. Olduğu yerden karşıya geçmeye, trafiğin arasından sıyrılarak gecikmeden kurtulmaya karar verdi.

Aynı şeyi önündeki adam da düşünmüş olmalı ki, yön değiştirileceğini belli etmek için kanişinin kayışını çekiştirdi. Köpekçik kesik kesik havlayıp ayaklarını yere çivilediyse de, sahibi kayışı omzuna kadar kaldırıp hayvanı çekti, ikisi birlikte bekleyen arabaların arasına sızdı.

Coupchoux yolun ortasına vardığında, köpekle sahibi orada, doğuya giden arabaların akışında bir boşluk arıyordu. Hayvanın neye öfkelendiğini ve Coupchoux'nun ayak bileklerine neden saldırdığını tahmin etmek güç, belki de sebep arabaların bu kadar yakın olup bunca gürültü yapmalarıydı, ama Coupchoux'nun kanişin kıçına nişanladığı tekmenin köpeği yeni kabadayılık gösterilerine ittiği kesindi. Hırıltılı ve havlamalı bir saldırganlık anında sahibinin elindeki kayışın boşluğundan yararlanarak Coupchoux'nun üzerine atılmış, koskoca adamın önce bir yana, sonra öne eğilmesine, dizlerinin arkasında zıplayıp duran kanişle birlikte ayak ucunda dans eder gibi, Prado Kavşağı'na varmak için ışıklardan hızlanarak geçip doğuya giden otobüsün yoluna çıkmalarına neden olmuştu.

Otobüs şoförünün berikilere çarpmayı önlemek için hiç zamanı yoktu. Önce, şoför mahallinin hemen

altında, kaputun üzerinde boğuk bir darbe, ardından ön tekerlek engelin üzerinden geçerken, sürücüyü koltuğundan havalandıran ürkütücü sarsıntı.

Hemen aynı anda, St. Cannat'nın sahınında, iki rahibe koro bölümünde yerlerine oturuyor ve ayin başlıyordu.

République kargaşa içinde olduğundan, Max Benedict, Café Samaritaine'de yer bulmakta zorlanmadı. Pencere kenarında, gölgedeki masalardan birini seçti, kahve ve elma rakısını ısmarlarken, Canebière'in köşesinden sirenlerini avaz avaz bağırtarak, mavi ışıklarını döndürerek, lastiklerini cayırdatarak bir ambülans çıktı. Arabalar kenara çekilirken, beyaz minibüs hızla geçip gitti.

İşte Marsilya, diye düşündü. OK Corral'de yine ateşlenen tabancalar. Fransa'nın Vahşi Batısı. Paris'e fark atar. Dalgın, stiline düşkün, yumuşak karınlı kuzeyliyle, atılgan, sıcakkanlı güneyli. Hangisini daha çok sevdiğini biliyordu.

Bu kentte araba kullanmanın kâbus olduğunu da biliyordu. Altındaki cipi park edecek bir yer bulmanın dehşetine girmektense, Nice-Passćdat'daki balkonunda yaptığı erken bir kahvaltıdan sonra, Eski Liman'a taksiyle gitmişti. Güneşin Montredon'un arkasındaki buruşuk, gölgeli bayırların üzerinde yükselmesini seyrederken, yandaki balkonun, Guy Delahaye'in odasının panjurlarının kapalı olduğunu görmekten memnundu. Vatandaşı saat farkı etkisi bakımından çok gerisinde kalmıştı ve onun ya da anne babasının görünmesi için saatler gerekecekti.

İşte bir akşam önce Moulineux'de tek başına yemek yerken ve stratejisini kararlaştırırken bunu ummuştu. Delahaye'ler panjurlarının arkasındayken, Jacquot denen şu tipin izini bulmanın zamanıydı. Yarım saat içinde valiliğe gidip alacağı basın akreditasyonu,

De Cotigny cinayetiyle intiharı konusunda basına verilecek brifinglere katılmasına imkân sağlayacaktı, ama hepsi bu kadardı. O kimliğin yapamayacaklarından birisi de, vilayetten sonra gideceği polis merkezinin kapılarını açmaktı. Bir ara telefon edip, elinde bazı bilgiler olduğunu, böylelikle bir randevu ayarlamayı düşünmüştü ya, ahlaksız bir Moulineux suflesi yerken, en iyisinin habersiz gitmek, Jacquot'ya kadar ulaşmaya kalkışmak ve ondan sonrasına bakmak olduğuna karar verdi. Eğer izin vermeyip kapı dışarı ederlerse, eğer Jacquot çetin ceviz çıkarsa –hangisi olacağının önemi yok– nasıl hareket ederlerse etsinler, elinde yazısını istediği gibi yazmaya yeterli malzeme olacaktı. Bakarsın yolda altın madenine rastlar, yazı da ortaya çıkar.

Ayaklandı, ceketini giydi ve çantasını omuzladı. Boş kadehinin altına biraz para bırakırken, République'den inen ambülansı gördü.

Işıkları sönük, sireni suskundu ve sanki hiç acelesi yokmuş gibi yavaş gidiyordu.

Bunun ne demek olduğunu bilirdi.

Üstat Denis, müvekkili Carnot'ya bilmediği hiçbir şey söylemiyordu.

"Ellerinde seni suçlayacak hiçbir şey yok. Hepsi ikinci derece kanıt."

Birlikte sorgulama odasında oturmuş, soruşturmadan sorumlu memurun –Carnot'yu cumartesi öğleden sonra sorguya çeken– görünmesini bekliyorlardı. Nöbetçi Çavuş, adamın gelmek üzere olduğunu söylemişti.

"...Yine de size," diye sürdürdü avukat, "...şey... yardıma hazır görünmenin önemini yeterince anlatamam. İşbirliğinin. Yoksa bu arkadaşlar son derecede..."

Kapı açıldı ve Başmüfettiş Jacquot göründü.

"...düşmanca davranabilir," diye fısıltıyla bitirdi Denis sözünü.

Jacquot bir iskemle çekip her ikisine de gülümserken Carnot'yu oldukça formsuz, polis nezarethanesinde geçirdiği iki geceden sonra yorgun, endişeli ve tıraşsız görmekten memnun oldu.

"Evet, beyler."

Carnot'nun avukatı kendini toparlayarak, "Başmüfettiş," diye söze girdi. Tıknaz ve besili görünüyordu, oturduğu iskemle için fazla şişman gibiydi. "Müvekkilimin hiç gecikmeden serbest bırakılması için gerçekten ısrar etmek zorundayım. Onu burada gereğinden, hatta yasanın öngördüğünden bile fazla tuttunuz; daha resmi suçlamanızı yapmadınız ve birkaç önemsiz rastlantıya rağmen..." Üstat Denis boş verir gibi elini salladı, "...

onu burada bir an bile daha fazla tutmak için mantıklı hiçbir nedeniniz olmadığını belirtmek istiyorum."

"Doğru," dedi Jacquot. "Sizin de dediğiniz gibi, birkaç önemsiz rastlantı dışında hiçbir şey yok. Eğer kumarbaz olsaydım, müvekkilinizin aradığımız kişi olmadığına dair iddiaya girerdim."

Masanın öbür yanında oturan iki adam birbirlerine baktıktan sonra ayaklandılar; önce Carnot, sanki yayına basılmış gibi, Üstat Denis onun ardından ve çok daha yavaş, kendini iskemlesinden güçlükle koparara k.

Jacquot kıpırdamadı. "Öte yandan, sormak istediğim bir soru daha var."

Avukat, "Müvekkilim cevap vermek zorunda değil," dedi.

Jacquot da soğukça, "Ben de bu kadar anlayışlı davranmak zorunda değilim," dedi. "Eğer Mösyö Carnot işbirliği yapmamaya karar verirse, o zaman bir suçlamayla karşı karşıya kalacağından emin olabilir." Karşısındakilere baktı. "İnanın bana."

Avukat müvekkiline döndü, gözlerini kıstı ve sana-söylediklerimi-hatırla bakışıyla baktı.

Carnot başını salladı. "Tek bir soru."

Jacquot da başıyla onayladı. Bütün istediği, buydu.

"Bana Alexandre Raissac'tan bahsedin."

Raissac hiç de keyifli değildi.

Önce Carnot kayıplara karışmış –üstelik de, başka gün yokmuş gibi, cumartesi– ve Raissac'ın bütün telefonları cevapsız kalmıştı. Bunun sadece tek bir açıklaması olduğunu anlaması çok sürmedi: beriki polislere yakalanmıştı. Ne de olsa, yaramaz çocuğun tekiydi. Raissac'ın bilmediği başka ne türlü fırıldaklar çevirmiş olabilirdi? Evêché Caddesi'ndeki adamına telefon edince, tahmini doğru çıktı: Carnot gerçekten de polis merkezinde gözaltındaydı ve Su Adam soruşturmacılarına yardım ettiğinden, daha uzun süre orada kalacağa benziyordu. Muhbirinin söylediğine göre, Carnot artık bir numaralı zanlıydı.

Vicki, diye düşündü Raissac. Yine o kahrolası fahişe. Tam da Carnot'yla yapılacak işleri varken.

Aracısının devre dışı kaldığı, *Aurore*'un sadece birkaç saat sonra limana gireceği o cumartesi, hızlı davranması gerektiğini anladı. İçerideki adamı hâlâ herhangi bir operasyona girişilip girişilmeyeceğini anlayamadığından, başlangıçta planlandığı gibi *Aurore*'daki yükün boşaltılmasını bekleme tehlikesine atılamayacağına karar verdi. Son derecede riskliydi: bütün rıhtım polis kaynıyor olabilirdi. Daha önce olmalıydı. Pazar gecesini yeniden programlaması gerekecekti. Doğrudan. Gemiden gemiye. Dışarıda, demir yerinde. Güç ama mümkün. Öyle de ayarladı zaten. Coupchoux ve çocuklar kargoyu aktarmışlardı. Hiç aksamadan. Son kilosuna kadar.

Ama şimdi, bu pazartesi sabahı, nedense bu sefer Coupchoux'ya ulaşamıyordu. Şoförünün telefon edip

yolda olduğunu bildirdiği kahvaltı saatinden bu yana ne bir ses ne bir nefes. Oysa bu saate kadar çoktan gelmiş olmalıydı. Marsilya'dan Cassis'ye gelmek iki saat sürmez ki. Hem Coupchoux'nun cep telefonu niye cevap vermiyor? Bir an için köstebeğini bir kez daha arayıp, Coupchoux'nun da polisler tarafından alınıp alınmadığını sormayı düşündü. Oysa heriflerin Carnot'yla Coupchoux arasında en ufak bir ilişki kurmaları mümkün değildi. Coupchoux'la kendisi arasında da öyle. Tabii eğer Carnot ötmediyse... Saçma. Carnot olacakları ötmeyecek kadar iyi bilirdi. En azıdan, bildiğini umuyordu.

Vakit öğlene yaklaşır ve Coupchoux'dan hâlâ ses çıkmazken, arabayı bizzat kullanmaktan başka seçeneği olmadığını anladı. Önemli bir toplantıydı, yazbozun son parçası ve adamını bekletmek istemiyordu.

Coupchoux'nun yokluğunda, kullandığı tek otomobil olan Bentley'de karar kıldı ve Cassis'den soğuk havalandırmanın deri kokulu kozasında çıkıp, otoyola yöneldi. Toulon döneminden iş ortağı olan Mösyö Condé'yle Bandol'da öğle yemeği yiyecekti. Yapılacak işler vardı. Zaman, mekân, insan kararları. Raissac iki yüz kilo işlenmemiş kokaini Marsilya'daki kiralık depoda gereğinden bir gün bile fazla bırakmak niyetinde değildi.

İki adam yaklaşık bir saat sonra L'Auberge Limanı'nda, limana bakan ikinci kat terasında buluştu. Condé her zamanki gibi bir an önce harekete geçmek taraftarıydı, Raissac'ın önerdiği fiyatı ve şartları kabul etti ve anlaşma bir Pibarnon rozesiyle mideye indirilen barbunya tava eşliğinde tamamlandı. Her şey son derecede keyifliydi. Paranın yerine ulaştığını öğrenir öğrenmez, adamları malı teslim edecekti.

Saat üçte yine evinin yolunda, otoyoldan çıkıp Cassis'ye inen yokuşlardaydı. Coupchoux'nun görünmemesinden tuhaf bir şekilde memnundu. Yoldan, Bentley'nin deri yakınlığından, ellerinin arasında kayıp giden direksiyondan, sürekli ve sessiz gücünden zevk almıştı. On dakika sonra malikânesinin kapıları açıldı, Bentley geçtikten sonra da birbirinin ardından kapandı.

Arabayı garaj yolunda sürerken, gözlerini bahçelerde dolaştırdı, çimenlerin yayılmasını, fıskiyelerin gökkuşağına boyalı yağışını ve topraklarının kuzey sınırını belirleyen servi dizisinin üzerinde Baume Massif'in tırtıklı kenarlarını beğendi.

Kontağı kapatıp kapının koluna uzanırken, yan pencereyi tıkırdatan susturucunun yuvarlatılmış ucunu, gri çelikle çevrilmiş siyah deliği gördü. Bir şey yapacak zaman yoktu. Son gördüğü şey, tetiğe çöken eldivenli bir parmaktı.

Raissac dört saniyelik bir sürede yakın mesafeden altı tane dokuz milimetrelik kurşun yedi. İlki, doğum lekesinin ortasına isabet edeni, onu yolcu koltuğunun üzerine devirdi. Geri kalan beş tanesi göğsünden böbreklerine kadar kaba bir çizgi izlerken, ateşlenen tabancanın sesi susturucudan şişe mantarı gibi çıktı.

Son nota da ölüp, yerini Bentley'nin soğuyan motorunun tıkırtılarına ve parçalanan pencereden düşen camlara bırakırken, katil tabancasını ceketinin cebine yerleştirdi ve malikâneden geldiği yoldan çıktı. Motosikletini yolun birkaç yüz metre aşağısında çalıştırırken, babasının bütün bunların oluş biçimini onaylayacağını düşündü.

Paul Doisneau iki saat sonra Nîmes dışındaki yirmi altı numaralı kavşaktan Languedoc Otoyolu'na çıkıp, güneybatıya, İspanya sınırına yöneliyordu.

Jacquot başparmağıyla, yüzük parmağındaki yüzüğü çevirdi.

Carnot masanın başında durdu, Raissac adını bir süre düşündükten sonra başını salladı.

Jacquot Carnot'nun odanın içinde gezdirdiği gözlerine dikkatle bakarak, "Alexandre Majoub Raissac," diye tekrarladı. "Hiç tanıdık gelmiyor mu?"

"Hiç gelmiyor," dedi Carnot, sanki söyleneni –tek bir soru– yaptım demek istermiş gibi Denis'ye dönerek; şimdi artık avukatının onu buradan çıkarmasının zamanı gelmişti.

"Bir soru, demiştik, başmüfettiş, unutmayın..." dedi üstat Denis tatlılıkla, sanki parmağını sallıyormuş gibi Jacquot'yu hafifçe azarlayarak.

Jacquot'nun cevabı ne tatlıydı ne de hafif. "Evet, ama talihsiz bir şey bu, üstat, çünkü müvekkilinizin cevabından hiç de memnun kalmadığımı söylemek zorundayım. Pekâlâ. Sizce bir sakıncası yoksa, beyler..." İskemlelerini işaret edince, berikiler yerlerine döndü.

Jacquot yerleşmelerini bekledi. Carnot tutuklandığından beri ilk kez kaygılı görünüyordu. Raissac'ın adını duymak onu sarsmıştı. Üstat Denis'ye gelince, Carnot'nun avukatı bu yeni sorulara hazırlıksız, şaşkındı. Bütün bunlar, aldığı görevin parçaları değildi: tabii hiç karşılaşmadığı, ama sadece adıyla birçok zili çaldıracak Mösyö Raissac'tan bahsetmek bile gereksizdi. Denis, diye düşündü Jacquot, en az müvekkili kadar rahatsız görünmeye başladı.

"Burada daha fazla zaman kaybetmek niyetinde değilim," deyip cebinden bir teyp çıkardı, kayıt cihazına taktı ve *kayıt* düğmesine bastı. "Onun için, isterseniz neler bildiğimizle başlayayım. Gözaltına alındığınızdan beri, Mösyö Carnot, cep telefonunuz birkaç kere arandı. Arayan da sadece Alexandre Raissac adlı birisi. Onun için beni onu tanımadığınıza inandırmaya çalışmanın anlamsız olacağını kabul edeceğinizi sanırım."

Üstat Denis bir şey söylemeye davrandı.

"Yanlış numara mı diyeceksiniz?" diye sordu Jacquot. "Pek sanmam. Telefon kayıtlarına göre, sayın üstat, son üç ay boyunca müvekkiliniz Raissac'la birçok kez konuşmuş."

Söylediği, tümüyle doğru değildi. Muzon hâlâ bilgi almak için telefon şirketinin peşindeydi ya, Jacquot pek de yanılmadığından neredeyse emindi.

Carnot yutkundu.

"Pekâlâ. Yeni baştan başlayalım, tamam mı? Alexandre Raissac."

"Evet. Tanıyorum, o adam için arada bir şeyler yaparım."

"Nasıl şeyler?"

"Kişisel koruma. Onun gibi şeyler işte."

"Peki, öyleyse neden söylemediniz?"

"Çünkü... şey... koruma işinde insanın ağzının sıkı olması gerekir."

"Demek onu koruyorsunuz?" Jacquot iskemlesinin arkalığına dayandı, bacaklarını uzatıp bilek bilek üzerine attı.

"Doğru."

"Kimden koruduğunuzu sorsam?"

"Adam zengin. Kendine dikkat etmek zorunda. Yanında benim gibi birine ihtiyacı var. Ne olur ne olmaz, diye."

"Ne olur ne olmaz peki?"

"Bu adamlar nasıldır, bilirsin. Marsilya oyun bahçesi değil."

"Pekâlâ, bu dediğiniz ne kadar zaman önceydi? Ne kadar zamandır Mösyö Raissac için çalışıyorsunuz?"

"Altı... sekiz ay olmuştur."

"O kadar mı?"

Carnot başını salladı. "O kadar."

"Ve sadece korumak için görüşüyorsunuz?"

"Evet."

"Peki, kızlardan ne haber? Sizden böylesi hizmetler de istiyor mu? Yoksa oğlan mıydı?" Cassis'ye yaptığı ziyareti ve Raissac'ın ona biraların üzerinden bakışını hatırlıyordu. O bakışın ne anlama geldiğini bilirdi.

Carnot içini çekti. "Bazen Mösyö Raissac'ın gevşemesi, eğlendirilmesi gereken iş arkadaşları olur, tamam mı? Kızlarla yani."

"Vicki gibi kızlarla mı?"

Carnot başıyla onayladı. "Evet. O da onlardandı."

"Peki Grez?"

"Hayır. O sadece... nasıl demeli... kişiseldi, tamam mı, hevesti. Hepsi hepsi iki kere, o kadar. Hatırlamakta bile zorlanıyorum. O konu... hiçbir şey demek değildi. İşle ilgisi yoktu."

"Ya Ballarde? O da sizin kızlarınızdan mıydı?"

Carnot kaşlarını çattı. Duyduğu adın bir şey ifade etmediği açıktı. Başını salladı.

"Peki, Raissac? Raissac bu kızları tanıyor muydu? Kendisi hiç yararlandı mı?"

"Tabii."

Jacquot duyduklarının yerine oturmasını bekledi. "Monel? Raissac, Monel'yi tanır mıydı?"

"Sanırım..."

"Evet mi hayır mı?"

"Evet sanırım."

"Nereden?"

"Kızı bir iki kere onun-evine götürmüştüm."

"Buraya mı, Cassis'ye mi?"

"Genellikle buraya."

"Demek, 'genellikle'? Öyleyse bazen de Cassis'ye?"

"Doğru. Birkaç kere."

"Demek kızı tanıyordu? Adını biliyordu?"

"Evet. Tabii."

Oysa Raissac böyle dememişti. Tutarsızlıklar: Jacquot tutarsızlıklara bayılıyordu. Bir an için, Raissac'ın Su Adam olup olamayacağını düşündü. İlginç bir ihtimaldi, ama Jacquot'ya inandırıcı gelmiyordu. Şimdilik gelmiyordu.

Bir de eski arkadaşı Doisneau vardı. Peki ya o? Doisneau'yu Raissac mı öldürdü? Ya da Carnot'ya mı öldürttü? Susturmak için. Raissac belki de Doisneau'nun polislere öttüğünü öğrenmişti. Ya da Doisneau, Raissac'a ufak bir şantaja kalkışmış da olabilirdi. Ne tarafından bakarsan bak, denemek için çılgın olmak gerek.

"Peki Grez? Grez'yi tanıyor muydu?"

Carnot başını salladı. "Hayır, tanımıyordu. Sana anlattığım gibi..."

"Bu dediğinizden emin misiniz?"

"Evet, eminim. O sadece benim kız arkadaşımdı. Bir iki sefer takıldık, hepsi o kadardı. Söyledim."

"Cours Lieutaud'ya gelelim. Vicki Monel'in dairesi. Raissac hiç oraya gitti mi?"

"Hayır."

Jacquot başını salladı. "Ama dairenin sahibi olduğunu biliyordunuz?"

Carnot şaşırmış göründü. "Evet," dedi.

"O mu söyledi?"

Beriki yine rahatsız göründü. Ne kadarını anlatacaktı? Nasıl anlatacaktı? Bir duraklamadan sonra, kendini nasıl ele verdiğini göremeden, başını salladı. "Evet. kendisi söylemişti. Dedi ki, eğer biraz para kazanmak isteyen birini tanıyorsan..."

"Evde oturabilirlerdi. Neyin karşılığında?"

"Belki o zaman Raissac için çalışabilirlerdi."

"Peki, bu nasıl bir çalışma olacaktı, Mösyö?"

"Dediğim gibi, eğlendirmek. Müşterileri, falan. İş adamlarını."

"Size de komisyon mu veriyordu?"

"Hayır. O iş benimle kızın arasındaydı. Bizden kira almadı, sadece istediklerini yapmamızı istedi. Aracılık yapmak. İstendiğinde hazır olmak."

"Yani, sadece kişisel koruma işi değil. Size daireyi verdi. Siz de işgücünü ayarladınız. Vicki gibi kızlar. Ve Alina, Nathalie, Rose."

Madam Piganiol'den duyduğu isimler. Nasılsa, hâlâ hatırlıyordu.

Carnot'nun gözleri açıldı. Kendini tutamıyordu.

Jacquot ellerini ensesinde kavuşturdu; artık keyif almaya başlıyordu. Bir ipin ucunu yakalamış, ne gelecekse diye çekiyor, kuşkulandığı her şeyi –ve bazı kuşkulanmadıklarını– doğruluyordu.

"Evet?"

Beriki masanın öbür tarafından başını salladı. "Doğru."

"Demek Mösyö Raissac'ı altı aydan biraz daha uzun süredir tanıyorsun? Yanılıyor muyum?"

"Bence..."

"Öyleyse, şu 'iş arkadaşlarına' gelelim. Mösyö Raissac'ın o eve gönderdiklerinden. Hiçbirini tanır mısınız?"

Carnot başını salladı. "Hayır. Tanımam."

"Emin misiniz?"

"Söyledim ya, hayır."

"Pekâlâ, o 'iş arkadaşlarından' kaç tanesinin filmini çekmişsinizdir?"

Carnot içini çekti. Herif her şeyi biliyor gibiydi. "Beş. Belki de altı," dedi tırnaklarıyla oynayarak.

Jacquot, "Peki, o filmlere ne oldu?" diye devam etti.

"Raissac'a verdim."

"Hepsi bu mu?"

"Hepsi bu. Gerçek bu."

"Sizce o filmleri ne yapmıştır? Bizim Mösyö Raissac?"

Carnot ellerini açtı. "Bak, benim yaptığım işte, çok fazla soru sormazsın."

"Peki, öyleyse ben söyleyeyim. O filmleri, sizin kaydettiğiniz kaçamakları insanlara baskı yapmak için kullandı. Sizin de bildiğinizden eminim ya, 'iş arkadaşı' falan değil, avucuna almak istediği kişiler. Önemli kişiler, yetkili yerde bulunanlar. Yaptırmak istediği her neyse, onu yapmalarını sağlamak için. Biraz şantaj, yani."

Carnot omuzlarını silkti.

"Ki, bu anlattıklarım, Mösyö Carnot, kanunlara tamamıyla aykırı. Öyle değil mi?"

"Sen öyle dedikten sonra," dedi Carnot, ciddiye almaz gözükmeye, araya mesafe koymaya çalışıyordu.

"Siz de ona yardım ettiniz. Kanuna karşı gelmesine yardım ettiniz. Burada aradığınız kelime, 'suç ortağı'. Eğer bilmiyorsanız..."

"Sadece bir işti. Filmleri neden istediğini bilmiyordum. Sormadım. Beni ilgilendirmez."

Jacquot başını sallayarak onayladı. "Basquet diye birini duymuş muydun? Paul Basquet'yi?

Carnot duyduğu adı biraz düşündü, başını salladı. Yeni bir isim, yeni bir paragraf. İşler çatallaşıyor gibiydi. "Hayır. Hiç duymadım." Ardından tehdit dolu gözlerini üstat Denis'ye çevirdi: beni buradan derhal çıkart, der gibi bakıyordu.

Jacquot'nun beklediği de buydu.

Avukat yemi yuttu.

"Başmüfettiş, şimdi artık ben–"

Jacquot bacaklarını toplayıp öne doğru eğildi. "Şu aşamada, üstat Denis, müvekkiliniz bize soruşturmalarımızda yardımcı oluyor. Bu yardımlarının seviyesine bağlı kalmak koşuluyla, bu Mösyö Carnot'yu çok, ama çok kötü bir durumdan kurtaracak bazı şeyler ayarlanabilir. Komplo, yardım ve suç ortaklığı, şantaj..."

"Bak," dedi Carnot, sonunda sabrı tükenerek, "bütün bunlar palavra. Diyelim, altına birkaç kız çektim. Ne olmuş? Bir iki film yaptım. Ne var? Hepsi bu. Yani, hiç. Palavradan başka bir şey değil."

"Paul Doisneau diye birini tanıyor musunuz?"

"Hayır, tanımıyorum," dedi Carnot, gereksiz bir aceleyle.

Jacquot berikinin yalan söylediğini anlayıverdi. Tıpkı Raissac'ı sorduğunda yalan söylediği gibi. Gözlerdeki aynı huzursuzluk.

"Cuma akşamı ne yaptığınızı söylemenin bir sakıncası var mı?"

"Kulüp gezdim," dedi Carnot. "Maras, Dugong, Chai. Beni gören onlarca insan var."

"Öyleyse, neden kaçmaya kalktınız?"

"Yani, adamların evime geldikleri zaman mı demek istiyorsun? Herhangi birisi de olabilirlerdi. Bilmiyordum."

"Ama bana isim verebilirsiniz, değil mi? Sizi dediğin kulüplerde görenlerin isimlerini?"

"Tabii."

"Pekâlâ, bu kadar yeter. Adlarını listeleyin, biz de gidip soralım. Üzgünüm, ama o zamana kadar sizi burada tutmak zorundayız..."

"Şimdi bir dakika dur bakalım..." dedi Carnot. Ellerini masaya uzattı, gözlerini Jacquot'ya dikti.

"Lütfen, Başmüfettiş," diye araya girdi avukat, Carnot'yu sırtından çekiştirerek. "Müvekkilim gerçekten de size çok yardımcı oldu."

"Yeterince değil," dedi Jacquot. "Bence olanları gözden geçirmek için biraz daha zaman gerekiyor. O zaman yeniden konuşuruz."

Kayıt cihazındaki bandı alarak odadan çıktı.

Max Benedict, Evêché Caddesi'ndeki *Police Judiciaire* merkezinin basamaklarını koşar adım tırmanıp, müracaatın karşısına dikiliverdi.

Nöbetçi memur Çavuş Calliou idi. Karşısındakine soru dolu gözlerle baktı: "Mösyö?"

"Başmüfettiş Jacquot'yla görüşmek istiyorum."

Çavuş başını salladı. "Korkarım Başmüfettiş çok meşgul. Peki, siz kimsiniz?"

"Su Adam hakkında bilgi vereceğim," dedi Benedict.

Calliou ona bir bakış attı. "Yine de meşgul. Ekipten birini çağırayım."

"Jacquot'dan başkası olmaz," dedi Benedict.

Calliou bir süre düşündü.

"Öyleyse, beklemeniz gerekecek, Mösyö. Şuraya oturabilirsiniz. Bu arada beklediğinizi ona bildiririm."

Benedict oturup saatine baktı. Acelesi yoktu. Gerekiyorsa, bütün bir gün bile bekleyebilirdi. Hem üstelik, Jacquot'yu görmeyi başarıp başarmamasının da pek önemli olmadığı kanısındaydı. Aradığı cinsten malzemeyi bulmaya başlamıştı bile. Atmosfer. Gerçek bir mekân ve faaliyet duygusu. Fransızların üniformalarıyla gevezelikleri, duvarlardaki ilanlar, geliş ve gidişler, Benedict'in görebildiği kadarıyla en az üç farklı yerinde sigara içmenin yasak olduğunu belirten pankartlar asılı olan salondaki güçlü, bayat tütün kokusu. Palm Beach'te, son birkaç ay boyunca bunca zaman geçirdiği yavan, ruhsuz polis karakolundan ne kadar farklı.

Aslına bakılırsa, fazla beklemek zorunda da kalmadı. Polis merkezine vardıktan, defterine gözüne çarpanları çiziktirdikten yirmi dakika sonra, holde ona doğru gelen bir polis gördü. Sivil giyimliydi ya, polis olduğunu görür görmez anlayabilirdin.

Beriki karşısında durarak, "Başmüfettiş Jacquot'yla mı görüşmek istemiştiniz?" diye sordu. İngilizce konuşurken aksanı oldukça belirgindi ama sözcükleri doğru ve nazikti.

Benedict, Fransızcasının sandığı kadar iyi olmadığını anlayıverdi. Birkaç ay başka ülkede kalarak pratiğini yitirmiş, nöbetçi çavuş da durumu fark etmişti. "Evet, evet," diye cevap verip, ardından Fransızca devam etti: "Eğer bir sorun olmayacaksa."

"Adınız neydi?" Polis memurunun İngilizce devam etmesi tatsızdı, sanki kendi İngilizcesi bu kadar iyiyken, Benedict'in okul çocuklarına özgü duraklamalı Fransızcayla zamanını harcayamazmış gibi.

"Max Benedict," dedi beriki, biraz yola gelerek.

"Ne konuda görüşmek istediğinizi sorabilir miyim?"

"Su Adam konusunda."

Polis memuru başını salladı, karşısındakinin söylediklerini düşündü. Ardından gelip Benedict'in yanına yerleşti, dirseklerini dizlerine yaslayarak öne doğru eğildi, atkuyruğu biçiminde toplanmış saçları gömleğinin yakasına sarkmış konuşurken, gözleri karşısındakinin gözlerine dikiliydi.

"Bu konuda herhangi bir bilginiz varsa, Mösyö. Ekipten bir arkadaş..."

"Jacquot'dan başkası olmaz."

Polis memuru arkasına dayandı, Benedict'e bir daha baktı. "Jacquot, benim."

Benedict çok keyiflendi. Kendisi planlasa, bundan iyisini düşünemezdi. Ne başlangıç ama.

"Yardımım dokunabilir, diye düşündüm," diyerek başladı söze. "Bakın, Suzie de Cotigny'yi tanırdım. Demek istediğim..."

"Nasıl? Nereden?"

"New York'tan. Suzie..."

O anda Jacquot'nun cep telefonu çaldı. Telefonu açarken, elini kaldırarak Benedict'i susturdu.

"Oraya geliyorum," deyip telefonu kapattı. Ardından da Benedict'e döndü: "Hiç ceset gördünüz mü?"

"Çok."

Jacquot duyduklarını tartarken gözünü adamdan ayırmadı.

"Öyleyse, devamını arabada konuşuruz."

Yükünün çoğu boşaltılıp, geriye baş taraf ambarlardaki tomruklardan başka bir şey kalmayınca, yük gemisi *Aurore* o sabahkinden daha yüksek duruyor, pas rengi bordaları yeşil yosunlarla parlıyordu. Emile Jalons kasketini ensesine yıktı, çuval dolu bir ağın rıhtıma konduğunu görünce rahatlayarak soluğunu boşalttı. Bu onun yedi numaralı rıhtımı ikinci ve son ziyaretiydi ve boşaltma bundan sonra onun hiç müdahalesi olmadan tamamlanacaktı. İki resmi ziyaretini kaydetmişti bile: kitabına uygun biçimde. Eğer Narkotik ekipleri baskın yapar, ya da kurşunlar uçuşmaya başlarsa, başına pek dert gelmeyecekti artık. Boşaltma tamamlanıp, antreponun kapıları mühürlenmeye görsün, ateş menzilinden çıkacak ve rıhtımın öteki ucundaki bürosunun güvenliğinde olacak, *Aurore*'un yüküyle ilgisi, Gümrük Müdürlüğü'nün ilgisi bitecekti. İki saat sonra nöbeti bitiyordu, o zaman da hepsinin canı cehenneme.

Otuz metre ileride bir grup liman işçisi yükü taşıyan ağı çengelinden söktü ve son kaolin çuvallarını da paletlerin üzerine aldı. Forkliftler egzoz dumanları püskürterek harekete geçti, paletleri kaldırıp antrepoya taşımaya girişti. Paletler antreponun loşluğunda kaybolurken, Jalons dosyasını arabasının kaputuna dayayıp manifestonun her sayfasına gösterişli birer imza attı. Orijinalleri evrak çantasına yerleştirdikten sonra da kopyalarını Dupuys'ye uzattı.

Beriki uzun adımlarla geminin merdivenlerini tırmanıp dik basamaklarla uğraşırken, Jalons elini göz-

lerine siper etti ve *Aurore*'un güverte köprüsüne baktı. Oradaki kasketsiz, sakallı adam geminin kaptanı Mallet değil miydi? Tepeden ona bakan adam. O da işin içinde mi acaba, diye düşündü. Adamların ellerinde onun da bir kaseti var mıydı? Olsa, şaşmayacaktı. Elini salladı, acele bir selam çaktı. Elini siperliğinden indirirken, gırtlağından bıçak gibi geçirdi.

François Mallet, *Aurore*'un güverte köprüsünde durmuş aşağıya, gümrük yetkilisine bakıyordu. Adam altın parçası gibiydi. Ne sandıkların açılmasını ne de torbaların çözülmesini istemişti. Sadece rutin bir denetleme, kitabına uygun. Bir an için, berikinin bu işte bir çıkarı olup olamayacağını düşündü. Ufak bir bahşiş, kurtları kapıya yaklaştırmayacak kadar bir şey. Öyle sanıyordu. Bir yük gemisinin boşaltılması nadiren bu kadar kolay tamamlanırdı.

Korkacak bir şeyi olduğundan değil, tabii. Artık değil.

Esnemesini bastırmaya çabalayarak, elinde gümrük belgeleriyle basamaklardan tırmanan Dupuys'yi izledi. O kâğıtlar eline geçer geçmez nakliye şirketinin yöneticisini arayabilir, malın sahipleri ve dağıtımcılar için gümrük müsaadesini aldığını bildirebilir, ardından da mürettebata liman izni verip gemiyi güvene aldıktan sonra kente gidebilirdi.

Aşağıda rıhtımda, gümrük yetkilisi elini salladı, bir selam çaktı ardından da elini gırtlağından geçirdi. İş tamam. Bir dahaki sefere görüşürüz.

Dikkatini çeken, o anda gümrük yetkilisinin arabasının yanına gelip duran işaretsiz üç Peugeot oldu. Daha arabalar durmadan, içlerinden on tane silahlı adam yere atlamıştı bile. Ne yaptıklarını bildikleri öylesine belliydi ki, birkaç saniyede rıhtım bölgesi kordo-

na alındı, iki tanesi antrepoya girip gözden kayboldu, üçü liman işçilerini bir araya topladı, başka ikisi antrepo kapısının önünde nöbete dikildi, öteki dördü de geminin merdivenine tırmanmaya koyuldu. Ekibin son üyesi, gümrük yetkilisinin yanına gitmiş, kimliğini ve işi devralma niyetini gösteriyordu.

Mallet'nin canı sıkıldı. İşler bu durumu almışken, kente inmesi biraz zaman alacaktı.

En azından gemiyle yükü temizdi.

Fausse Monnaie yolundan giderek Vallon des Auffes'taki balıkçı limanına ulaşmak Jacquot'nun yirmi dakikasını aldı. Kafasının tepesi çilli, bağadan yapılmış bir gözlük çerçevesi takan yolcusunun o ana kadar bildiklerinden farklı bir şey anlatmayacağını anlaması da yirmi dakika sürmüştü zaten. Benedict'in tek yararı bazı ilginç New York dedikodularını aktarmak, Suzanne de Cotigny'nin cinsel eğilimleri konusunda kuşkularını doğrulamak ve uyuşturuculara eğlence kabilinden ilgi gösterdiğini teyit etmekti: bu sonuncusu Roucas Blanc'daki misafir odasında bulunan kokainle örtüşüyordu zaten.

Ama hepsi bu kadardı.

"Onu ne kadar zamandır tanıyorsunuz?" diye sordu kısa bir sessizlikten sonra.

"Aslında hiç tanışmadık."

"Hiç tanışmadınız mı?"

"Hayır, doğrudan, hayır. Aslında, işim gereği biliyordum onu. Onlarla temasımı sağlayan, işim oldu."

"Pekâlâ, ne iş yapıyorsunuz, Mösyö?"

"Gazeteciyim," dedi Benedict sakince. "Kimin adına çalıştığımı–"

Jacquot tereddüt bile etmedi. Ayağını frene bastı, vitesi boşa aldı ve kaldırıma yanaştı. Manevraya hazırlıksız yakalanan arkadaki otomobilden öfkeli bir korna sesi duyulduysa da, hiç aldırmadı. Uzandı ve yolcu tarafındaki kapıyı açtı.

"Yardımlarınız için teşekkürler, Mösyö. Gerçekten paha biçilmez."

"Beni burada indirecek misiniz?"

"Kente yürümek size iyi gelecek. Kafanızı toparlarsınız."

Şaşkın bir sessizlik anından sonra, beriki sırt çantasını yüklenip arabadan indi.

Kahrolası, dedi Jacquot kendi kendine; gaza bastı, Benedict'i kaldırımda bırakıverdi. Tanrı aşkına, gazeteciymiş. Nasıl olmuştu da, böylesine açık bir tuzağa düşmüştü? Dikiz aynasından, yüz metre geride, kaldırımda duran adamı görebiliyordu. İyi oldu, diye düşündü, Corniche yolundan ayrılıp Vallon des Auffes'a tepelerden geçerek giden yola saparken.

Rıhtımda, jandarmalardan birisi *Geçmek Yasaktır* bandını kaldırınca, arabasını Grenier'nin işaretsiz Peugeot'sunun yanına çekti.

Arabadan inip çevresine bakınırken, Vallon des Auffes, diye düşündü. Babasının Marsilya'ya ilk geldiğinde oturduğu yer, balıkçı evleriyle dolu yamaçların ve Corniche köprüyolunun yüksek kemerlerinin çevrelediği, cep kadar bir balıkçı limanı. O zamanlar, babasının döneminde farklıydı, gerçekten hareketli bir limandı: gemi malzemesi satan dükkânlar, demirciler ve adından da anlaşılacağı gibi, urgancılar. Oysa şimdi, liman üstündeki yerlerin çoğu, en eski ve en ünlüleri Chez Fonfon olan pahalı deniz ürünleri restoranlarına dönmüştü. Burada içilecek bir *boullabaisse* Moulineux'den bile daha pahalı olmakla birlikte, en azından Jacquot'nun gözünde, yarısı kadar lezzetli değildi. Burada, Vallon des Auffes'ta sadece yemeğin değil, manzaranın da bedelini öderdin. Moulineux'deyse, bakmaya değer tek şey, tabağındı.

Grenier ve Peluze, Chez Fonfon'a çıkan basamakların on metre kadar ötesinde, iki balıkçı teknesinin arasındaki boşlukta dikilmiş, duruyorlardı. Ayaklarının

dibinde de, mavi renkli kirli bir brandaya sarılı ceset vardı. Tepelerinde, restoranın pencerelerinden bakan meraklı gözler.

"Su Adam'ın işi değil," dedi Grenier. Ekipte Jacquot'ya patron demeyen sadece oydu.

Jacquot çömeldi, brandayı kaldırıp baktı. Ceset çıplaktı, küçüktü, neredeyse bir çocuk kadar; ama göğüsleri ve bacaklarının arasındaki kıllar yanılmaya izin vermiyordu. Pek ufak tefek, koyu tenli bir hanım. Otuzlarında falan olmalı, diye düşündü Jacquot. El ve ayak tırnakları kırmızı cilalı ve göründükleri kadarıyla profesyonel elinden çıkma.

"Bana sorarsan, taklitçi işi," diye sürdürdü Grenier.

"Neden öyle düşünüyorsun?" diye sordu Jacquot. Grenier'nin görüp de kendinin neyi kaçırdığını bulmaya çalıştı. Kurban, kadındı. Çırılçıplaktı. Yaş bakımından, öteki kurbanlara yakın görünüyordu. Yanağında ve boynunda çürükler vardı ve denizden çıkarıldığına göre, suda boğulmuş olması da muhtemeldi. Ya da birisi tarafından boğulduğu. Grenier'nin sözü nereye götürmek istediğini anlayamamıştı. Brandayı biraz daha kaldırınca, kurbanın ayağında bir yara gördü. Bileği tuhaf bir açıyla dönmüş, derisi de fena halde sıyrılmıştı.

Brandayı bırakıp kafasını kaldırdı ve viyadüke baktı. Altındaki kazık dizisine. Cesedin bir arabanın bagajından çıkarılıp Corniche'ten atıldığına, atıldığı yer yeterince dışarıda olmadığından aşağıdaki kayalara çarptığına, kurbanın bileğinin de o kayalarda kırıldığına dair iddiaya girebilir, cebindeki bütün parayı yatırırdı. Oradan da yavaşça kıyıya sürüklenmiş olmalıydı, tıpkı Aqua-Cité'de Jilly Holford'un cesedi gibi.

"Başını çevir, patron," dedi Peluze. "Ensesine bak. Al'in ne demek istediğini göreceksin. Üstelik, üzerinde mücevher de var."

Jacquot söyleneni yapınca, omuzla ense arasında belirgin bir açıyla saplanmış bir hançerin altın kabzasını gördü. Eğer bu kadın Su Adam'ın kurbanlarından biriyse, o zaman katil ilk kez silah kullanıyordu. Yine ilk defa, kurbanının üzerinde mücevherlerini bırakmıştı: kalın bir altın bilezikle bir çift küpe.

"Şanslı bir darbe," dedi Grenier. "Orası sadece kemik. Bana sorarsan, katil sağ elini kullanıyor, kurbandan daha uzun, arkadan yaklaşmış, birazcık yandan."

"Daha başka, profesör?" dedi Peluze gülerek.

Jacquot brandayı bir kenara çekip daha da eğildi ve hançer yarasını inceledi, derine saplanmış bıçağa, karamel rengi cildin üzerinde kolaylıkla görünen kızıl çürük yuvarlağına baktı. Grenier haklıydı, adam bıçağı tesadüfen saplamıştı. İlk vuruşta. Büyük bir kuvvetle. Bıçağın kırılmaması şaşırtıcıydı. Cebinden bir mendil çıkararak hançerin kabzasına uzandı, iki eliyle kavrayıp ileri geri oynatmaya girişti; her oynatışında, kurbanın başı da sallanıyordu. Etin derinlerinde, bıçağın kemiğe sürtünüp kazıdığını, sonra kurtulmaya başladığını, sonunda da kaydığını hissediyordu. Ayağa kalktı ve hançeri parmaklarının arasında çevirdi, güneş ışığında parıldattı. İnce ve uzun bir aletti, hançerden çok mektup açacağı gibi, ama insanın avucunda şaşırtacak kadar da ağır. Egzotik bir tasarımı vardı, gümüş bıçak kısmı vücuduyla kabzayı oluşturan, kuyruğuyla da kocaman bir mavi taşı saran altın yılanın ağzından çıkıyordu.

Bıçağın yılanın ağzından çıktığı yerde, gümüşün üzerine bir sözcük kazınmıştı.

Sevgiyle.

"Bence, Zoffany işi olduğunu göreceksiniz," dedi arkalarından bir ses. "Evde de bir benzeri var."

Jacquot arkasına döndüğünde Benedict'in bağa çerçeveli gözlüğünün ötesinden bakan mavi gözlerini, yardımsever bir tebessümle buruşmuş çilli yüzünü görüverdi.

"Kentte bir mağazaları var," diye devam etti beriki. "Galiba St-Ferréol Sokağı'nda."

Emile Jalons fena halde tuvalete gitme ihtiyacındaydı ama yedi numaralı rıhtımda fark ettirmeden işeme imkânları sınırlıydı. Arabasının yanına, antreponun duvarına ya da rıhtımın kenarından denize işemek olmazdı: her üçü de açıktaydı ve hiçbiri pek efendice sayılmazdı. Zaten bu nedenle bu kadar beklemişti ya. Kafasını toparlayıp karar verebilmek için. Şimdi de umudunu tümden yitiriyordu.

Narkotiğin adamına baktı, Lamonzie'ydi adı, onun iznini rica edip buradan ayrılıp ayrılamayacağını düşündü, ancak üst düzey gümrük yetkilisi olarak işin sonuna kadar burada kalmak zorunda olduğunu da biliyordu. Hem üstelik, bu Lamonzie'nin de şu aralar kimseyi bir yere bırakacak gibi görünmediği açıktı. Antrepodaki malları arayıp hiçbir şey bulamamışlardı ve şimdi de gemiye çıkıp *Aurore*'u aramak üzereydiler. Lamonzie'yle üç adamı arabalarının kaputuna yaslanmış, geminin planlarını inceliyorlardı.

Bütün bunlar, Jalons için iyi haberdi. Gelmelerinden birkaç dakika önce gümrük belgelerini imzaladığı yüklerin arasında bir şey bulmaları, göze pek de hoş görünmeyecekti. Uyuşturucunun hâlâ gemide olması ona en azından mesleki bir güvenlik marjı tanırdı. Tek kaygısı, işler ters gider de gemide bir şeyler bulunursa, o kasetin bir kopyasının şefine ya da karısına ulaşmasıydı.

Ama tam da o sırada, bu ihtimal bile işemek zorunda olmasının yarısı kadar kötü değildi.

Lamonzie'nin keyfi tümden kaçmış gibiydi. *Aurore*'un boşalttığı yükü aramakla geçen üç saatin sonunda, geminin manifestosunda tek tek sayılmış ağır siyah kauçuk bloklarının, tozlu kaolin çuvallarının, örgülü kakao ve yerfıstığı torbalarının içinde hiçbir şey bulamamışlardı. Fazladan hiçbir şey. Orada yazılı olmayan hiçbir şey.

Bütün bunlar da Lamonzie'nin gözünde sadece tek bir anlam taşıyordu. Aradıkları yük hâlâ teknedeydi, ya baş taraf ambarlarındaki tomrukların arasında saklı olarak, ya da Jalons'un bahsettiği onarım sırasında alınmaya hazır durumda. Ne var ki, *Aurore* boyutundaki bir gemiyi aramak hiç de öyle kolay değildi.

Çizimleri katlarken, adamlarına talimat yağdırdı: gemiyi boşaltıp güven altına alın; karaya çıkacakları bırakın ve fenerleri, köpekleri, algılayıcıları –bütün malzemeyi– getirin.

Saatine baktı. Uzun bir gece olacaktı. Kimin suçu olduğu konusunda hiç kuşkusu yoktu. Düşüncelerini bir düzene –şimdi ne yapmalı, nasıl hareket etmeli, Tanrım, yalvarırım bir şeyler bulmamızı sağla– sokmaya çalışırken Jalons denen o gümrük yetkilisini, dükkânı açmış, paletlerin üzerine işerken yakaladı. Daha şimdiden çizmelerinin arasından kıvrılan sidik izi kendine rıhtıma giden uzun bir yol bulmuş, orada da gölcük oluşturmuştu.

"Hey, Jalons," diye seslendi. "Bir dakika ayıracak duruma geldiğinde beni bul..."

Bazen bir soruşturma o kadar hızlı gelişir ki, insanın başı döner. Bu pazartesi günü öğleden sonra da, işler işte o kadar hızlıydı.

Grenier'nin dediği gibi, Vallon des Auffes'taki ceset bir cinayet taklidine benziyordu. Jacquot mektup açacağını plastik bir torbaya yerleştirirken, diğer kurbanlarla karşılaştırılabilecek pronoprazona, cinsel saldırı izine rastlamayacağından emindi. Üstelik kurbanın boğulmadığı, suya girdiğinde ölü olduğu ihtimali de güçlüydü. Hayır, Grenier haklıydı. Takılar, silah. Bu, Su Adam'ın işi değildi. Eğer onun marifetiyse, diye düşünüyordu, arabasına doğru yürürken, son işi olacaktı.

Tam o sırada Clisson'la Jouannay limana doğru sapıp, arabalarını onunkinin yanında durduruverdi. Oysa Jacquot cinayet mahalli ekibinden çocuklar gelmeden ortadan kaybolmayı umduğundan, bir an cebindeki hançerden bahsetmemeyi düşündü. Grenier ve Peluze berikilere ne yapıldığını anlatabilirdi. Ne var ki Clisson arabadan çıkıp başıyla selam verince, oyunu kurallarına göre oynamaya karar verdi. Hançeri çıkardı, Clisson'a cesedin üzerinden aldığını anlattı ve bir süreliğine ödünç almak istediğini söyledi.

Clisson, Jacquot'ya keskin, öfkeli ve kısa bir bakış fırlattı. Ama hançer cesetten çıkarılmış olduğuna göre, cinayet mahallini güven altına almanın Adli Tıp ekibinin sorumluluğuna verildiğini ve kendi işinin de kanıtları toplayıp kaydetmek olduğunu bir kez vurgulamanın dışında yapacak fazla bir şey yoktu.

Jacquot anladığını belirtti, özür diledi ama beş dakika geçmeden geri vitese takıp polis bandının dışına çıkarken cebinde hançer, yanındaki koltukta da sırt çantasını dizlerinin üzerine yerleştirmiş Benedict vardı.

"Bu sefer beni nerede bırakacaksınız, Başmüfettiş?" diye sordu gazeteci limandan çıkıp ana yola çıkmak için rampaya sararken.

"Kente, Mösyö. Ya da otelinize. Tercihiniz hangisi olursa. Bu kadarını yapabilirim. Ama önce..."

Tepeye, Corniche'e vardıklarında, arabayı durdurdu, Benedict'e oturduğu yerde kalmasını söyledi, parmaklarını taş işçiliğinin üzerinde gezdirerek, Vallon des Auffes üzerindeki viyadükün deniz tarafındaki, kenarına yürüdü.

Aradığını oldukça kısa sürede buldu: sanki üzerinden bir şey aşırtılmış gibi, korkuluğun üzerinde bir toz bulaşığı, bir de koyu, kızıl bir buğu. Korkuluğun üzerinden baktı. Epey aşağıda, deniz suları kazıkları dövüyordu. Gecenin karanlığında, görülmesi imkânsızdı.

Arabaya doğru yürürken, cep telefonu çaldı. Gastal merkeze döndüğünü haber veriyordu. Renault'nun sürücüsünün adı Berthe Mourdet'ydi. Söylenenlere bakılırsa, kurbanla birkaç gün önce spor salonunda tanışmıştı ve biraz baskı altında kalınca, Roucas Blanc'daki eve niçin gittiğini itiraf etmişti. Mourdet'ye göre, De Cotigny malikânesinden akşam altı buçuk gibi ayrıldığında, Suzie de Cotigny hayatta ve iyiydi; oradan da doğruca evine gitmişti. Ev arkadaşları anlattıklarını doğruluyordu. Ardından pizza ısmarlayıp video seyretmişlerdi. "Ertesi sabah işteyken cinayeti duyduğunu söylüyor. Sibié Sokağı'nda bir güzellik salonunda çalışıyormuş. Başlangıçta, kurbanın spor salonunda

tanıştığı ve bir gün önce öğleden sonrayı birlikte geçirdiği kadın olduğunu anlayamamış, çünkü kadın başka bir ad vermiş. Akşam olup da, televizyon haberlerinde Suzie'nin resmini görünce, aynı kadın olduğunu fark etmiş. Ondan sonra da hiç kimseye bir şey söylememeye, bu işin dışında kalmaya karar vermiş."

"İyice zorladın mı onu?" diye sordu Jacquot.

"Evet, hem de nasıl," dedi Gastal.

"Güzel," dedi Jacquot ve St-Ferréol Sokağı'ndaki mücevherci Zoffany'ye gelip onu bulmasını söyledi.

On dakika sonra, Benedict'i Nice-Passédat'nın önünden geçen caddenin başında indirip, arabasını De Gaulle Meydanı'nın altındaki otoparka bıraktı ve St-Ferréol Sokağı'na girdi. Fazla yürümesi gerekmedi. Benedict'in dediği gibi, Zoffany'nin şubesi oradaydı, girmek için zile basmak gereken, kapısı üniformalı bir görevli tarafından açılan cinsten bir dükkân. Önünde de Gastal bekliyordu.

Onları karşılayan satış sorumlusu orta yaşlı, son derecede nazik ve mavi Chanel takımının yakasına yerleştirdiği ipek fularla son derecede zarif bir hanımdı. Jacquot'nun elindeki hançeri ve bıçağından plastik torbanın bir yerine bulaşmış kan lekesini görünce, Gastal'in ayakkabısının tabanına yapışmış bir şeye bakmaya zorlanmış gibi sarsıldı. Yine de bu hançerin gerçekten Zoffany ürünü olduğunu teyit etti: gümüşten ve yaldızlı bir zarf açacağı.

"En son tasarımımız," diye açıkladı. "Adı 'Yılan'. Son birkaç aydan beri satıyoruz."

"Bunlardan çok sattınız mı?" diye sordu Gastal.

"Bir sürü. Beklemediğimiz kadar popüler oldu."

"Bu sizin sattıklarınızdan biri olabilir mi, Madam?"

Satış yetkilisi ellerini iki yana açtı, omuzlarını silkti. "Mümkün... Ama birçok yerde şubemiz var, Mösyö. Onların birinden de alınmış olabilir. Paris'te, Nice'de..."

"Üzerine kazınmış bir söz var, Madam," dedi Jacquot. "*Sevgiyle.*"

Beriki gülümsedi, başını salladı. "Özür dilerim, Mösyö, ama hatırlamıyorum. Ama burada sadece mart ayından beri çalışıyorum. Ben gelmeden önce de satılmış olabilir."

"Yani, bu çeşit işleri de yapıyor musunuz? Yazı kazımayı? Müşterilerinizden birisi bir şey isterse..." diye sordu Jacquot.

"Tabii. Bodrumda bir atölyemiz var. Eğer isterseniz bir sorayım. Çok sürmez."

Beş dakika sonra, elinde atölyenin sipariş defteriyle döndü. Kayıtlara göre, diyordu defteri kontuarın üzerine bırakıp sayfalarını çevirirken, harfler gerçekten de burada kazınmıştı. Şubat ayında. Aradığı sayfayı bulunca, tam tarihini de söyledi. Bir de, kazıma işi tamamlandığında, mektup açacağının teslim edildiği adresi. Ayrıca alıcının adını.

"Ba-da-bum," dedi Gastal gözünü kurnazca kırparak.

"Peki satış, Madam?" dedi Jacquot. "Satışın da kaydı var mıdır?"

"Ama, tabii, Mösyö. Burada, defterde."

Jacquot'nun yüreği hızlanıverdi.

"Çek? Kredi kartı?"

Satış yetkilisi deftere bir daha baktı, uzun ve cilalı tırnağını yukarıdan aşağıya gezdirdi.

"Satış fiyatı. Yazı kazıtma ücreti. Teslimat. Hepsi var. Nakit ödenmiş," deyip, yardım etmek istermiş gibi gülümsedi.

Basquet işten erken çıktı. Porsche'yi yeraltı otoparkından alıp, otoyolun gölgesinde kalan Lazaret Rıhtımı boyunca akan arabaların arasına katıldı, eve dönmek için Littoral yoluna çıktı. İşten çıkış trafiğinin yolları tıkamasına daha bir saat kadar vardı, o yüzden dış şeride hızla geçti –insanı keyiflendirecek kadar boştu– ve gaza bastı.

İyi bir gün geçirmişti, çok keyifliydi. Valadeau-Basquet'nin Aix'teki hastane genişletme projesine verdiği teklif kabul edilmişti, Capalette'te bir alışveriş merkezi inşaatı bu ay için programın önünde ve bütçenin altındaydı. Valadeau'yu Güney Fransa'nın en enerjik ve geleceği olan şirketleri arasında sayan finansal bir basın raporundan sonra da, şirketin borsadaki hisseleri yükseliyordu. Bunların hepsi memnunluk vericiydi.

Dahası da vardı. Bu sabah konuştuğu Raissac'ın anlattıklarına göre *Aurore* rıhtıma yanaşmış ve yükünü boşaltmaya başlamıştı. Ama kaygılanmaya gerek yok, demişti arkadaşı. Mal çoktan indirilmiş, gizli bir yere götürülmüştü bile. Birkaç saat içinde mal ellerinden çıkmış, para ceplerine girmiş olacaktı.

Anaïs de nihayet yakamdan düştüğüne göre, diye düşündü, mutluluğumu bozan tek şey *calanque* işi ve hâlâ tamamlanması gereken ruhsat konusu. Planlama komitesine projesini sunma işi bir hafta sonraya, çarşambaya bırakılmıştı ama De Cotigny'nin intiharından sonra Raissac'ın büyüsünün sonuç alması için günler gerekecekti. En azından, gerekli para yerinde olacak, elinde kasketi, Valadeau mütevellilerinin önünde yal-

varması gerekmeyecekti. Tümüyle kendine ait, kişisel ilk projesi. Borç alınacak, yalvarılacak tek bir kuruş yok. Bir Paul Basquet projesi.

Eve geldiğinde, Céléstine dinleniyordu. Yukarıdaki soyunma odasında, karısını uyandırmamak için parmaklarının ucuna basarak tenis şortu ve bir tişört giydi, ardından terasa inerek Adèle'den bir içki istedi. Koltuklardan birini çimenlerin üzerine taşıyıp batan güneşin son ışıklarını göreceği bir yere bıraktı ve rahatça yerleşerek topraklarına mutlulukla baktı: yoğun ve hışırtılı sarmaşıklarla kaplı ahırlarla müştemilat binaları, yüzme havuzu ve tenis kortu, çimenle kaplı çizgili yamaçlar, aile bağlarının örülü asmaları, yeşerip kalınlaşan, zümrüt buğusu gibi üzümler; bir de, görünürde tek bir evin bile olmaması.

Bütün bunların ötesinde, Sainte Victoire Dağı'nın akşam göğüne uzanan kırışık yamaçları. Batan güneşin yıkadığı, her baktığında farklı renklere bürünen dik ve taşlı yarlarıyla, insanı kendine hayran bırakan bir manzara, diye düşündü. Şimdi şeftalilerin solgun kızarıklığı, sonra yumuşak, pembemsi bir mavi, şimdi kaygan bir eflatun, sonra mor. Büyüleyici, ötesi yok. Belki de kendini emekliye ayırdığında, Céléstine'i örnek alıp, resim yapmayı öğrenirdi. Aileden ikinci bir Cézanne çıkardı.

Adèle'in peşinde iki adamla terasa çıktığını gördüğünde, ikinci viskisini içiyordu. Kadın, patronunun olduğu yönü gösterdi, nazikçe başını eğdi ve evin içinde kayboldu. Berikiler çimenlerin üzerinden yaklaştı. İçlerinden birisi tanıdık geliyordu. Onlar yaklaşırken, Basquet adamı nerede gördüğünü hatırladı.

Anaïs Cuvry'nin dairesinin kapısı kolayca açıldı, Gastal'in omzu kapının çerçevesini parçalamaya, kilidi kurtarıp içeriye girmeye yetmişti.

Duydukları ilk şey bir kadın parfümünün sıcak, güzel ve mahrem kokusu oldu. Jacquot kokuyu içine çekti, Gastal beğenir gibi soludu. Ardından da renkler: yumuşak pastеller, krem renkli gölgeler; parlak ya da koyu hiçbir şey yoktu. Bir kadının evi. Tek başına yaşayan bir kadının. Burada çocuk olamaz.

Arada uğrayanlar dışında, erkek de yok, diye düşündü Jacquot, içine girdiği evi tartmaya çalışarak. Öğle zamanı uğruyor adam. Öğleden sonra. Akşama doğru, eve dönerken. Ama asla yatıya kalmadan.

Jacquot'nun gözüne böyle görünmeye başlamıştı. Ufak tefek, koyu tenli ceset; kusursuz, bakımlı tırnaklar; gözlerden ırak küçük villa; pahalı dükkânlardan alınmış değerli armağanlar. Matmazel Cuvry oyunun içinde değilse, iyi şartlarda yaşatılan bir metres olduğu açıkça belliydi.

Koridordan geçip salona girdiler. Geceleyin –panjurlar çekik, tavan ışığı hâlâ yanık– bir boğuşmaya sahne olduğu kesindi odanın: ortasındaki halı bir tarafa kayıp toplanmış, koltuklardan biri sırtının üstüne devrilmişti ve kanepenin üzerine fırlatılmış mavi ipek sabahlığın krem renkli dantel işlemeli boynunda koyu bir leke göze çarpıyordu.

Gastal sabahlığı eline aldı. İpekle dantel kaskatı kesilmiş, buruşmuştu. Kumaşı çekiştirince lekeli bölümü kuru, dirençli kopuşlarla ayrıldı. Birbirlerine baktılar. Doğru yerdeydiler.

Gastal mutfağa girerken, Jacquot yatak odasına yöneldi. Aynı koku vardı, ama burada daha yoğundu. Yarı çekili perdeler tavandaki pervanenin rüzgârıyla kıpırdıyor, açık panjurlardan içeri yumuşak akşam aydınlığı giriyordu. Salonun aksine, burada hiç ışık yoktu. Her şey yerli yerindeydi. Tavandan sarkan pembe ipek kumaşlarla çevrelenmiş yatağın yanına gitti. Yastıklardan sadece biri buruşuktu, yatağın bir tarafında uyunmuştu, üst çarşaf da yataktan kalkan herhangi birinin kenara atacağı gibi açılmıştı. Gece burada her kim uyuduysa, yalnız yatmıştı.

Ahşap rafların arasında duvara dayanmış küçük yazı masasının başına gitti. Makyaj malzemesi kalabalığının arasında, gümüş çerçeveli tek bir resim vardı. Çerçeveyi eline aldı. Stüdyoda, poz vererek çekilmiş bir fotoğraf. Daha genç, daha güzel bir Anaïs Cuvry, çizgileri yanılmaya imkân bırakmıyordu. Vallon des Auffes'ta gördüğü yüzün eşi.

Salona dönüp, olanları sıraya koymaya çalıştı. Baştan itibaren.

Birincisi ve en önemlisi, kadının ön kapısında hasar yoktu. Bu da iki şeyden biri anlamına geliyordu: ya kapıyı bizzat Matmazel Cuvry açmıştı, ya da katilde evin anahtarı vardı. Müşterilerinden biri? Gece geç uğrayan bir sevgili? Yatakta uyunmuş olduğuna göre, ziyaretin haberli olduğu söylenemezdi. Jacquot'nun görebildiği kadarıyla, kadın gecenin geç saatinde eve giren ya da kapıyı çalan biri tarafından öldürülmüştü.

Ama katili tanıdığı kesindi. Ya anahtarı olduğu için ya da onu bizzat içeriye aldığından. Ön kapıda gözetleme deliği olmadığına ve kimin geldiğini göremeyeceğine göre, anahtarsız bir ziyaretçi kendini tanıtmış, bir şey söylemiş olmalıydı. Yoksa Matmazel Cuvry'nin kapıyı açmadan önce zinciri yuvasına yerleştirmiş olduğu kesindi.

Gastal mutfaktan çıktı. "Ne burada ne de banyoda bir şey bulabildim," dedi. "Yatak odasına baktın mı?"

Jacquot başını salladıysa da, beriki yine de bir görmeye gitti.

Evet. Kurbanın tanıdığı birisi eve geliyor. Buraya, salona geliyorlar. Ama yatak odasına uğramadan. Önemli mi? Muhtemelen.

Koltuğa, halıya ve kan lekeli sabahlığa bakılacak olursa burada, salonda bir çeşit çatışma, Matmazel Cuvry'nin öldürülmesiyle sonuçlanan bir kavga olmuştu.

Jacquot'nun kesinlikle bildiği bir şey varsa, o da gece ziyaretçisinin buraya öldürmek için gelmediğiydi. Öldürmek için gelmiş olsa, cinayet için hazırlanır, kendi silahını getirirdi. Cinayet aniden, o anın gerginliğiyle işlenmişti. Eline en yakın bulunan bir şeyi, Zoffany marka zarf açacağını kapan katil, kadın sırtını döndüğünde aleti kurbanın ensesine saplamıştı.

Daha sonra, diye tahmin etti, cesedin üzerindekiler çıkarılıp kadın arabaya taşınmış, buradan olsa olsa üç kilometre ötedeki Vallon des Auffes viyadükünden atılmak üzere götürülmüştü. Şu sırada, akşam işten çıkış saatinde, orada otomobiller tampon tampona gidiyor olmalıydı. Ama gecenin geç saatinde, kurumuş kan lekesine bakarak, bir gece önce, yani pazar akşamı, çok daha sakin bir yol olduğu kesindi: kimseye görünmeden arabayı bir kenara çekmek, sonra da cesedi viyadükten aşağıya itmek kolay olmalıydı.

Longchamp'daki Grez'nin cesedi gibi. Yeni bir Su Adam cinayeti kopyası. Katilin izlerini örtmek için yaptığı şeyler.

Sonra, odanın ortasında dikilirken, gözüne bir şey çarptı.

Kanepenin yanındaki masanın üzerinde.

Oraya öylesine bırakılmış.

Yuvarlak, sarı bir teneke kutu.

Lajaunie'nin *cajou* pastilleri.

"Ee?" dedi Gastal elindeki ipek külotu mıncıklayarak, burnuna götürüp koklayarak. "Şimdi ne yapıyoruz?"

"La Joliette," dedi Jacquot sakince. "Lazaret Rıhtımı'nda Valadeau adlı bir şirket. Orada, görmemiz gereken birisi var."

Céléstine ender olarak öğleden sonra şekerleme yapardı ve bu yüzden çarşafı kenara atıp ayaklarını yere indirdiğinde kendini bir tuhaf hissetmişti. Niyetlendiğinden daha uzun uyumuştu, oda buraya çıktığı zamankinden daha serindi ve güneş o kadar alçalmıştı ki, gölgeler odanın köşelerine yayılıyordu. İçerisi ışığı yakmasını gerektirecek kadar loştu ya, olduğu gibi bıraktı. Duş alınca kendini canlanmış hissetti, bir pantolonla bluz seçip hızla giyindi. Fırçalanmış olmalarına rağmen hâlâ nemli saçları, dilinde nane tadı, hafifçe sürülmüş dudak boyası, boynuna ve bileklerine sıktığı parfümü Helotrope ve omuzlarında bir hırkayla aşağı indiğinde saat neredeyse yediydi.

Salonda kendine votka tonik hazırlamış, içine bir dilim limon sıkarken Adèle göründü ve Mösyö Basquet'nin iki beyle birlikte çalışma odasında olduğunu haber verdi.

Müfettişler, diye ekledi. Marsilya'dan.

* * *

Jacquot ve Gastal, Basquet'nin La Joliette'deki bürosundan çıkışını birkaç dakikayla kaçırdı. Kişisel yardımcısı Geneviève Chantreau'ya göre, Mösyö Basquet eve gitmek için biraz önce çıkmıştı. Patronun yokluğunda, onun yapabileceği bir şey var mıydı?

Basquet'nin ev adresini sorup Chantreau'nun adamı araması ve iki polisin onu aradığı haberini vermesi riskini göze almaktansa, Jacquot acil bir iş olmadığını

söyleyip, hafta içinde bir randevu ayarlayıp ayarlamayacağını sordu. Genç kadın bu isteğini hızla yerine getirdi ve Jacquot'nun kimsenin katılmayacağından emin olduğu bir randevu saati belirlendi.

Arabaya döndüklerinde, Basquet'nin ev adresini bulmak için merkeze telefon etmek yeterli oldu ve bir saat sonra Paul Basquet'nin çalışma odasındaki deri koltuklarda yan yana oturuyorlardı.

Terasta kendilerini tanıtıp ziyaretlerinin nedenini –bir cinayeti soruşturmak, Vallon des Auffes'ta bulunan bir ceset– anlatır anlatmaz, Basquet debelenerek ayaklanmış, kütüphanenin soruları için daha uygun olacağını söyleyerek öne düşmüş ve onları yeniden evin içine götürmüştü. Yolda giderken önerdiği içkileri nazikçe geri çevirdiler. Çay ya da kahve? Yine ret. Şimdi de Paul Basquet ona fazlasıyla dar ve paçaları gereğinden kısa şortların içinde gülünç görünüşüyle masasının arkasındaki pencerenin önünde dikiliyor, soran gözlerle konuklarına bakıyordu.

"Bunun öteki... soruşturduğunuz öbür cinayetlerle herhangi bir ilgisi var mı, Başmüfettiş? Son buluştuğumuz zamankilerle?" Bütün bunları Sanki Jacquot'nun bir önceki karşılaşmalarındakinden daha sorgulayıcı olacağını beklemezmiş gibi, hafif bir tebessümle söylemişti.

"Henüz pek belli değil, Mösyö, ama aralarında bir bağ olabilir. Bir kere daha tekrarlayayım, her şey yapılacak çalışmalara bağlı."

"Çalışmalara. Tabii. Peki, bu sefer size ne gibi bir yardımda bulunabilirim?" Sesinde yorgun, hoşgörülü bir tını vardı.

"Bu sefer kurbanı tanıdığınızı düşünüyoruz," dedi Jacquot.

Basquet'nin Jacquot'nun ne demek istediğini anlaması için biraz zaman gerekti.

"Gerçekten mi?" dedi. "Emin misiniz? Umarım, değilsiniz."

"Anaïs Cuvry," dedi Jacquot.

Eğer Jacquot bir tepki bekliyorsa, düş kırıklığına uğrayacaktı. Bu adın Basquet'ye bir balyoz gibi çarpması gerekirken, berikinin tek cevabı sanki bütün dikkatini isim üzerinde yoğunlaştırıyormuş gibi derin bir nefes almak, düşünceli bir ifadeyle kaşlarını çatıp gözlerini yummak oldu.

"Hayır, Başmüfettiş," dedi sonunda. "Üzgünüm. Söylediğiniz isim bana hiçbir şey hatırlatmıyor." Sonra, yumruklarını ceplerine daldırarak birden döndü ve kütüphanesinin penceresinden Sainte Victoire dağının uzak yamaçlarına baktı.

Sakin, kontrollü güvenle sunulmuş, usta işi bir gösteriydi. Ne var ki camdan bakmak için sırtını dönmek bir açığa vuruştu, bir paravan, toparlanmak için bir fırsat. Jacquot aynı hareketi çok görmüştü. Adam yalan söylüyordu. Anaïs Cuvry'nin evindeki *cachou* pastillerinin masanın ardında duran adama ait olduğu konusunda kafasında en ufak bir şüphe yoktu. O yuvarlak, sarı teneke kutunun Basquet'nin parmak izleriyle dolu olduğundan emindi.

Peki, ya Zoffany marka zarf açacağı? Onu da metresine Basquet mi almıştı? Yazıyı üzerine o mu kazıtmıştı? *'Sevgiyle'*. Mantıklı bir iddiaya benziyordu; Basquet gibi varlıklı bir adamın metresine vereceği cinsten bir armağan. Pahalı, ama uygun olacak derecede isimsiz. Kazınmış sözcüğün altında ne bir isim ne de baş harf vardı ve her şey nakit ödenmişti.

Bunun anlamı da, diye düşünüyordu Jacquot, Aix'e giderken arabada, katilin Basquet olamayacağıydı. Eğer

Anaïs Cuvry'yi öldürecekse, bunun için ona aldığı mektup açacağını kullanmaz, ardından da düşünceli davranıp, polisin bulup izini sürmesi için sırtına saplı bırakmazdı.

Anaïs Cuvry'nin başka sevgilileri olamaz mıydı? Basquet'nin habersiz olduğu sevgililer. O zarf açacağını herhangi biri almış, üzerindeki sözü ısmarlamış olabilirdi.

Bu seçeneğin Basquet'yi yeniden muhtemel katillerin arasına sokacağı kesindi. Eğer bir neden aranacaksa, kıskançlık hep iyi bir başlangıç olmuştu: Anaïs'in onu başka erkeklerle aldattığını anlayıp, bunu yüzüne vuran Basquet. Sonra da öfkesinin şiddetiyle onu öldürmesi.

Vites değiştirmenin, sertleşmenin zamanı geldiğine karar verdi. Kutudaki parmak izlerinin çoktandır bildiklerini teyit etmesini beklemekle zaman kaybetmeyecekti. Basquet'nin yalan söylediğini. Basquet'nin Cuvry'nin sevgilisi –belki de katili– olduğunu.

Masanın öbür tarafındaki Basquet döndü ve sanki hâlâ burada olmalarına şaşmış gibi, sorgulayıcı gözlerle polislere baktı. "Başka bir şey var mıydı, beyler?"

Jacquot bacak bacak üzerine atıp rahatça yerleşti ve "Endoume'da otururdu," dedi, gitmekte hiç acelesi olmadığını belli ederek. "34, Corbusier Caddesi. Adresi biliyor olabilir misiniz?"

Basquet başını bir kez daha salladı. "Oraları biliyorum, tabii, ama..."

"Kısacası, kurbanı tanımadığınızı ve evine hiç gitmediğinizi söylüyorsunuz. Doğru mu?"

"Kesinlikle doğru," dedi Basquet hakarete uğramışçasına. "Size daha önce de söyledim..."

O anda kapı yavaşça vuruldu ve elinde içkisiyle Céléstine Basquet içeriye girdi. "Beyler?"

Jacquot ve Gastal ayağa kalktılar, Basquet spor ayakkabıları cilalı parkelerin üzerinde gıcırdayarak, acceleyle masasının arkasından çıktı.

"Seni tanıştırmaya kalkmayacağım, sevgilim," dedi karısının yanağını öperek. "Bu beyler gitmek üzereydi."

"Tam tersine, Madam," dedi Jacquot hafif bir tebessümle. "Aslında kocanıza sormak istediğimiz sorularımız var."

"Sorular mı?" dedi Céléstine.

"Bu beyler bir cinayeti soruşturuyor, sevgilim, birisi..." Basquet uygun kelimeleri, uygun açıklamayı aradı.

"Kocanızın tanımış olabileceğine inandığımız birisi," dedi Jacquot. "Bir arkadaşı."

Basquet, Jacquot'ya tehditkâr gözlerle baktı.

"Ne korkunç," dedi Céléstine. Sanki teselli etmek istermiş gibi, kocasının elini okşadı. Sonra da kanepeye gidip oraya yerleştiğinde, yüzünde kaygılı bir ifade vardı. "İyi ama, hangi arkadaşı? Kim? Söylesenize."

Jacquot bu noktada Basquet'nin önünde iki seçenek olduğunu düşündü. Ya hakarete uğramışlığını sürdürerek –özellikle de karısının yanında– her şeyi reddedecekti; ya da kadının kuşkusunu uyandırmadan, gizlice işbirliği yapabilmek için çaba harcayacaktı. Eğer bunlardan ikincisini seçerse, o zaman Jacquot pastil kutusunda parmak izlerini bulacaklarını anlayacak, bu da Anaïs Cuvry'nin Basquet'nin metresi olduğunu kanıtlayacaktı.

"Galiba Valadeau'dan, personelden birisi öldürülmüş," dedi Basquet karısına. Sonra da masasının başına döndü, koltuğunu çekip oturdu.

Koltuklarını Madam Basquet'yi de konuşmaya dahil edecek biçimde döndürüp oturduktan sonra, Gastal

Jacquot'nun bakışlarını yakaladı ve dudaklarıyla 'Badabum' der gibi bir hareket yaptı.

Adam ellerindeydi.

Şimdi artık yapılması gereken tek şey, Basquet'nin katil olup olmadığını bulmaktı.

"Evet," diye devam etti Jacquot, "Matmazel Cuvry'nin Valadeau'da çalıştığını söylüyordunuz, değil mi?"

"Öyle sanıyorum. Öyle sanıyorum," diye cevap verdi Basquet, sanki belleğini çalıştırmak istiyormuş gibi parmağını şakağına vurarak ama karısına göstermeden Jacquot'ya anlamlıca bakmak için elinin siperinden yararlanarak. "İnsan kaynakları? Tam olarak hatırlayamıyorum. Öyle bir şey olmalı."

"Su Adam mı? Hani şu gazetelerdeki?" diye sordu Céléstine. İçkisinden bir yudum alırken, gözleri merakla parıldıyordu.

Jacquot kadına döndü. "Sanmıyoruz, Madam. Bazı benzerlikler var, ama farklar da gördük..."

Céléstine anladığını başını sallayarak gösterdi, başka bir şey sormadı.

"Pekâlâ, beyler," dedi Basquet, kendini toparlamaya çalışarak, toplantıyı sona erdirmeye çalıştığı ortadaydı. "Size yardımcı olabileceğim başka bir konu var mı? Belki de yarın büroya gelmeniz iyi olur. O zaman kayıtlarımıza bakardık..."

Jacquot, Basquet'nin niyetini anlıyordu. Anaïs'le yatıp kalktığını kabul etmeden, karısıyla başını derde sokmadan bu evden çıkıp gidecek kadar düşünceli davranacaklarını umuyordu. Ne de olsa, onlar da erkekti. İçinde bulunduğu durumu anlayacaklardı. Tabii anlayacaklardı.

Oysa Jacquot'nun hemen gitmeye hiç niyeti yoktu. Ya da Basquet'yi zokadan kurtarmaya. Üstelik, ada-

mın katil zanlısı olabileceğini fark etmemiş olması da ilginçti.

Cıvatayı biraz daha sıkıştırmanın zamanıydı. Eldeki avantajı kullanmanın.

"Anaïs Cuvry'yi hiç evinde ziyaret ettiniz mi?" diye sordu, adamın rahatsızlığından zevk almaya başlayarak.

"Evinde mi?" diye tekrarladı Basquet. Jacquot'ya yeni bir anlamlı bakış attı. "Hatırladığım kadarıyla, hayır. Pek muhtemel görünmüyor."

"Valadeau bin kişiden çok daha fazlasını çalıştırıyor, Başmüfettiş," dedi Céléstine, oturduğu kanepeden. "Kocamın her birini tek tek tanıyor olmasını beklemiyorsunuz ya? Ya da nerede oturduklarını bildiğini?" Polislere anlayışla gülümsedi, sonra kahve sehpasının üzerindeki gümüş kutudan bir sigara alıp yaktı.

Jacquot başını salladı, tabii ya, saçmaydı. Yine de...

"Yani, cevabınız 'hayır,' değil mi, Mösyö?"

Basquet kaşlarını şiddetle çattı, karısına soruyu düşünüyormuş görünmeye çalıştı, ama aslında Jacquot'ya doğru yeniden bir baktı. Kafasını sallamaya başladı. "Hatırlayabildiğim kadarıyla, hayır. Endoume mu demiştiniz?"

"Söylesenize, Başmüfettiş. Matmazel Cuvry tam olarak nasıl öldürüldü?"

"Kurban sivri bir aletle öldürülmüş, Madam. Ensesinden, bir mektup açacağı ile."

Gözünün ucuyla, Basquet'nin yüzündeki şaşkınlık ifadesini yakaladı.

"Şimdilik bulabildiğimiz kadarıyla," diye sürdürdü sözünü, mektup açacağı Zoffany diye bir mücevherciden alınmış. Burada, kentte. St-Ferréol Sokağı'nda. Bundan dört ay önce." Basquet'ye döndü. "O dükkânı bilir misiniz, Mösyö?"

"Zoffany mi demiştiniz? Tanıdık geldiği kesin."

"Öyle olması gerekir," dedi Jacquot. "Kayıtlarına göre, zarf açacağının alımında kredi kartınız kullanılmış. Ödeme slipinde imzanız var."

Odanın öbür yanında, kanepenin üstünde, Basquet'nin karısının kasıldığını, yüzünün solduğunu fark etti.

Aynı şeyi Basquet de gördü.

"Kredi kartım mı?" diye kekeledi, birden tereddütlü, açacağı kredi kartıyla mı, yoksa nakitle mi aldığını hatırlamaya çalışarak. Kesinlikle kredi kartını kullanmamış olmalıydı. Bu işler için kredi kartını kullanmazdı, değil mi?

Tıpkı Jacquot'nun istediği gibi, bu tereddüt dengesini bozdu. Ama yine de tutunmayı sürdürdü, konuşmanın kontrolünü elinde tutmak, bir metresi olduğunu karısına belli etmemek için umutsuzca çabaladı.

Sanki bir şey hatırlamış gibi, başıyla onaylamaya başladı. "Cuvry demiştiniz, öyle ya? Cuvry... Evet, evet... O adı kesinlikle hatırlıyorum. Ama, ama... Biliyor musunuz? Yanılmışım. Yanlış hatırlamışım. İnsan kaynakları değil. Hiç değil. Şimdi düşünüyorum da, bize bir mukavele işinde yardım etmiş olabilir. Bir danışmanlık, belki. Bu hediye, bu... mektup açacağı bir çeşit teşekkür için olmalı. Öyle bir şey, bize yardım ettiği için... Satın aldığımı hatırlamıyorum, ama eğer elinizde kredi kartı slipim varsa, Başmüfettiş..."

Demek mektup açacağını Basquet almıştı. Ya da en azından, aldığını reddetmiyordu. Bunun anlamı da...

Jacquot cümleyi havada bıraktı, sonra da başka bir konuya geçti. "Dün akşam nerede olduğunuzu sorabilir miyim, Mösyö?"

"Dün akşam mı? Pazar akşamı mı demek istediniz?"

"Evet, pazar. Saat dokuzdan sonra?"

"Buradaydım, tabii." Karısına bakınca, beriki de başını sallayarak destekledi. "Céléstine akşam yemeğine davetliydi," diye gırtlağını temizleyerek devam etti. "Arkadaşlara. Fazilleaux'lara. Aix'te. Pek hoşuma gitmeyeceğinden, mazeret bildirdim... evde kaldım. Burada, kütüphanede biraz çalıştıktan sonra yattım."

Tıpkı cinayet kurbanının adını söylediğinde camdan bakmak için pencereye dönmesi gibi, gırtlağını temizlemesi de Jacquot için Basquet'nin yalan söylediğini anlamasına yeterliydi. Karısı akşam yemeğine gitmiş, adam da mazeret bildirmiş olabilirdi, ama bütün akşamı burada, masasında çalışarak geçirdiğinden kuşkuluydu. O da çıkmıştı. Endoume'a mı? Anaïs Cuvry'ye uğramaya mı?

Bir şey daha vardı. Jacquot, Basquet'ye cinayetten bahsetmelerinden bu yana ilk kez, adamın meseleyi karısından metresini saklamaktan çok daha öte bir şey olduğunu fark etmeye başladığını görüyordu. Birden, katil zanlısı olarak görüldüğünü fark etmenin insanın kanını donduracak gerçeğiyle karşılaşıyordu.

"Öyleyse, eşiniz döndüğünde siz yataktaydınız?" diye devam etti Jacquot. Baskıyı sürdürmekte kararlıydı.

"Evet. Evet, doğru," diye kekeledi Basquet. Artan loşlukta masa lambasını yakmak için uzandı. Masanın üzerine yayılan aydınlık birden odanın geri kalan bölümünü karanlığa boğdu. Jacquot bundan daha iyi bir sahne düzeni isteyemezdi.

"Uyuyor muydunuz?"

"Top atsanız vız gelecek kadar." Kocasının yerine cevap veren, sigarasını bastırmak için eğilen Céléstine'di. "Hem de aslan gibi horlayarak. Oğlumuzun odasında yatmak zorunda kaldım."

Jacquot, Basquet'nin karısına bakmak için koltuğunda döndü. "Peki, bu dediğiniz saat kaçta oluyordu, Madam?" diye sordu.

"Bana kalırsa, on bir gibi."

"Peki siz, Madam," diye usulca devam etti Jacquot. "Siz hemen yattınız mı? Yemek davetinden döndükten sonra?"

"Mutfakta bir bardak sıcak süt içip odama çıktım."

"Oğlunuzun odasına, demiştiniz?"

"Önce bizim odamıza. Ama uykuya dalmak kolay değildi..." Minik bir kahkaha attı, kocasına bağışlarcasına baktı, ardından da kadehindeki buzları çevirdi.

Oysa Jacquot, Basquet'nin karısının gülüşüne karşılık vermediğini gördü. Karısının yüzüne büyük bir dikkatle bakıyor, kaşları şaşkınlıktan çatılmaya başlamış, sanki bir şey hatırlamaya çalışıyor, sanki bir şeyler tam yerine oturmuyormuş gibi, yüzünün çizgileri ışığın oyunuyla daha güçlü bir ifade alıyordu.

Jacquot, Basquet'nin çatılan kaşlarını, suskunluğunu değerlendirerek, "Demek on birden sonra her ikiniz de burada uyuyordunuz?" diye sordu. "Ayrı ayrı odalarda?"

Madam Basquet başını salladı. "Dediğiniz gibi, Başmüfettiş."

"Söyler misiniz, Madam," dedi Jacquot. "Lütfen sorunun dobralığını bağışlayın..." Durakladı, derin bir soluk aldı ve o anın beklentili bir sessizliğe uzamasına izin verdi. "Söyler misiniz?" dedi sonunda. "Anaïs Cuvry'nin kocanızın metresi olduğunu biliyor muydunuz?"

"Aman Tanrım, şuna bak..." diye haykırdı Basquet. Gözleri öfkeden koskocaman, ayağa fırladı.

"Bir sakıncası yoksa, Mösyö," dedi Jacquot bir elini kaldırarak. Bu arada gözlerini bir an bile Madam Basquet'den ayırmadı.

Basquet ağzından tükürükler saçarak, "Sakıncası var. Hem de çok var," diyerek yumruğunu masasının üzerine vurdu. "Buraya gelmek... evime gelip bu... bu ahlaksız ithamlarda bulunmak..."

"Evet, biliyordum." Madam Basquet'nin sesi kaderine razıymış gibi, sakin çıktı.

Söyledikleri kocasını olduğu yere çiviledi. Dönüp karısına baktı. Sonra, sarsılmış bir halde koltuğuna dönüp kendini bıraktı.

Jacquot adamın neler hissettiğini biliyordu. Ve karısına belli etmemek için –burada, bu akşam ve bu hikâye ne zamandır devam ediyorsa– bütün çabalarına rağmen, kadının her şeyi biliyor olması!

Jacquot devam etti. "Peki, ne kadar zamandır biliyordunuz?"

"Başından beri, Başmüfettiş." Eğilip içkisini kahve sehpasının üzerine bıraktı, sırtını dayayıp kendini toparladı. Jacquot'nun bakışına sükûnetle karşılık verdi. "Ne diyorlardı buna? Beşle yedi arası mıydı?" O küçük kahkahalarından birini daha attı, bu seferki bir çalım daha kırılgandı. "Sanırım, sıkça rastlanan bir şey. Belirli bir yaştaki erkekler için, yani."

"Peki, kocanızın... faaliyetleri karşısında neler hissettiniz?"

"Düzenimizi bozmadığı sürece... Çocuklar bir şey anlamadıkları sürece..." Céléstine omuzlarını silkti, ellerini yana açtı. "Üstelik, öyle özel bir kadın da değildi."

"Demek Matmazel Cuvry'yi tanıyordunuz? Onunla tanıştınız mı?"

"Hayır. Yani... Kocamı tanırım. Muhtemelen bu ilk... yoldan çıkışı değildi. Sonuncusu olmayacağı da kesin. Benim için yalnızca... önemsizdi. Anlayacağınızdan eminim, Başmüfettiş." Sanki sinek kovarmış gibi, elini şöyle bir salladı. Boş.

Oysa Jacquot, Madam Basquet'nin sessiz ama vakur itirafından, ya da sakin kabulünden ikna olmamıştı. Gelmekte olan bir şeyler vardı. Kokusunu duyuyordu. Neredeyse tadını alacaktı. Baskıyı sürdürdü.

"Söyleyin, Madam. Araba kullanıyor musunuz?"

Basquet'nin karısı başını evet dercesine salladı, ardından bütün bunların nereye gideceğini, Jacquot'nun ne niyette olduğunu anlayamıyormuş gibi, tereddütlü göründü. Fazla beklemesi gerekmedi.

"Nasıl bir araba, sorabilir miyim, Madam?"

"Citroën. Xsara," dedi beriki.

Jacquot başını salladı.

"Corbusier Caddesi'nde bir Citroën Xsara'nın görüldüğü haberi belki size ilginç gelecektir, Madam. Endoume'da, kurbanın oturduğu semtte. Dün gece, geç saatte. Köpeğini gezdiren bir adam, arabayı gördüğünü söyledi."

Yalandı tabii, ama Jacquot aynı oyunu –kredi kartı slipindeki imza– kadının kocasına da oynamış ve işe yaramıştı, onun için numarayı bir de Madam Basquet'ye denemekte bir sakınca görmüyordu. Basit bir blöf, kadının dengesini bozmak için. Hepsi buydu.

"Daha sonra da, Corniche yolunda da bir Citroën görülmüş," diye devam etti. Vallon des Auffes üzerindeki viyadükte park edilmiş olarak. Matmazel Cuvry'nin cesedinin suya atıldığı yerde."

Bir an, yapılan ima akıllarında şekil alırken, odada bir sessizlik oldu.

Céléstine Basquet ürperdi, hırkasına biraz daha sarındı.

"Ne demek istediğinizi aklıma bile getirmek istemiyorum," diye başladı, ama sesi titredi. "Eğer söylemek istediğiniz, Başmüfettiş..."

"Bence, ne söylemek istediğimi pekâlâ biliyorsunuz, Madam."

"İyice saçmalamaya başladınız," dedi Basquet. Oysa Jacquot araya girişinin yarım ağız olduğunu görebiliyordu; adam başka ne söyleyeceğini, nasıl devam edeceğini bilemiyordu. Basquet onların bilmedikleri bir şey biliyordu. Karısıyla ilgili bir şey. Farklı odalarda yatmaları konusunda bir şey.

Bu kadarı Jacquot için yeterliydi.

Elini ceketinin iç cebine soktu, plastik torbayı çıkardı ve Basquet'nin çalışma masasının üzerine bıraktı. Gümüş ve yaldızdan yapılmış ağır mektup açacağı tahta yüzeyle temas ettiğinde sıkıntılı bir takırtı çıktı.

Sonuç tam Jacquot'nun dilediği gibi oldu. Hem Basquet hem de karısı altın kabzası ve gümüş bıçağı ışıkta parıldayan, plastiğin iç tarafındaki kan lekesi hâlâ görünen açacağa büyülü bir dehşetle baktılar.

"Cinayet aleti," dedi Jacquot. "Siz, bunu daha evvel görmüştünüz, tabii, Mösyö."

Oysa Basquet cevap vermedi.

Jacquot'nun beklediği gibi.

"Siz de öyle, Madam," diye devam etti Jacquot. Madam Basquet'ye dönerken, dirseklerini dizlerine yasladı. "Dün gece. Anaïs Cuvry'nin evinde. Yüzleşmek için oraya gittiğinizde. Yemekten sonra. Kocanız uyurken. Korkutmak için? Evliliğinizi kurtarmak? Matmazel Cuvry istediğinizi yapmayacağını söylediğinde elinize geçirdiğiniz mektup açacağı. Kocanızın

Matmazel Cuvry'ye hediye ettiği, ettiğinden haberiniz olmayan aynı açacak."

Madam Basquet sırtını doğrulttu, çenesini dikti, ellerini kucağında kavuşturdu. Ama ağzını açmadı.

Jacquot Basquet'ye döndü. "Bana kalırsa, Mösyö, avukatınızı çağırsanız iyi olur."

Basquet gözlerini karısından zorlukla ayırdı ve Jacquot'ya boş gözlerle baktı.

"Avukatımı mı?"

"Yoksa eşinizin kendi avukatı var mı?"

Yanında, Gastal burnunu çekti, koltuğunda sırtını dayadı ve pantolonundaki kırışıklıkları düzeltti.

Salı

Dul Madam Foraque iki kanaryasına, Mittie ve Chirrie'ye yemlerini verdi. Çanaklarına yem dökerken, suluklarındaki suyu değiştirirken, bir yandan kuşlarına cıvıldarken, basamaklardaki ayak seslerini bekledi.

Jacquot bir önceki gece eve çok geç, gece yarısından çok sonra dönmüştü. Madam Foraque anahtarın kilitte dönmesini, açılan kapının gıcırtısını, holün seramiklerinde ayakkabıların sürtünmesini duymuştu. Yattığı yerden, her iki kulağını da kullanmak için kafasını yastıktan kaldırarak dinlemişti. Adamın adımlarında bir hafiflik duymaktan memnundu. Başını yastığa tekrar koyduğunda, Dul Madam Foraque kiracısının nihayet iyileşmiş olduğuna karar verdi.

O salı sabahı, Jacquot merdivenlerin dibinde göründüğünde, beriki kafesleri bir iki saat temiz hava ve güneş almaları için ön kapıya çıkarıyordu. Mittie ve Chirrie'yi yere bıraktı, ellerini beline dayadı, kararlı ve meydan okur gibi bir tavırla:

"Evet?" diye sordu.

"Mutlu yıllar," dedi Jacquot ve kadını öpmek için eğildi, berikinin yanağını uzatmak için en ufak bir hamle yapmadığı düşünülürse, pek de kolay bir iş değildi.

Elindeki küçük paketi alırken, "Doğum günüm olduğunu kim söyledi?" diye sordu.

"Siz. Geçen hafta. Ondan önceki hafta ve ondan da önceki hafta. Her yıl yaptığınız gibi, *Grand'maman.*"

Madam Foraque aldığı cevaba omuz silkti, kurdeleyi açmaya uğraştı, kurdeleyi parmaklarının etrafına sardı, ambalajı açıp, paket kâğıdını güzelce katladı, her ikisini de önlüğünün cebine yerleştirdi. Ancak o zaman hediyesini inceleyebildi. Tabac Delorme'dan, yine bir kurdeleyle birbirine bağlanmış beş sigar.

"Şu Su Adam'ı yakalayamadın mı hâlâ?" dedi, sigarları burnuna götürüp koklarken. "Yakalamışa benziyorsun da."

Jacquot başını salladı. "Hayır. Daha yakalayamadık. Ama endişelenmeniz gereksiz. İçimden bir his dostumuzun buradan taşındığını söylüyor."

"Bir his mi? Sadece bir his mi?" Madam Foraque memnuniyetsizliğini cık-cıklarla belli etti. "Bu yüzden kendimi daha iyi hissedeceğim, öyle mi? Tek başına bir kadın? Delinin biri elini kolunu sallayarak dolaşırken? *Püfff.*"

"Göreceksiniz," dedi Jacquot, kapıya yönelip. "Şuraya yazıyorum. *C'est fini.* Bitti bu iş."

Havada tuzlu bir koku vardı, Salvarelli Sokağı'nın meyilli basamaklarından inerken, o parlak Marsilya sabahında haklı olduğunu iliklerinde hissediyordu, adam ya bavullarını topluyor olmalıydı ya da çoktan gitmişti.

Her şeyden önce, diye düşündü Honneurs Sokağı boyunca dönerken, De Cotigny cinayeti yüzünden çıkan bütün bu gürültü adamın gözünü korkutmuş olmalı. Hafta sonu boyunca süren televizyon ve gazete yayınları. Suzie de Cotigny görmezden gelinemeyecek kadar büyük ve önemli biriydi. Öldürülmesi yüksek öncelikli, birinci önemde bir konu olacak ve katil de Marsilya'nın şimdiye kadar yararlandığı güvenli konaklama yeri olmadığını anlayacaktı. Baskı artacak, polisin bütün kaynakları bu konuya yöneltilecek ve

adam da adımlarını atarken dikkat etmek zorunda kalacaktı. Jacquot'nun tahmin ettiği gibi sadece bir misafirse, yola devam etmek daha kolay olacaktı.

İkincisi, eğer Su Adam artan polis faaliyetinden endişelenmeyecek kadar kendine güveniyorsa, ya da meydan okurcasına hâlâ buralarda oyalanıyorsa, o zaman Cuvry cinayetinin onu buradan uzaklaştıracağı kesindi. Şu anda sokağın alt ucunda, polis merkezinde ikamet eden Madam Basquet'nin itirafını aldıklarında ve basın, onun işlediği cinayeti nasıl bir Su Adam marifeti gibi göstermek istediğini yayınlamaya başladığında, işin sonu geldi demekti. Su Adam gibi katiller taklitçilerden nefret ederdi. Nefret. Kesinlikle gidecekti. Yeni bir yere, deniz kenarında, nehir üstü ya da göl kıyısında başka bir kente.

Onu aramaya son vermeyeceklerdi, tabii. İşin içinde *Judiciaire* olduğu sürece, bir dosya katil bulununcaya kadar açık dururdu. Ama bu iş Marsilya'da kapanmayacak, diye düşünüyordu Jacquot. Artık olmaz.

Ne var ki bir gün, bir başka servisten bir telefon gelecekti: yeni cinayetler, boğulmuş bir insan cesedi. İşler böyle yürüyordu. Solange de Bonnefoy'a dediği gibi, ne olursa olsun, Su Adam er ya da geç yanlış adım atacaktı.

Ve o zaman enseleyeceklerdi onu.

Toulon. Nice. Biarritz.

Bir dahaki sefere nerede suyun yüzüne çıkarsa.

Suzanne Delahaye de Cotigny'nin sağlam pirinç kulplarla süslü cilalı maun tabutu, öğlene doğru Delahaye ailesine teslim edilmiş ve kent morgundan Marignane Havaalanı'na bir cenaze şirketi tarafından getirilmişti. Suzanne'ın abisi Gus yapılanları denetlerken, Max Benedict, Nice-Passédat'dan beri taksiyle onu takip ediyordu.

Benedict'in şimdiye dek görebildiği kadarıyla, Delahaye o sabah yanından geçen hemen herkese bahşiş dağıtıyordu: resepsiyondaki görevliye, kiralık Mercedes'ini getiren valeye, cesedin yatırıldığı tekerlekli sedyeyi morgun arka kapısından iterek cenaze işleri şirketinin limuzinine götüren iki personele ve herhalde –Benedict bunu doğrulatamamıştı– tabut aile jetine yüklendikten sonra cenazecilere, hatta muhtemelen evrak işini halledip tabutun eve dönmesine izin veren gümrük yetkililerine bile.

Marignane'dan sonra da, Delahaye'in Mercedes'ini, bahşiş meraklısı borsacının otelin terasında öğle yemeklerini yiyen anne ve babasına katıldığı Nice-Passédat'ya kadar izledi.

Üç gün önce gelen yaşlı Delahey'leri ilk kez görüyordu. Ya odalarından hiç çıkmamış, ya da ondan kaçmayı başarmışlardı. Leonard Delahaye de oğlu gibi siyah takım elbise giymiş, siyah kravat takmıştı, karısının üzerindeyse dar bir siyah elbise ve ceket, siyah ayakkabı ve asker kepi gibi bir şapka vardı. Benedict sadece üç masa ötelerinde oturduğundan, ne yemek ısmarladıklarını –Gus Delahaye için bir dilim kaz ci-

ğeriyle kızarmış ekmek, annesine bıldırcın yumurtalı basit bir yeşil salata, babaya da küçük bir biftek ve kızarmış patates– görebiliyordu, ama arada bir fısıltıyla söylediklerini duyamayacak kadar uzaktı. Abi her zamanki burbonunu içerken, büyükler maden suyuyla yetindi. Gözlerini tabaklarından ancak birbirlerine ya da hizmet eden garsonlara bakmak için kaldırıyorlardı. Benedict çatallarını tutuşlarında –Amerikan usulü– ve içeceklerini yudumlamalarında, sanki bir şekilde bunun böyle sonuçlanacağını biliyorlarmış gibi, şaşkınlıktan uzak bir üzüntü sezdi. Son kez olmasına rağmen, Suzanne'ın onları yine nasıl umutsuzluğa düşürdüğünü hissetti.

Yemekten bir saat kadar sonra, üzerlerindeki siyah elbiseler kadar kara ve şoförlü bir limuzin Nice-Passédat'nın önünde durdu ve Delahaye'ler Hubert de Cotigny'nin cenaze töreni için Major Katedrali'ne götürüldü. Max Benedict otelin avlusundan çıkmalarını bekledi, ardından bir taksi tutup belirli bir takip mesafesinden limuzini izledi.

Katedralin çevresindeki sokaklar kalabalıktan geçilmiyordu, kentin kaymak tabakası bir dostlarına, iş arkadaşlarına veda etmek için gelmişti ve parlak güneşin ışıklarından korunmak için açılan siyah şemsiyeler havada sallanıyordu. Benedict bütün bunları, katedralin büyük kapılarından geçen, kuyruklu ceketlere ve redingotlara bürünmüş, silindir şapkalı ve üniformalı, kuşaklı, eldivenli, tüllere bürünmüş ünlüler ve büyükler kalabalığını bindiği taksinin arka koltuğundan izledi. Tören bitene kadar tozlu sıcakta bekledi ve iki yaslı ailenin –Baba Delahaye kolunda kamburu çıkmış Madam de Cotigny ile, Bayan Delahaye oğlunun kolunda ve De Cotigny'nin kızı kocasıyla– yeniden belirdiğini, arkalarında da De Cotigny'nin buruşturulmuş Fransız

bayrağına sarılı tabutunu omuzlamış görevlilerin geldiğini gördü.

Kentin öteki tarafındaki Saint Pierre mezarlığında taksinin parasını ödedi, mezarlığın Allée du Japon ile Grande Allée'nin kesiştiği ana meydanında, Nice-Passédat'daki adamının De Cotigny ailesinin mozolelerinin yeri olarak anlattığı yerin elli metre kadar ötesinde, mezar taşlarının arasında yerini aldı. Cebinden Leica dürbününü çıkararak Allée'nin karşısındaki minyatür, sahte Yunan tapınaklarına ve Palladio'vari saraylara, Gotik kulelerle arabesk çadırlara baktı.

Cadı başlığı kuleleri ve mermer mazgallarıyla, ardına kadar açık dövme demir kapılarıyla, çelenklerle örtülü çimenli yamacıyla minyatür bir şatodan farksız De Cotigny mozolesini ayırt etmek hiç güç olmadı. Kapıların üzerinde, indirilmiş ve toplanmış sancakların arasında büyük harflerle kazınmış ve yeşil likenle yayılmış aile adı görünüyordu.

On dakika sonra, cenaze arabasının büyük kapıdan içeriye girişini, mezarlık duvarlarından geçişini ve siyah otomobil konvoyunu gölgeli ıhlamur ağaçlarının altından aile mozolesine getirmesini seyrediyordu. Kilisedekinden daha az insan geldiği hemen anlaşılıyordu ve gelenler arabalarından inerken, Benedict dürbününü kaldırıp yüzleri taradı. İşte Delahaye'ler, şimdi artık torununun kolunda ağlayan Madam de Cotigny ve onların çevresinde toplanan küçük bir arkadaş ve akraba topluluğu.

Tabut cenaze arabasının arkasından yavaşça çıkarıldı ve redingotlu dört görevliden her biri tabutun kulplarından kavradı. Aralarında askıda tutarak ağır adımlarla mozoleye getirdikleri tabutu papalık kırmızısı giymiş bir Monsenyörün son kutsamasından sonra karanlık mahzene götürdüler. Dört görevli, bir ya da

iki dakika sonra yeniden göründü, biri mozole kapılarını kilitlerken, bir ikincisi de Hubert de Cotigny'nin tabutunu süsleyen bayrağı annesine teslim etti.

Bitmişti. Bu kadar basit ve bu kadar kesin. Araba kapıları kapandı, motorlar çalıştı ve on dakika sonra Saint Pierre'in Grande Allé'sinde hareket eden tek şey, kendi belirsiz vedalarını hışırdayan ıhlamur yapraklarıydı.

Benedict, Grande Allée'ye çıktı, mezarlık kapısına doğru yürürken Hubert de Cotigny'nin son istirahat yerindeki ezilmiş çimenlere, yaslıların çelenklerine ve veda mesajlarına bakmak için kısa bir süre durdu.

Mezarlığın önünde bir taksi bulmak için çevresine bakınınca, durumunun parlak olmadığını gördü. Arabaların çoğu kuzeye doğru, banliyölere gidiyordu. Kente dönmek için yolun karşısına geçip güneye giden bir taksi çevirmesi gerekirdi. En uygun yolu düşünürken, gri bir kent taksisi trafiğin içinden ayrılıp kaldırımın kenarında durdu. Arka koltukta oturan kadının elinde parayla öne doğru uzandığını gördü.

Kadın arabanın kapısını açarken Benedict bir adım ilerledi, kapıyı çekti ve inmesine yardım etmek için elini uzattı. Kadının gözleri güneş gözlüklerinin ardına gizlenmişti ve sıkıca bağlanmış başörtüsünün altından sadece koyu buklelerden bir çizgi görünüyordu. Açık krem rengi pantolon takımının üzerine mavi bir yağmurluk giymiş, eline de tek bir gül almıştı. Benedict'e hiç bakmadan, berikinin teşekkür olarak yorumladığı bir şeyler mırıldandı ve hızlı adımlarla mezarlıktan içeriye girdi.

Benedict güneşten ısınmış, son yolcunun kokusunu (Eau de Flore olduğundan emindi) taşıyan koltuğa yerleşerek Nice-Passédat'ya gideceğini söyledi, şoför de yumruğu kornanın üzerinde, kuzeye doğru giden arabaların arasında kendine bir yol açmaya çalıştı.

Taksi uzak kaldırıma çıkıp tekrar yola dönerken, Benedict ıhlamur ağaçlarıyla kaplı uzun Grande Allée'ye baktı, yağmurluklu ve pantolon takımlı hanımın De Cotigny mozolesinin önünde durduğunu gördü.

Araba düzelir ve hızlanırken, kadının kim olabileceğini düşündü. Bir metres? Aile ayrıldıktan sonra sevgilisinin mezarına mı gelmişti? Ne kadar sağduyulu. Ne kadar zarif ve Fransız, diye düşündü taksinin arka koltuğuna rahatça yerleşir ve eğer kadın gerçekten de mozolenin önünde duruyorsa, De Cotigny gibi birinin metresi olmasına biraz da olsa şaşarken.

Taksi kente doğru giderken, bu konunun üzerine gidip gitmemeyi, çevresine sorup sormamayı, öyküsüne yeni bir açı katıp katmamayı düşündü. Ardından da vazgeçti. Yazısı neredeyse tamamlanmıştı. Nice-Passédat'dan ayrılmanın ve eve, Magny Çiftliği'ne gitmenin zamanıydı. Bu akşam yazısını son kez gözden geçirecek ve sonra da New York'a gönderecekti. Eğer işe yararsa, belki de pantolon takımlı hanım hakkında son bir cümle eklerdi. Tek gül hakkında. Çözümlenmemiş bir şey. Gizemli.

Bu histen hoşlanmıştı.

Tatlı bir fırça darbesi olacaktı.

Sonunda Madam Céléstine Basquet'nin direncini kıran, Jacquot'dan Anaïs Cuvry'nin üç aylık hamile olduğunu öğrenmesi oldu. Direncinin kırılmasının nedeni bu bebeğin babasının kocası olduğunu bilmesi mi, yoksa kendinin, bir yerine bilmeden iki hayata kıydığını anlaması mıydı, buna karar vermek imkânsız.

Madam Basquet o ana kadar inatla ilk hikâyesinde direnmişti. Arkadaşlarla yenen akşam yemeği, iskambil, saat on bir civarında da eve dönüş. İçecek sıcak bir şey hazırlayıp üst kata, yatak odasına çıkmıştı. Oysa kocası o kadar fena horluyordu ki, oğlu Laurent'ın odasına kaçmak zorunda kalmış, geceyi de orada geçirmişti.

Tek söylediği, bunlardı.

Hayır, Anaïs Cuvry'yi şahsen tanımamıştı, oysa kocasının bir metresi olduğunu biliyordu.

Hayır, Matmazel Cuvry'nin nerede oturduğundan haberi yoktu.

Hayır, kocası derin uykudayken arabayla Matmazel Cuvry'nin evine gitmemişti.

Ve hayır, bu... kadını öldürmemişti. Ne saçmalık. Neden öldürsün ki? O kadının ne önemi vardı? Kocası nasıl olsa ondan sıkılacakken?

Bir önceki gece, olaya bu şekilde ara vermişler, avukatı *Maître* Arrondeau ve kocası Paul Basquet gecenin içine çekilirken, Madam Basquet'yi polis merkezinin bodrum katındaki bir gözaltı hücresinde, durumunu düşünmesi için yalnız bırakmışlardı.

Elde onu cinayet yeriyle ilişkilendirecek somut kanıt yoktu, cinayeti kararlı bir tavırla reddedişine ve avukatı Arrondeau'nun ertesi sabah sahneye süreceği ağır toplara bakınca, Madam Basquet'nin serbest bırakılacağı giderek daha anlaşılır bir hal alıyordu.

Valéry'nin ön raporu öğle yemeğinden kısa süre sonra polis merkezine teslim edilene kadar.

Tahmin ettikleri gibi, pronoprazon izine rastlanmamıştı. Üstelik kurban boğularak da öldürülmemişti. Ölümü ensesinden tek bir bıçak darbesiyle gerçekleşmiş, bıçak ikinci ve üçüncü göğüs omurunun arasına yerleşerek belkemiğine zarar vermişti. Dahası, diyordu Valéry gözlemlerinde, kurbanın sol ayak bileğinde de çoklu bir kırık vardı ve Jacquot'nun yarada rastlanan taş ve kum izlerinin Vallon des Auffes'taki viyadük ayağından alınacakların eşi olacağından hiç kuşkusu yoktu.

Valéry, öldüğü sırada kurbanın üç aylık hamile olduğunu da belirlemişti.

Bu kadarı yeterliydi işte.

Aynı gün öğleden sonra, Madam Céléstine Basquet, Anaïs Cuvry'yi öldürmekle resmen suçlandı ve *Maître* Arrondeau tarafından resmi bir kefaletle serbest bırakılma başvurusu yapılana kadar, zanlının Les Baumettes'deki kadınlar kanadına nakledilmesi için gerekli formaliteler tamamlandı.

Üst kattaki bürosuna koşar adımlarla tırmanırken, Jacquot o günkü çalışmasından haklı bir mutluluk duyuyordu. Yirmi dört saatten daha kısa sürede aydınlatılmış bir cinayet. Bundan daha iyisi olamazdı. Peluze bir üstteki katın tırabzanından seslendiğinde, son sahanlıktaydı.

"Patron aradı," dedi. "İsteniyorsun. Sen ve Gastal."

Yves Guimpier, en üst kattaki bürosunda gergin ve hırçın görünüyor, plastik cetvelini parmaklarının arasında çevirip duruyordu.

"Biraz önce Lamonzie buradaydı. Kan istiyor. Sizin kanınızı."

Jacquot başını salladı. Gastal gırtlağını temizledi.

İkisi Guimpier'nin çalışma masasının önünde duruyor, patronları da koltuğunda ileri geri sallanıyordu. Oturmalarını söylemedi. Guimpier'nin omzunun üstündeki kapalı pencerede martılar Major Katedrali'nin kulelerinin çevresinde dönüyor, metro inşaatı için çalışan matkapların sesi uzak ve can sıkıcı bir çınlama gibi geliyordu.

"Ne dedi?" diye sordu Gastal, kaygılı bir sesle.

Guimpier ileri geri sallanmasını durdurdu ve Gastal'e bükülmüş cetvelin üzerinden tersçe baktı. Jacquot, Guimpier'nin Gastal'den pek hoşlanmadığını görebiliyordu.

"Soruşturmasını engellediğinizi söylüyor..."

"Öyle değil... hayır, hayır..." diye kekeledi Gastal.

Guimpier, "...Ayağına bastığınızı söylüyor," diye devam etti. "Uzak durmanızı özellikle istemesine rağmen. Kuşkuluyu, Raissac denen adamı ürküttüğünüzü, baskını berbat ettiğinizi söylüyor."

"İmkânı yok," dedi Gastal. "Baştan sona yanılıyor."

"Yoksa bir üst rütbelinin yalan söylediğini mi iddia ediyorsun, Gastal? Narkotiğin başının? Yoksa bana–"

"Başka seçenek yoktu," dedi Jacquot, böylece Gastal'in imdadına yetişti. Bütün bunların nereden çıktığının farkındaydı. Lamonzie assolist rolünü oynuyor, kendine kurban arıyordu. Rıhtım baskınının patladığı haberi bütün sabah boyunca servisleri dolaşmış, herkesi sevindirmişti. "Raissac Su Adam soruşturmasıyla ilişkiliydi," diye devam etti. "Ne yapacaktık yani? Lamonzie bir plan hazırladı ve kimseye söyleme zahmetine girmedi diye gözümüzü mü yumacaktık?"

Guimpier gözlerini Gastal'den ayırıp, Jacquot'ya buz gibi baktı. "İlişkili miydi? Su Adam soruşturmasıyla? Nasıl? Sahibi olduğu dairelerden biri bir kurbana kiralandığı için mi?" Başını sallamaya başladı. "Korkarım, bundan çok daha iyisini göstermek zorundasın. Bunu sana söylememem gerekirdi ama şu sırada arkadaşımız Lamonzie resmi bir soruşturma peşinde. Haksız bulduğumu da söyleyemem."

"Bakın," dedi Jacquot. "Bu işte çok daha fazla–"

Oysa Guimpier söyleyeceklerini işitmek bile istemiyordu. "Lamonzie'ye göre –üstelik, ona inanmamak için hiçbir nedenim yok– bizzat sana bu adamdan uzak durmanı söylemiş."

"Biz de şimdiye kadar öyle yaptık," dedi Jacquot. Sinirini kontrol etmeye çalışırken göğsünde bir öfkenin düğümlendiğini hissetti; Guimpier'ye değil, Lamonzie'ye karşı. Resmi bir şikâyet, ha? Peki, kendini ne sanıyordu ki?

"Yani geçen cuma Mösyö Raissac'ı evinde ziyaret etmek öylesine, dostça bir etkinlikti?" Guimpier cetveli bıraktı ve ellerini koltuğunun kolçaklarına koydu. "Görmüşler sizi. İçeri girerken ve çıkarken."

Jacquot, "Soruşturmayla ilgiliydi," diye tekrarladı, sakince ve yavaşça. "Üzerine gitmemek yanlış olurdu.

Elimizde üst üste yığılmış cesetler varken, bir yenisiyle karşılaşmak istemiyorduk..."

"Lamonzie'yle konuşmak aklına gelmedi mi?"

"Lamonzie'yle konuşmak mı? Neden? Bizimle konuşmuyor ki. Hem üstelik, ne diyecekti zaten? 'Geri çekilin, bu benim soruşturmam,' diyecekti." Başını salladı. "Hiçbir anlamı, kazanılacak hiçbir şey yok."

"Peki tam olarak ne olmuş?" diye sözünü kesti Gastal.

Jacquot, Gastal'in durumu soğutmak mı, yoksa sadece kendi geleceğini –bütün bunların yakında Lamonzie'nin servisine tayinini nasıl etkileyeceğini– düşünmek mi istediğini anlayamadan ortağına baktı.

"Lamonzie'ye göre, yeni bir rota açılmak üzereymiş," dedi Guimpier. "Eski aktörler. Yeni kaynak. Anlaşılan İspanyol limanlarını atlayıp, fazladan birkaç mil gitmeye karar vermişler. Buraya. Marsilya'ya. Eski günlerdeki gibi. Lamonzie bir yıldan uzun süredir bu konuyla uğraşıyordu, Toulon'daki çocuklarla birlikte. Köstebeklerinden biri bu işin ardında Raissac'ın olduğunu, faaliyetini bu kıyıya kaydırdığını söylemiş. Daha büyük partiler, daha sık teslimat; galiba yeni bir nakliyeci de bulmuş. Lamonzie'nin adamına göre, ilk parti dün indirilecekmiş. Yüzlerce kilo kokain. Neyse, gemi bağlanıp yükünü boşaltmaya başladığında, Lamonzie'nin ekibi gelip işe koyuluyor. Ama bulunacak bir şey yok. Ya hiç yüklenmedi, ya da birisi malı teslim aldı. Şimdi de, üstüne üstlük, Raissac denen adam ölüyor..."

"Öldü mü?" Duyduğu haber Jacquot'yu sarsmıştı. Birden gözünün önüne kimlik kartını almak için eğilen, kızıl bir cilt lekesinin ortasında parıldayan tebessümüyle kartı ona uzatan adam geldi.

"Öldü mü?" diye tekrarladı Gastal. "Nasıl?"

"Adamlarından biri onu dün gece bulmuş. Garajında. Vurulmuş. Lamonzie'ye göre, profesyonel işi gibi görünüyormuş."

"Tanrım," dedi Gastal.

"Kısacası, Lamonzie sadece mala el koyamamakla kalmıyor," diye devam etti Guimpier, "aynı zamanda hem Raissac'ı hem de bir sürü yardımcı aktörü de kaybediyor. Üstelik, işin üzerinde bir yıl çalıştıktan sonra. Çöpe giden bir yıllık iş. Siz alarm zillerini çaldınız diye."

"Evet, bana kalırsa haklı," dedi Gastal başını sallayarak.

Jacquot'nun Gastal'in ne dediğini anlaması birkaç saniye sürdü. Ortağına dönerek, "Nesi haklı?" diye sordu. "Haklı da ne demek oluyor? Sen kimin tarafındasın, Gastal? Cinayet Masası'nda çalışıyorsun, unuttun mu? Üstelik bizzat sen..."

"Buraya bak," dedi Gastal diklenerek. "Sana bu işe girmeyelim, dedim. Bu Lamonzie'nin işi diye söyledim."

Jacquot kulaklarına inanamıyordu. "Ne dedin sen?"

"Hey, yeter artık, Danny. Sakın bana–"

"Hey, hey, siz ikiniz, kesin şunu," dedi Guimpier. Cetveline uzanarak masaya vurmaya başladı. Cetveli uzatarak, "Gastal," dedi. "Söyleyecek bir şeyin varsa, söyle. Jacquot..." Titrek parmağını havaya kaldırdı. "Tek kelime etmek yok."

Gastal boynunu yakasından çıkarmaya uğraşır gibi uzatarak, "Geçen pazartesi başladı," dedi. "Öğlen yemeğinden sonra buluştuk ve bu arkadaş bana biriyle ilgili bilgi toplayacağını söyledi. Çıka çıka, Raissac'ın kentteki evi çıktı. Bütün bir öğleden sonrayı boşa geçirip zaman kaybettik, netice sıfır. İşte o zaman Lamon-

zie de Danny'ye çok açık bir ifadeyle yolundan çekilmesini söyledi. Adam gözetleniyor. Bu da bana haklı geldi. Yani, elinde devam eden bir soruşturma varken, birinin gelip sahayı karıştırmasını istemezsin."

Jacquot, Gastal'e şaşkınlıkla baktı. Duyduklarına inanmakta güçlük çekiyordu. Bütün hepsi yalandı. İşler böyle olmamıştı. Raissac'a uğramayı öneren Gastal'di. Kendisi değil. O, Monel'in dövmesini araştırmak istiyordu. Bunun yerine parmaklarını arabasının tavanına vurarak, Gastal için oyalanarak iki saat geçirmişti. O öğleden sonraya kadar adını bile işitmediği birisi için.

O sırada, Guimpier'nin bürosunda dikilirken, Jacquot birden Doisneau'nun Tamasin'deki kahvehanede söylediklerini hatırladı. İçeride Raissac'ın bir adamı var, diye uyarmasını. O sırada, bunun Toulon'da, ya da Lamonzie'nin ekibinden biri olduğunu düşünmüştü.

Ya da belki Lamonzie'nin ekibine katılmak üzere olan biri?

Gastal.

Marsilya'ya Toulon'dan gelen Gastal.

Gastal. O olmalıydı. Cuk oturuyordu. Öyleyse, Gastal'in o cumartesi günü Raissac'ın Carnot'yu cep telefonundan aradığını söylememesine şaşmamak gerek. Patronunu çerçevenin dışında tutmak için.

Sonra, sanki bir piyesten bir pasaj okuyormuş gibi, ne geleceğini tahmin etti, bütün bunların ne anlama geldiğini, topun ne yana gittiğini anlayıverdi.

Pusu. Pusuya düşen, sahte hedefin peşine düşen ve muhtemelen patlatılan baskının bedelini ödeyecek olan da kendisiydi, Jacquot. Kendi ortağı işin içinde olduğu için patlamış bir baskın; çünkü kendisi gitmek yerine Raissac'ın ziline basmaya Jacquot'yu göndermişti ve bu da Raissac'ın evinin gözetlenip gözetlenmediğini kendini ortaya atmadan öğrenmenin tek yoluydu. Çünkü

Gastal, Raissac'ın evi gözetleniyorsa, gözetleme işini tehlikeye attıkları ve zanlıyı belki de ürküttükleri için Lamonzie'nin tepelerine bok çuvalı gibi çökeceğini biliyordu. Üstelik tam da öyle olmuş, Gastal, Raissac'a aktaracağı bilgileri kimsenin kuşkusunu çekmeden edinivermişti.

Jacquot'nun hatası, Gastal'in değil.

İşte şimdi de Gastal izlerini büyük bir dikkatle siliyor, masumları oynuyordu.

"Danny'ye 'hiç dokunmayalım,' dedim," diyordu Gastal. "Ama dinlemedi. Bu Raissac herifini kafasından çıkaramıyordu. Sanki tutku gibi. Su Adam'ı bir türlü yakalayamayınca, o zaman bu öteki soruşturmaya yöneliyor: sizin de dediğiniz gibi patron, adam o dairenin sahibi diye, Raissac'ın etrafından ayrılmıyor. Yani ..."

Durakladı, bir soluk aldı ve Jacquot düşüncelerini sıraya sokup araya bir kelime bile yerleştirmeden tekrar başladı. "Sonra, cuma günü, benim bu konuda ne düşündüğümü bilerek –Lamonzie'ye tayinim, falan– arabasına binip Cassis'ye giderken, beni kentin içinde boktan bir spor salonunda mantıksız bir işe gönderiyor. Raissac'ın evine giderken. Bana sorarsanız–"

Ama daha fazlasını söyleyemedi.

Jacquot'nun yumruğu Gastal'in çenesinin ucunu kaçırdıysa da elmacık kemiğinin bir parmak altını buldu ve adamı topuklarının üzerinde havalandırdı. Beriki birkaç adım sendeledi, ellerini yumruğun patladığı yere kaldırdı, sonra da bir iskemleye takılıp düştü.

Jacquot soluğunun altından "Badabum," dedi ve Gastal'in üzerine atıldı.

Dövüşün sonunda Gastal'in burnu kırıldı ve Jacquot'nun dirseği çarpınca Guimpier'nin de bir gözü morardı.

Cuma

"Demek, polissin. Nasıl oldu bu?"

"Üniforma," dedi Jacquot neşeyle.

Genç kadın keten cekete, tişörte baktı, sonra gülümsedi.

Moulineux'nün köşe masalarından birinde oturuyorlardı, yemeklerinin gelişimi yanlarındaki livardan bakan iki ıstakoz tarafından denetleniyordu. Saat onu geçmişti. Ana yemeklerini bitirmişlerdi ama tabakları hâlâ toplanmamıştı. Konuğu, kabarcıklı peynirden bir yorgan altında yatan ızgara istiridye ve gümüşümsü derisi çıtır çıtır kahverengi, kıvrık çipura ızgara ısmarlamıştı. Jacquot'ysa hamsi ve Moulineux'nün *boullabaisse*'inde karar kılmıştı.

"Ne zamandır?"

"Epey zamandır," dedi Jacquot. "Bütün yaptığım, buydu."

"Peki... şey bulmadın mı?" Doğru sözcüğü bulamamışa benziyordu.

"Umut kırıcı?" diye yardım etti Jacquot. "Tehlikeli?"

"Evet. Hatta bence ikisi de."

"Tabii. Ama bir sürü şey daha var. Güzel şeyler. Bir ekibin parçası olmak gibi. İyilerin düşmesine ya da kötülerin kaçmasına izin vermemek. Hesapları kapatmak. Şey gibi... Oyun oynamak gibi. Kazanmak zorunda olduğun bir oyun. Her seferinde yeni bir meydan okuma."

"Bana kalırsa, bütün diğer işler gibi. Sadece polislik için geçerli değil."

"Tabii, bana kalırsa da öyle."

"Yapabileceğin başka bir şey yok muydu?"

Jacquot başını olumsuz anlamda salladı. "Belki. Ama bilirsin işte. Bir şeyler olur. Seni içine çeker. Hayat böyle."

Bir süre, genç kadın duyduklarını düşünürken, aralarında bir sessizlik oldu. Ardından:

"Evli misin?" diye sordu.

Jacquot başını salladı. Gülümsedi. "Şimdilik değilim."

Beriki tebessüme eşlik eden minik yüz buruşmasını, üst dudağındaki, iyileşirken deriyi sertleştiren yatay kesik izini kaçırmadı. Onu son gördüğümden beri daha yanık, daha rahat görünüyor, diye düşündü. Saçlarını çözmüş, omuzlarına inen siyah kıvrımlarla, çok daha da yakışıklıydı.

Son üç günü düşününce, hiç de şaşırtıcı değildi.

Ortağının burnunu kırmak ve patronunun gözünü şişirmek –Lamonzie'nin tasarladığı herhangi bir girişimin dışında– nedeniyle kurum içi soruşturmayı beklerken o gün itibarıyla görevden el çektirilince, Jacquot çarşamba sabahı soluğu Salette'in bürosunda almış ve ikisi okul kırıp birlikte kaçakları oynamıştı. Başaltına bir kasa bira ve biraz Armagnac istifledikten sonra Salette'in teknesini almış ve iki günlük bir yelken ve balık keyfine çıkarak geceyi *calanque*'lardan birinde, yakaladıkları balıkları çalı çırpıyla pişirerek, yıldızların altında, güvertede uyuyarak geçirmişlerdi. İkinci gece, Jacquot Gastal'le aralarındaki kavgayı ve uzaklaştırılmasının nedenini anlatınca Salette gülmüş, omzuna vurmuş ve babasına çektiğini, ikisinin damarlarında da kaynamaya hazır Korsika kanı dolaştığını

söylemişti. Babasına yakınlığını düşünüp birden içi ısınınca, Jacquot da gülmeye başladı.

Şimdi de geri dönmüş, bir önceki pazar günü Galeri Ton-Ton'dan satın aldığı limon tablosu kalın kâğıda sarılı olarak iskemlenin bacağına dayalı, Moulineux'de oturuyordu.

Eğlenceli bir akşam olmuştu. Önce buluştukları Ton-Ton'da, sonra birbirlerinin Guinness'ine Guinness'le cevap verdikleri O'Sullivan's'ta, ardından da kol kola, Eski Liman rıhtımlarından geçerek, Moulineux'ye.

Karşısındaki genç kadına baktı. Koyu renk saçlar, kahverengi gözler, bir kaş havaya kalkmış.

"Öyleyse, bu yüzük ne?" diye sordu beriki. Sanki bir açıklama istiyormuş gibi, çenesiyle Jacquot'nun sol elini gösterdi.

Beriki halkaya baktı, parmağında çevirdi. "Bana kalırsa... bir şakaydı sadece. Bir zamanlar tanıdığım biri."

"Ama ciddiydi?"

"Ciddi olacak kadar uzun sürmedi," dedi Jacquot.

"Ama çıkarmadın? Yüzüğü? Takmaya devam ettin?"

Bu da Jacquot'yu şaşırttı. Bunu hiç böyle düşünmemişti.

"Artık benim için bir anlamı kalmadı," diye cevap verdi. O an, doğru söylediğini fark etti. Kalmamıştı. En ufak bir anlamı bile.

Genç kadın şöyle bir baktı.

O da ona; gördüklerinden hoşlanarak, bundan sonra olacakları bilip, bundan mutlu olarak.

Ama önce bir şey yapması gerekiyordu. Onun için. Kendisi için. Yaptı da.

Parmağındaki yüzüğü sıyırdı, genç kadına gösterdi, sonra *boullabaisse*'ten arta kalanların içine bir şıngırtıyla bıraktı. Yüzüğün çorbanın yüzeyini yardığı yerde ufak bir kabarcık oluştu. Kabarcık patlayınca, yüzükten hiç iz kalmadı.

Bir dakika sonra masalarına bir garson gelip tabakları topladı ve herhangi bir şey isteyip istemediklerini sordu. Mönüye bakmak isterler miydi?

"Sufleyi denemelisin, harikadır," dedi Jacquot. "Limonlu, bir fırt votkayla iyi gider."

"Madem öyle diyorsun," dedi Isabelle Cassier. Memnuniyetle uzun uzun gülümsedi.

Cumartesi

Sylviane sabrının sınırına ulaşmak üzereydi. Böyle bir gün daha geçse çıldırırdı, çıldıracağından emindi. Bir kadının kaldıracağı belirli bir yük vardır. Doldurduğu küvete dişlerini gıcırdatarak girdi, köpüklü, kokulu sıcaklığın içine kaydı. Daha ne kadar zaman, diye düşündü, bu beklenmedik, davetsiz konuğuna ve onun sonu gelmez, tatsız taleplerine daha ne kadar dayanacaktı? Yiyecek, giyecek, gazete, viski, sigara ve canı çektikçe de, kendisi. Bütün hafta boyunca koşuşturmaktan ayaklarına kara sular inmişti.

Salı akşamı eve döndüğünde, adam gölgelerin arasında onu bekliyordu. Bir kız arkadaşı onu Cannes'da bir hafta sonu partisine, festival için kente gelmiş, eğlence ve arkadaş arayan Amerikalı bir prodüktörle beraber olmaya davet ettiğinden, beş gündür evden uzaktı. Kız arkadaşı, Sylviane ve başka iki kız tepelerdeki bir villaya götürülmüşlerdi, nefis bir yerdi: kendi evi kadar geniş bir havuz, bir de mutluluktan şakırdamalarına yetecek kadar kokain. Bütün gün havuz kenarında yatıp bronzlaşmaya çalışmış, müşteriyi memnun etmek için günde belki iki saat ayırmışlardı: festivalden eve döndüğünde gecenin son, ya da sabah konferanslarına gitmeden günün ilk işi olarak, bir şov sahnelemişlerdi.

Güneşte eğlenerek beş gün geçirmişti, üstelik karşılığı iyi ödenmişti ve eve geldiği anda adam gasp edecekmiş gibi üstüne atlamıştı. Anahtarı kilitte yeni döndürmüştü ki, arkasındaki basamaklarda bir ayak sesi

duydu, açılan kapıdan itilerek öne doğru fırladığını, bir kolun beline dolandığını, kalçasının kapının tokmağına sürtündüğünü, bavulunun öfkeyle incik kemiğine çarptığını hissetti. Debelenmek, kendini kurtarıp saldırmak üzereyken, kulağına bastırılan dudaklardan çıkan sesi duydu:

"Çabuk, çabuk. İçeri girip, kapat şunu."

Oracıkta, holde, kapı arkalarından tekmeyle kapanınca döndü ve kendini Jean Carnot'yla burun buruna buldu. Tıraş olmamıştı, elbiseleri leş gibiydi ve pis kokuyordu.

Dört gün sonra hâlâ buradaydı, evini ve yatağını paylaşıyordu. Ortada görünmemesi gerektiğini söylemişti. Sadece birkaç gün için. Bu konuda Sylviane'ın yapabileceği bir şey yoktu. Tabii eğer Cours Lieutaud'da ona bırakmaya söz verdiği, hatta bir hafta önce gezdirdiği daireyi ele geçirmek istiyorsa. Daire ayarlandı, demişti Carnot. Eli kulağında. Ona bunca zaman dayanmasının tek nedeni bu daireydi işte.

Sonra, bu öğleden sonra, kadının yatağına yayılıp yatmış, anahtarlığını parmağında çevirerek, ondan bir şey yapmasını istemişti. Bir iyilik. Bunu hallederse Lieutaud'daki daire onun malı sayılırdı.

Sylviane banyodan kalkmak üzereyken kapı açıldı ve içeriye Carnot girdi. Üzerinde siyah bir tişörtten başka bir şey yoktu. Tek kelime etmeden klozetin başına yürüdü, ayaklarını iki tarafa açtı ve oturağı kaldırma zahmetine bile katlanmadan, klozetteki suyu akıntının şiddetinden köpürterek, oturağın ve yerdeki seramiklerin üzerine görkemli damlalar sıçratarak işemeye koyuldu. Sylviane tuvalet kâğıdının yumuşak yüzeyinin bile damlalardan kırıştığını görüyordu. Tanrım, ne hayvan ama.

İşini bitirdiğinde, hâlâ son damlaları silkeleyerek, Sylviane'a döndü.

"Ne zaman istersen gidelim," dedi, sifonu bile çekmeden çıktı.

Jean Carnot arabayı zulanın bir blok ötesinde durdurup, Sylviane'a anahtarları uzattı. Beş dakika önce bir sıra garajın önünden geçerken, hangisine gidip bakmasını istediğini göstermişti; üzerinde kargacık burgacık yazılar olan.

Bu akşam baktıkları üçüncü garajdı. Daha bakılacak üç tane vardı.

Carnot bir sigara yaktı ve Sylviane'ın garaj kapılarının önünden geçmesini, üzeri yazılı olanın önünde durup, anahtarı kilide sokmasını izledi. Batan güneşin altında, gölgesi uzun ve inceydi.

Belki de burasıdır, diye düşündü. Belki bu sefer bulurum. Eğer burası gözetleniyorsa, polis bekliyorsa, tek yapması gereken vitese takmak ve buradan uzaklaşmaktı. Ruhları bile duymazdı.

İleride, garajın kapısının açıldığını ve Sylviane'ın gözden kaybolduğunu gördü.

Korkunç bir hafta oldu, diye düşündü beklerken. O pislik kafasına bir tabanca dayayıp gözaltına aldıktan sonra o kadar çok şey olmuştu ki. Ama işlerin nasıl geliştiğine bakılınca, belki de cümbüşü kaçırması iyi olmuştu.

Raissac ölmüştü.

Coupchoux ölmüştü.

Raissac'ın öldüğünü polislerin onu salı sabahı, soruşturmaya kadar bırakmalarından yarım saat sonra, gazeteden okumuştu. Sonra, gazeteyi karıştırıp Cassis'deki cinayet hakkında daha fazla bilgi ararken, Coupchoux'nun République'deki talihsiz kazasıyla ilgili habere tesadüfen rastlamıştı.

Fakat uyuşturucu konusunda hiç, ama hiçbir şey yoktu. Tek bir kelime bile. Carnot'nun anlayabildiği kadarıyla bir gün önce indirilmesi gereken iki yüz kilo kokain ya limandaki antrepolardan birinde kuzu kuzu bekliyordu, ya da o yokken ve gemi limana yanaşmamışken, Raissac ve Coupchoux tarafından götürülmüştü. Gece gemiden gemiye mal nakledilmesi ilk kez olmayacaktı ve Carnot, Evêché Caddesi'ndeki hücrede otururken, tam da Raissac'ın yapacağı bir işti. A planı yattı. B planına geç. Raissac'ın yerinde olsaydı, o da öyle yapardı.

Eğer böyle davrandılarsa, diye düşündü, o zaman malın Raissac'ın kentte kullandığı altı zuladan birine götürülmüş olması ihtimali yüksek olmalı. Anlaşma bitene kadar, emniyete alınmış olmalı mal.

Ama hâlâ riskler vardı. Eğer narkotik onunla Raissac arasında bir ilişki kurduysa, o zaman onu bir şahin gibi gözleyecek, kokainin izini bulmaya çalışacaklardı. Bu arada da onu yakalayarak tabii. Bu yüzden evine gidip sadece anahtarları alacak kadar oyalanmış ve oradan çıkmıştı. Tek ihtiyacı saklanacak bir yer bulmaktı, berikilerin bilmedikleri bir yer.

Nereye gideceğine karar vermek çok zamanını almadı. Sylviane'ın evi. Onu reddetmesine imkân yoktu, hele işin içinde Cours Lieutaud varken. Kadın, Raissac'ın öldüğünü okumuş olsa bile, onu daire işinin hâlâ geçerli olduğuna, bu işi ayarlayabileceğine inandırabilirdi. Sorun olmaz. Böylece, zamanın gelmesini, tozun yatışmasını beklemek için, oraya gitmişti.

İki yüz kilo saf, işlenmemiş kokain. Kovalayacak kimse kalmadığından, hepsi de onun. Ne Raissac. Ne Coupchoux. Hiç kimse. Eğer yolunda giderse, hayatı garantide demekti. Sylviane da sorun olmazdı. Onu ayarlardı.

Beriki beş dakika sonra arabaya dönmüş, anahtarları parmağında sallıyordu.

"Torba mı demiştin?"

Carnot anahtarı alırken başıyla onayladı.

"İyi ya, oradalar. Sekiz torba."

Carnot dudaklarını büzdü, hislerini belli etmeden kısaca homurdandı ve arabayı çalıştırdı.

Oysa içinden coşkun, çılgın, inanılmaz bir mutluluk taşıyor; başı dönüyordu. Ah, evet!

Cavaillon, Cuma, 21 Ekim

Jacquot, Lombard Meydanı'na ayak bastığında soğuğu hissedip korunmak için yakasını kaldırdı. Güneş ışığının göründüğü saatlerde hava yeterince sıcaktı ya, güneş çatıların ardına kaymaya görsün, Cavaillon'un gölgeli caddeleriyle boş meydanları kısa sürede tatsız bir donukluğa dalıyordu. Gastal'le kavga ettikten sonra gönderildiği küçük taşra kasabasında Jacquot'nun hissettikleri de bundan iyi özetlenemezdi.

Bu kararı, morarmış gözünü iyileştirmeye çalışan Guimpier vermişti. Gastal şikâyetçi oldu, diyordu Guimpier, bunun anlamı da disiplin soruşturmasıydı. Bir de Lamonzie vardı. İhtiyar üzgündü, ama yapabileceği bir şey yoktu. Üç hafta sonra, Jacquot'ya iki seçenek sundular: Cavaillon'da, kadro sıkıntısı çeken ekiple bir dönem. Ya da erken emeklilik. Seçim sana kalmış. Devam eden Su Adam soruşturmasına gelince, Guimpier o konuda Bernie Muzon'u görevlendiriyordu.

Kısacası, Jacquot Madam Foraque'ın binasındaki dairesini boşalttı, üç aylık kirasını peşin verdi ve en kısa zamanda yeni bir kiracı bulmasını söyledi. Geri dönecekti, öyle dedi yaşlı kadına, ama ne zaman, onu bilmiyordu. Bavullarını Peugeot'ya tıkıştırır ve Cavaillon'a varmak için kuzeye doğru yola çıkarken, yaşlı kızın gözlerinde yaşlar vardı.

Isabelle Cassier her şeyi kolaylaştırmıştı, tabii. İlk hafta sonu Cavaillon'a gelip, oturacak bir yer bulmasına, bu daireyi döşemesine yardımcı oldu ve kaçabildi-

ği her fırsatta gelip ona eşlik etti, dedikodulardan geri kalmamasını sağladı: Gastal'in Lamonzie tarafından nasıl devre dışı bırakıldığı ve günlerden bir gün, nasıl hak etmediği bir biçimde Lyon'a terfi ettiğini; Su Adam'ın nasıl ortalarda görünmediğini; Jacquot'nun görevine iade edilmesi için Guimpier'nin nasıl bastırdığını ve Lamonzie'nin her seferinde bunu nasıl engellediğini anlattı.

Sonra, ekim başında bir akşam, Cavaillon'a gelmesi gereken bir akşam, Isabelle telefon edip gelmeyeceğini söyledi. Usulca, öfkelenip pişmanlık duymadan, Jacquot'nun bu ilişkiye yüreğini vermediğini bildiğini ve bunu anlayışla karşıladığını söyledi. Evet, çok keyifliydi tabii, ama Isabelle'e hiç yararı olmuyordu ve belki de bitirmenin zamanı gelmişti. En iyisi arkadaş kalmak, diyordu. Jacquot da ısrar etmedi, bütün yaptıkları için teşekkür edip, talihinin açık olmasını diledi. Kendine dikkat etmesini söyledi.

İki hafta sonra, sokak kapısının kilidini açar, holdeki boş posta kutusuna bakarak dördüncü kattaki dairesine tırmanırken, kızın ilişkiyi bitirmekte haklı olduğunu anladı. Yüreğini koyamamıştı ortaya. Oysa bu, onu özlemediği anlamına gelmiyordu. İzinli olduğu, ama kimseyle paylaşamadığı bir hafta sonu başlıyordu: hiçbir arkadaşlık umudu olmadan geçecek iki koca gün.

Saçakların altındaki, Boursiac'a bakan tek odalı daracık dairesine girdiğinde, pardösüsünü kapının arkasındaki çiviye astı ve atkuyruğuna sardığı lastik bandı çekip çıkardı. On beş dakika sonra duş almış, saçlarını şampuanlamış, sabahlığına sarınmış, kapının yanına gidip pardösüsünün ceplerini karıştırmaya başlamıştı. Cebinden küçük bir kahverengi kesekâğıdı çıkardı. Kesekâğıdının içinde bundan bir, ya da iki

hafta önce işini hallettiği bir çiftçinin bu öğleden sonra teşekkür etmek için verdiği iri, kara bir domalan mantarı vardı. "Kadını yumuşatır, erkeği de sertleştirir," demişti ihtiyar, kesekâğıdını Jacquot'nun eline sıkıştırırken. Daha şimdiden ev mantar kokmaya başlamıştı; tıpkı büro gibi.

Mantarı mutfağa götürdü, boğumlu kökü parmaklarının arasında çevirerek tahtamsı, toprağımsı kokusunu soludu ve ne yapacağına karar vermeye çalıştı. Bir gün önceden kalma güzel–ama Madam Foraque'ınkinin yanından bile geçemeyecek– bir et suyu vardı ve sade bir rizottonun domalana uygun olacağına karar verdi. Tabii pirinç kalmadığını görene kadar. Yapacak tek bir şey kalıyordu. Bir kâseye birkaç yumurta kırdı, bir omlet çırptı, mantarın neredeyse yarısını omletin ortasına rendeleyip ikiye katladı. Korkunç bir savurganlık, diye düşündü tepsisini oturma odasına götürüp televizyonu açar ve kanepeye yerleşirken. Utanç verici. Sapıkça. Omletin bir köşesini çatalıyla kesti, ağzına atıp keyifle gülümsedi. Yarım saat sonra telefon çaldığında, hâlâ gülümsüyordu.

Arayan, Marsilya'dan Bernie Muzon'du.

Mayısta görevden alınmasından, odasını boşaltırken içeri giren Muzon'un iyi şanslar dilemesinden, sonra da eşyasını yeraltı otoparkına taşımasına yardım etmesinden beri konuşmamış olmalarına rağmen, Jacquot sesi duyar duymaz tanıdı.

"Pekâlâ," dedi Jacquot, nezaket gerekleri yerine getirildikten, nasılsın denip son haberler verildikten, Guimpier'den yakınılıp Isabelle'in Paris'e yerleştiğinin bildirilmesinden sonra.

Hattın öbür ucunda, Muzon gırtlağını temizledi.

"Bilmek istersin, diye düşündüm. Yine başladı."

Muzon'un kimden bahsettiğini anlaması için, yardıma ihtiyacı yoktu.

"Marsilya'da mı?"

"Marsilya'da değil. O konuda haklıydın. Sen gittikten sonra, hiç cinayet işlemedi. Bu sefer Aix'te."

"Aix-en-Provence'ta mı?"

"Hayır, Aix-les-Bains."

"Nasıl anladın?"

"Akademiden eski bir arkadaş. Lescure. Ferdie Lescure. Savoie'da ciddi suçlar bölümünün başında. Merkezi Grenoble. Şimdiye kadar iki ceset bulunmuş. Gölden çıkarılmış. Bourget Gölü'nden. Başlangıçta, basit boğulma olayları sanmışlar. Ya da, oradaki çocuklar öyle kaydetmiş. Ta ki Lescure cesetlerin karaya çırılçıplak vurduğunu öğrenene kadar. Marsilya'dan haberi olduğu için, inceleme istemiş..."

"Pronoprazon."

"Dioksi..." Muzon dilini kelimeye döndürmeye çalışırken, telefonda bir sessizlik oldu. "Dioksimi ... Di-oksi-mi-ro-pla-zo-hip-nol." Maddenin adı doğum sancısıyla gelmiş heceler gibi çıktı. "Tanrım," dedi Muzon. "Neden insanın söyleyebileceği kelimeler kullanmazlar ki?"

"Ee?"

"Pronoprazonla etkisi aynı, ama ondan bile hızlı. Çok daha güçsüz bir yan ürün daha var. Rofinol. Hatırladın mı? Tecavüz ilacını? Ama bu dioksi... her neyse, çok daha güçlü. İğneyle bir çizik atmak bile yetiyor."

"Bulunması kolay mı?"

"Çok zor," dedi Muzon. "Ülkede sadece on iki hastanede falan var. Çoğu geriatri merkezi. Sulandırıldığında, geriatri cerrahisinde ilaç olarak kullanılıyormuş. Clisson'a göre, o da Valéry'den duymuş, anestezi sırasında kan pıhtısı oluşması riskini azaltıyormuş."

"Peki, bu hastaneler tam olarak nerede?"

"Her şeyden önce, iki tane Aix'te var. Lescure'ü tetikleyen de, bu. Dispanser kayıtlarıyla stoklarını karşılaştırınca, birinde bir uyuşmazlık belirlemiş. Çok küçük, ama yine de bir uyuşmazlık. Hesabı tutulmamış iki küçük ilaç şişesi kadar bir şey. Toplam elli miligram sadece, ama bütün sokağı uyutmaya yeter."

Bir yanlış yaptı, diye düşündü Jacquot. Su Adam bir hata yaptı. İlacı değiştirmekle: eriştiği tek yer çok kısıtlı, güvenli bir kaynaktı. Muhtemelen bundan haberi yoktu.

"Bu işin içinde," dedi Jacquot. "İçinde olmalı. Doktor ya da hemşire."

"Öyle görünüyor," dedi Muzon. "Hem bir şey daha var."

Jacquot'nun en sevdiği sözler.

"Bir şikâyet olmuş. Lescure ziyaret ederken gelmiş. Dediklerine göre kızın biri izlendiğini, peşinde birisinin olduğunu söylüyormuş."

"Takip edeni tarif etmiş mi?"

"Yok. Hiçbir şey görmediğini söylüyormuş. Hiç kimseyi. Sadece bir hismiş. Parmağını basabileceği bir şey yokmuş. Ama peşinde biri olduğundan emin. Korkuyor. Gerçekten korkuyor. Eğer Lescure orada olmasa, oradaki çocuklar muhtemelen yerel bir şikâyet olarak dosyalayıp, bir şey yapmazlardı."

"Peki, Lescure'ün ilgisini çeken ne?"

"Bu kız, gölün kenarında çalışıyor. Feribot iskelesinde."

"Akıllı biriymiş, şu arkadaşın. Peki, seni neden arıyor? İşi halletmişken?"

"Seninle konuşmak istiyor. Senin... tayin edildiğini bilmiyor. Gastal hikâyesini anlattım. Neler olduğunu." Bir süre sustu. "Bir şeyler çeviriyorlar. Senin de katıl-

mak isteyebileceğini düşünmüş. Bu onlara onur verecekmiş."

Üç gün sonra, Lescure'le telefonda konuştuktan sonra, Jacquot Cavaillon'dan mazeret izni aldı ve kuzey otoyoluna çıkarak, Aix-les-Bains'e gidecek son etap için Valence'dan doğuya saptı.

Aix-les-Bains, Cuma, 28 Ekim

Taşınma zamanı geldi, diye düşündü Su Adam. Başka yere gitmenin.

Aix-les-Bains'de turist sezonu bitmişti. Artık ilkbahara kadar buraları yaşlılarla sakatlar, topallar ve çolaklar teslim alacaklardı. Sendelemeleri ve titremeleriyle, bastonları ve denge aletleriyle, buruşuk ve kaygılı yüzleriyle kır saçlı kürcüler.

Su Adam kıyıyı izleyen çakıl kaplı patikadan ilerlerken Bourget Gölü'nün karanlık sularının üzerinde kırış kırış, tüylü bir yol açan Chanaz feribotunu seyrediyordu. Daha şimdiden, diye düşündü, geçen haftaya göre güverteleri çok daha tenha. Üstelik Dent du Chat'nın zirvelerinin ardında bulutlar toplanıyordu ve serin bir rüzgâr yaprakları süpürüyordu. Kış kapıyı çalıyordu.

Patikanın yanındaki çeşmenin başında sudan içmek için eğildi, bir yudum soğuk su içti; gözleri yüz metre ötede, iskelenin girişindeki feribot bürosunda.

Kız oradaydı...

İki pazar önce, gölün karşı tarafındaki Hautecombe Manastırı'na kadar giden yarım günlük bir tur için ondan bir bilet almış, para el değiştirir ve bilet basılırken, parmakları birbirlerine değmişti. Bu kadar yakınlaşmışlardı işte. Genç, iki yanından tokalarla topuz halinde tutturulmuş sarı saçları vardı, yuvarlak yakalı bir fanila ve kareli kısa bir etek giymişti. Ötekilerden çok daha güzeldi. Yüzünde makyajdan hiç iz yoktu. Çiller ve mavi gözler. Hatta gülümsemişti bile.

Su Adam onu bir aydan beri gözlüyor, izleme anını uzattıkça uzatıyordu. Burada rıhtımda, bir göz atmak için, orada olup olmadığını görmek için gezinerek; bazen de geceleri, kasanın arkasında çalıştığı kumarhaneye uğrayarak.

Kızı böylesine tanımak, yapılması gerektiği gibiydi, doğruydu. Bu da saygı, bir yakınlık hissi belirtiyordu. Kızın nerede oturduğunu, nereden alışveriş yaptığını, hatta ne yemekten hoşlandığını bile biliyordu. Bir seferinde, Wilson Bulvarı'nın köşesindeki süpermarkette, kızın sepetinde küçük bir biftekle bir kıvırcık salata görmüştü. Su Adam da aynını aldı, eti o akşam pişirdi, salatayı hazırlayıp masaya iki tabak koyunca, sanki birlikte yemek yiyorlarmış gibiydi.

Adını bile biliyordu.

Ginette. Ginette Brunet.

Son bir defa. Su Adam'ın kararı böyleydi. Sadece son bir defa. Buradan ayrılmadan önce.

Hem de tatlı su. Su Adam'ın en sevdiği. Ne kadar saf ve temiz. Burada Aix-les-Bains'de ne kadar çok var, topraktan çıkıyor, kıyıya vuruyor, şuradan, buradan, her yerden fışkırıyor. Hızla. İnsanı ikna ediyor. Bir de nabzı. Dayanılmaz.

Parkta bir bank bularak oturdu, feribotun rıhtıma yanaşmak için manevra yapışını izledi. Günün son seferiydi. Son yolcu da indiğinde iskeleyi gece için emniyete alacak, bilet ofisini kapatacaklardı, sonra da Ginette tam bu patikadan geçerek evinin yolunu tutacaktı.

Son birkaç haftadır kim bilir kaç kez yaptığı gibi, Su Adam yine onun peşine takılacaktı. Marinayı geçince, ağaçlar arasından kısa bir kestirme yola çıkacak, derin ve anaforlu birikintileriyle o küçük derenin üzerinden geçecekti. Sadece bu sefer kendisi ona yetişecek ve kapacaktı...

"Excusez-moi, Madame?" Özür dilerim, Madam.

Adam nereden geldiği belli olmadan ortaya çıkmış, onu hazırlıksız yakalamıştı. Elinde yanmamış bir sigara vardı.

Çakmağınız var mı, diye soruyordu yabancı. Ya da kibritiniz?

Olmadığını biliyordu ya, yine de yağmurluğunun ceplerini yokladı, hemşire üniformasının pantolonlarını sıvazladı, sadece iyi huylu görünmek için. Başını sallamak için gözlerini kaldırınca durakladı. Tanıdık bir yüz. Biliyordu, kadın bu yüzü daha önce bir yerde görmüştü. Adamın iriliğini. Kütlesini. Kırık burnunu, o uykulu yeşil gözlerini ve saçının atkuyruğu biçiminde toplanmasını.

Yabancı gülümsedi, sigarasını fiskeleyerek attı ve pardösüsünü kucağında toparlayarak yanına oturdu. Derin bir soluk alarak akşam havasını içine çekti, gözlerini göle çevirdi.

Su Adam da baktı. Ama onun dikkatini çeken manzara değildi, suyun kararan yüzü, gölün bir mil ötesinde yükselen Dent du Chat'nın keskin yamaçları da değildi. Kadının gördüğü kızdı, bilet kulübesinin önünde durmuş, kamburunu çıkarıp titreyerek, soğuktan korunmak için ellerini göğsünde kavuşturarak bekleyen sevgili Ginette'i. Yanında, her iki tarafında, sanki onu korumak istiyormuş gibi dikilen iki adam. Biri yakasına konuşur gibiydi. Telsiz olmalı.

Su Adam patikaya, kente doğru baktı. Bir polis arabası küçük otoparka girmiş, içinden çıkan üç adam otomobile dayanmış, ona bakıyorlardı.

Dönüp, arkasına bir göz attı, ağaçların arasına. Üniformalar, pelerinler, kasketler. Beş kişi, belki de daha fazlası, yaklaşıyordu.

Uzaklardan bir yerde bir siren sesi geliyordu.

Yanındaki adam bacaklarını uzatıp ayak bileklerini kavuşturdu ve içini çekti.

"Uzun zaman oldu, Madam," dedi.

Cavaillon, Cuma, 4 Kasım

"Bir *kadın* mıymış?"

Solange Bonnefoy'nın kendini tanıtması gerekmiyordu. Sesi, Jacquot'nun o rüzgârlı cuma sabahı arayanın kim olduğunu anlamasına yetiyordu.

"Bir *kadın,*" diye cevapladı, masasının arkasındaki sandalyesine yerleşerek. Yağmur camı dövüyor, kapının arkasına astığı paltosundan hâlâ sular damlıyordu.

"Beklediğiniz bu değil miydi Başmüfettiş?"

"Hiç değildi, Madam."

"Ama katil o, değil mi?"

"Hiç kuşkusuz."

Hattın öbür ucundan acılı bir iç çekiş geldi. "Unutuyorsunuz, Daniel. Ben sorgu yargıcıyım, hatırlayın. 'Hiç kuşkusuz' hareket etmem ben."

"Yani, başından mı alayım?"

"Zahmet olmazsa."

Jacquot sigaralarına uzandı, bir tanesini yakıp sigara tablasını yanına çekti. Koltuğunu çevirip ayaklarını çalışma masasının köşesine yerleştirdi, bileklerini kavuşturup rahatına baktı.

"Soruşturmayı yöneten Ferdie Lescure, Aix-les-Bains yakınlarında kıyıya iki ceset vurduğunu duyuyor. İkisi de kadın. İkisi de yirmili yaşlarında. İkisi de çıplak. İki ceset yedi hafta arayla, birbirlerinden yaklaşık beş kilometre ötede bulunmuş. İki kadın da turist. Biri Aix'te kalıyor, ikincisi de gölün daha yukarısında, Brison-les-Oliviers'de bir kamp alanında. Patologa

göre her iki kadın da ölmeden kısa süre önce çok içmiş, zaten oradaki çocuklar olayları kaza sonucu boğulma diye bu yüzden kapatıyor. Kızlar kafayı buluyor, çıplak yüzmeye kalkıyor, başları derde giriyor... olmayacak şey değil."

"Bahane bulmayı kesin," diye azarladı Madam Bonnefoy.

Jacquot, "Her neyse," diye devam etti. "Birinci cesede otopsi yapmak için çok geç, çünkü Stockholm'e gönderilip yakılmış. Ama ikincisi hâlâ Aix morgunda. Onun için Lescure pronoprazon testi istiyor..."

"Ve olumlu sonuç alıyor, öyle mi?"

"Olumsuz. Cesette pronoprazon yok. Eser yok. Ama patolog başka bir şey buluyor, çok daha etkin bir madde. Başka bir ilaç –sakın adını söylememi istemeyin– ama bulması son derecede güç. Ülkede belki on iki hastanede bulunuyor. Aix'te de sadece iki özel klinikte, ikisi birlikte toplam kırk yatak, falan. Ondan sonraki en yakın kaynak Lyon'da. O zaman Lescure dispanserdeki stokları inceliyor, küçücük bir fark yakalayınca da personeli kontrol ediyor.

"Bunu Marsilya'da yapmak aklımıza gelmedi mi?" Madam Bonnefoy'nın sesinden canının sıkıldığı anlaşılıyordu.

"Geldi tabii ve bu işin üzerinde çalışan adamlarımız vardı. Anlatmıştım size, hatırladınız mı? Ancak Marsilya, Aix'ten çok daha büyük, Madam. Hem de çok. Bu da daha fazla hastane yatağı, daha fazla personel ve daha eksik evrak anlamına gelir. Bir düşünün... Devlet ve özel, genel hastaneler ve uzmanlık alanları olanlar: nekahet evleri, geriatri merkezleri, bakımevleri, tımarhaneler... aklınıza ne gelirse. Hepsi de pronoprazona ulaşabiliyor. Belki sonunda biz de bir şeye varacaktık, ama..."

"Evet, evet, evet... Hatırladım. İmkânlar. Peki, bizim açıkgöz Lescure ne bulmuş?"

Jacquot gülümsedi. Konuşma tarzından, Madam Bonnefoy'nın 'açıkgöz' kelimesinin tadını çıkardığını anlayabiliyordu.

"Hiç," diye cevap verdi. "Doktorlardan hademelere kadar kliniğin bütün personeli Aix'te oturuyor. En az üç yıldır. Kayıtlara göre, hepsi oralı. O zaman Lescure de son çare olarak izin ve tatil kayıtlarını inceliyor ve personelden birinin, Julianne Perot adlı bir hemşirenin son sekiz yıldır oldukça düzenli ve dikkat çekici bir biçimde gelip gittiğini görüyor. Bazen bir aylığına gidiyor. Bazen dört ay. Değişiyor. Ama her seferinde Aix'e geri dönüyor. Klinik kayıtlarına göre, onu yarı zamanlı çalıştırıyorlar, çok dolu olduklarında, ya da izne çıkanın, hastalananın yerine çağırıyorlar. Dediklerine göre, birinci sınıf bir ortopedi hemşiresi; tam gün çalışmasını önermişler ama yapamayacağını söylemiş. Yaşlı bir akrabaya bakmakla ilgili bir şeyler anlatmış..."

"Biraz önce 'dikkat çekici' dediniz."

Jacquot öne eğilip sigarasını bastırdı. "Çeşitli gidişlerinin tarihleri. Kliniğin nereye gittiğinden haberi olmamasına rağmen, Lescure kadının bu sözde akrabasına bakmak için ortadan kaybolduğu tarihlerin, Su Adam'ın bilinen faaliyetleriyle çakıştığını ortaya çıkarıyor.

"Sonra bir şey daha var. Lescure, Aix'teyken, oralı bir kızın izlendiğinden şikâyet ettiğini duyuyor. Peşinde olan kişinin tarifi yok, ama kızın feribot terminalinde çalıştığını öğrenince, arkadaşımız hemşireyi takip ettiriyor. Beriki de göl kıyısında çok vakit geçiriyor, sahilde yürüyor, feribota biniyor, falan."

"Peki, bu Julianne Perot hakkında neler biliyoruz? Geçmişi, falan?"

"Her şeyden önce, Aix'li değil. Marsilyalı da değil. O konuda haklıydık. Çalışma kayıtlarına göre, duyunca hoşunuza gidecek, Villars-les-Dombes'lu."

"Les Dombes? Göller bölgesi?"

"Orası. Tam Aix yolu üzerinde."

"Başka?"

"Kırk üç yaşında. Evlenmemiş. Ailesinin tek çocuğu. Anne ve baba ölmüş. On üç yaşındayken koruma altına alınmış. Okulu Villars'da bitirip, Lyon'da hemşirelik eğitiminden geçmiş ve ortopedide uzmanlaşmış. Klinikteki iş arkadaşları dostça davranıp dikkatli olduğunu, ama samimiyet kurmadığını söylüyor. Tutuklanmasından sonra, Aix polisi evini aradı; kliniğin birkaç sokak ötesinde, tek odalı küçük bir daire. Dişe dokunur hiçbir şey bulamadılar. Sadece koca bir deste turist broşürü, harita ve kent rehberi–"

"Bırakın tahmin edeyim," diye araya girdi Madam Bonnefoy. "Marsilya, La Rochelle..."

"...Cherbourg, Dieppe, Annecy. Lescure Marsilya'dayken La Conception'da çalıştığını keşfetti. Dört ay." Ortağı Rully'nin de bu hastanede yattığını eklemenin uygunsuz olacağını düşündü. Koridorda Su Adam'la karşılamış, onunla aynı asansöre binmiş ya da Rully'nin o kadının kabarttığı yastıkları kullanmış olabileceği gözünden kaçmamıştı.

Telefonun ucunda uzun bir sessizlik oldu. Ardından:

"Daha başka? Bana anlatmadığınız bir şey var, Daniel. Biliyorum."

Jacquot gülümsedi. Ayak bileklerini yeniden kavuşturdu. Keyif alıyordu bu işten.

"Annesiyle babası."

"Evet?"

"İkisi de boğulmuş."

"*Boğulmuş mu?* Şaka yapıyorsunuz?"

"Kesinlikle yapmıyorum, Madam."

"Ya? Anlatın?"

"Perot'nun tutuklanmasından sonra Lescure adamlarından ikisini bilgi toplamak için Villars'a gönderdi. Polis kayıtlarına göre, önce babası ölmüş. Neredeyse kırk yıl önce. Ailenin Bouligneux dışında birkaç hektarlık ufak bir yeri varmış. Yazın mısır, balık, birkaç ördek. İki gölet arasındaki kanalı temizlerken savak kapağı bel vermiş. Suyun ağırlığıyla öteki kapağa çarpmış ve o kadar. Kaza sonucu ölüm."

"Ya öteki?"

"Perot'nun annesi de on yıl sonra ölmüş. Ölüm nedeni kalp krizi, banyodayken."

"İnanılmaz bir şey."

"Daha bitmedi," dedi Jacquot. En güzelini sona saklamıştı. "Önce tecavüz edilmiş."

Bir saniyelik gecikmeden sonra, Madam Bonnefoy'nın sesi geldi: "Kimin ettiğini bulmuşlar mı?"

"Karavana. Kuşkulu yok. Tutuklama yok."

"Ya kızı? O zaman kaç yaşındaydı? On dört, on beş? Bir şey duymamış, görmemiş mi?"

"Tutanaklara göre, yatağında uyuyormuş. Ne bir şey duymuş ne de görmüş. Dahası var. Lescure'ün adamları Villars'dayken, bu olayı yerel bir gazete adına takip eden bir gazeteciyi bulmuşlar. Şimdi artık emekli olmuş, Davide adlı, yaşlı biri. Ona kalırsa, tanıdığı en mutlu aile değillermiş. Baba ayyaşmış, anneyse boşboğaz ve zorba. Kadının ölümünden sonra konuştuğu kimseler, Davide'e "İyi oldu, kurtulduk," demişler. Pek sevilmezmiş. Hatta kocasının ölümünden sorumlu olduğunu fısıldayanlar da varmış. Görüntüde kafatası çatlamış, ama bunu adamı savak kapağına çarpan suyun gücüne vermişler. Her neyse, kimse kadının ardın-

dan iyi bir şey söylememiş, ama hepsi de böyle bir evde büyüdüğü için kıza üzüldüklerini anlatmış."

"Taciz, falan?"

"Kim bilebilir, Madam? Uzun zaman önceydi."

"Peki nerede şimdi?"

"Grenoble'da, polis gözetiminde. Ama çok sürmeyecek. Lescure klinik değerlendirme için bırakmak zorunda kalacağını söylüyor. Eğer Perot konuşmaz, yardım etmezse, Lescure'ün başka seçeneği yok."

"Belki doktorlar bir yere varır."

"Pek emin değilim."

"Öyle düşünmüyor musunuz?"

Sanki Solange Bonnefoy karşısında, masanın öbür yanında oturuyormuş gibi, başını salladı. "Bomboştu, Madam. Kepenkleri kapatmış."

"Orada mıydınız?"

"Göl kenarında. Yanında oturuyordum, Madam."

"Aix'te demek? Orası Savoie'nın yetki alanında değil mi?"

Jacquot gülümsedi. İşte tam Marsilya'nın başyargıcının tutturacağı bir şey. "Başmüfettiş Lescure beni ekibine almak inceliğini gösterdi," diye cevap verdi.

"İntibalarınız?"

"Lescure konusunda mı, Su Adam mı?"

Telefonda yeni bir sessizlik oldu, yeni bir iç çekiş.

"Kaderine tazı," dedi Jacquot. "Yakalandığı için özellikle mutlu değil, ama çok üzgün de değil."

"Kaçmaya çalıştığını duymuştum."

"Kaçmak bile denemez, Madam. Kendimi tanıttım, beni bir yerden tanıyormuş gibi uzun uzun, sertçe baktı, sonra ayağa kalkıp yürümeye başladı: sanki ona söylenmeyecek bir şey söylemiş, bir şey önermişim gibi, anlatabiliyor muyum? Yanında yürüyüp eşlik eden

Lescure oldu. Koluna girdi ve kadını patikadan arabaya doğru yürüttü."

"Yani, iyi bir sonuç aldınız."

"İyi bir sonuç aldık, Madam."

Solange Bonnefoy tarafında yeni bir sessizlik oldu. Ardından da: "Peki, Marsilya'ya ne zaman dönüyorsunuz, Daniel? Özledik sizi," dedi.

"Kim bilebilir, Madam?" dedi Jacquot pencere camında sıçrayan yağmuru görmek için koltuğunu çevirerek. "Kim bilebilir?"

Dorothy Linda O'Brien
17 Nisan 1921 - 4 Eylül 2000